เล่ม 3

ค้นหาความบริสุทธิ์

คู่มือที่มีประโยชน์สำหรับปัจจุบัน

In Search of Holiness by David Bernard

โดย ลอเร็ตต้า เอ เบอร์นาร์ด

และ เดวิด เค เบอร์นาร์ด

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม

สหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทย

96/2 บ. หลิ่งกุญชร ต. ดอนศิลา

อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210

โทร. 01-2877940, 053-736294

สารบัญ

1.	ความบริสุทธิ์: บทนำ	9
2.	ชีวิตคริสเตียน	25
3.	ทัศนคติแบบคริสเตียน	38
4.	ลิ้น: อวัยวะที่ควบคุมไม่ได้	57
5.	ตา: แสงสว่างของร่างกาย	74
6.	การแต่งกายและประดับร่างกายตามพระคัมภีร์	90
7.	ความจริงในเรื่องผมตามพระคัมภีร์	109
8.	พระวิหารของพระเจ้า	124
9.	ความสัมพันธ์ทางเพศ	140
10.	งดเว้นเสียจากการทำให้โลหิตไหล	159
11.	ความซื่อสัตย์และความสุจริต	168
12.	อำนาจและการปกครองในคริสตจักร	180
13.	การคบหาและเป็นมิตร	203
14.	การนมัสการ อารมณ์และดนตรี	217
15.	กิจกรรมบางอย่างของโลกทุกวันนี้	231
16.	ข้อควรปฏิบัติเพื่อการมีชีวิตที่บริสุทธิ์	245

ระลึกแด่ธอมัส เค มิทเชล หลานชายและลูกพี่ลูกน้องของเรา ผู้ซึ่งเสียชีวิตก่อนวัยอันควรเมื่ออายุได้ยี่สิบสี่ปี ซึ่งทำให้เขาไม่อาจประกาศความจริงเหล่านี้ได้อีกต่อไป และแด่ผู้รับใช้หนุ่มทุกคนที่ยึดมั่นในความจริงและความบริสุทธิ์ของคริสเตียนจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จมา

หนังสืออื่นๆ โดย เดวิด เค เบอร์นาร์ด

ชุดศาสนศาสตร์เพ็นเทอคสต์

Vol.1 The Oneness of God (เล่ม 1 การเป็นหนึ่งของพระเจ้า)

Vol. 2 The New Birth (เล่ม 2 การบังเกิดใหม่)

Vol. 3 In Search of Holiness (เล่ม 3 ค้นหาความบริสุทธิ์)

Vol. 4 Practical Holiness: A Second Look (เล่ม 4 ความบริสุทธิ์ภาคปฏิบัติ: ทบทวนเรื่องความบริสุทธิ์)

A Study Guide for the New Birth (คู่มือศึกษาเรื่องการบังเกิดใหม่)

A Study Guide for the Oneness of God (คู่มือศึกษาเรื่องการเป็นหนึ่งของพระเจ้า)

หนังสือคู่มือเล่มเล็ก

Essentials of Oneness Theology (ลักษณะสำคัญของคำสั่งสอนเรื่องการเป็นหนึ่งของพระเจ้า)

Essentials of the New Birth (ลักษณะสำคัญของการบังเกิดใหม่)

Essentials of Holiness (ลักษณะสำคัญของความบริสุทธิ์)

Essentials Doctrines of the Bible (ลักษณะสำคัญของคำสั่งสอนในพระคัมภีร์)

บทความแสดงความคิดเห็น

The Message of Colossians and Philemon (จดหมายถึงชาวโคโลสีและฟีเลโมน)

The Message of Romans (จดหมายถึงชาวโรม)

หนังสืออื่นๆ

A Handbook of Basic Doctrines (คู่มือเกี่ยวกับคำสั่งสอนที่สำคัญ)

A History of Christian, Vol. 1&2 (ประวัติศาสตร์คริสตเตียน เล่ม 1 และ2)

God's Infallible Word (พระวจนะอันไม่สูญสิ้นของพระเจ้า)

In the Name of Jesus (ในพระนามพระเยซู)

Oneness and Trinity, A.D. 100-300 (การเป็นหนึ่งของพระเจ้าและสามพระภาคของพระเจ้า ค.ศ. 100-300)

The Oneness View of Jesus Christ (ความคิดเห็นเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ของผู้ที่เชื่อในพระเจ้าองค์เดียว)

The Trinitarian Controversy in the Fourth Century (การโต้เถียงของผู้ที่เชื่อพระเจ้าสามองค์ในศตวรรษที่สี่)

สั่งซื้อได้จาก

Pentecostal Publishing House

8855 Dunn Road

Hazelwood, MO 63042-2299

คำนำ

การที่ได้รู้จักกับครอบครัวเบอร์นาร์ดนั้นเป็นประสบการณ์ชีวิตที่ดีอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าได้รับสิทธิพิเศษเป็นอย่างมากที่ได้เป็นเพื่อนกับครอบครัวเบอร์นาร์ดมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าคิดว่าการทราบถึงชีวิตการอุทิศตนของครอบครัวนี้จะทำให้งานเขียนเหล่านี้มีความหมายมากยิ่งขึ้น

อาจารย์เบอร์นาร์ดเป็นหัวหน้ามิชชันนารีในประเทศเกาหลี งานในประเทศนั้นเติบโตขึ้นเป็นอย่างมาก และมีการใช้หนังสือเล่มนี้ในการฝึกผู้รับใช้เพื่อก่อตั้งคริสตจักรขึ้นทั่วเกาหลีใต้

หนังสือเล่มนี้มีประโยชน์ต่อคริสตจักร และใช้ในการฝึกอบรมหรือสอนสมาชิกในคริสตจักร สมาชิกคริสตจักรทุกคนควรจะศึกษาเนื้อหาในหนังสือนี้อย่างระมัดระวัง หนังสือเล่มนี้มีข้อสนับสนุนจากข้อพระคัมภีร์ และบทเรียนต่างๆ จะช่วยให้พระกายแข็งแรงขึ้น

ผู้รับใช้หลายคนมีความปรารถนาที่จะอ่านงานเขียนเช่นนี้ ข้าพเจ้ามั่นใจว่าท่านจะพอใจกับลำดับการนำเสนองานที่มีรายละเอียดลึกนี้ ความจริงเหล่านี้จะมีชีวิตขึ้นมาเมื่อท่านศึกษาและทำให้ท่านเกิดความสนใจเนื่องจากหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ดังที่สอนในพระคัมภีร์

ศิษยาภิบาล รอย เจ เจอร์รัลด์

คำนำของผู้เขียน

ค้นหาความบริสุทธิ์: คู่มือที่มีประโยชน์สำหรับปัจจุบัน มีที่มาจากหลักสูตรหนึ่งภาคการศึกษาในวิชา Practical Holiness (ความบริสุทธิ์ภาคปฏิบัติ) ซึ่งสอนที่วิทยาลัยพระคัมภีร์สหคริสตจักรเพ็นเทคอสต์ในกรุงโซล ประเทศเกาหลี และมาจากประสบการณ์ต่างๆ ในอเมริกาเหนือและเอเชีย เรารู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องมีหนังสือที่มีประโยชน์และชัดเจนเกี่ยวกับความบริสุทธิ์สำหรับผู้ที่เชื่อในพระคัมภีร์ทุกคน เราหวังว่าหนังสือเล่มนี้ตอบสนองต่อความจำเป็นนั้นได้ เราไม่ได้เขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นด้วยใจที่ถือแบบแผนเกินสมควร หรือด้วยวัตถุประสงค์ในการกำหนดกฎของคณะและคริสตจักร เราไม่ได้พยายามที่จะตำหนิหรือต่อว่าบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่เราพยายามที่จะชี้แจงคำสั่งสอนตามพระคัมภีร์ที่สำคัญในเรื่องความบริสุทธิ์และอธิบายประโยชน์ของคำสั่งสอนเหล่านั้นในปัจจุบันนี้ หนังสือเล่มนี้เป็นถ้อยแถลงเกี่ยวกับสิ่งที่เราซึ่งเป็นคริสเตียนผู้ได้รับบัพติศมาด้วยพระนามของพระเยซูและประกอบด้วยพระวิญญาณเชื่อและเหตุผลที่เราเชื่อในสิ่งนั้น

ในบางเรื่อง อาจมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไป เราจะกล่าวถึงความเชื่อถือและความเชื่อของเรา โดยหวังว่าจะช่วยให้ท่านนำไปพิจารณาพร้อมด้วยการอธิษฐานและศึกษาพระคัมภีร์ ด้วยเหตุนี้ เราจึงพยายามให้ตัวอย่างจากพระคัมภีร์ เราไม่ต้องการให้ท่านยอมรับทุกสิ่งว่าเป็นหลักเกณฑ์ แต่ให้พิสูจน์ด้วยตัวท่านเอง เราหวังว่าสมาชิกคริสตจักรจะเข้าใจเหตุผลที่ต้องมีมาตรฐานในคริสตจักรและจะมีความเชื่อถือส่วนบุคคลอย่างแท้จริง เราหวังว่าผู้รับใช้จะเข้าใจเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ในบางด้านที่เขาจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ นอกจากนี้ เรายังหวังว่าจะช่วยให้ผู้รับใช้มีเนื้อหาที่สามารถใช้สอนสมาชิก และเป็นแนวทางที่จะกำหนดมาตรฐานในคริสตจักรท้องถิ่นอีกด้วย

เนื้อหานั้นสามารถใช้ได้ในต่างประเทศ รวมทั้งในอเมริกาเหนือ บทต่างๆ แบ่งออกแยกเป็นหัวข้อๆ โดยไม่ต้องเชื่อมโยงกับบทอื่นมากนัก เพื่อที่ผู้อ่านจะสามารถอ่านเฉพาะเรื่องที่สนใจได้ในเวลาหนึ่งเวลาใด แต่จะมีการอ้างถึงบทอื่นๆ เมื่อจำเป็น อย่างไรก็ดี ความบริสุทธิ์ในส่วนต่างๆ มีความเกี่ยวข้องกัน จึงจำเป็นต้องอ่านหนังสือทั้งเล่มเพื่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

เราอยากจะขอบคุณเอลตัน ดี เบอร์นาร์ด สามีและบิดา ที่ให้คำแนะนำ จัดการ ดลใจ แก้ไข สนับสนุนและทำให้หนังสือเล่มนี้สำเร็จเป็นจริงได้

หนังสือเล่มนี้ทำให้เราคิดถึงชีวิตของเราและตรวจสอบตัวเองอย่างใกล้ชิดในหลายๆ ด้านที่บางครั้งเราละเลยไป เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์เช่นนั้นแก่ท่าน และช่วยให้ท่านเป็นผู้ที่ “เป็นผู้ใหญ่เต็มที่ คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13)

1. ความบริสุทธิ์: บทนำ

"จงอุตส่าห์ที่จะอยู่อย่างสงบกับคนทั้งหลายและอุตส่าห์ที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ซึ่งถ้าใจไม่บริสุทธิ์ก็จะไม่มีผู้ใดได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย" (ฮีบรู 12:14)

ความหมายของความบริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์เป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งของพระเจ้า คำว่าความบริสุทธิ์ในด้านที่เกี่ยวกับพระเจ้านั้นแสดงถึงความสมบูรณ์แบบและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่มีความบริสุทธิ์ในพระองค์เอง เมื่อใช้คำว่าความบริสุทธิ์กับบุคคลหรือสิ่งของ คำนั้นจะหมายถึงสิ่งที่ได้รับการแยกออกมาเพื่ออยู่ต่อพระเจ้า สำหรับชาวฮีบรูในสมัยพระคัมภีร์เก่าแล้ว คำว่าความบริสุทธิ์มีความหมายทั้งในทางลบซึ่งหมายถึงการแยกออก และในทางบวกซึ่งหมายถึงการอุทิศตัว สำหรับชาวคริสเตียนที่ได้บังเกิดใหม่แล้ว คำว่าความบริสุทธิ์มีความหมายเฉพาะว่าการแยกออกจากความผิดบาปและโลก และการอุทิศตัวต่อพระเจ้า เมื่อเราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าแล้ว เราได้รับฤทธิ์เดชอำนาจเหนือความผิดบาป โรคภัยไข้เจ็บและผีซาตาน (มาระโก 16:15-18) ฤทธิ์เดชอำนาจเหนือความผิดบาปนี้ทำให้เราสามารถเป็นพยานแสดงให้เห็นว่าเราเองนั้นได้บังเกิดใหม่ (กิจการ 1:8) เราสามารถที่จะพูดได้ว่า "พระเจ้าได้ทรงช่วยให้เรารอดจากความผิดบาป พระองค์ได้ทรงนำเราออกมาจากความผิดบาป"

ความบริสุทธิ์เป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอด ฮีบรู 12:14 มีอำนาจ ถูกต้องและเกี่ยวข้องกับความรอดเหมือนดังคำเหล่านี้ "ถ้าท่านไม่ได้บังเกิดใหม่ ท่านจะเห็นแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้" (ยอห์น 3:3, 5) หลังจากประสบการณ์การบังเกิดใหม่นี้ จะมีความขัดแย้งระหว่างเนื้อหนังและวิญญาณที่ได้เกิดใหม่ขึ้น การต่อสู้นี้เป็นการต่อสู้เพื่อความบริสุทธิ์ และเราจะต้องชนะการต่อสู้นี้เพื่อที่จะได้รับความรอด

ความจำเป็นของการแยกออก พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ และทรงประสงค์ให้มีผู้บริสุทธิ์เหมือนพระองค์ (1เปโตร 1:15-16) เริ่มตั้งแต่ความผิดบาปของอาดัมและเอวา ความผิดบาปของมนุษย์แยกเขาออกจากพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ วิถีทางเดียวที่จะทำให้มนุษย์และพระเจ้ากลับมาอยู่ร่วมกันได้เหมือนเช่นเดิมนั้นคือมนุษย์ต้องแยกตัวออกจากความผิดบาป มีทางเลือกคือแยกตัวออกจากพระเจ้าหรือแยกตัวออกจากความผิดบาป เพราะมีครอบครัวอยู่แค่สองครอบครัวเท่านั้น คือครอบครัวของพระเจ้าและครอบครัวของซาตานซึ่งเป็นเจ้าของโลกนี้ (1ยอห์น 3:10; 2โครินธ์ 4:4) ไม่มีการเป็นฝ่ายกลาง ครอบครัวสองครอบครัวนี้แตกต่างและแยกจากกัน ครอบครัวหนึ่งเป็นครอบครัวบริสุทธิ์ เป็นครอบครัวปุโรหิต (1เปโตร 2:9) ส่วนอีกครอบครัวหนึ่งเป็นครอบครัวไม่บริสุทธิ์ การทรงเรียกให้แยกออกจากโลกที่ไม่บริสุทธิ์นี้เป็นสิ่งชัดเจนและแน่นอน "พระเจ้าตรัสว่า เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้นและจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย" (2โครินธ์ 6:17)

เครื่องบูชาที่มีชีวิต "ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่" (โรม 12:1-2) ข้อพระคัมภีร์นี้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับความหมายของคำว่าความบริสุทธิ์และการแยกออก ความบริสุทธิ์นั้นรวมไปถึงเครื่องบูชาแห่งความต้องการและความตั้งใจของเรา เราต้องประพฤติตัวให้เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า ซึ่งเป็นหน้าที่สมควรที่เราจะต้องทำ นั่นหมายความว่าเราจะต้องตั้งใจทำทุกสิ่งเพื่อให้ตัวเราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นเครื่องบูชาหรือไม่ เราจะต้องเป็นผู้บริสุทธิ์และแยกตัวออกมาเพื่อที่เราจะได้เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า

ความบริสุทธิ์ได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ มนุษย์จะบริสุทธิ์ได้ก็ด้วยการช่วยเหลือจากพระเจ้าเท่านั้น ความบริสุทธิ์ (การแยกออก) เริ่มด้วยการได้ยินข่าวประเสริฐและดำเนินต่อไปในความเชื่อ การกลับใจใหม่ และการรับบัพติศมาในน้ำในพระนามของพระเยซู แต่สมบูรณ์ได้ด้วยการได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์และการที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในเรา (1เปโตร 1:2) ปัจจุบันนี้พระบัญญัติของพระเจ้าไม่ได้เขียนไว้บนแผ่นหิน อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่ทรงมีพระบัญญัติ เพราะพระองค์ทรงมีบัญญัติแม้แต่ในสวนเอเดน แต่หมายความว่าปัจจุบันนี้พระเจ้าทรงเลือกที่จะเขียนบัญญัติไว้ในใจของเราผ่านทางความเชื่อทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เยเรมีย์ 31:33; ฮีบรู 10:15-17) ดังนั้นผู้ที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งอนุญาตให้พระวิญญาณทรงนำ จะมี

พระบัญญัติของพระเจ้าเขียนไว้ในใจของเขาทั้งหลาย ซึ่งหมายความว่าเราสามารถได้รับการนำจากการมีสติรู้ผิดชอบ และจากความรู้สึกและความเชื่อถือแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรามีรากฐานที่สำคัญของความบริสุทธิ์อยู่ในเรา

พระวิญญาณบริสุทธิ์ในเราทรงสอนเราเรื่องความบริสุทธิ์ พระเยซูทรงยืนยันว่า "แต่องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรานั้น จะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว" (ยอห์น 14:26)

อาจารย์และศิษยาภิบาลที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์สอนเรื่องความบริสุทธิ์ 1ยอห์น 2:27 ที่เขียนไว้ว่า "และฝ่ายท่านทั้งหลาย การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และไม่จำเป็นต้องมีใครสอนท่านทั้งหลาย" มีความหมายว่าอย่างไร ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงความบริสุทธิ์พื้นฐานซึ่งอยู่ในผู้ที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทุกคน แต่ไม่ได้หมายความว่า เราไม่ต้องได้รับการสอนจากอาจารย์ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณและได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า เอเฟซัส 4:11-12 กล่าวว่าอาจารย์เป็นของประทานจากพระเจ้าเพื่อทำให้ธรรมิกชนเป็นคนดีรอบคอบ การต่อสู้เพื่อการดีรอบคอบนั้นเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับความบริสุทธิ์ และพระเจ้าทรงประทานผู้รับใช้เพื่อช่วยให้ธรรมิกชนชนะการต่อสู้นั้นได้

พระคัมภีร์สอนเรื่องความบริสุทธิ์ พระคัมภีร์ไม่ได้พยายามให้คำตอบเฉพาะกับสถานการณ์มากมายที่แต่ละคนอาจพบเจอ เพราะนั่นเป็นวัตถุประสงค์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์และผู้รับใช้พระเจ้า พระคัมภีร์ให้แนวทางพื้นฐานที่สามารถใช้ได้กับชายและหญิงในทุกวัฒนธรรม ทุกเวลาและทุกสถานการณ์ พระคัมภีร์เขียนไว้ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัยและสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย สิ่งปฏิบัติและทัศนคติ* ที่พระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับ และสิ่งปฏิบัติและทัศนคติที่พระเจ้าทรงคาดหวังจากประชากรของพระองค์

ความบริสุทธิ์เป็นเรื่องส่วนบุคคล ฟีลิปปี 2:12 เขียนไว้ว่า "ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์ประพฤติ เพื่อให้ได้ความรอดด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น" ซึ่งไม่ได้หมายความว่าแต่ละคนจะทำให้ตัวเองรอดได้ แต่หมายความว่าแต่ละคนจะต้องให้ได้ความรอดมาด้วยความเกรงกลัวและความยำเกรง อีกนัยหนึ่ง ในท้ายที่สุดแล้ว ความรอดเป็นความรับผิดชอบของบุคคลเอง หลังจากที่ได้รับประสบการณ์การบังเกิดใหม่แล้ว แต่ละคนจะต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าเขาจะไปจนถึงเส้นชัยได้ เขาจะต้องรักษาสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เขาไว้ (ฮีบรู 3:14)

ความเชื่อถือส่วนบุคคล เนื่องจากแต่ละคนมีความรับผิดชอบส่วนบุคคลต่อพระเจ้า แต่ละคนก็จะมีความเชื่อถือส่วนบุคคลที่แตกต่างกันไป ตั้งแต่เวลาที่เราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะต้องได้รับการสอนจากอาจารย์ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณซึ่งพระเจ้าทรงตั้งไว้ในคริสตจักร และได้รับการสอนจากพระวิญญาณโดยตรง นอกจากนี้ เราจะต้องมีความเชื่อถือส่วนบุคคลของตัวเราเอง เราไม่สามารถพึงแต่ความเชื่อถือส่วนบุคคลของผู้อื่นได้ แต่เราต้องหาคำตอบเกี่ยวกับเรื่องเฉพาะต่างๆ ด้วยตัวเราเอง แน่นอนว่าคำสอนที่ชัดเจนจากพระคัมภีร์เป็นความเชื่อถือที่เพียงพอแล้ว และไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงคำสั่งสอนนั้นโดยกล่าวว่าเขาไม่มีความเชื่อถือตามพระคัมภีร์ได้

บางครั้งพระเจ้าอาจทำให้คนๆ หนึ่งมีความเชื่อถือส่วนบุคคลในบางอย่างที่ผู้เชื่ออื่นไม่มี บางทีอาจต้องเป็นเช่นนั้นเนื่องจากภูมิหลังหรือความอ่อนแอบางอย่างของคนๆ นั้น หรือบางทีพระเจ้ากำลังนำเขาเข้าใกล้กับพระองค์มากขึ้น ในสถานการณ์เช่นนี้ บุคคลควรจะซื่อสัตย์ต่อความเชื่อถือของตนเอง เหมือนดังเช่นข้อพระคัมภีร์ว่า "ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด...ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆ ที่มิได้เกิดจากความเชื่อมั่นก็เป็นบาปทั้งสิ้น" (โรม 14:5, 23) ในขณะเดียวกัน บุคคลนั้นก็ไม่ควรพยายามบังคับให้ผู้อื่นมีความเชื่อถือเช่นเดียวกับตน นอกจากนั้นคนอื่นๆ ควรเคารพความเชื่อถือของเขาและไม่ทำเหมือนสิ่งนั้นไม่สำคัญ (โรม 14:2-6) พระเจ้าจะทรงให้เกียรติและอวยพระพรแก่ผู้ที่ถวายตัว เมื่อมีการถวายตัวเป็นพิเศษแล้ว เราจะได้รับการอวยพรและมีความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระเจ้า

---

* ทัศนคติ (ทรรศนะ) หมายถึง แนวความคิดเห็น ทั้งนี้ ยังรวมถึง ท่าทาง พฤติกรรม และการแสดงออกของอารมณ์ อีกด้วย

ความบริสุทธิ์เป็นเรื่องบังคับกันไม่ได้ ความบริสุทธิ์ต้องเกิดขึ้นจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตในท่าน ผู้รับใช้มีอำนาจทางฝ่ายวิญญาณ และมีความรับผิดชอบที่จะกำหนดมาตรฐานความประพฤติและการแต่งกายของธรรมิกชน ผู้รับใช้จะต้องรายงานเกี่ยวกับตัวท่านต่อพระเจ้า (ฮีบรู 13:17) อย่างไรก็ตาม ผู้รับใช้อาจจะบอกให้ “แต่งกายให้เรียบร้อย” แต่หากบุคคลไม่มีความบริสุทธิ์อยู่ในใจแล้ว เขาจะไม่เชื่อฟัง ความบริสุทธิ์เป็นเรื่องบังคับกันไม่ได้ หากไม่มีความบริสุทธิ์อยู่ในใจแล้วก็คงจะไม่มีเลย หลังจากที่ได้บังเกิดใหม่แล้ว ควรจะเป็นเรื่องง่ายที่จะนำสัญชาตญาณความบริสุทธิ์พื้นฐานที่ได้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์มารวมกับพระวจนะของพระเจ้าตามที่ศิษยาภิบาลผู้ประกอบด้วยพระวิญญาณได้สอนไว้เพื่อที่จะได้มีชีวิตที่บริสุทธิ์ แต่คนจำนวนมากก็ไม่เชื่อฟังและหลายคนพยายามที่จะเปรียบเทียบระหว่างคณะและคริสตจักรต่างๆ แต่คณะต่างๆ ไม่ได้ช่วยให้ใครรอด มีเพียงพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่ช่วยให้รอดได้

ความบริสุทธิ์คงอยู่ได้ด้วยความรักต่อพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ข้อพระคัมภีร์สอนว่า “อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก” (1ยอห์น 2:15) เราสามารถมีชีวิตที่บริสุทธิ์ได้ด้วยความรักต่อพระเจ้า ไม่ใช่ด้วยความรักต่อโลกที่มีซาตานไปผู้ควบคุม ธรรมบัญญัติหรือความเกรงกลัวอาจทำให้เราหลีกเลี่ยงการทำความผิดบาปได้ในระดับหนึ่ง แต่มีเพียงความรักเท่านั้นที่จะทำให้เรามีความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงทุกสิ่งที่ไม่เหมือนพระเจ้า และทุกสิ่งที่ไม่เกิดผลดีต่อพระวิญญาณของพระองค์ในชีวิตของเรา เมื่อคนๆ หนึ่งรักใครสักคนอย่างแท้จริง คนๆ นั้นจะทำให้ผู้ที่เขารักพอใจโดยไม่สนใจว่าตัวเองจะชอบอะไรหรือสะดวกหรือไม่ ในทำนองเดียวกัน เมื่อเรารักพระเจ้าซึ่งเป็นพระบิดาและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เราต้องการเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ เมื่อเราอ่านพระวจนะของพระองค์ เราต้องการที่จะใช้ชีวิตตามพระวจนะนั้นเพราะเรารักพระองค์ พระวิญญาณของพระองค์ในเราช่วยให้เราเชื่อฟัง พระองค์ช่วยให้เรามีความปีติยินดีในการเชื่อฟังของเราแม้ว่าเนื้อหนังไม่ต้องการที่จะเชื่อฟังก็ตาม พระเยซูตรัสไว้ว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะประพฤติตามคำของเรา” (ยอห์น 14:23) (ดูยอห์น 14:15; 1ยอห์น 2:3) อีกนัยหนึ่ง “ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น” (1ยอห์น 2:15)

หลักสำคัญบางประการเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ พระคัมภีร์สอนหลักสำคัญเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ที่แท้จริงให้กับเรา “อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้” (โรม 12:2) “จงเว้นเสียจากสิ่งที่ชั่วทุกอย่าง” (1เธสะโลนิกา 5:22) “เคร่งครัดในระเบียบ” (1โครินธ์ 9:25) ข้อพระคัมภีร์สามข้อนี้อธิบายสาระสำคัญของความบริสุทธิ์ในทางปฏิบัติ วัตถุประสงค์สำคัญของมาตรฐานความบริสุทธิ์อย่างหนึ่งอย่างใดคือเพื่อช่วยให้เราปฏิบัติตามหลักการสำคัญเหล่านี้ ประการแรก เราต้องไม่ประพฤติหรือมีลักษณะเหมือนโลกแห่งความบาป เราต้องหลีกเลี่ยงแม้แต่สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงหรือคล้ายคลึงกับสิ่งชั่ว เราไม่ควรจะมีคำถามเช่น “เราจะทำตัวให้เหมือนโลกนี้และยังคงอยู่ต่อไปได้อย่างไร” หรือ “อะไรเป็นสิ่งที่เราทำตามโลกนี้ได้และยังคงทำให้พระเจ้าพอพระทัย” แต่ควรจะเป็นคำถามเช่น “เราสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อจะได้เข้าไปใกล้ชิดกับพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เราจะมีชีวิตอยู่อย่างไรเพื่อแสดงให้โลกเห็นว่าเรานั้นอยู่กับพระเยซูคริสต์” นอกจากนั้นแล้วเราต้องรู้จักบังคับตนในทุกสิ่งซึ่งหมายความว่าเราควรจะควบคุมและเหนี่ยวรั้งตัวเองได้ เนื้อหนังของเราต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณ การรู้จักบังคับตนยังหมายไปถึงทุกสิ่งที่ควรจะทำอย่างพอดีและไม่มากจนเกินไป เราต้องไม่ปล่อยปละละเลย ประนีประนอม อยู่กับทางโลกมากจนเกินไป หรือคิดว่าตัวเองถูกต้อง แสแสร้ง โอ้อวดจนเกินไป การไม่เปลี่ยนแปลงไปกับโลกนี้และการบังคับตนในทุกสิ่งนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่นำไปสู่ความเข้าใจความบริสุทธิ์ในทุกๆ ด้านที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้

ทัศนคติของคริสเตียนต่อความผิดบาป คริสเตียนไม่ใช่คนบาป เราได้บังเกิดใหม่แล้วและมีฤทธิ์เดชอำนาจเหนือความผิดบาป (กิจการ 1:8; โรม 8:4) เราได้บังเกิดในครอบครัวของพระเจ้าและมีลักษณะของพระเยซูคริสต์ (โรม 8:29) เราเป็นสาวกของพระคริสต์และเรามีชีวิตอยู่ตามคำสอนของพระองค์ ถ้าเราเป็นคริสเตียนอย่างแท้จริงซึ่งก็คือการมีชีวิตเหมือนพระคริสต์ เราไม่อาจเป็นคนบาปได้ในเวลาเดียวกัน ตามจริงแล้วเราจะต้องเกลียดความผิดบาป “ท่านผู้ที่รักพระเจ้า ก็เกลียดชังความชั่ว” (สดุดี 97:10) “ความยำเกรงพระเจ้าเป็นความเกลียดชังความชั่วร้าย” (สุภาษิต 8:13) ดังนั้นถ้าเรารักพระเจ้าอย่างแท้จริง เราจะเกลียดชังความชั่วไปโดยปริยาย ตอนนี้ เราซึ่งเป็นมนุษย์มีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันออกไป บางคนเป็นคนก้าวร้าว พูดโผงผาง หรือเข้าสังคมเก่งโดยธรรมชาติ ขณะที่บางคนอาจจะพูดน้อยหรือสงบเสงี่ยมมากกว่า บุคลิกลักษณะนี้จะไม่ทำให้ทัศนคติต่อ

ความผิดบาปเปลี่ยนแปลงไปหากเราให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นกษัตริย์ในชีวิตของเรา ไม่ว่าลักษณะนิสัยดั้งเดิมของเราเป็นอย่างไร เราแต่ละคนจะเกลียดชังความชั่วซึ่งทำให้ผู้รับใช้สามารถเทศนาเกี่ยวกับความบาปได้อย่างหนักแน่น ไม่ว่าเขาจะมีบุคลิกลักษณะเป็นเช่นไร เขาก็สามารถที่จะบอกได้ว่าความผิดบาปคืออะไรและเทศนาไม่ให้ทำความผิดบาปนั้นได้

ทัศนคติของผู้รับใช้ต่อความผิดบาป ผู้รับใช้พระเจ้ามีหน้าที่เทศนาไม่ให้ทำความผิดบาป (เอเสเคียล 3:17-19) เขายังช่วยสมาชิกให้รู้ว่าความผิดบาปมีอะไรบ้างโดยกล่าวถึงความผิดบาปนั้นๆ เขามีหน้าที่สร้างมาตรฐานที่จำเป็นต่อการดำรงอยู่ในความบริสุทธิ์ โดยมาตรฐานเหล่านี้ไม่ได้มีไว้สำหรับแขกที่มาโบสถ์แต่มีไว้สำหรับสมาชิกโดยเฉพาะผู้ที่เป็นผู้นำและเป็นตัวอย่าง ไม่สำคัญว่าส่วนตัวแล้วผู้รับใช้จะชอบอะไร พระวิญญาณบริสุทธิ์ในผู้รับใช้นั้นจะไม่ทรงทนต่อความผิดบาปและทำให้ผู้รับใช้ต้องต่อต้านความผิดบาป พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความกล้าแก่เขาเพื่อที่จะว่ากล่าวและตักเตือนสมาชิกเมื่อจำเป็น พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องครองราชย์ดังกษัตริย์ในชีวิตของเขาเพื่อที่พระวิญญาณจะทรงเจิมและบันดาลใจ ซึ่งจะเป็นกำลังทางฝ่ายวิญญาณแก่เขา ผู้ที่ว่ากล่าวอย่างรวดเร็ว แสดงความโกรธอย่างรวดเร็ว หรือไม่อดทนจะเปลี่ยนไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาจะกลายเป็นคนใจดีและอ่อนโยนในการตักเตือน และจะเทศนาด้วยความเห็นใจเมื่อเห็นความผิดบาปในคนเหล่านั้น ผู้รับใช้จะต้องมีพระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มล้นอยู่ แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าจะเทศนาผ่านเขา (โยเอล 2:28) เพราะพระเจ้าทรงเกลียดชังความผิดบาป ผู้รับใช้ก็จะเกลียดชังความบาปด้วย และจะได้รับความสามารถในการเทศนาไม่ให้ทำความผิดบาปนั้น ในขณะเดียวกัน เขาจะมีความรักที่แท้จริงของพระเจ้าในใจของเขาต่อคนบาป

ผู้รับใช้บางคนเป็นคนง่ายๆ และไม่ต้องการทำร้ายความรู้สึกจนไม่สามารถเทศนาไม่ให้ทำความผิดบาปได้ บางคนพูดว่า "ลักษณะนิสัยของผมทำให้ผมไม่สามารถเทศนาไม่ให้ทำความบาปได้ ผมเทศนาได้แต่เรื่องความรัก" อย่างไรก็ตาม หากท่านรักใครสักคนอย่างแท้จริง โดยที่คนๆ นั้นอยู่ในความบาป ท่านจะต้องเทศนาเรื่องความบาป เพราะความบาปเป็นสิ่งที่ทำให้คนหลงไปชั่วนิรันดร์ ความรักที่แท้จริงมีความหมายมากกว่าแค่ความอ่อนโยน ถ้าเรารักใครอย่างแท้จริงแล้ว เราจะรักเขามากพอที่จะบอกความจริงกับเขาแม้ว่าเขาจะเกลียดเราก็ตาม ผู้รับใช้ต้องเทศนาความจริง ไม่ว่าคนที่จะได้ยินจะชอบเขาต่อไปหรือไม่ เพราะเป็นโอกาสเดียวที่จะทำให้คนเหล่านั้นได้รับความรอด ผู้ฟังอาจไม่รู้ว่าสิ่งที่พูดอยู่นั้นคือความรัก แต่มัน**คือ**ความรัก ผู้รับใช้พระเจ้าที่ไม่ทำเช่นนี้ไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้ส่งข่าวของพระคริสต์

ผู้รับใช้ที่แท้จริงจะไม่เทศนาเฉพาะในสิ่งที่คนต้องการได้ยิน เขาไม่ใช่ผู้พูดเพื่อให้ขำ แน่นอนว่าอารมณ์ขันและจินตนาการไม่ได้เป็นสิ่งต้องห้ามในที่เทศนา แต่พระเจ้าทรงเรียกผู้รับใช้เพื่อบอกคนทั้งหลายในสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาได้ยิน หากผู้รับใช้ปล่อยให้คนๆ หนึ่งดำเนินต่อไปในความบาปเพียงเพราะเขามีลักษณะนิสัยที่อ่อนแอและกลัวที่จะทำร้ายความรู้สึกผู้อื่น เขาจะต้องได้รับการเพิ่มเติมพระวิญญาณ เพราะเขาเป็นคริสเตียนที่อ่อนแอและไม่ใช่ผู้นำเลย

ผู้รับใช้เป็นผู้ส่งสาร ไม่ใช่ผู้ประพันธ์ ผู้รับใช้ไม่ใช่พระเจ้าและเขาไม่สามารถทำหน้าที่ผู้เลี้ยงแกะผู้ยิ่งใหญ่ได้ เขาไม่สามารถเปลี่ยนพระวจนะของพระเจ้าเพื่อทำให้คนพอใจได้ เขาเป็นเพียงแค่ผู้ส่งสาร เป็นการผิดกฎหมายหากบุรุษไปรษณีย์เปลี่ยนเนื้อหาของจดหมาย ผู้รับจดหมายไม่มีสิทธิ์ที่จะว่ากล่าวบุรุษไปรษณีย์เกี่ยวกับเนื้อหาของจดหมาย หรือไม่สามารถบอกให้บุรุษไปรษณีย์เปลี่ยนเนื้อหาของจดหมายได้ บุรุษไปรษณีย์ไม่ใช่ผู้เขียนจดหมายและเป็นสิ่งเหนือความสามารถของเขาที่จะเปลี่ยนข้อความนั้น ในทำนองเดียวกัน ผู้รับใช้เป็นเพียงผู้ส่งสารจากพระเจ้ามายังคนทั้งหลาย เขาไม่อาจเปลี่ยนพระวจนะของพระเจ้าได้

ข้อพระคัมภีร์ที่คริสเตียนผู้เอาชนะบาปของตนเสมอต้องเข้าใจ มีข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญหลายข้อที่เราจะต้องเข้าใจเพื่อที่จะรู้สถานภาพของคริสเตียนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความผิดบาปและความบริสุทธิ์ หนังสือโรมบทที่ 6 และ 8 เป็นคำอธิบายที่ดีเกี่ยวกับการใช้ชีวิตคริสเตียน

กฎแห่งบาป (โรม 7:20) เปาโลสอนว่า มีกฎแห่งบาปในโลกนี้ที่ยิ่งใหญ่กว่าธรรมบัญญัติของโมเสสและกฎแห่งจิตใจ นั่นคือ ทั้งธรรมบัญญัติในพระคัมภีร์เก่า และการยินยอมทางความคิดและเหตุผลไม่มีอำนาจที่จะเอาชนะธรรมชาติความบาปที่มีอยู่ในมนุษย์ได้ กฎแห่งบาปนี้เรียกอีกอย่างว่าธรรมชาติความบาป มนุษย์คนเก่า นิสัยเก่า อาดัมคนแรก และเนื้อหนัง

กฎของพระวิญญาณ (โรม 8:2) กฎของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นกฎเดียวที่ยิ่งใหญ่กว่ากฎแห่งบาป เป็นกฎเดียวที่สามารถทำให้มนุษย์เป็นอิสระจากอำนาจของความบาปได้ เพราะธรรมชาติใหม่จะเกิดขึ้นในมนุษย์เมื่อเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ธรรมชาติใหม่นี้ไม่ต้องการทำความบาป แต่มีบทบัญญัติและพระประสงค์ของพระเจ้าอยู่ในธรรมชาตินั้น เราจะต้องเข้าใจว่าการทำความดีไม่สามารถแทนที่กฎของพระวิญญาณได้

"ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำบาป" (1ยอห์น 3:9) ข้อพระคัมภีร์นี้มีความหมายว่าบุตรของพระเจ้าไม่ปฏิบัติสิ่งที่เป็นบาป เขาไม่ต้องการที่จะทำบาปเพราะเขาได้รับธรรมชาติใหม่ "เพราะสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่กับผู้นั้นและเขากระทำบาปไม่ได้ เพราะเขาเกิดจากพระเจ้า" ข้อพระคัมภีร์นี้หมายความว่าคริสเตียนซึ่งเป็นเหมือนกับพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเขา จะเกลียดชังความบาปและไม่สามารถทนต่อความบาปในชีวิตของตนได้ ไม่ได้หมายความว่าเขาขาดความสามารถที่จะทำความผิดบาปได้ เพราะจะขัดกับคำสั่งสอนใน 1ยอห์น 1:8 และ 2:1 ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างอธิบายความหมายของข้อพระคัมภีร์นั้น หากมีอาหารอย่างหนึ่งที่เมื่อท่านรับประทานแล้วจะป่วย ท่านจะพูดว่า "ขอโทษครับ แต่ผม/ดิฉันไม่สามารถทานอาหารนี้ได้" หากการกระทำบางอย่างไม่น่าสนใจหรือขัดกับหลักธรรมของท่าน ท่านจะพูดว่า "ผม/ดิฉันไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้" ในทั้งสองกรณี คำว่า "ไม่สามารถ" ไม่ได้หมายความว่าท่านไม่มีความสามารถทางร่างกาย แต่หมายความว่าท่านไม่สามารถทำได้เพราะลักษณะธรรมชาติของท่านหรือความรู้ของท่าน ในทำนองเดียวกัน คริสเตียนจะไม่ทำความบาปเพราะธรรมชาติใหม่ของเขาห้ามไม่ให้เขาทำ ตราบเท่าที่ธรรมชาตินี้เป็นตัวควบคุม คริสเตียนจะไม่ทำความบาป พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ฤทธิ์อำนาจและชัยชนะเหนือความบาป "พระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านชนะมารร้ายนั้นแล้ว" (1ยอห์น 2:14)

ตายต่อบาป (โรม 6:2) "พวกเราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้" ข้อพระคัมภีร์ข้อต่อๆ มานั้นกล่าวว่าเราคนเก่าได้ถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว (ผ่านทางการกลับใจใหม่) เพื่อที่เราจะไม่รับใช้ความผิดบาปอีกต่อไป "เพราะว่าผู้ที่ตายแล้ว ก็พ้นจากบาป" (โรม 6:7) คริสเตียนต้องเข้าใจว่าเขาได้ตายต่อความบาปและได้เป็นอิสระจากความบาปแล้ว การตายต่อบาปหมายความว่าอย่างไร คนตายมีอารมณ์อะไรบ้าง และเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไรหากท่านตบหน้าเขาหรือเอาเงินหนึ่งล้านเหรียญไปไว้ตรงหน้า แน่นอนว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นเพราะเขาตายไปแล้ว ดังนั้นหากเราตายต่อบาป สิ่งยั่วยวนให้ทำความบาปทั้งหลายไม่ควรจะทำให้เราเกิดปฏิกิริยาใดๆ หากเราตายอย่างแท้จริงแล้วและไม่ทำความบาปในชีวิตของเรา แล้วใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์ ชีวิตคริสเตียนก็จะเป็นเรื่องง่าย แต่หากเราครึ่งเป็นครึ่งตาย จะเป็นเรื่องยากและในที่สุด เป็นไปไม่ได้ที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า

การแยกออกจากพระเจ้า (โรม 8:38-39) ไม่มีสิ่งใดเลยที่สามารถแยกเราออกจากความรักของพระเจ้าได้ มารซาตาน ทูตสวรรค์ มนุษย์ การทดลอง ความลำบาก เวลาหรือสถานการณ์ต่างๆ ไม่มีอำนาจที่จะแยกเราออกจากพระเจ้าได้ ไม่มีใครสามารถนำเราออกจากพระหัตถ์ของพระบิดาได้ แม้แต่ซาตานก็ไม่สามารถทำได้ (ยอห์น 10:29; 1ยอห์น 5:18) อย่างไรก็ตาม ตัวคริสเตียนเองอาจทำลายความสัมพันธ์อันใกล้ชิดของตนกับพระเจ้าได้เนื่องจากความไม่เชื่อและไม่เชื่อฟังของเขา และเขาอาจหันหลังไปจากพระเจ้าได้ (ดูโรม 11:20-22; 2เปโตร 2:20-22)

"ถ้าเราทั้งหลายว่าเราไม่มีบาป เราก็ลวงตนเอง" (1ยอห์น 1:8) มีผู้ใช้ข้อพระคัมภีร์นี้อย่างผิดๆ หลายต่อหลายครั้งเพื่อใช้สอนหลักความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง ข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้กล่าวถึงการกระทำความบาปแต่กล่าวถึงธรรมชาติความบาปที่อยู่ในมนุษย์ทุกคน แม้ว่าคนๆ หนึ่งได้บังเกิดใหม่อีกครั้ง ธรรมชาติเดิมยังอยู่อย่างสงบในเขา แต่เขายังไม่ได้รับขึ้นไปและยังรอคอยเพื่อให้กายได้รอดตายอยู่ (โรม 8:23) ดังนั้น ยอห์นจึงสอนว่า เรายังมีความสามารถที่อาจทำความบาปได้อยู่ ใครก็ตามที่คิดว่าธรรมชาติความบาปได้ถูกทำลายไปแล้วในเวลาหนึ่งเวลาใดในชีวิตคริสเตียนของเขา คนๆนั้นก็หลอกตัวเอง แม้ว่ามีเส้นแบ่งระหว่างผู้ที่เชื่อและธรรมชาติความบาป แต่ธรรมชาติหรือความสามารถที่จะทำความบาปนั้นยังคงมีอยู่ตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องมีทัศนคติแบบ "ตายต่อบาป"

สิ่งสำคัญคือว่าพระเจ้าทรงให้ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ประกอบด้วยอำนาจพอที่จะไม่ทำความบาปอีกต่อไป ไม่มีคำว่าธรรมิกชนคนบาป พระเจ้าทรงประทานลักษณะของพระเจ้าและความเกลียดชังบาปแก่ธรรมิกชน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่อย่างถาวรเพื่อช่วยคริสเตียนในการต่อสู้กับความผิดบาป เราอาจพูดได้ว่าคริสเตียนมีอำนาจเหนือธรรมชาติชั่วร้ายหรือคนเก่าเหมือน

เช่นมีอำนาจเหนือวิทยุ ถ้ารายการวิทยุไม่เหมาะสมสำหรับคริสเตียน เขาก็เพียงแต่ปิดวิทยุนั้น เขามีอำนาจที่จะป้องกันไม่ให้วิทยุนั้นนำความชั่วร้ายมาสู่ความคิดของเขา ในทำนองเดียวกัน คริสเตียนมีอำนาจเหนือความบาป หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงครอบครองในชีวิตของเขา เขาจะสามารถ "ปิด" ความบาปได้เมื่อความบาปนั้นพยายามจะเข้ามา ดังนั้น หากคริสเตียนทำบาป ก็จะเป็นเพราะว่าเขาไม่ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงควบคุมในเรื่องนั้นอย่างเต็มที่ เขายอมให้ตนเองตกอยู่กับนายอีกคนหนึ่ง และกลายเป็นทาสของนายนั้น (โรม 6:16) ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าคริสเตียนเก้าสิบเปอร์เซนต์ หรือคริสเตียนที่ทำความผิดบาป "ผู้ที่กระทำบาปก็มาจากมาร" (1ยอห์น 3:8)

คริสเตียนเป็นคนบาปหรือไม่ ตามข้อพระคัมภีร์ข้างต้นแล้ว คำตอบของคำถามนี้ต้องเป็น "ไม่เป็น" เราซึ่งเป็นคริสเตียนไม่ใช่คนบาป เราเคยเป็นคนบาปแต่เราได้รับความรอดและตอนนี้ก็เป็นบุตรของพระเจ้า สถานภาพของคริสเตียนที่ทำความบาปคืออะไร อย่างที่เราได้เห็นแล้ว บุคคลผู้นี้ได้ปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ใต้อิทธิพลของซาตานและธรรมชาติความบาป เขาควรจะรีบไปหาพระองค์ผู้ทูลขอและที่ปรึกษาซึ่งคือพระเยซูคริสต์ในทันที (1ยอห์น 2:1) เพราะในเวลานี้ พระเยซูทรงดำรงตำแหน่งมหาปุโรหิตของเรา เราสามารถสารภาพความผิดบาปต่อพระองค์ได้โดยตรง และพระองค์จะทรงให้อภัยเรา (ฮีบรู 4:14; 1ยอห์น 1:9)

การอธิษฐานเพียงลำพัง เพราะการสารภาพความบาปต่อพระเยซูเป็นวิถีทางที่คริสเตียนจะได้รับการให้อภัยความบาปที่เขาได้ทำ การอธิษฐานเพียงลำพังจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก คริสเตียนไม่ควรรอที่จะมาโบสถ์เพื่อสารภาพความบาป แต่ต้องสารภาพความผิดบาปในทันที และทูลขอให้ทรงให้อภัยความบาป การอธิษฐานเพียงลำพังคือการสื่อสารของเรากับพระเจ้า ไม่ว่าพระวิญญาณในเราทรงทำการทูลขอ หรือเราทูลขอด้วยคำพูด เราทุกคนต้องสำรวจใจของเราและทูลขอให้พระเจ้าชำระล้างเราจากความบาปและความผิดที่ซ่อนอยู่ (1โครินธ์ 11:31) เราต้องทูลขอการสั่งสอนและชี้นำจากพระวิญญาณ การอธิษฐานเหล่านี้ไม่จำเป็นต่อเอ่ยขึ้นในที่ประชุม เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องระหว่างบุคคลกับพระเจ้า นอกจากนี้ การอธิษฐานยังเป็นวิถีทางที่เราจะใช้อำนาจที่พระเจ้าทรงประทานให้ไว้กับเราได้

มลทินของเนื้อหนัง และวิญญาณจิต (2โครินธ์ 7:1) เปาโลตักเตือนว่า "ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนัง และวิญญาณจิต และจงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า" ในข้อพระคัมภีร์นี้ "เนื้อหนัง" หมายถึงส่วนประกอบทางร่างกาย ในขณะที่ "วิญญาณจิต" หมายถึงส่วนประกอบทางวิญญาณในมนุษย์ สิ่งแรกที่ต้องสังเกตคือว่าเราไม่สามารถแยกวิญญาณออกจากเนื้อหนังในโลกนี้ได้ ตัวอย่างเช่น มัทธิว 5:28 ถือว่าใจกำหนัดในหญิงคนหนึ่งเป็นการล่วงประเวณีในใจแล้ว เป็นความผิดบาปของวิญญาณจิตแม้ว่าการล่วงประเวณียังไม่เกิดขึ้นในเนื้อหนังก็ตาม แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าสิ่งนั้นถือเป็นความผิดบาป ในสายพระเนตรของพระเจ้าความเกลียดชังในใจเป็นเหมือนการฆาตกรรม ดังนั้นเปาโลสอนให้เราชำระล้างความคิดของเราและชำระล้างการกระทำของเนื้อหนัง เราต้องชำระล้างทั้งเนื้อหนังและวิญญาณจิตเพื่อให้เป็นผู้บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระเจ้า

เนื้อหนังเป็นเพียงที่อยู่อาศัยของวิญญาณจิต เมื่อบุคคลได้บังเกิดใหม่ ความขัดแย้งจะเกิดขึ้นในทันที ความขัดแย้งนี้เป็นสงครามระหว่างเนื้อหนังและวิญญาณ เราจะต้องเข้าใจสงครามที่เกิดขึ้นในชีวิตคริสเตียนนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงชนะสงครามนี้เพื่อเราหากเราปฏิบัติตามการชี้นำที่พระองค์ทรงประทานแก่เรา (2ทิโมธี 2:5)

สารของซาตาน ผีมารพยายามทำให้เราเชื่อว่าเราไม่สามารถมีชีวิตบริสุทธิ์ได้เพราะเราอยู่ในเนื้อหนังและเนื้อหนังนั้นอ่อนกำลัง มันต้องการให้เราเชื่อว่าเราต้องทำความบาปทุกวัน แต่ความจริงคือพระเจ้าทรงสั่งให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ จริงอยู่ที่ว่าเนื้อหนังนั้นอ่อนกำลังแต่ในเนื้อหนังนั้น พระเยซูได้ทรงปรับโทษบาป (โรม 8:3) พระคริสต์ทรงอยู่ในเนื้อหนังเพื่อว่าด้วยความตายของพระองค์ พระคริสต์จะทำลายซาตานผู้ซึ่งมีอำนาจเหนือความตายได้ (ฮีบรู 2:14) พระเยซูทรงเอาชนะความบาปในเนื้อหนังได้และทรงเป็นตัวอย่างให้แก่เรา เราก็เช่นเดียวกันสามารถเอาชนะความบาปในเนื้อหนังได้เพราะเรามีพระวิญญาณของพระคริสต์อยู่ในเรา

ความสมบูรณ์ พระคัมภีร์สอนเราว่าให้เราเติบโตสมบูรณ์ขึ้น ฮีบรู 6:1 กล่าวว่า "ขอให้เราไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่" และฟีลิปปี 3:15 กล่าวถึง "เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่" เอเฟซัส 4:12 สอนว่าพระเจ้าทรงให้ผู้รับใช้พระองค์ "เตรียมธรรมิกชนให้จำเริญขึ้น" ความ

สมบูรณ์อย่างแท้จริงกับความสมบูรณ์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ (มากกว่าแต่ก่อน) มีความแตกต่างกัน เราทุกคนมุ่งมั่นเพื่อความสมบูรณ์อย่างแท้จริงเหมือนเช่นพระเยซูคริสต์ทรงเป็น แม้ว่าในขณะที่อยู่ระหว่างขั้นตอนเพื่อให้สมบูรณ์ขึ้น อาจถือได้ว่าเราสมบูรณ์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ (มากขึ้นกว่าแต่ก่อน) หากเราเติบโตอย่างเหมาะสม ยกตัวอย่างเช่น เด็กอายุหนึ่งเดือนอาจจะเป็นเด็กที่สมบูรณ์ได้แม้ว่าไม่มีฟัน ไม่สามารถคิดคำนวณได้อย่างเต็มที่ ไม่สามารถเดินและพูดได้ แต่เด็กนั้นสมบูรณ์ขึ้นเรื่อยๆ เพราะเด็กนั้นพัฒนาในอัตราที่เหมาะสมสำหรับอายุของตัว ในระยะเวลาสิบปีหากเด็กนี้ยังพูดและเดินไม่ได้ เด็กนี้จะไม่เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ช่อของแอปเปิลในฤดูใบไม้ผลิไม่ได้เป็นผลแอปเปิลแต่ไม่ได้หมายความว่าช่อนั้นไม่สมบูรณ์ ในเวลาต่อมาดอกตูมนั้นจะพัฒนาไปสู่ลูกกลมเล็กสีเขียวและในที่สุดก็จะสุก ในแต่ละขั้นตอนแอปเปิลนั้นสมบูรณ์ สิ่งนี้สอนเราว่าเราสามารถเชื่อฟังคำตักเตือนเพื่อให้จำเริญขึ้นได้ เราจะต้องเรียนรู้ เติบโตขึ้น และแก้ไขข้อผิดของเรา เราต้องไม่หยุดอยู่กับที่ที่เราเคยอยู่เมื่อเรามีประสบการณ์การบังเกิดใหม่เป็นครั้งแรก

การเข้าใจระดับความสมบูรณ์ที่แตกต่างกัน บางคนสามารถพัฒนาตนได้เร็วกว่าคนอื่นๆ เมื่อผู้ที่มีครอบครัวเป็นคริสเตียนอยู่แล้วได้บังเกิดใหม่ พวกเขาได้เริ่มต้นด้วยรากฐานที่ดีและสามารถเติบโตได้อย่างรวดเร็ว ส่วนคนอื่นที่มีครอบครัวที่ไม่ได้เชื่อพระเจ้าจะต้องเปลี่ยนแปลงความคิดและวิธีคิดทั้งหมด ดังนั้นกลุ่มคนสองกลุ่มอาจมีระดับความสมบูรณ์ต่างกันแม้ว่าทั้งสองได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเวลาเดียวกัน เราต้องไม่กล่าวโทษเขา (มัทธิว 7:1)   โดยเฉพาะอย่างยิ่งธรรมิกชนควรจะระวังไม่ว่ากล่าวบุคคลอื่นหากเขาไม่สามารถทำได้ตามมาตรฐานของความบริสุทธิ์ เพราะเป็นหน้าที่ของผู้รับใช้และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะรับผิดชอบทำให้ธรรมิกชนใหม่ได้สมบูรณ์ขึ้น

ไม่เฉพาะธรรมิกชนเท่านั้นที่จะมีระดับความสมบูรณ์ที่แตกต่างกัน คริสตจักรต่างๆ ก็เช่นเดียวกัน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับภูมิหลังและรากฐานของธรรมิกชนทั้งหลายและยังขึ้นอยู่กับผู้รับใช้ด้วย ผู้รับใช้บางคนไม่สอนห้ามเรื่องใดๆ เลย ดังนั้น ฝูงแกะของเขาจึงไม่สามารถจำเริญขึ้นได้ ผู้รับใช้พระเจ้าบางคนสร้างคริสตจักรบนพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่ลักษณะนิสัยของตัวเอง สมาชิกจึงสามารถจำเริญขึ้นเป็นคนดีรอบคอบได้

ขอให้เราไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ วัตถุประสงค์ของบทนี้คือเพื่อพิสูจน์ว่าความบริสุทธิ์เป็นคำสั่งที่ต้องเชื่อฟังทุกวันในชีวิตของคริสเตียนแต่ละคน “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์” (1เปโตร 1:16) เนื่องจากพระเจ้าทรงสั่งให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ เรารู้ว่าพระองค์จะทรงให้ความสามารถที่จะทำเช่นนั้นแก่เรา เพราะพระองค์จะไม่ทรงขอให้เราทำสิ่งที่เราไม่สามารถทำได้ เราได้รับความบริสุทธิ์และความชอบธรรมผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ “แต่ท่านได้รับการชำระแล้ว ได้รับการทำให้บริสุทธิ์แล้ว ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า และพระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเรา” (1โครินธ์ 6:11) เราต้องดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ต่อไปเพื่อให้ปราศจากตำหนิหรือด่างพร้อย (เอเฟซัส 5:27) หากเราทำให้เกิดรอยยับหรือมลทิน ก็จะต้องชำระล้างออกไปโดยทันทีด้วยพระโลหิตของพระเยซูด้วยการกลับใจใหม่ (1ยอห์น 2:1)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้เราสามารถมีชีวิตที่แยกออกมาได้   ดังนั้นเป็นหน้าที่รับผิดชอบของเราที่จะอนุญาตให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงครองราชย์ในชีวิตของเรา และรักษาให้ธรรมชาติเก่าตายต่อความบาปและโลกนี้

เราได้รับความชอบธรรม (เป็นผู้ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า) เราสามารถมีชีวิตที่บริสุทธิ์ได้ ขอให้เราไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ขอให้เราไม่เพียงแต่มีประสบการณ์การบังเกิดใหม่และพักอยู่บนรากฐานนั้นเท่านั้น แต่ให้เราเติบโตขึ้นและสร้างตนขึ้นให้เราประกอบด้วยพระวิญญาณอย่างเต็มเปี่ยมและได้รับการชำระล้างไม่ให้มีมลทิน ขอให้เราไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่

2. ชีวิตคริสเตียน

"คนชอบธรรมมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ" (กาลาเทีย 3:11)

"ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้น คือความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน" (กาลาเทีย 5:22-23)

วิถีชีวิตคริสเตียน เมื่อคริสเตียนพูดถึงความบริสุทธิ์ เป็นเรื่องง่ายที่จะเน้นเรื่องกฎ ข้อบังคับ สิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ แต่เมื่อเขียนหนังสือในเรื่องนี้ เป็นเรื่องยากที่จะชี้เฉพาะเจาะจง กล่าวอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมาโดยไม่เสี่ยงว่าจะดูเหมือนยึดถือระเบียบมากเกินไป บทนี้จะช่วยให้เข้าใจสิ่งต่างๆ ได้เหมาะสมถูกต้องโดยอธิบายถึงลักษณะสำคัญในการดำเนินของคริสเตียน ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตแห่งความเชื่อและเสรีภาพ ไม่ใช่ชีวิตแห่งกฎระเบียบหรือความจำเจ แทนที่จะพยายามเพียงแค่ไม่ทำผิด เราพยายามที่จะทำให้เกิดผลเพื่อให้พระเจ้าทรงพอพระทัย กล่าวอย่างง่ายๆ คือเราต้องการเลียนแบบพระคริสต์ บทนี้จะอธิบายความสำคัญของประสบการณ์คริสเตียน บทต่อๆ ไปจะวิเคราะห์สิ่งที่เราเชื่อว่าเป็นปัญหาสำคัญในโลกปัจจุบัน แต่ขอให้เราจำไว้ว่า เนื้อหาของหนังสือทั้งหมดจะเป็นไปตามแนวคิดที่อยู่ในบทนี้ กล่าวคือ เราดำรงชีวิตอยู่โดยความเชื่อไม่ใช่การกระทำ ประสบการณ์คริสเตียนเป็นเสรีภาพอย่างหนึ่งจากความผิดบาปและธรรมบัญญัติ ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตแห่งการอุทิศตัวแด่พระเจ้า และเราแสดงความบริสุทธิ์โดยการเลียนแบบชีวิตของพระคริสต์และโดยการแสดงผลของพระวิญญาณ

วัตถุประสงค์ของความบริสุทธิ์ในชีวิตของเรา เหตุผลแรกของความบริสุทธิ์คือเพื่อให้พระเจ้าทรงพอพระทัยเพื่อพระองค์เอง พระองค์ทรงซื้อเราด้วยพระโลหิตของพระองค์และเราไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเอง แต่พระองค์ทรงเป็นเจ้าของเรา (1โครินธ์ 6:19-20; 1เปโตร1:18-19) ดังนั้น เราไม่สามารถมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเราเองแต่เราต้องมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ (2โครินธ์ 5:15) วัตถุประสงค์ที่สองของความบริสุทธิ์คือเพื่อให้ผู้อื่นรู้จักพระคริสต์ เราทำให้ผู้อื่นสนใจและนำพวกเขามาหาพระองค์ได้ด้วยชีวิตของเรา และสุดท้าย เรารู้ว่าชีวิตแห่งความบริสุทธิ์ของคริสเตียนเป็นแผนการที่ดีที่สุดสำหรับชีวิตของเรา เราจะได้รับผลประโยชน์ทั้งตอนนี้และในชีวิตหน้า

ความเชื่อและการกระทำ ในการมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า เราต้องเข้าใจก่อนว่าเราได้รับความรอดด้วยความเชื่อไม่ใช่ด้วยการกระทำ (กาลาเทีย 2:16; เอเฟซัส 2:8-9) ความเชื่อนำเราไปสู่การกลับใจใหม่ ความเชื่อที่แท้จริงจะทำให้เราเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า จะนำเราไปสู่การรับบัพติศมาในน้ำและการรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มาระโก 16:16-17; ยอห์น 7:38-39) เหตุในการมีความบริสุทธิ์นั้นจะต้องเป็นความเชื่อไม่ใช่การกระทำ เราเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าเพราะเราเชื่อว่าพระวจนะนั้นเป็นความจริงและเป็นสิ่งดีสำหรับเรา เราไม่ได้ใช้ชีวิตบริสุทธิ์เพื่อที่เราจะได้รับความรอดหรือเพื่อให้พระเจ้าทรงพอพระทัยเรามากกว่าคนอื่น เพราะเราไม่สามารถทำให้ตัวเองบริสุทธิ์ได้หรือทำให้ตัวเองรอดได้ ความรอดของเราขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของเรากับพระเยซูคริสต์เท่านั้น

ถึงแม้ว่าเราไม่ได้รับความรอดเพราะการกระทำของเรา ความเชื่อจะนำเราให้กระทำบางสิ่งบางอย่าง ความเชื่อจะทำให้เกิดการกระทำขึ้นเพราะ "ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล" (ยากอบ 2:17) เราแสดงความเชื่อในพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์ออกมาด้วยการกระทำของเราและด้วยชีวิตประจำวันของเรา ยากอบกล่าวว่า "จงแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นความเชื่อของท่าน ที่ไม่มีการประพฤติตาม และด้วยการประพฤติตาม ข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้า" (ยากอบ 2:18) เปาโลเขียนจดหมายไปหาทิตัสเพื่อ "คนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้อุตส่าห์กระทำการดี" (ทิตัส 3:8) บทสรุปก็คือ เราไม่สามารถเป็นผู้บริสุทธิ์ได้ด้วยความพยายามของเราเอง แต่เราสามารถเป็นผู้บริสุทธิ์ได้หากเราเชื่อในพระเยซูและให้พระวิญญาณของพระองค์ทรงทำการในเรา

พระเยซูเสด็จมาเพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากธรรมบัญญัติและจากการกระทำอันเกิดจากธรรมบัญญัติ นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงช่วยเราให้พ้นจากความบาป เราไม่ใช่ทาสของความบาปและธรรมบัญญัติอีกต่อไป แต่เรามีอิสระที่จะเลือกได้ เรามีอิสระที่จะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าและใช้ชีวิตเหนือความผิดบาปได้ เรามีเสรีภาพแบบคริสเตียนแต่เราต้องไม่ใช้เสรีภาพนั้นเพื่อ

ปล่อยตัวไปในการกระทำทางฝ่ายเนื้อหนังหรือใช้ในทางที่จะขัดขวางผู้อื่น "ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด" (กาลาเทีย 5:13) เราไม่จำเป็นต้องมีธรรมบัญญัติเพราะว่าหากเราเดินตามพระวิญญาณ เราจะได้รับความชอบธรรมทั้งหมดที่ธรรมบัญญัติพยายามที่จะให้กับเราแต่ก็ไม่สามารถให้ได้ ก่อนหน้าที่พระคริสต์จะเสด็จมา มนุษย์พยายามที่จะทำให้ธรรมบัญญัติสมบูรณ์ด้วยการกระทำและความพยายามของตนเอง แต่เขาก็ล้มเหลวเพราะอ่อนแอในเนื้อหนังและจำนนต่อความบาป หลังจากพระคริสต์เสด็จมา เรามีอิสระจากการครอบงำของความบาปและความอ่อนแอของเนื้อหนัง เราสามารถดำเนินตามพระวิญญาณและทำให้ความชอบธรรมแห่งธรรมบัญญัติสมบูรณ์ด้วย (โรม 8:1-4)

งานของพระวิญญาณ พระวิญญาณทรงให้บัพติศมาเราเข้าไปในกายของพระคริสต์ (1โครินธ์ 12:13) และรับเราเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า (โรม 8:15-16) อีกนัยหนึ่ง พระวิญญาณทรงให้ธรรมชาติใหม่แก่เรา ธรรมชาติใหม่นี้เป็นพระวิญญาณของพระคริสต์ เพราะพระคริสต์ทรงอยู่ในเรา (โรม 8:9; โคโลสี 1:27) เรามีพระทัยของพระคริสต์ (1โครินธ์ 2:16; ฟีลิปปี 2:5) พระคริสต์ได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวเรา (กาลาเทีย 4:19) พระวิญญาณของพระเจ้าทรงตั้งเราไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระคริสต์ (โรม 8:29) เราสามารถมีชีวิตอยู่อย่างบริสุทธิ์ได้ด้วยการให้พระทัย ลักษณะนิสัยและพระประสงค์ของพระคริสต์เกิดขึ้นแทนจิตใจ ลักษณะนิสัยและความต้องการของเรา พระเยซูทรงมีชีวิตอยู่บนโลก 33 ปีเพื่อเป็นแบบอย่างให้เราปฏิบัติตาม (1เปโตร 2:21-24) พระองค์สิ้นพระชนม์และฟื้นขึ้นมาอีกครั้งเพื่อเอาชนะความผิดบาปและความตาย และเพื่อให้อำนาจแก่เราในการทำตามแบบอย่างของพระองค์ (โรม 8:3-4)

จริงๆแล้ว ความบริสุทธิ์คือการอนุญาตให้พระวิญญาณและลักษณะนิสัยของพระคริสต์ส่องผ่านเรา เราต้องการที่จะแสดงให้เห็นพระวิญญาณของพระองค์ เราต้องการทำให้พระองค์พอพระทัยและต้องการเป็นเหมือนพระองค์ เราต้องการมีชีวิตอยู่เหมือนที่พระองค์ได้ทรงมีชีวิตยู่และทำในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ เราต้องการแสดงลักษณะของพระเยซูคริสต์ออกมา ด้วยวิธีการนี้เอง เราจึงเป็นแบบอย่างที่มีชีวิตของคริสตศาสนา เราจึงเป็นจดหมายจากพระคริสต์และเขียนโดยพระวิญญาณที่เปิดออกต่อโลกนี้ (2โครินธ์ 3:2-3) การดีที่พระองค์ทรงก่อขึ้นในเราจะนำคนทั้งหลายมาหาพระเจ้า และพวกเขาจะสรรเสริญพระองค์ (มัทธิว 5:16)

ลักษณะของคริสเตียน อะไรเป็นลักษณะของคริสเตียน (ผู้ที่เป็นเหมือนพระคริสต์) กาลาเทีย 5:22-23 เขียนบอกไว้โดยเรียกว่าผลของพระวิญญาณ หากเรามีพระวิญญาณอยู่ในเรา เราจะมีผลของพระวิญญาณ ในขณะที่การพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญในการได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลักฐานที่คงอยู่ที่แสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในชีวิต คือ การสำแดงผลของพระวิญญาณ เปาโลบอกรายชื่อของผลทางฝ่ายวิญญาณ 9 อย่างคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน และเปโตรได้กล่าวถึงคุณสมบัติ 8 อย่างที่จะทำให้เราเกิดผลในพระคริสต์ซึ่งคือ ความเชื่อ คุณธรรม ความรู้ ความเหนี่ยวรั้งตน ขันติ ธรรม ความรักฉันพี่น้อง ความรักคนทั่วไป (2เปโตร 1:5-10) ความสัตย์ซื่อ (ความเชื่อ) และการรู้จักบังคับ (ความเหนี่ยวรั้งตน) มีอยู่ในทั้งสองรายการ คุณธรรมและธรรมอยู่ในเรื่องความดี ความรักฉันพี่น้องและความรักคนทั่วไปอยู่ในเรื่องความรัก และขันตินั้นคล้ายคลึงกับความอดกลั้นใจ ดังนั้นหนังสือ 1เปโตร 2:21-24 บันทึกลักษณะบางประการของพระคริสต์ไว้สำหรับเราเพื่อให้ทำตาม ในข้อความนี้เปโตรบอกกับเราว่าพระคริสต์ทรงไม่มีความผิดบาปหรือมารยา (การหลอกลวง) และอธิบายเกี่ยวความรัก ความอดทน ความเหนี่ยวรั้งตนและความเชื่อของพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงทนทุกข์เพื่อความผิดบาปของเรา

เราจะกล่าวถึงทัศนคติและลักษณะเหล่านี้ต่อไปในหนังสือเล่มนี้ และเพื่อเป็นพื้นฐานต่อไป เราอยากจะกล่าวถึงผลของพระวิญญาณทั้ง 9อย่างที่อยู่ในหนังสือกาลาเทียบ้าง ในขณะที่ท่านอ่าน ขอให้ระลึกว่า สิ่งเหล่านี้คือผลที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรามีและเป็นผลที่จะดึงดูดคนบาปมาหาข่าวประเสริฐ

ความรัก ความรักเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตคริสเตียนของเรา เป็นเหตุเหมาะสมเพียงอย่างเดียวในการรับใช้พระเจ้า เราได้รับคำสั่งให้รักพี่น้องคริสเตียน รักเพื่อนบ้านของเรา และแม้กระทั่งรักศัตรูของเรา หากเราไม่รักเพื่อนมนุษย์แล้ว เราก็ไม่รักพระ

เจ้า หากเรารักโลกนี้ เราก็ไม่รักพระเจ้า ความรักเป็นบททดสอบการเป็นคริสเตียนที่แท้จริง หากเราเข้าใจว่าจริงๆ แล้วความรักหมายความว่าอย่างไร เราจะสามารถปฏิบัติตามคำสอนเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์ได้ ยกตัวอย่างเช่น ความรักซึ่งกันและกันจะกำจัดความอิจฉาริษยา การทะเลาะวิวาท การนินทาว่าร้าย การบ่นอุบอิบและความขมขื่นในใจออกไป ความรักต่อพระเจ้าจะกำจัดนิสัยทางโลกและการไม่เชื่อฟัง แต่หากเราไม่รักทั้งพระเจ้าและมนุษย์ ก็**ไม่มีสิ่งใด**ทำให้เราถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าได้ คำสั่งสอนที่ถูกต้องและการดีทั้งหลายไม่สามารถแทนที่ความรักได้ ยิ่งเราเข้าใกล้พระเจ้ามากเท่าไร เราก็ยิ่งมีความรักมากขึ้นเท่านั้น "ความรักของพระเจ้าได้หลั่งเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์" (โรม 5:5) เนื่องจากความรักนั้นมีความสำคัญมาก เราจะศึกษาเกี่ยวกับความรักอีกครั้งในบทที่ 3 และจะให้ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงต่อไป

ความปลาบปลื้ม เหมือนเช่นเรื่องอื่นๆ ในผลของพระวิญญาณ เราได้รับความปลาบปลื้มจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โรม 14:17) ประสบการณ์ของเรากับพระเจ้าเป็น "ความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้" (1เปโตร 1:8) เราสามารถมีความปลาบปลื้มในพระเจ้าได้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเรา ความปลาบปลื้มยินดีนี้ไม่ได้เป็นความยินดีที่โลกนี้ให้ เพราะไม่ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ต่างๆ เราสามารถยินดีในความรอดของเราและในพระเจ้าแห่งความรอดของเราไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานการณ์เช่นใด (ลูกา 10:20; ฮาบากุก 3:17-18) ความปลาบปลื้มเป็นอาวุธที่เราใช้และเป็นบ่อเกิดแห่งกำลังในเวลาของการทดลอง "ความชื่นบานในพระเจ้าเป็นกำลังของท่าน" (เนหะมีย์ 8:10) เมื่อเรารู้สึกหมดกำลังใจ เราสามารถมีความปลาบปลื้มของพระวิญญาณและได้รับกำลังขึ้น วิธีการที่จะเอาชนะคือ "เมื่อท่านทั้งหลายประสบความทุกข์ยากลำบากต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี" (ยากอบ 1:2) เราสามารถสรรเสริญพระเจ้าจนได้รับชัยชนะได้

เรามีความปลาบปลื้มยินดีในเวลาที่ลำบากได้อย่างไร อย่างที่ได้เห็นมาแล้ว เราสามารถได้รับความยินดีเนื่องจากความรอดของเรา "เจ้าจะโพงน้ำด้วยความชื่นบาน จากบ่อแห่งความรอด และในวันนั้น เจ้าจะกล่าวว่า จงโมทนาพระคุณพระเจ้า" (อิสยาห์ 12:3-4) หนังสือสดุดีกล่าวถึง บ่อเกิดแห่งความยินดีอีกสองแห่ง "ขอให้บรรดาผู้ที่หว่านด้วยน้ำตา ได้เกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน" (สดุดี 126:5) หากเราหว่านเมล็ดที่ดีด้วยน้ำตาและการอธิษฐาน เราจะเกี่ยวเก็บผลด้วยความชื่นบาน นอกจากนี้ ผู้สดุดียังกล่าวอีกว่า "ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น" (สดุดี 16:11) หากเราเข้าไปใกล้พระเจ้าและอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์ เราจะได้รับความชื่นบานที่สมบูรณ์ เราสามารถเข้ามาต่อพระพักตร์พระองค์ได้ด้วยการร้องเพลง ขอบพระคุณและสรรเสริญ (สดุดี 100)

สันติสุข เราสามารถมีสันติสุขในพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ เป็นสันติสุขที่เหนือความเข้าใจทั้งหลายและเป็นสันติสุขที่โลกนี้ไม่รู้จัก (โรม 14:17; ฟีลิปปี 4:7) ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราสามารถมีสันติสุขภายในได้ พระเยซูตรัสไว้ว่า "เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย" (ยอห์น 14:27)

เราไม่เพียงแต่มีสันติสุขในใจเท่านั้น แต่ยังมีสันติสุขกับผู้อื่นด้วย ตามจริงแล้วพระเจ้าทรงคาดหวังให้เราเป็นเช่นนี้ "จงอุตส่าห์ที่จะอยู่อย่างสงบกับคนทั้งหลาย" (ฮีบรู 12:14) (ดูโรม 12:18) พระเยซูตรัสว่า "ผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข" ผู้ที่ทำให้เกิดความสงบสุขในที่ซึ่งไม่มีความสงบสุข ผู้นั้นนำความสงบสุขมายังผู้ที่มีปัญหา หรือมายังสถานการณ์ที่มีปัญหา (มัทธิว 5:9)

เราจะมีสันติสุขและรักษาสันติสุขนั้นไว้ในชีวิตของเราได้อย่างไร เราจะมีสันติสุขที่สมบูรณ์ หากเราตั้งใจของเราอยู่กับพระเจ้าและไว้ใจพระองค์ "ใจแน่วแน่นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในศานติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์" (อิสยาห์ 26:3) นอกจากนี้เราต้องเรียนรู้ที่จะยินดีในพระเจ้า เรียนรู้ที่จะทำอะไรพอประมาณ ไม่ตื่นตระหนัก และทูลความต้องการของเราต่อพระเจ้าโดยการอธิษฐานและวิงวอนด้วยความขอบพระคุณ หากเราทำเช่นนี้ได้ เราจะมีสันติสุขของพระเจ้า (ฟีลิปปี 4:4-7)

ความอดกลั้นใจและขันติ ขันติเป็นสิ่งสำคัญมากในชีวิตคริสเตียนของเรา พระเยซูตรัสว่า "ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน" (ลูกา 21:19) เราเกิดผลโดยความเพียร (ลูกา 8:15) เราวิ่งแข่งด้วยความเพียรพยายาม (ฮีบรู 12:1) และโดยอาศัยความเชื่อและความเพียร เราได้รับตามพระสัญญาเป็นมรดก (ฮีบรู 6:12) "ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องมีความอดทนเพื่อว่าท่านจะได้สามารถกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ แล้วท่านจะได้รับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้นั้น" (ฮีบรู 10:36)

ความอดกลั้นใจมีความหมายถึงการอดทนหรือการข่มใจในความสัมพันธ์กับคนทั้งหลาย เปาโลบอกให้เราดำเนินให้สมกับการทรงเรียกของเรา "จงมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ อดทนนาน และอดกลั้นต่อกันและกัน ด้วยความรัก เพียรพยายามให้คงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ซึ่งพระวิญญาณทรงประทานนั้นด้วยสันติภาพเป็นพันธะ" (เอเฟซัส 4:2-3) ความอดกลั้นใจเกิดขึ้นพร้อมกับใจที่ถ่อมลง ความรัก ความต้องการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความต้องการสันติสุข ส่วนขันติเกิดขึ้นโดการทดลองความเชื่อและความยากลำบาก (โรม 5:3; ยากอบ 1:3) หากเราให้ขันติทำงานสมบูรณ์ เราจะได้รับประสบการณ์ความหวังและทุกสิ่งที่เราจำเป็น (โรม 5:4; ยากอบ 1:4)

ความปรานี ความปรานีไม่เหมือนความอ่อนแอ การเป็นคนปรานีต้องเป็นคนสุภาพ มีมารยาท ใจดี อดทน สงบและไม่หยาบคาย รุนแรง หรือโวยวาย พระเยซูทรงประพฤติในทางปรานีกับผู้อื่น แต่พระองค์ทรงมั่นคงและแน่วแน่เมื่อจำเป็น พระเจ้าประสงค์ให้เราเป็นคนปรานีกับคนทั้งปวง (2ทิโมธี 2:24) ความปรานีของพระองค์ทำให้เราเป็นใหญ่ขึ้น (สดุดี 18:35)

ความดี คำนี้รวมไปถึงความชอบธรรม การมีศีลธรรม คุณงามความดีและความดีเลิศ เราต้องจำไว้ว่า "ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว" (มาระโก 10:18) สิ่งดีทั้งหลายเราได้มาจากพระองค์ (ยากอบ 1:17) ความชอบธรรมของเราเป็นผ้าที่สกปรกในสายพระเนตรของพระองค์ (อิสยาห์ 64:6) และมีเพียงความชอบธรรมของพระคริสต์เท่านั้นที่ช่วยเราให้รอดได้ เมื่อเรามีความเชื่อในพระเจ้า พระองค์ทรงประทานความชอบธรรมของพระคริสต์แก่เรา (โรม 4:5-6) เราจะได้รับความรอดหากเราดำรงอยู่ในความดีของพระเจ้าเท่านั้น (โรม 11:22)

ความเชื่อ เราได้กล่าวถึงเรื่องความเชื่อในด้านที่เกี่ยวกับความรอดมาแล้ว (ดูบทที่ 13 เกี่ยวกับความหมายของคำว่า "ผู้ที่เชื่อ") เราไม่เพียงแต่จำเป็นต้องมีความเชื่อเพื่อให้ได้รับความรอดเท่านั้น เรายังต้องมีความเชื่อเพื่อดำเนินชีวิตคริสเตียนได้ หากไม่มีความเชื่อแล้ว ก็ไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ (ฮีบรู 11:6) ความเชื่อทำให้เราตระหนักว่าทุกสิ่งจะดำเนินไปด้วยดีสำหรับผู้ที่รักพระเจ้า (โรม 8:28) ความเชื่อทำให้เรารู้ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงให้เราถูกทดลองเกินกว่าที่เราจะทนได้และรู้ว่าพระองค์จะทรงโปรดให้เรามีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ (1โครินธ์ 10:13) ความเชื่อจะนำมาซึ่งการอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ ความจำเป็นที่ได้รับการตอบสนอง และสัญญาที่สำเร็จสมบูรณ์ "สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้" (มัทธิว 21:22) (ดูมาระโก 11:22-24) การมีความเชื่อยังหมายรวมไปถึงการมีความซื่อสัตย์ ความถูกต้อง ความแน่วแน่และความมั่นคง

เราจะมีความเชื่อได้อย่างไร ประการแรก เราต้องตระหนักว่าพระเจ้าทรงประทานความเชื่อให้กับเราทุกคน (โรม 12:3) เราทุกคนมีความเชื่ออยู่บ้าง แน่นอนเรามีความเชื่อเหมือนกับเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่ง และหากเราจะใช้ความเชื่อนั้นแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้ (มัทธิว 17:20) พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า "ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้เพราะการประกาศพระคริสต์" (โรม 10:17) เราเสริมสร้างความเชื่อของเราโดยการฟังเทศนาที่ประกาศพระคริสต์และการอ่านพระสัญญาในพระวจนะของพระเจ้า เราสามารถเพิ่มความเชื่อของเราโดยการฟังคำพยานของผู้อื่นและการใช้ประสบการณ์ในอดีตของเรากับพระเจ้า ความเชื่อยังสามารถเกิดขึ้นในช่วงเวลาสำคัญซึ่งเป็นของประทานพิเศษของพระวิญญาณ (1โครินธ์ 12:9)

ความสุภาพอ่อนน้อม การมีความสุภาพอ่อนน้อมหมายถึงการมีความอดทน ความอ่อนโยน และไม่โกรธหรือขุ่นเคืองใจง่าย ซึ่งไม่ได้หมายความว่าจะต้องอ่อนแอหรือไม่หนักแน่น ความสุภาพอ่อนน้อมรวมไปถึงการถ่อมใจลงซึ่งคือการตระหนักว่าหากไม่มีพระเจ้า เราก็ไม่มีความสำคัญอะไรเลยและตระหนักว่าเราต้องได้รับการช่วยเหลือของพระองค์ ความสุภาพอ่อนน้อมเป็นคุณสมบัติสำคัญที่ผู้นำต้องมี โมเสสเป็นคนถ่อมใจมากที่สุดในเวลานั้น (กันดารวิถี 12:3) และพระเยซูตรัสว่าพระองค์เป็นผู้สุภาพและใจอ่อนน้อม (มัทธิว 11:29) พระเยซูตรัสว่าบุคคลผู้มีใจอ่อนโยนจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก (มัทธิว 5:5) พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราแสดงความสุภาพอ่อนน้อมต่อมนุษย์ทั้งปวง (ทิตัส 3:2) สิ่งต่อไปนี้เป็นสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่าต้องทำด้วยความสุภาพคือการเทศนาพระวจนะ (2โครินธ์ 10:1) การได้รับพระวจนะ (ยากอบ 1:21) การช่วยและนำพี่น้องที่หลงผิดไปกลับคืนมา (กาลาเทีย 6:1) การแสดงความมีปัญญา (ยากอบ 3:13) และการประดับชีวิตของเรา (1เปโตร 3:4) ความสุภาพอ่อนน้อมเป็นทัศนคติที่เราต้องต่อสู้เพื่อให้เกิดขึ้นในเรา ต้องใช้ความพยายามของเราด้วย "ท่านทั้งหลายจงน้อมใจยอมฟังพระเจ้า...ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า" (ยากอบ 4:7, 10)

การรู้จักบังคับตน รวมไปถึงการยับยั้งตน การบังคับตน และความรู้จักประมาณ ความพอใจต่างๆ อาจกลายเป็นความทุกข์ได้หากมีมากเกินไป และสิ่งดีต่างๆ อาจถูกทำลายไปได้เนื่องจากการยึดกับสิ่งเหล่านั้นมากเกินไป ใน 1โครินธ์ 9:24-27 เปาโลอธิบายความคิดเกี่ยวกับการรู้จักบังคับตนโดยใช้เรื่องนักวิ่งแข่ง นักวิ่งจะต้อง "เคร่งครัดในระเบียบ" เพื่อที่จะชนะการแข่งขันได้ เขาจะต้องมีระเบียบและควบคุมตนเอง เขาต้องฝึกซ้อมอย่างดีและต้องรู้จักประมาณตนในการทำกิจกรรมต่างๆ ตัวเปาโลก็มีระเบียบและการควบคุม เขากล่าวว่าเขารู้ว่าเป้าหมายของเขาคืออะไรและเขาควบคุมร่างกายให้อยู่ในทางนั้น การรู้จักบังคับตนเป็นคุณลักษณะที่เราต้องแสดงออกอยู่ตลอดเวลา "จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง" (ฟีลิปปี 4:5) ดูบทที่ 8 เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องการรู้จักบังคับตน

สติปัญญาความรอบรู้ในการชี้นำของศิษยาภิบาล ก่อนที่จะจบบทนี้ เราอยากจะกล่าวถึงบทบาทของผู้รับใช้ในการสอนเรื่องชีวิตคริสเตียน ในฐานะผู้รับใช้ เราต้องมีสติปัญญาในด้านนี้เมื่อสอนหรือเทศนา เป็นสิ่งผิดหากเราทำให้คริสตศาสนากลายเป็นกฎเกณฑ์ ในฐานะคริสเตียน เราทำสิ่งต่างๆ เพราะเราต้องการทำให้พระเจ้าพอพระทัยไม่ใช่เพราะมีคนบังคับเราให้เราทำ ความบริสุทธิ์เป็นเรื่องดี ความบริสุทธิ์หมายถึงการมีคุณสมบัติเหมือนพระคริสต์ การมีผลของพระวิญญาณ การใช้อำนาจของพระวิญญาณ และการเป็นอิสระจากความผิดบาป

โดยส่วนตัว เรามีความเชื่อถือส่วนบุคคลในเรื่องความบริสุทธิ์เป็นอย่างมาก ดังเช่นที่ท่านจะได้เห็นต่อไปเมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้ และเราต้องไม่ยอมให้การประนีประนอมความเชื่อถือนั้นเกิดขึ้น มีผลเสียเกิดขึ้นมากมายจากผู้ที่ไม่สอนเรื่องความบริสุทธิ์และผู้ที่ตั้งใจมากเกินไปในการเปลี่ยนความเชื่อของพวกเขาภายใต้ความกดดันจากโลก อย่างไรก็ตาม มีผลเสียเกิดขึ้นเมื่อมีการสอนเรื่องความบริสุทธิ์โดยผู้สอนที่เน้นด้านลบและผู้ที่ไม่มีสติปัญญาในการช่วยเหลือแขกที่มาโบสถ์และคนที่เชื่อใหม่

โดยทั่วไป เราเชื่อว่าผู้เทศนาควรจะเทศนาเกี่ยวกับเรื่องพื้นฐานของความบริสุทธิ์และควรเน้นลักษณะที่ดีของข่าวประเสริฐ ผู้เทศนาไม่ควรเทศนาเรื่องความบริสุทธิ์ด้วยการประณามอย่างรุนแรง แต่ควรสอนด้วยความรัก ความอดทนและความเข้าใจ เราควรจะเทศนาเรื่องความบริสุทธิ์เหมือนเช่นในพระคัมภีร์ใหม่ ยกตัวอย่างเช่น เราสามารถตักเตือนคนให้ดำเนินชีวิตอย่างพอประมาณและบังคับตน และหลีกเลี่ยงความบาป เช่น การโกหกและการล่วงประเวณี ปัญหาเฉพาะต่างๆ สามารถแก้ได้โดยศิษยาภิบาลให้การชี้นำและตักเตือน

สำหรับแขกที่มาโบสถ์ เราต้องให้การต้อนรับเขาและรักเขาแบบที่เขาเป็น เราต้องไม่กล่าวโทษหรือประณามเขา ปล่อยให้พระเจ้าเป็นผู้ทำให้เขารู้สึกผิด เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ทรงนำคนทั้งหลายสู่การกลับใจใหม่และทรงให้อำนาจแก่เขาในการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของตน ธรรมิกชนควรจะหลีกเลี่ยงการบอกกับแขกที่มาว่าต้องทำอะไรบ้าง หากเขาถามคำถาม ให้ตอบโดยใช้พระคัมภีร์ จงใช้สติปัญญาและบอกให้เขาพูดคุยกับศิษยาภิบาลในเรื่องส่วนตัว หากเขากำลังกลับใจใหม่ ศิษยาภิบาลอาจจำเป็นต้องให้คำแนะนำเกี่ยวกับเรื่องความบาปในชีวิตของเขา แต่จำไว้ว่า เขาสามารถได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยทันที ถ้าท่านจะเน้นเรื่องการกลับใจใหม่ ความเชื่อ ความเต็มใจที่จะเปลี่ยนแปลงและความต้องการที่จะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ถ้าเขามีทัศนคติเช่นนี้แล้ว พวกเขาก็สามารถได้รับพระวิญญาณได้แม้ว่าจะไม่เข้าใจคำสั่งสอนบางอย่างก็ตาม หลังจากได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว เขาจะแก้ปัญหาต่างๆ เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า และจัดการชีวิตของเขาได้ง่ายขึ้น

สำหรับผู้ที่เชื่อใหม่ เราจะต้องมีความอดทนเป็นอย่างมาก เขาต้องได้รับการสอนในสิ่งที่ควรจะทำ การหนุนน้ำใจและมความเข้าใจ เขาต้องได้รับการสอนให้เป็นผู้ไวต่อพระวิญญาณ และจะใช้พระวิญญาณอย่างไรในการเอาชนะความยากลำบากและการทดลอง เราได้เห็นผู้คนมากมายมีประสบการณ์แท้จริงจากพระเจ้า แต่ก็เห็นผู้ที่ถูกไล่ออกไปจากคริสตจักรด้วยความหยาบคายไม่อดทน การตักเตือนที่รุนแรงและการขาดสติปัญญา (ของผู้รับใช้ หรือธรรมิกชนคนอื่น) คนเหล่านั้นสำลักเนื้อที่ถูกบังคับให้กินในเวลาที่เขาต้องการนมและเวลาที่จะเติบโตขึ้น จงให้เวลากับพระเจ้าเพื่อทรงทำการผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ การเทศนาพระวจนะ และตัวอย่างของที่ประชุม ศิษยาภิบาลทั้งหลาย หากท่านรู้สึกว่าจำเป็นจะต้องเผชิญกับปัญหาอย่างหนึ่งอย่างใด จงให้คำแนะนำแก่บุคคลแทนที่ออกคำสั่ง หากเป็นไปได้ ให้อธิบายว่าทำไมสิ่งหนึ่งสิ่งใดจึงมีประโยชน์ แต่อย่าขู่หรือบังคับให้เขาทำบางสิ่งบางอย่าง อย่าประเมินค่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ต่ำเกินไป วิธีที่ดีที่จะสอนผู้ที่เชื่อใหม่คือตั้งชั้นเรีย

พิเศษขึ้นมาเพื่อที่ท่านจะได้อธิบายกับเขาว่าทำไมเราถึงทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด และตอบคำถามอย่างสุภาพโดยใช้พระคัมภีร์เป็นคู่มือ ไม่ใช่ประเพณี เมื่อเขาต้องการเป็นสมาชิก ครู ผู้ต้อนรับ หรือสมาชิกคณะนักร้อง นั่นเป็นเวลาที่ดีที่จะขอให้เขาทำในสิ่งที่จะต้องทำ

โดยปกติแล้ว สำหรับธรรมิกชนที่มั่นคงในความเชื่อแล้ว การพูดคุยกันว่าสิ่งไหนดีหรือไม่ดีก็เพียงพอแล้ว เวลาที่ดีในการกำหนดมาตรฐานของคริสตจักรคือเมื่อพบปะกันเพื่อร้องเพลง ประชุมผู้สอนโรงเรียนสอนพระคัมภีร์วันอาทิตย์ หรือประชุมเฉพาะสมาชิกคริสตจักร หากต้องมีการบอกให้แก้ไข ให้ทำอย่างเงียบๆ และเป็นการส่วนตัว ด้วยวิธีนี้ ท่านสามารถรักษามาตรฐานที่สูงสำหรับคริสตจักรของท่านได้ และในเวลาเดียวกันท่านก็จะไม่ไล่ผู้ที่มาโบสถ์ไปหรือทำลายผู้ที่เชื่อใหม่

ความบริสุทธิ์เป็นทางแห่งชีวิต ผู้เขียนไม่สามารถบอกท่านผู้อ่านได้ว่าจะต้องทำอะไร เราสามารถเพียงแค่ให้คำแนะนำและแบ่งปันผลแห่งการอธิษฐาน การศึกษาและประสบการณ์ของเรา ชีวิตคริสเตียนเป็นความสัมพันธ์ส่วนตัวและใกล้ชิดกับพระเจ้า เป็นการค้นหาความบริสุทธิ์อยู่อย่างต่อเนื่องและเป็นความพยายามอย่างต่อเนื่องที่จะเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้าและเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้น **หากเราจะให้พระวิญญาณของพระองค์ทรงนำเรา และหากเราจะทำให้เกิดผลของพระวิญญาณแล้ว ความบริสุทธิ์จะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติและง่ายดาย ความบริสุทธิ์จะเป็นความยินดีไม่ใช่ภาระหน้าที่ จะเป็นวิถีปกติของชีวิต**

3. ทัศนคติแบบคริสเตียน

“จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคืองและใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดให้ร้าย กับการคิดปองร้ายทุกอย่างอยู่ห่างไกลจากท่านเถิด และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน” (เอเฟซัส 4:31-32)

ทัศนคติเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของความบริสุทธิ์ หากคนๆ หนึ่งมีทัศนคติที่ถูกต้องต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์แล้ว ความบริสุทธิ์ของเขาจะแสดงออกมาในชีวิตของเขาในทุกๆ ด้าน ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว หากเขาไม่มีทัศนคติที่ถูกต้อง ความบริสุทธิ์ภายนอกจะไม่สามารถทดแทนการไม่มีความบริสุทธิ์ภายในได้เลย ทัศนคติที่ผิดเป็นสัญญาณแรกของการหันหลังไปจากพระเจ้า และเป็นการหน้าซื่อใจคด

ความรัก เป็นทัศนคติสำคัญที่แยกคริสเตียนที่แท้จริงออกจากโลกนี้ ธรรมบัญญัติและการเผยพระวจนะทุกอย่างสามารถสรุปได้ออกมาเป็นบทบัญญัติสองข้อคือ รักพระเจ้า และรักเพื่อนมนุษย์ (มัทธิว 22:36-40; มาระโก 12:28-31; ลูกา 10:27) ความรักเป็นกำลังที่จะทำให้เราปฏิบัติตามบัญญัติของพระเจ้า (ยอห์น 14:15, 23) ตามจริงแล้ว ความรักต่อพระเจ้าพิสูจน์ได้จากการที่เราเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์มากเพียงใด (1ยอห์น 2:3-5) พระเยซูตรัสสั่งให้เรารักซึ่งกันและกันเหมือนเช่นที่พระองค์ทรงรักเรา (ยอห์น 15:12, 17) การรักซึ่งกันและกันเป็นการทดสอบพื้นฐานของการเป็นคริสเตียนที่แท้จริง (ยอห์น 13:34-35) หากเราไม่รักพี่น้องของเราแล้ว เราก็ไม่รักพระเจ้า (1ยอห์น 4:20-21) ความรักทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จ (เลวีนิติ 19:18; โรม 13:10; ยากอบ 2:8) คริสเตียนต้องรักมนุษย์ทุกคนแม้แต่ศัตรู (มัทธิว 5:43-48) และความรักเช่นนี้เป็นข้อพิสูจน์ที่ยิ่งใหญ่ของผู้ที่เป็นคริสเตียน เพราะแม้แต่คนบาปก็รักคนที่รักพวกเขา (มัทธิว 5:46) ความรักเป็นพื้นฐานของการกระทำทุกอย่างและความสัมพันธ์ทุกแบบ ความรักไม่มีวันสูญสิ้น (1โครินธ์ 13:8) เราจะไม่ทำให้พระเจ้า หรือซึ่งกันและกันผิดหวังหากเราอนุญาตให้ความรักบรรลุผลอันสมบูรณ์ ไม่มีการกระทำหรือคุณลักษณะใดๆ ที่มีค่าหากว่าความรักไม่เป็นกำลังสำคัญและเป็นมูลเหตุ (1โครินธ์ 13:1-3; วิวรณ์ 2:1-5) ข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้กล่าวถึงสิ่งที่จะไม่มีค่าหากปราศจากความรัก อันได้แก่ การพูดภาษาแปลกๆ การพูดจาคมคาย การเผยพระวจนะ การมีสติปัญญา การมีความรู้ การมีความเชื่อ การเสียสละ การให้ทาน การงานต่างๆ ความเหนื่อยยาก ความอดทน คำสั่งสอนที่ถูกต้อง การเป็นผู้นำที่ชอบธรรม มิตรภาพที่ถูกต้อง ความพากเพียรและใจจดจ่อในพระนามของพระเยซู

ให้เราได้ใช้คำสอนเกี่ยวกับความรักนี้กับเรื่องความบริสุทธิ์ ประการแรก เราควรจะรักพระเจ้ามากพอที่จะต้องการทำตามน้ำพระทัยอันดียอดเยี่ยมของพระองค์ หากเรารักพระองค์เหมือนที่เราควรจะทำแล้ว เราจะอยากเป็นเหมือนพระองค์มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เราจะพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่เหมือนพระองค์ เราจะอยากเชื่อฟังพระองค์และทำให้พระองค์พอพระทัยแม้ในด้านที่ดูเหมือนไม่จำเป็นและเล็กน้อยในสายตาของมนุษย์ หากเราเริ่มสงสัยเกี่ยวกับคำสอนเรื่องความบริสุทธิ์ เราควรจะหยุดและตรวจสอบว่าความรักของเราต่อพระเจ้านั้นมีมากเพียงใด ประการที่สอง เมื่อความขุ่นเคืองใจหรือความไม่ชอบใจผู้อื่นเกิดขึ้นในใจเรา เราควรจะระมัดระวังเป็นพิเศษ เราต้องรักษาทัศนคติแห่งความรักและการให้อภัยต่อบุคคลนั้นหากเราต้องการรักษาความบริสุทธิ์และการเป็นคริสเตียนของเรา ความรักต่อเพื่อนมนุษย์หมายความว่าเราจะต้องอดทน กระทำคุณให้ ไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบคาย ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพฤติผิด ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพฤติชอบ ความรักทนได้ทุกอย่าง เชื่อในส่วนดีของเขา มีความหวัง และทนต่อทุกอย่าง (1โครินธ์ 13:4-7) การกระทำของเราต้องมีเหตุจากความรักต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์ การปฏิบัติตามมาตรฐานความบริสุทธิ์ด้วยเหตุผลอื่นๆ หรือปราศจากความรักเช่นนี้เป็นสิ่งไร้ค่าและจะนำไปสู่การเป็นผู้ที่หน้าซื่อใจคด

เมื่อทราบความสำคัญของทัศนคติที่ถูกต้องแล้ว ให้เราศึกษาดูข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เอเฟซัส 4:31ซึ่งเป็นข้อพระคัมภีร์ที่ยกมากล่าวถึงในตอนต้นของบทนี้ กล่าวถึงทัศนคติที่อันตรายยิ่งซึ่งคริสเตียนจะต้องละทิ้งไป หากเราปล่อยให้ทัศนคติเหล่านี้คงอยู่ในชีวิตของเรา เราจะให้อาหารแก่เนื้อหนังแต่ปล่อยให้ฝ่ายวิญญาณอดอยาก

ความขมขื่นใจ เป็นสิ่งที่รุนแรง ไม่ดี น่ารังเกียจ หยาบคาย ร้ายแรง ไม่น่าพอใจหรือโกรธเคือง ความขมขื่นใจเป็นทัศนคติที่ทำให้เกิดความคิดเห็นที่ทิ่มแทงและภาษาที่ไม่น่าพอใจ เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม บางคนคิดว่าเขาสามารถที่จะละทิ้งมนุษย์

ฝ่ายวิญญาณไว้ชั่วคราวและให้ความขมขื่นใจได้ระบายออก แต่เขาไม่สามารถทำเช่นนี้ได้หากต้องการเป็นผู้บริสุทธิ์ แม้เมื่อผู้รับใช้ว่ากล่าวตักเตือน เขาจะต้องไม่ว่ากล่าวด้วยความขมขื่นใจส่วนตัวหรือด้วยความรุนแรง ไม่เห็นชอบ หยาบคายหรือด้วยคำรุนแรง บางครั้งอาจจะต้องว่ากล่าวและตักเตือน แต่ต้องไม่ทำด้วยความขมขื่นใจ

ความโกรธเคือง คือความโกรธที่รุนแรง ความเดือดดาล หรือความขุ่นเคืองและเป็นคำที่แสดงให้เห็นถึงความต้องการอย่างมากที่จะแก้แค้นหรือลงโทษ เนื้อหนังต้องการแก้แค้นอยู่เสมอ และจะแก้แค้นโดยการแสดงให้เห็นอารมณ์ต่างๆ หรือแสดงความคิดเห็นที่ทำให้แตกร้าว บางครั้งเราอาจไม่เห็นด้วยกับบางเรื่องแต่เราต้องไม่ขุ่นเคืองใจหรือมีใจพยาบาท ท่านอาจจะทำถูกต้องตามหลักการทุกอย่าง แต่หากท่านอนุญาตให้ตัวเองกลายเป็นคนโกรธรุนแรงหรือเคืองแค้น เมื่อนั้นท่านก็จะมีความผิด ซึ่งก็เหมือนกับทัศนคติที่ไม่ถูกต้องอื่นๆ ที่เราจะกล่าวถึงกัน เราไม่สามารถปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ภายใต้พฤติกรรมนี้ได้ แต่เราต้องเรียนรู้ที่จะควบคุมความรู้สึกของเรา เราไม่สามารถควบคุมความโกรธเคืองได้ด้วยกำลังของเราเองแต่สามารถทำได้ด้วยการอธิษฐานและการแสวงหาพระเจ้า เป็นสิ่งที่เสื่อมเสียอย่างยิ่งที่ผู้รับใช้เป็นผู้โกรธรุนแรงและขุ่นเคืองใจ ผู้รับใช้ไม่มีข้อแก้ตัวที่จะให้แก่ธรรมิกชนว่าทำไมจึงขาดการควบคุมตัวเองในด้านนี้ จำไว้ว่า “ความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมแห่งพระเจ้า” (ยากอบ 1:20)

ความโกรธ เป็นความรู้สึกไม่พอใจอย่างมากซึ่งโดยปกติเป็นผลจากความร้าวรานหรือความขัดแย้ง คำว่า ความโกรธนั้นไม่แสดงให้เห็นถึงระดับความรุนแรงหรือการแสดงออกภายนอก หากไม่ควบคุมความโกรธ ความโกรธก็จะแสดงออกมาเป็นความต้องการที่จะด่าว่าผู้อื่นหรือสิ่งอื่น หากควบคุมความโกรธนั้นและใช้อย่างเหมาะสม ความรู้สึกนี้อาจก่อให้เกิดสิ่งอื่นขึ้นและเป็นประโยชน์ได้ ยกตัวอย่างเช่น พระเยซูทรงแสดงความโกรธต่อความบาปออกมาเมื่อพระองค์ชำระล้างวิหารของพวกโจร ความโกรธชนิดใดเป็นสิ่งที่อนุญาตให้มีได้และชนิดใดไม่ได้ เปาโลบอกกับเรา “จะโกรธก็โกรธได้ แต่อย่าทำบาป อย่าให้ถึงตะวันตก ท่านยังโกรธอยู่” (เอเฟซัส 4:26) ความโกรธซึ่งทำให้ท่านทำร้ายผู้อื่นหรือทำบาปในทางอื่นๆ เป็นความผิด ความโกรธที่ท่านมีอยู่ในใจท่านและกลายเป็นความขุ่นแค้นเป็นความผิด ความโกรธโดยไม่มีเหตุผลเป็นความผิด (มัทธิว 5:22) หากมีเหตุผลสมควรที่จะโกรธ ท่านจะต้องไม่ทำให้สถานการณ์นั้นเป็นเรื่องส่วนตัวและต้องไม่มุ่งความโกรธนั้นไปที่บุคคลใดๆ แต่ใช้อารมณ์นั้นเพื่อเป็นแรงกระตุ้นในการแก้ไขสิ่งผิดหากเป็นไปได้ จากนั้น ให้อภัยผู้ที่เกี่ยวข้องและลืมเหตุการณ์นั้นเสีย จงอธิษฐานจนท่านสามารถลืมได้ ความเหนี่ยวรั้งตนหรือการบังคับตนเป็นผลของพระวิญญาณและต้องแสดงออกมา ไม่ว่าจะอยู่ในเหตุการณ์เช่นไรก็ตาม (กาลาเทีย 5:23) ผู้รับใช้พระเจ้าทั้งหลาย ทัศนคติของท่านควรจะเป็นเช่นไรเมื่อท่านสอนบางสิ่งที่ธรรมิกชนบางคนไม่เชื่อฟัง ปฏิกิริยาของท่านต้องไม่ใช่ความโกรธส่วนตัว พวกเขาไม่ได้ไม่เชื่อฟังท่าน แต่พวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า ท่านจะต้องระมัดระวังและรักษาการบังคับตนไว้

การส่งเสียงดังแสดงความไม่พอใจ เป็นการตะโกนเสียงดัง โวยวาย เอะอะ หรือเรียกร้องอย่างดื้อรั้น ท่านมักจะบ่นหรือไม่ ท่านส่งเสียงดังเพื่อให้สิ่งต่างๆ เป็นไปตามความต้องการหรือไม่ ผู้ใหญ่บางคนแสดงอารมณ์เกรี้ยวกราดและดื้อรั้นเหมือนเด็กเล็กที่หกล้ม กรีดร้องและใช้ขาเตะไปมา ผู้ที่มักจะส่งเสียงดังในโบสถ์ ต้องการความสนใจอยู่เป็นประจำ มักจะแสดงความต้องการหรือขัดขวางการเติบโตของคริสตจักรมีความผิดฐานส่งเสียงดังแสดงความไม่พอใจ ทัศนคติและความประพฤติเช่นนี้ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

การพูดที่ชั่วร้าย เกิดขึ้นจากใจที่ชั่วร้ายซึ่งส่วนใหญ่มีรากฐานจากความอิจฉาริษยา ท่านพูดในสิ่งไม่ดีเกี่ยวกับผู้อื่นมากเพียงไร ท่านทำให้เกิดปัญหาขึ้นมากแค่ไหนเนื่องจากการพูดที่ชั่วร้าย (ดูบทที่ 4เกี่ยวกับหัวข้อการนินทา การซุบซิบและการพูดเสียดสี)

การผูกพยาบาท เป็นความตั้งใจที่ไม่ดีซึ่งคือความต้องการทำร้ายผู้อื่น การผูกพยาบาทพอใจที่จะทำให้ผู้อื่นทนทุกข์หรือเห็นผู้อื่นทนทุกข์ โดยปกติแล้วการผูกพยาบาทเป็นผลของความเกลียดชังซึ่งเป็นสิ่งเลวร้ายมากพอๆ กับการฆาตกรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า (1ยอห์น 3:15) เราควรจะเกลียดความบาปแต่ไม่เกลียดคนบาป เรามีความยินดีได้เมื่อความบาปพ่ายแพ้ในบางด้าน แต่ไม่ใช่ในความยากเข็ญและความทุกข์ทรมานของผู้อื่นแม้ว่าเขาจะเป็นคนบาปก็ตาม ความรักยินดีในความถูกต้อง ไม่ใช่ความไร้ศีลธรรม (1โครินธ์ 13:6)

ความอิจฉาและความหึงหวง ความรู้สึกเหล่านี้เกี่ยวข้องกับความขมขื่นใจ ความโกรธเคือง การผูกพยาบาทและการทะเลาะวิวาท ความอิจฉาและการทะเลาะวิวาทสามารถทำให้เกิดสิ่งชั่วขึ้นได้ทุกอย่าง (ยากอบ 3:16) ความอิจฉาและความหึงหวงเป็นความอิจฉาเพื่อให้ได้ครอบครองหรือเพื่อความสำเร็จ ความอิจฉาและความหึงหวงมักจะรวมไปถึงเจตนาร้าย ความโลภและการระแวง ความอิจฉาเป็นสิ่งที่เกิดจากเนื้อหนังและกันเราออกจากแผ่นดินสวรรค์ (กาลาเทีย 5:21; ยากอบ 4:5) วิญญาณนี้โผล่ขึ้นมาในที่ที่เราคิดว่ามันไม่ควรจะอยู่ บ่อยครั้ง สมาชิกในคริสตจักรรู้สึกโกรธเมื่อคนอื่นได้ทำงานมากกว่าในคริสตจักร เมื่อคนอื่นเป็นที่รู้จักมากกว่า เมื่อคนอื่นเป็นที่ชื่นชอบมากกว่า หรือแม้แต่เวลาที่คนอื่นได้รับพระพรทางฝ่ายวิญญาณมากกว่า จงระวังให้ดีวิญญาณที่ว่านี้เป็นวิญญาณของความอิจฉา

การให้อภัย เราได้รับการตักเตือนให้ปฏิบัติต่อกันและกันในทางที่ดี มีใจอ่อนโยน และให้อภัยแทนที่จะมีทัศคติชั่วร้ายดังที่กล่าวไปแล้ว การให้อภัยมีพื้นฐานอยู่บนความรักและเกี่ยวกับการทนต่อผลของการกระทำผิดของผู้อื่น การให้อภัยหมายถึงการยอมสละสิทธิของท่านในบางสถานการณ์และไม่ใส่ใจในบางสิ่งแม้ว่าท่านรู้ว่าท่านเป็นฝ่ายถูกก็ตาม การให้อภัยหมายถึงการกลืนความหยิ่งของท่านและขอให้ผู้อื่นให้อภัยท่านแม้ว่าท่านรู้สึกว่าเขาควรจะเป็นฝ่ายขอให้ท่านยกโทษให้ การให้อภัยหมายถึงการหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้ (มัทธิว 5:39) ทั้งในความหมายทางตรงและทางสัญลักษณ์ ที่สำคัญที่สุด การให้อภัยรวมไปถึงการลืม บางคนกล่าวว่า “ผม/ดิฉันจะให้อภัยแต่จะไม่ลืม” เขาจำเป็นต้องอธิษฐานจนกว่าจะ**สามารถ**ลืมได้ ซึ่งหมายความว่าจนกระทั่งเขาจะเลิกคิดไม่ดีเกี่ยวกับบุคคลใดอีกต่อไป บางคนแกล้งทำเป็นลืมแต่ก็แสดงความโกรธเคืองเดิมขึ้นมาเมื่อมีการขัดแย้งกันในอนาคต หรือพวกเขาอาจนำความผิดเก่าๆ ขึ้นมาพูดเพื่อให้เกิดผลประโยชน์กับตนเองซึ่งไม่ใช่การให้อภัย พระเยซูทรงสอนไว้ว่าพระเจ้าจะทรงให้อภัยเรามากเท่ากับที่เราให้อภัยผู้อื่น (มัทธิว 6:12; 14-15; 18:23-25) ถ้าเราต้องการให้พระองค์ยกโทษความบาปของเรา เราต้องเรียนรู้ที่จะให้อภัยพี่น้องของเราเมื่อเขาทำผิด

รากของความขมขื่นใจ หลายครั้งมีคนที่ไม่เคยพอใจกับอะไร เขาพึมพำ บ่นอุบอิบ ไม่ร่วมมือกับผู้อื่นและสนใจแต่ความต้องการของตัว เขาไม่สามารถยอมรับการตำหนิโดยไม่โกรธ เขายุ่งเรื่องของผู้อื่น ทำให้พี่น้องหมางใจกัน นินทาว่าร้ายและทำให้เกิดปัญหาในทุกๆ ที่ที่เขาไป สาเหตุคืออะไร อาจเป็นได้ว่าพวกเขามีรากของความขมขื่นใจเหมือนที่อธิบายไว้ในฮีบรู 12:15 “จงระวังให้ดีอย่าให้ใครเพิกเฉยต่อพระคุณของพระเจ้า และอย่าให้มีรากขมขื่นงอกขึ้นมา ทำให้ความยุ่งยากให้ ซึ่งจะเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากเสียไป” ให้สังเกตว่าข้อพระคัมภีร์นี้อยู่ต่อจากการตักเตือนเกี่ยวกับสันติสุขและความบริสุทธิ์ซึ่งถ้าไม่มีแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดสามารถเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ (ข้อ 14) เมื่อนำข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้มารวมกัน พิสูจน์ให้เห็นสองสิ่งคือประการแรก ความบริสุทธิ์เป็นสิ่งสำคัญต่อความรอด คนๆ หนึ่งจะไม่ได้รับพระคุณของพระเจ้าอีกต่อไปหากเขาไม่บริสุทธิ์ ประการที่สอง การมีทัศนคติที่ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของความบริสุทธิ์ คนๆ หนึ่งอาจมีมลทินได้เนื่องจากความขมขื่นใจ

รากของความขมขื่นใจเป็นเหตุของความขมขื่นใจในชีวิตของบุคคล เป็นสิ่งที่อยู่ในใจซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรมภายนอกทั้งหมดที่เรากล่าวมา จากรากนี้เองทำให้เกิดผลมากมายหลายประเภทซึ่งไม่ใช่ผลของพระวิญญาณ รากที่แท้จริงอาจเป็นความโกรธเคืองผู้อื่นเพราะเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ความอิจฉาเนื่องจากบางเหตุการณ์หรืออาจจะเป็นแค่บางสิ่งในใจที่ไม่เคยยอมจำนนต่อพระเจ้า เมื่อทัศนคติที่ไม่ดีเริ่มแสดงออกมา ให้ตรวจดูว่ามีเหตุมาจากใจของท่านเองหรือไม่ ตัดมันทิ้งไปเสีย กำจัดมันเสียและท่านจะเกิดผลที่น่าชื่นชมยินดี

คริสเตียนไม่สามารถตัดสินกันและกัน แต่เราสามารถสังเกตผลได้ ท่านไม่ต้องตัดสินว่าต้นไม้นี้เป็นต้นแอปเปิลหรือต้นส้มเมื่อท่านเห็นผลที่อยู่บนต้นไม้นั้น ผลจะแสดงตัวมันเอง ในทำนองเดียวกันเมื่อผลของรากของความขมขื่นใจเกิดขึ้นในผู้อื่น จะเห็นได้ง่าย แต่ต้องไม่มีการตัดสิน (กล่าวโทษ) เกิดขึ้น เพียงแค่หลีกเลี่ยงการนินทา การอิจฉา การเกลียดชังและการทะเลาะวิวาทเนื่องมาจากเหตุนั้น ปฏิเสธที่จะมีส่วนร่วมในผลเช่นนั้นเพื่อไม่ให้ท่านเป็นหนึ่งในผู้ที่มีมลทินเนื่องจากรากของความขมขื่นใจของผู้นั้น

ไม่มีสิ่งใดกระทำให้เขาสะดุดได้ ทัศนคติของคริสเตียนที่แท้จริงเป็นสิ่งตรงข้ามกับรากของความขมขื่นใจและทัศนคติที่เป็นผลจากรากของความขมขื่นใจทั้งหมด “บุคคลเหล่านั้นที่รักพระธรรมของพระองค์ มีสันติภาพใหญ่ยิ่ง ไม่มีสิ่งใดกระทำให้เขา

สะดุดได้” (สดุดี 119:165) สันติสุขยิ่งใหญ่เป็นผลของความรักต่อพระเจ้าและต่อพระวจนะของพระองค์ (ฟีลิปปี 4:7) สันติสุขเป็นหนึ่งในผลของการเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า (โรม 5:1) การเชื่อฟังพระเจ้าที่แท้จริงจะทำให้เราไม่สะดุด พระวจนะของพระองค์สอนว่าเราต้องไม่ขุ่นเคืองใจและไม่ทำให้ผู้อื่นขุ่นเคืองใจ (มัทธิว 5:29-30; 13:41; ยากอบ 3:2) ความหมายของข้อพระคัมภีร์ในหนังสือสดุดีคือว่าไม่มีสิ่งใดที่จะขัดขวางผู้ที่รักพระวจนะของพระเจ้าได้

มีกี่ครั้งที่ท่านได้ยินบางคนกล่าวว่า “เขาเชิญคนอื่น แต่ไม่เชิญผม/ดิฉัน” “เขาขอให้คนอื่นทำงานให้โบสถ์ แต่ไม่ขอให้ผม/ดิฉันทำ” “เขาไม่เคยขอให้ผม/ดิฉันทำบางสิ่งบางอย่างเลย” “เขาตั้งผม/ดิฉันขึ้นเพราะตำแหน่งและอายุของผม/ดิฉัน แต่เขาไม่ให้ผม/ดิฉันทำงานนั้นเลย” หรือ”เขาไม่คุยกับผม/ดิฉัน” กี่ครั้งที่คุณถูกทำร้ายจิตใจ เพราะถูกว่ากล่าว ถูกเข้าใจผิดหรือไม่มีใครเห็นความดีที่คุณทำ ในกรณีทั้งหมดนี้ เราต้องจำข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “ไม่มีสิ่งใดกระทำให้เขาสะดุดได้” บางทีมีเหตุผลที่ดีที่ท่านไม่รู้ บางทีท่านไม่รู้เรื่องที่แท้จริงหรือบางทีมีคนทำผิดพลาด แต่ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์เช่นไร เราไม่สามารถปล่อยให้ความรู้สึกของเราถูกทำร้ายได้ เราต้องให้อภัยผู้อื่นแม้ก่อนที่เขาจะขอให้เรายกโทษให้หรือแม้เขาจะไม่เคยขอก็ตาม หากท่านเคยอธิษฐานคำอธิษฐานของพระเจ้า ท่านขอให้พระเจ้าให้อภัยท่านมากเท่ากับท่านให้อภัยผู้อื่น ไม่ว่าประเพณีหรือธรรมเนียมปฏิบัติจะเสียไป หรือท่านเป็นฝ่ายถูกหรือไม่ ท่านไม่อาจสะดุดและจะต้องให้อภัยหากต้องการได้รับความรอด หากเรารักพระเจ้าแล้ว เราจะไม่ให้สิ่งใดมาขัดขวางเราได้ ไม่สำคัญว่าเกิดอะไรขึ้น เราจะไม่สะดุดซึ่งเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ แต่พระเจ้าทรงประทานฤทธิ์เดชอำนาจเพื่อให้เอาชนะได้ให้กับเรา อย่าให้เราพูดว่า “ผม/ดิฉันรู้สึกขุ่นเคืองใจ” หรือ “มีคนทำร้ายจิตใจผม/ดิฉัน” แต่ขอให้เราอธิษฐานจนเราได้ชัยชนะต่อสถานการณ์นั้น

ทัศนคติเมื่อถูกว่ากล่าว เราต้องคงความตั้งใจนี้ไว้แม้ในเวลาที่ถูกว่ากล่าวหรือตำหนิ ผู้เขียนหนังสือสดุดีกล่าวไว้ว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์รู้จักพระมรรคาของพระองค์ ขอทรงสอนวิถีของพระองค์แก่ข้าพระองค์” (สดุดี 25:4) บางคนมีทัศนคติที่ตรงข้าม เขารู้สึกราวกับว่าไม่จำเป็นต้องมีใครมาว่ากล่าว ตำหนิหรือตักเตือนเขาในทางใดๆ อย่างไรก็ตาม การที่เขารู้สึกเช่นนี้เป็นการขัดกับพระวจนะของพระเจ้า พระเจ้าทรงให้มีการปกครองในคริสตจักร (ดูบทที่ 12) ทุกคนจากตำแหน่งสูงสุดถึงต่ำสุดอยู่ภายใต้ระบบการปกครองนี้ แม้แต่เปโตรและเปาโลก็ยอมรับการว่ากล่าวจากผู้อื่น (กาลาเทีย 2:11-14; กิจการ 23:3-5) ผู้ที่ไม่ชอบการปกครองนี้กำลังจะออกจากคริสตจักร (2เปโตร 2:10) อย่าเป็นคนยิ่งใหญ่เกินกว่าจะยอมรับการตักเตือน ว่ากล่าวหรือแนะนำ แม้ท่านจะเป็นธรรมิกชนมาเป็นเวลานานหรือเป็นผู้รับใช้ที่มีอาวุโส ท่านอาจต้องการความช่วยเหลือเพื่อที่จะได้ไปแผ่นดินสวรรค์ก็ได้ ทัศนคติที่ถูกต้องคือ “ขอบคุณที่พยายามช่วยเหลือ” ไม่ใช่ “ผม/ดิฉันเป็นธรรมิกชนของพระเจ้าเหมือนกับคุณ และรู้อะไรมากมายที่คุณทำผิดด้วย แล้วมาบอกกับผม/ดิฉันอย่างนี้ทำไม”

ฮีบรู 13:17 กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของหัวหน้าของท่าน จงให้เขาทำงานนี้ด้วยความชื่นใจไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจซึ่งจะไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลายเลย เพราะว่าท่านเหล่านั้นดูแลรักษาจิตวิญญาณของท่านอยู่เสมือนหนึ่งผู้ที่จะต้องเสนอรายงาน” ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นประโยชน์กับผู้รับใช้และธรรมิกชน เป็นข้อที่มีคำสอนสำคัญดังนี้ ประการแรก พระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้นำขึ้นในคริสตจักร พระองค์ทรงจัดระบบของการปกครองคริสตจักร ประการที่สอง เราต้องถ่อมใจลงและเชื่อฟัง “ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา…เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม” (1ซามูเอล 15:22-23) ประการที่สาม ผู้นำที่แท้จริงมีหน้าที่ดูแลวิญญาณของท่าน หากเขาเห็นบางสิ่งที่ผิดบาปหรืออันตราย เขามีหน้าที่บอกกับท่าน หากท่านกำลังเดินทางผิด เขาต้องเตือนท่าน ท่านควรยอมรับคำตักเตือนโดยที่ไม่โกรธ เพราะเขาแค่ทำตามหน้าที่ ประการที่สี่ ผู้นำอยู่ใต้อำนาจของพระเจ้า เขาต้องเตือนท่านแต่เขาไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของท่าน ไม่ว่าท่านจะฟังและเชื่อฟังหรือไม่เป็นเรื่องระหว่างท่านและพระเจ้า ประการสุดท้าย พระเจ้าจะทรงเป็นผู้ตัดสินของท่าน หากในการตัดสินของพระองค์ ท่านได้กบฏต่อต้านผู้มีอำนาจที่พระองค์ทรงตั้งไว้เพื่อดูแลท่าน ก็จะไม่เป็นผลดีกับตัวท่านเอง

“คำขนาบเข้าไปในคนที่มีความเข้าใจลึกกว่าเฆี่ยนคนโง่สักร้อยที” (สุภาษิต 17:10) หากท่านเป็นคนฉลาด ท่านจะยอมรับการว่ากล่าว จะไม่ต้องมีการพูดมากมายหากท่านมีทัศนคติที่เหมาะสม หากท่านคิดว่าท่านไม่ควรถูกว่ากล่าว ท่านก็เป็นผู้

เหยียดหยามหรือเป็นคนชั่วร้าย ในทางตรงกันข้าม หากท่านเป็นคนฉลาด ท่านจะรักผู้ที่ว่ากล่าวท่าน (สุภาษิต 9:7-8) ทั้งผู้ว่ากล่าวและถูกว่ากล่าวจะต้องมีทัศนคติที่ถูกต้องเพื่อที่จะให้เกิดผลลัพธ์ที่ดี

ผู้รับใช้ถูกว่ากล่าวได้หรือไม่ ไม่มีที่ใดในพระคัมภีร์ที่เราใช้เพื่อบอกว่าผู้รับใช้ได้รับการยกเว้นจากแนวทางเล่านี้ แต่เขาจะได้ถูกว่ากล่าวได้จากผู้รับใช้ที่มีอำนาจเท่าเทียมกันหรือมีอำนาจมากกว่า ตามจริงแล้ว เปาโลสอนทิโมธีว่าผู้รับใช้ซึ่งมีชีวิตอยู่ในความบาปควรได้รับการว่ากล่าวต่อหน้าผู้อื่นเพื่อที่พวกเขาจะได้เรียนรู้ด้วย (1ทิโมธี 5:20) แต่บ่อยครั้ง เมื่อบางคนถูกว่ากล่าว เขาจะได้รับความเห็นใจและปลอบโยนจาก “เพื่อน” ของเขามากจนเขาไม่กลับใจใหม่ แต่กลับกบฏแทน เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น ไม่มีใครเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงตั้งใจให้เขาเรียนรู้จากการว่ากล่าวนั้น

“พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือน ว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม…ให้ประกาศพระวจนะ ให้ขะมักเขม้นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส ให้ชักชวนด้วยเหตุผล เตือนสติและตักเตือนให้อดทนอยู่เสมอในการสั่งสอน” (2ทิโมธี 3:16; 4:2) จากข้อพระคัมภีร์นี้ เราเรียนรู้ว่าพระคัมภีร์มีไว้เพื่อตักเตือนและแก้ไขให้ถูกต้อง ผู้รับใช้ได้รับอำนาจและคำสั่งให้ใช้พระวจนะเพื่อตักเตือน ว่ากล่าวและแนะนำ เมื่อเข้าใจเช่นนี้แล้ว ขอให้เรามีทัศนคติที่ถูกต้องเมื่อเราได้รับการตักเตือน เราควรจะอธิษฐานว่า “ขอทรงแสดงวิถีทางของพระองค์ให้ข้าพระองค์เห็น ขอทรงนำข้าพระองค์ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เมื่อข้าพระองค์หลงผิดไป ขอทรงส่งใครบางคนมาเพื่อแก้ไขข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ตระหนักข้อผิดของข้าพระองค์ก่อนที่จะสายเกินไป ขอทรงประทานทัศนคติที่ดีเมื่อข้าพระองค์ฟังคำสอนหรือการว่ากล่าวตักเตือน ขอทรงอย่าให้ข้าพระองค์ได้แก้ตัวหรือพยายามคิดว่าตัวเองถูกต้อง อย่าให้ข้าพระองค์ต่อต้านพระองค์ แต่ทรงสอนให้ข้าพระองค์เชื่อฟัง ขอทรงส่งผู้นำซึ่งรักข้าพระองค์มากพอที่จะสอนและตำหนิข้าพระองค์ ขอทรงสอนวิถีทางของพระองค์ให้ข้าพระองค์ได้รู้”

การบ่น เราจำเป็นต้องกล่าวถึงหัวข้อนี้เพื่อกล่าวถึงทัศนคติต่อผู้นำทางวิญญาณของเราให้ครบถ้วน คนบ่นนั้นไม่ได้เป็นคนของพระเจ้าตามข้อพระคัมภีร์ในยูดา 15-16 วิถีทางคริสเตียนคือ การอธิษฐานให้กันและกัน ให้กำลังใจกันและกัน และว่ากล่าวตักเตือนกันและกัน เปาโลกล่าวว่า “จงทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทุ่มเถียงกัน” (ฟีลิปปี 2:14) หากมีปัญหาเกิดขึ้นวิถีทางตามพระคัมภีร์คือไปหาพี่น้องที่เราขัดแย้งด้วยและตกลงกันให้เรียบร้อย (มัทธิว 18:15) เป็นเรื่องผิดที่จะบ่นกับผู้อื่นไม่ว่าจะโดยการพูดคุยหรือการเขียนถึงกัน การกระทำเช่นนั้นเป็นการหว่านความแตกร้าว (ดูบทที่ 4)

การทำให้คนทั่วไปหรือที่ประชุมบ่นนั้นไม่ใช่เรื่องยาก ความไม่สะดวกเล็กๆ น้อยๆ การขาดน้ำ อาหาร เสื้อผ้าหรือเงินชั่วครั้งชั่วคราวจะเป็นการทดสอบทุกคน หากพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ควบคุมแล้ว เราก็เป็นนักโทษแห่งความปรารถนา ความอยากและความใคร่ ให้ดูตัวอย่างเช่นชาวอิสราเอล พวกเขาเริ่มแสดงอารมณ์ต่างๆ ขึ้นมาในเดือนที่สองที่ต้องอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาเริ่มบ่นเกี่ยวกับทุกสิ่ง (อพยพ 16:1-3) ในหนังสืออพยพเพียงเล่มเดียว ชาวอิสราเอลบ่นเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าและบ่นเกี่ยวกับผู้นำของพวกเขา 12 ครั้ง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในที่สุดพวกเขาก็ต้องเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดารมากกว่า 40 ปี ทั้งๆ ที่ควรจะอยู่เพียงสองสามเดือน การบ่นของพวกเขามีรากมาจากความไม่เชื่อและการไม่เคารพผู้นำที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้น

ยูดา 11 สอนเราให้หลีกเลี่ยงการโต้แย้งเช่นโคราห์ ชายคนนี้วิจารณ์โมเสสและท้าทายอำนาจทางฝ่ายวิญญาณของโมเสส แล้วเกิดอะไรขึ้น พระเจ้าทรงให้แผ่นดินแยกออก และกลืนโคราห์และพวกของเขาลงไป เมื่อมิเรียมและอาโรนได้พูดวิจารณ์โมเสส พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงได้ยิน (กันดารวิถี 12:2) แม้ว่ามิเรียมและอาโรนจะมีอายุมากกว่าโมเสสและเป็นครอบครัวเดียวกัน พระเจ้าก็ทรงขนาบพวกเขาเช่นกัน พระเจ้าตรัสถามว่า “ไฉนเจ้าไม่กลัวที่จะพูดติผู้รับใช้ของเรา” มิเรียมจึงถูกลงโทษให้เป็นโรคเรื้อนเป็นเวลา 7 วัน

เหตุการณ์นี้ควรจะสอนให้เราหลีกเลี่ยงการบ่น โดยเฉพาะการบ่นเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระเจ้า เปาโลเรียนรู้ว่า “ข้าพเจ้ามีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าพอใจที่จะอยู่อย่างนั้น” (ฟีลิปปี 4:11) หากท่านรู้สึกว่าท่านได้รับการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้อง การบ่นไม่ใช่การแก้ปัญหา คำตอบคือการอธิษฐานและการพูดโดยตรงกับคนที่ทำให้เกิดปัญหาขึ้น การแก้แค้นเป็นเรื่องของพระเจ้า ขอให้พระองค์ทรงลงพระอาญาตามสมควร (โรม 12:19)

ตัวอย่างที่ดีที่สุดเกี่ยวกับทัศนคติที่ถูกต้องคือในความสัมพันธ์ของดาวิดกับซาอูล แน่นอนว่าซาอูลนั้นทำผิดต่อดาวิด เขาพยายามแม้แต่จะฆ่าดาวิด ซาอูลได้ทำความบาปจนพระเจ้าไม่ทรงยอมรับเขา และซามูเอลได้แต่งตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์คนต่อไปแล้ว แต่แม้กระนั้นดาวิดก็ไม่ฆ่าซาอูลแม้เขาจะมีโอกาสก็ตาม ตราบเท่าที่ซาอูลเป็นกษัตริย์ ดาวิดไม่ต้องการที่จะทำร้ายเขา ดาวิดคอยให้พระเจ้าทรงนำซาอูลออกไปเอง

ท่านเคยจับได้ว่าตัวเองบ่นบ้างไหม จงเรียนรู้ที่จะพอใจ อธิษฐาน พูดคุยให้รู้เรื่องด้วยทัศนคติที่ถูกต้องหากเป็นเรื่องที่ต้องพูดคุยกัน อย่าพูดหากไม่ทำให้เกิดประโยชน์ ทำให้เหตุการณ์เลวร้ายลงหรือท่านไม่สามารถพูดด้วยวิญญาณของการให้อภัยที่อ่อนน้อมและสงบ การบ่นเป็นสิ่งที่แพร่กระจายได้ง่ายและขัดกับพระวจนะของพระเจ้า

คนที่ชอบยุ่งเรื่องของผู้อื่น หลังจากเราได้กล่าวถึงเรื่องทัศนคติต่อผู้นำทางฝ่ายวิญญาณของเราแล้ว ขอให้เราได้กล่าวถึงเรื่องทัศนคติต่อเพื่อนมนุษย์ โดยเฉพาะพี่น้องชาวคริสเตียน คนที่ชอบยุ่งเรื่องของผู้อื่นคือคนที่อยากรู้เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น คนที่เข้าไปยุ่งเรื่องของผู้อื่น คนที่ยุ่งวุ่นวายกับสิ่งที่จะทำให้เกิดปัญหายุ่งยาก 1เปโตร 4:15 บอกกับเราว่าไม่ให้ลำบาก "เที่ยวยุ่งกับธุระของผู้อื่น" เปาโลยังกล่าวเตือนเกี่ยวกับคนที่ชอบยุ่งเรื่องของผู้อื่นอีก (2เธสะโลนิกา 3:11; 1ทิโมธี 5:13) ตามสุภาษิต 20:3 คนที่เข้าไปยุ่งเรื่องของผู้อื่นเป็นคนโง่

บางคนดูเหมือนจะรู้เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับธุระของทุกคน คนเหล่านั้นทำให้เกิดปัญหาขึ้นมากมาย หลายครั้งที่เขาเข้ามายุ่งเรื่องระเบียบวินัยของคนๆ หนึ่งและพยายามแก้ปัญหาให้ศิษยาภิบาล ส่วนใหญ่คนเหล่านี้ไม่ได้ช่วยแต่กลับเติมไม้ให้กับไฟมากขึ้น คนประเภทนี้เป็นเหมือนคำแช่งสาปต่อเพื่อนบ้านและเป็นโรคระบาดต่อคริสตจักร คนเหล่านี้พยายามรู้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น เขารู้สึกว่าตัวเองเป็นคนสำคัญหากรู้ทุกสิ่ง จริงๆแล้ว เราไม่สามารถไว้วางใจให้เขาทำงานสำคัญที่ต้องเก็บเป็นความลับได้ ดังนั้นคนที่ชอบยุ่งเรื่องของผู้อื่นไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้รับใช้

เราจำต้องตรวจสอบตนเองว่าเราเป็นคนที่ชอบยุ่งเรื่องของผู้อื่นหรือไม่ หากท่านเป็นคนอยากรู้อยากเห็นโดยธรรมชาติแล้ว ท่านต้องอนุญาตให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำท่านออกมาจากความอยากรู้อยากเห็นที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้อื่น

ความหยิ่งจองหองและตาที่ยโส พระเจ้าทรงเกลียดตายโส (สุภาษิต 6:17) พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหองแต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม (ยากอบ 4:6) ความหยิ่งจองหองเป็นความผิดบาปที่ทำให้มารต้องล้มลงและจะเป็นเหตุให้ผู้ที่หยิ่งจองหองล้มและถูกทำลาย (อิสยาห์ 14:12-15; สุภาษิต 16:18) ความทะนงในลาภยศเป็นหนึ่งในสามสิ่งทางโลกที่ล่อใจคริสเตียน (1ยอห์น 2:16) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา และพระเยซูทรงเทศนาอย่างรุนแรงเกี่ยวกับการหน้าซื่อใจคดและความหยิ่งของพวกธรรมาจารย์และฟาริสี เป็นเรื่องสำคัญแค่ไหนที่คำกล่าวเตือนนี้ไม่ได้ตรัสกับคนบาปแต่ตรัสกับผู้นำศาสนาในเวลานั้น ด้วยเหตุนี้ เรารู้ว่าบ่อยครั้ง คนเคร่งศาสนาเป็นผู้ที่อ่อนแอมากที่สุดในเรื่องความบาปในการหยิ่งยโส

ดังนั้นคริสเตียนต้องระวังไม่ให้เกิดทัศนคติเช่นนี้ขึ้น เมื่อกล่าวถึงเรื่องความบริสุทธิ์ เป็นเรื่องง่ายที่จะเห็นว่าตัวเองดีและวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่น การกระทำเช่นนี้เป็นความหยิ่งและหน้าซื่อใจคด เราอาจเป็นผู้ที่ดูมีความบริสุทธิ์มากที่สุดในโลก แต่หากเรามีแต่ความหยิ่งยโส เราจะไม่เป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า ตัวอย่างของเหตุการณ์เช่นนี้ ให้อ่านการอธิษฐานของฟาริสีและเปรียบเทียบกับการอธิษฐานของผู้เก็บภาษี (ลูกลา 18:9-14) พระเจ้าไม่ทรงยอมรับการอธิษฐานที่เคร่งครัดของฟาริสีแต่ทรงสดับเสียงที่ร้องออกมาอย่างจริงใจของคนเก็บภาษี

มีคำเตือนอยู่สองประการ ได้แก่ ประการแรก อย่าปล่อยให้ความหยิ่งเข้ามาในใจเนื่องจากมาตรฐานความบริสุทธิ์และความรู้เกี่ยวกับความจริงของท่าน ประการที่สอง อย่าให้มีตาที่ยโส ผู้รับใช้อาจทำผิดในสองสิ่งนี้ได้ง่าย เพราะพระเจ้าทรงเกลียดแม้แต่ตาที่ยโส จงระวังความประพฤติของท่าน ผู้รับใช้ทั้งหลายความหยิ่งของท่านได้แสดงออกมาเมื่อท่านพูดกับธรรมิกชนหรือไม่หรือในวิธีการนั่งที่เวทีหรือแม้ในการเดินไปมาโดยมีพระคัมภีร์อยู่ในมือ

ความหยิ่งจองหองเป็นสิ่งหนึ่งที่เราต้องระวังไม่ให้เกิดขึ้น ไม่ว่าเราจะอยู่ในทางฝ่ายวิญญาณมากเพียงใด ยิ่งเรามีความสำเร็จในทางฝ่ายวิญญาณมากเท่าไร มารก็ยิ่งอยากทำให้เราหยิ่งมากเท่านั้น เราต้องถ่อมใจและต้องถ่อมใจอย่างถูกต้อง เราได้เห็นคนบางคนที่แสดงความถ่อมใจของเขาอย่างออกนอกหน้าและพยายามพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาถ่อมใจลงต่อผู้อื่นซึ่งจริงๆ แล้ว

เขามีความหยิ่งในความถ่อมใจลงของตน ทั้งนี้ ตรวจสอบได้โดย หากท่านคิดว่าท่านเป็นผู้ที่ถ่อมใจมาก ก็เป็นไปได้อย่างมากว่าท่านไม่ได้เป็นเช่นนั้น เมื่อท่านคิดว่าท่านมีความถ่อมใจ ก็หมายความว่า ท่านเพิ่งจะสูญเสียการถ่อมใจนั้นไป

วิถีทางที่จะกำจัดความหยิ่งจองหองและตายโสก็คือการอธิษฐาน จงก้มหน้าลงต่อพระเจ้า นอนราบต่อหน้าพระองค์อธิษฐานจนท่านร้องไห้ สารภาพความบาปของท่านและคิดถึงว่าท่านไม่ควรค่าที่จะได้รับพระคุณของพระเจ้ามากแค่ไหน การอธิษฐานเช่นนี้ไม่ใช่นับเวลาเป็นนาทีๆ แต่เป็นชั่วโมงๆ หลังจากที่ท่านได้ทำให้วิญญาณของท่านได้แตกหักลง จงลุกขึ้นและอย่าให้ผู้อื่นได้รู้เกี่ยวกับการอธิษฐานและการกระทำเช่นนั้น และท่านจะต้องปฏิบัติเช่นนั้นอยู่เรื่อยๆ เพื่อไม่ให้เกิดความหยิ่งจองหอง

มีอีกสองเรื่องซึ่งเป็นเรื่องพิเศษสำหรับยุคสมัยของเรา เนื่องจากเรื่องเหล่านี้เกี่ยวข้องกับทัศนคติ เราจึงรวมไว้ในบทนี้

ทัศนคติเกี่ยวกับสิทธิสตรี ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับสิทธิสตรีมีลักษณะบางประการที่ไม่ขัดกับพระวจนะของพระเจ้า แต่มีลักษณะหลายประการที่ขัดกับพระวจนะของพระองค์ พระคัมภีร์สอนว่าผู้หญิงสำคัญมากเท่าๆ กับผู้ชาย ผู้หญิงฉลาดและมีค่ามากเท่ากับผู้ชายในแผนการของพระเจ้า ไม่มีการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในพระคริสต์ (กาลาเทีย 3:28) เมื่อดูจากพระคัมภีร์ทั้งเล่ม จะเห็นว่าพระเจ้าทรงใช้ผู้หญิงเป็นผู้พยากรณ์ ผู้วินิจฉัย ครู ผู้รับใช้และผู้ทำงานเพื่อข่าวประเสริฐ (ผู้วินิจฉัย 4:4; อิสยาห์ 8:3; กิจการ 18:26; 21:9; โรม 16:1; ฟีลิปปี 4:3) ดังนั้น เราจึงเชื่อว่าผู้หญิงที่ทำงานในโลกนี้ ควรจะได้รับเงินมากเท่ากับผู้ชายที่ทำงานประเภทเดียวกันหากทำงานได้ดีเท่ากัน

แม้ว่าจะกล่าวไปเช่นนั้นแล้ว เรายังต้องรู้ว่าตามข้อพระคัมภีร์แล้ว ผู้หญิงจะต้องยอมฟังสามี (เอเฟซัส 5:22; โคโลสี 3:18; 1เปโตร 3:1) ในสถานที่แต่ละแห่งจะมีอำนาจสูงสุดได้เพียงอำนาจเดียว และพระเจ้าทรงเลือกสามีให้มีอำนาจสูงสุดในบ้าน นอกเหนือจากอำนาจนั้นแล้ว สามียังคงมีความรับผิดชอบสำคัญที่จะต้องจัดหาให้กับครอบครัวของเขา เขาต้องรักภรรยาเหมือนดังเช่นพระคริสต์ทรงรักคริสตจักรและต้องให้เกียรติภรรยาของเขา (เอเฟซัส 5:25; โคโลสี 3:19) มิฉะนั้นแล้ว การอธิษฐานของเขาจะมีอุปสรรคขัดขวาง (1เปโตร 3:7) ผู้หญิงเกิดจากซี่โครงของผู้ชาย ไม่ใช่ศีรษะหรือเท้าของเขา เธอจะต้องไม่นำเขาหรืออยู่ใต้เท้าเขาแต่ต้องช่วยเหลือเขา (ปฐมกาล 2:18) หากผู้หญิงแต่งงานแล้ว หน้าที่ประการแรกก็คือต้องช่วยสามีและดูแลลูกๆ พระคัมภีร์สนับสนุนเรื่องการแต่งงานและครอบครัวและประณามการล่วงประเวณี การรักร่วมเพศทั้งหญิงและชาย (ดูบทที่ 9) ด้วยเหตุนี้ การเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสตรีโดยส่วนใหญ่จึงขัดกับพระคัมภีร์

ยังคงมีคำถามขึ้นอีกว่า ผู้หญิงต้องยอมฟังผู้ชายทุกคนหรือไม่ ผู้ชายคนใดก็ตามสามารถถือสิทธิอำนาจเหนือผู้หญิงคนใดก็ได้หรือไม่ คำตอบคือ “ไม่” ผู้หญิงยอมฟังแต่สามีของตนเองเท่านั้น ผู้ชายจะมีอำนาจเหนือผู้หญิงคนใดได้ก็ต่อเมื่อเขามีอำนาจหน้าที่เหนือผู้อื่นไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นหญิงหรือชายก็ตาม เปาโลกล่าวไว้ว่าผู้หญิงที่เป็นผู้นำควรมีผู้ชายที่มีอำนาจเหนือเธออีกที เปาโลไม่อนุญาตให้ผู้หญิงพูดแทรกขึ้นมาในที่ประชุมและถามคำถามซึ่งเป็นสิทธิพิเศษของผู้ชายในสมัยนั้น (1โครินธ์ 14:34-35; 1ทิโมธี 2:11) เปาโลได้ตระหนักถึงสิทธิของผู้หญิงที่จะพยากรณ์ (การพูดตามการดลใจ) ในที่ประชุมหากว่ากระทำภายใต้อำนาจของผู้ชายและไม่ใช่ด้วยการช่วงชิงอำนาจมาจากผู้ชาย (1โครินธ์ 11:5; 1ทิโมธี 2:12)

ในทางฝ่ายวิญญาณ ผู้หญิงควรดำเนินตามการนำของสามีหากว่าเขาประกอบด้วยพระวิญญาณ แม้ว่าเขาไม่มีพระวิญญาณ เธอควรจะยอมรับว่าเขาเป็นผู้นำของครอบครัวเพื่อที่จะนำเขามายังพระเจ้า (1เปโตร 3:1-2) ในเรื่องการเชื่อถือส่วนบุคคล คำสั่งสอนและประสบการณ์ทางฝ่ายวิญญาณ ผู้หญิงจะต้องมั่นคงในความเชื่อส่วนตัวของเธอเอง เพราะท้ายที่สุดแล้วพระเจ้าจะทรงตัดสินมนุษย์เป็นรายบุคคลไป

ทัศนคติในการประชุมคริสจักร เราจะกล่าวถึงหัวข้อเรื่ององค์การคริสตจักร การปกครองและผู้มีอำนาจต่อไปในบทที่ 12 ในส่วนนี้ เราจะวิเคราะห์เรื่องการประชุมใหญ่ครั้งแรกของคริสตจักรในกิจการบทที่ 15 และดูว่าเขาดำเนินการกันอย่างไร ในการประชุมนั้น จะต้องตัดสินหัวข้อโต้เถียงสำคัญให้เรียบร้อยซึ่งหัวข้อนั้นคือการปฏิบัติตามบัญญัติชาวยิวข้อใดบ้างเป็นข้อบังคับสำหรับคริสเตียนชาวต่างชาติ ผู้แทนทั้งหลายมาที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อประชุมกับผู้นำและศิษยาภิบาลที่นั่น ซึ่งได้แก่ อัครสาวกและผู้ใหญ่ (ข้อ 2-4) ทั้งสองฝ่ายอภิปรายและถกเถียงกันเป็นการใหญ่โดยการแสดงความคิดเห็นสำคัญ (ข้อ 7) ท้ายที่สุด พวกเขาลงความเห็นโดยมีคริสตจักรซึ่งเป็นกายนั้นให้การรับรอง จึงได้มีจดหมายส่งไปยังที่ประชุมอื่นๆ เพื่อบอกกล่าวเกี่ยวกับการตัดสินใจ

นั้น (15:23; 16:4) ให้สังเกตว่าพวกเขาทำงานกันเป็นกลุ่มหลังจากการตัดสินนั้น แม้ว่าจะมีความแตกต่างทางความคิดที่เกิดขึ้นในตอนแรก คริสตจักรทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ร่วมส่งจดหมายแนะนำและรวบรวมเงินถวาย (กิจการ 18:27; 2โครินธ์ 8:19) พวกเขารักกันและกัน ช่วยเหลือกันและกัน และตักเตือนกันและกันเมื่อจำเป็น เปาโลตักเตือนเปโตรและคนอื่นๆ "เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ประพฤติตรงตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น" (กาลาเทีย 2:14)

สิ่งที่เกิดขึ้นในกิจการบทที่ 15 เป็นการอภิปรายแบบประชาธิปไตยซึ่งเสียงส่วนใหญ่ของพี่น้องทำให้เกิดการตัดสินใจภายใต้การนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 28) หลังจากการตัดสินใจนี้ คริสตจักรก็ร่วมกันดูแลในเรื่องนี้ ประชาธิปไตยเป็นเรื่องเข้าใจผิดอยู่บ่อยครั้งเมื่อเรามีการประชุมทุกวันนี้ ประชาธิปไตยหมายความว่าเราสามารถยอมได้หากเรื่องนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับคำสั่งสอน แต่ไม่ได้หมายความว่าเราสามารถทำอะไรก็ได้ที่เราต้องการและไม่ฟังผู้อื่น เมื่อเสียงส่วนใหญ่ต้องการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งแต่ท่านไม่ต้องการ ท่านควรจะยอมรับการตัดสินใจนั้นด้วยทัศนคติที่ดีซึ่งหมายความว่าจะไม่เกิดการบ่น มิเช่นนั้นท่านจะทำให้เกิดความหมางใจกัน ทัศนคติที่ถูกต้องคือยอมตามการตัดสินของเสียงส่วนใหญ่ในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับคำสั่งสอน หากท่านมีความเชื่อมั่นในพี่น้องของท่าน ก็จะเป็นการง่ายที่ท่านจะเชื่อว่าพระเจ้าสามารถนำคนส่วนใหญ่ไปในทางที่พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาไปได้ หากท่านรักพี่น้องของท่าน ท่านจะยอมรับความต้องการของคนส่วนใหญ่ ในเวลาเดียวกัน ผู้นำไม่อาจมีทัศนคติของความหยิ่งจองหองและพูดว่า "ผมเป็นผู้นำเพราะฉะนั้นคุณจะต้องทำให้สิ่งที่ผมบอก" เปโตรเองได้บอกกับผู้รับใช้ว่าอย่าเป็นนายเหนือศาสนจักร แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น (1เปโตร 5:3) ผู้รับใช้และธรรมิกชนควรแสดงความรักแบบพี่น้อง "ในการให้เกียรติแก่กันและกัน" (โรม 12:10)

การประชุมควรจะเป็นเช่นไร ผู้เข้าร่วมไม่ควรโกรธ อารมณ์เสีย ขุ่นเคืองใจหรือก้าวร้าว เขาจะเป็นเช่นนั้นและลุกขึ้นเทศนาผู้อื่นได้อย่างไร เขาได้รับการทรงเรียกเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นได้อย่างไรในเมื่อไม่สามารถเข้ากันได้ การประชุมควรจะเป็นการประชุมเพื่อจัดการกิจธุระแต่ก็เป็นที่ที่มีมิตรภาพ การรักษา การฟื้นฟูและการเทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ควรจะเป็นเวลาเพื่อทำให้ความเชื่อถือแข็งแกร่งและฟังผู้อื่นเทศนาความเชื่อที่เรารัก เป็นการทำให้รู้สึกสดชื่นขึ้นเมื่อได้ยินผู้อื่นอธิบายความจริงในวิถีทางที่เราสามารถพูดได้ว่า "ผม/ดิฉันก็เชื่อแบบนี้เหมือนกัน" ด้วยวิธีนี้ การประชุมเป็นเวลาในการให้กำลังใจกันและกัน ไม่ใช่เวลาสำหรับการนินทา บ่นหรือโต้เถียงกัน

เราต้องไม่ทำให้เกิดทัศนคติของความดื้อรั้น จงระวังหากจับได้ว่าตัวเองพูดว่า "ยังไงผม/ดิฉันก็จะทำ" หรือ "ถ้าเขาไม่ทำตามวิธีของผม/ดิฉัน ผม/ดิฉันจะไม่เข้าร่วม" หรือ "ผม/ดิฉันไม่ต้องให้มีใครมาบอกว่าต้องทำอะไร"

สิ่งสำคัญที่สุดของความบริสุทธิ์ เพื่อเป็นการสรุปบทนี้ ขอให้เราจำไว้ว่าทัศนคติที่ถูกต้องเหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของความบริสุทธิ์ บุคคลที่มีทัศนคติที่ถ่อมใจ สอนได้และมีความต้องการที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริงสามารถได้รับการนำไปสู่ความจริงที่ยิ่งใหญ่ขึ้นได้ ความบริสุทธิ์ภายในจะนำไปสู่ความบริสุทธิ์ภายนอก แต่ไม่ใช่ในทางตรงกันข้าม บ่อยครั้งที่เราลืมสิ่งนี้ไป เพราะเป็นการง่ายที่จะคอยดูและเปรียบเทียบความบริสุทธิ์ภายนอกแต่ยากที่จะแยกความบริสุทธิ์ภายใน บ่อยครั้ง ความบริสุทธิ์ภายนอกเป็นสิ่งง่ายที่สุดที่จะเชื่อฟัง ในขณะที่ทัศนคติและวิญญาณเป็นสิ่งยากที่จะบังคับได้ ในขณะที่ท่านอ่านส่วนที่เหลือของหนังสือเล่มนี้ ขอให้จำไว้ว่าทัศนคติที่ไม่ดีจะทำให้ท่านไม่ได้ไปสวรรค์พอๆ กับการมีความบริสุทธิ์เพียงภายนอกหรือการกระทำความบาปทางร่างกายอื่นๆ ขอให้เราสำรวจดูใจของเราว่ามีความหยิ่ง การบ่น การทำให้เกิดความหมางใจ ความขมขื่นใจ ความโกรธแค้น หรือทัศนคติชั่วร้ายอื่นๆ ที่จะทำลายความบริสุทธิ์ของเราหรือไม่ จะเป็นเรื่องน่าเศร้าที่คริสเตียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับใช้ที่ได้บังเกิด และเป็นตัวอย่างภายนอกที่ดีจะอยู่ห่างออกจากพระเจ้าเพราะทัศนคติบางอย่างที่เขาปล่อยให้เกิดขึ้นในใจของเขา

4. ลิ้น: อวัยวะที่ควบคุมไม่ได้

"แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งชั่ว ที่อยู่ไม่สุขและเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย" (ยากอบ 3:8)

"ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์…เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์เถิด" (สดุดี 19:14)

อวัยวะที่ควบคุมไม่ได้ ลิ้นเป็นอวัยวะของร่างกายที่ควบคุมได้ยากที่สุดและมีศักยภาพที่จะทำให้เกิดภัยมากที่สุด วิธีการที่ท่านใช้ลิ้นเป็นสิ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ของท่านกับพระเจ้าได้ดีที่สุด ลิ้นพูดสิ่งที่อยู่ในใจ หากท่านพูดสิ่งชั่ว สิ่งชั่วก็จะต้องอยู่ในใจท่าน "ด้วยว่าปากนั้น พูดจากสิ่งที่มาจากใจ" (มัทธิว 12:34) "แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน" (มัทธิว 15:18) ยากอบได้สอนเกี่ยวกับลิ้นไว้อย่างจริงจังว่า "ถ้าผู้ใดเข้าใจว่าตัวเป็นคนมีธัมมะและมิได้สงบปากคำ แต่หลอกลวงตัวเอง ธัมมะของผู้นั้นก็ไม่มีประโยชน์ (ยากอบ 1:26) "ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย" (ยากอบ 3:2) ยากอบเปรียบลิ้นเป็นเหมือนบังเหียนม้าซึ่งควบคุมการเคลื่อนไหวของม้านั้น เหมือนหางเสือเล็กซึ่งควบคุมเรือลำใหญ่ และเหมือนไฟเล็กน้อยที่เป็นสาเหตุของปัญหาใหญ่ ลิ้นสามารถทำให้ร่างกายทั้งหมดเป็นมลทินได้ มีเพียงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเท่านั้นที่จะทำให้ลิ้นเชื่องได้ (ยากอบ 3:1-3)

นี่เป็นเหตุผลหนึ่งว่าทำไมพระเจ้าจึงเลือกการพูดภาษาต่างๆ ให้เป็นหมายสำคัญของการได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ2:4; 10:46; 19:6) เราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเรากลับใจใหม่ เชื่อและยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง ลิ้นของเราเป็นอวัยวะที่ทำให้เชื่องได้ยากที่สุดดังนั้นลิ้นจึงเป็นส่วนสุดท้ายที่เรายอมต่อพระเจ้า เมื่อเราพูดภาษาต่างๆ เป็นครั้งแรกภายใต้การดลใจจากพระวิญญาณ นั่นเป็นสิ่งชี้ว่าในที่สุดพระเจ้าได้ทรงเข้ามาและมีอำนาจควบคุมทั้งหมด

ยากอบได้กล่าวไว้ชัดเจนว่าเป็นเรื่องง่ายที่เราจะทำความผิดบาปด้วยลิ้น และกล่าวอีกว่าลิ้นนั้นเป็นสิ่งอันตรายและการทำความบาปด้วยลิ้นนั้นสามารถทำลายความบริสุทธิ์ของเราได้ทั้งหมด เราจะทำความบาปด้วยลิ้นได้อย่างไร

การพูดซุบซิบและนินทา เป็นหนึ่งในความบาปที่ชั่วร้ายที่สุด เป็นเครื่องมือแรกของมารที่จะทำลายคริสตจักรจากภายใน การพูดซุบซิบและนินทาสามารถทำลายความเชื่อมั่นในคน เป็นภัยต่อผู้บริสุทธิ์และขัดขวางผู้กลับใจใหม่ การพูดซุบซิบและนินทาแยกคริสตจักรออกจากกัน ทำให้ธรรมิกชนหมดกำลังใจและทำให้ผู้เชื่อใหม่เข้าใจผิดไป พระคัมภีร์สอนเราไม่ให้พูดชั่วเกี่ยวกับผู้อื่นโดยเฉพาะพี่น้องในพระเจ้าของเรา (ทิตัส 3:2; ยากอบ 4:11) "บุคคลที่ใส่ร้ายเพื่อนบ้านลับๆ นั้น ข้าพระองค์จะทำลายเสีย" (สดุดี 101:5) คนส่วนใหญ่จะรู้เกี่ยวกับความเลวร้ายของการพูดซุบซิบ แต่ปัญหาเกิดขึ้นเมื่อเขาพูดซุบซิบในชีวิตของตน การไม่พูดซุบซิบเป็นเรื่องปฏิบัติได้ยากในชีวิตของคริสเตียนจำนวนมาก ขอให้เราอธิบายให้ชัดเจนว่าการพูดซุบซิบหรือนินทาหมายความว่าอย่างไรเพื่อเป็นการแสดงให้บางคนตระหนักว่าพวกเขากำลังทำสิ่งใดอยู่ โดยพื้นฐานแล้วการพูดซุบซิบหรือนินทาหมายถึงการบอกเล่าเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องความลับของคนๆ หนึ่ง รวมถึงการกระจายข่าวลือซึ่งอาจเป็นภัยต่อบุคคลและรวมถึงการลอบกัดซึ่งหมายความถึงการพูดเรื่องน่าอายของผู้อื่น ขอให้สังเกตว่าการนินทาไม่เพียงแต่รวมถึงการโกหกเกี่ยวกับผู้อื่นหรือการกระจายข่าวลือที่ไม่จริงเกี่ยวกับผู้อื่นเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการพูดความจริงเกี่ยวกับบุคคลซึ่งผู้นินทาไม่ควรจะไปยุ่งเกี่ยว การบอกความจริงสามารถเป็นการซุบซิบได้หากพูดในลักษณะนินทากับคนอื่นที่ไม่ควรจะรู้เรื่องนั้น

พระเจ้าทรงให้มีการปกครองและผู้มีอำนาจการปกครองในคริสตจักร (1โครินธ์ 12:28) (ดูบทที่ 12) เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในคริสตจักร ผู้มีอำนาจควรจะรับรู้ อย่างไรก็ตาม การพูดกับสมาชิกคนอื่นในที่ประชุมโดยไม่จำเป็นนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง สมาชิกในคริสตจักรไม่ควรกล่าวโทษกันและกัน (โรม 14:10, 13; มัทธิว 7:1; ยากอบ 4:12) ในคริสตจักร ผู้นำสามารถและต้องว่ากล่าวเพื่อที่จะปกป้องฝูงแกะ (มัทธิว 18:18; 1โครินธ์ 6:5) ทั้งนี้ หมายความว่า ผู้นำมีหน้าที่แก้ไขปัญหาความบาปในคริสตจักรและยังหมายความอีกว่าสมาชิกไม่มีความรับผิดชอบนั้น บางครั้ง อาจต้องพูดบางสิ่งบางอย่างออกไปเพื่อให้เกิดความชัดเจน เพื่อแนะนำและเพื่อความถูกต้อง อย่างไรก็ตาม โดยทั่วไป การบอกเรื่องที่อาจเป็นภัยต่อผู้อื่นได้เป็นสิ่งไม่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า การพูดซุบซิบและนินทาเป็นสิ่งที่ขัดกับพระวจนะของพระเจ้า "เพราะขาดฟืน ไฟก็ดับ และที่ไหนก็ไม่มีคนซุบซิบ การทะเลาะวิวาท

ก็หยุดไป ถ้อยคำของคนปากบอนเป็นอาหารร่อย มันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย” (สุภาษิต 26:20, 22) คริสตจักรหลายแห่งจะมีความสงบสุขหากสมาชิกเชื่อข้อพระคัมภีร์นี้อย่างแท้จริง

ยกตัวอย่างเช่น ท่านควรจะทำอย่างไรหากพบว่ามีชายคนหนึ่งในคริสตจักรซึ่งเรียกตนเองว่าเป็นคริสเตียนได้ทำผิดประเวณี ท่านไม่สามารถเปิดเผยความผิดบาปนี้ได้ เพราะท่านไม่มีอำนาจ ท่านต้องบอกสิ่งนั้นกับผู้ที่มีอำนาจ ซึ่งคือศิษยาภิบาล กรรมการหรือประธาน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับว่าคนที่กระทำผิดนั้นคือใคร ในเวลานั้นเองเรื่องนี้กลายเป็นความรับผิดชอบของผู้นำ หากท่านบอกกับคนอื่นๆ ในคริสตจักร ท่านก็เป็นผู้พูดซุบซิบ มีเหตุผลที่จะต้องบอกศิษยาภิบาลเพราะเขาต้องปกป้องคนที่เหลือในคริสตจักรและต้องพยายามช่วยพี่น้องที่ทำความผิดนั้น แต่ไม่มีเหตุผลที่จะต้องไปบอกกับผู้อื่น หากพี่น้องนั้นได้กลับใจใหม่ ทำไมต้องบอกผู้อื่นเกี่ยวกับความบาปของเขา จะเป็นการช่วยเขาหรือหากไปบอกคนอื่นเกี่ยวกับสิ่งที่เขาทำผิด อีกตัวอย่างหนึ่ง สมมติว่าสมาชิกคนหนึ่งได้ทำความบาป กลับใจใหม่และย้ายไปคริสตจักรอื่น ศิษยาภิบาลคนแรกควรจะบอกกับศิษยาภิบาลคนใหม่เพื่อที่จะได้ช่วยเขา แต่ควรจะเป็นความลับจากสมาชิกคนอื่นในคริสตจักรใหม่นั้น ตัวอย่างเหล่านี้อธิบายข้อพระคัมภีร์สองข้อเกี่ยวกับการพูดซุบซิบ “บุคคลที่เที่ยวซุบซิบก็เผยความลับ แต่บุคคลที่ไว้วางใจได้ย่อมปิดบังสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ได้” (สุภาษิต 11:13) “บุคคลผู้ให้อภัยการทรยศก็มุ่งจะสร้างมิตรภาพ แต่คนปากโป้งจะทำลายความเป็นมิตร” (สุภาษิต 17:9)

ขอให้สังเกตว่าท่านไม่มีอำนาจที่จะปิดบังความบาปที่ผู้กระทำไม่กลับใจใหม่ได้ไม่สำคัญว่าผู้ที่ทำความบาปนั้นเป็นเพื่อนของท่านหรือไม่ นอกจากนี้ ท่านยังไม่สามารถปิดบังความบาปที่จะทำให้บุคคลคนหนึ่งไม่เหมาะสมที่จะอยู่ในตำแหน่งของเขาอีกต่อไป ในทั้งสองกรณีผู้มีอำนาจจะต้องรู้เรื่องเหล่านี้ ในเวลาเดียวกัน ท่านไม่จำเป็นต้องบอกเรื่องความผิดบาปของเพื่อนของท่านกับคนอื่นๆ เพราะเป็นเรื่องระหว่างเขา ผู้มีอำนาจเหนือเขาและพระเจ้าเท่านั้น โดยพื้นฐานแล้ว ความบาปส่วนตัวกลายเป็นปัญหาของคริสตจักรเมื่อบุคคลไม่กลับใจใหม่แต่ใช้ชีวิตอย่างคนหน้าซื่อใจคด หรือเมื่อเขานำความเสื่อมเสียเข้ามายังคริสตจักร เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับคริสตจักรเป็นพิเศษเมื่อบุคคลที่มีตำแหน่งเป็นผู้นำได้ทำความผิดบาป ตัวอย่างเช่น จะเป็นอย่างไรหากว่าผู้รับใช้ในคริสตจักรทำผิดประเวณีแต่กลับใจใหม่ ศิษยาภิบาลยังคงจะต้องรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นเพราะเรื่องนี้สามารถนำความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักรส่วนรวมและเพราะผู้รับใช้คนนั้นเสียคุณสมบัติซึ่งคือชื่อเสียงที่ดีไป บุคคลที่เขาทำความบาปต่อและบุคคลอื่นที่รู้เกี่ยวกับความบาปนั้นจะเสียความมั่นใจในคริสตจักรหากไม่มีการจัดการเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งไม่ได้หมายความว่าศิษยาภิบาลควรจะประกาศให้สมาชิกรู้เกี่ยวกับความบาปที่ผู้กระทำได้กลับใจใหม่ แต่ควรจะห้ามไม่ให้บุคคลนั้นบอกกับผู้อื่นหากเขาได้กลับใจใหม่แล้วและไม่ให้บอกว่าทำไม ในหลายกรณีศิษยาภิบาลอาจให้ผู้นั้นอยู่ในช่วงทดลองหรือไม่ให้ผู้นั้นเทศนาช่วงระยะเวลาหนึ่ง คนอื่นๆ ไม่ควรเดาและนินทาเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น

ถ้าท่านได้ยินธรรมิกชนคนอื่นพูดบางสิ่งไม่ดีเกี่ยวกับท่าน หรือทำบางสิ่งไม่ดีต่อท่าน หรือประพฤติตัวไม่ดีในบางอย่างท่านควรจะทำเช่นไร ประการแรก ความรักไม่คิดชั่วดังนั้นท่านควรจะไม่เชื่อข่าวลือนั้น ลืมมันเสีย หากท่านไม่สามารถลืมได้แม้จะอธิษฐานแล้ว ให้ไปหาบุคคลนั้นและพูดคุยกับเขาให้รู้เรื่อง (มัทธิว 18:15) และหากท่านได้ยินข่าวลือที่รุนแรงเกี่ยวกับบางคน ท่านจะทำอย่างไร หากท่านไม่สามารถละเลยข่าวลือนั้นได้ ขอให้ถามศิษยาภิบาลเกี่ยวกับเรื่องนั้น ศิษยาภิบาลควรจะพูดกับบุคคลที่เป็นข่าวลือนั้น หากศิษยาภิบาลพบว่าข่าวลือไม่ถูกต้อง เขาควรจะบอกกับคนที่ได้ยินข่าวลือนั้น หากเขารู้สึกว่าข่าวลือถูกต้อง เขามีหน้าที่แก้ไขปัญหานั้น เขาไม่สามารถละเลยปัญหานั้นได้ ไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาเป็นเช่นไร ท่านไม่ควรส่งต่อข่าวลือนั้นไป

หากศิษยาภิบาลได้ยินข่าวลือรุนแรงเกี่ยวกับท่าน เขาควรจะเรียกท่านเข้าไปคุยและบอกถึงสิ่งที่เขาได้ยินมา หากท่านอธิบายเหตุการณ์และเป็นเรื่องเข้าใจผิด ท่านจะต้องไม่มีวิญญาณที่ชั่วร้าย อย่าพยายามสืบหาว่าใครเป็นคนเริ่มข่าวลือหรือใครเป็นคนลือ แต่ขอให้ขอบพระคุณพระเจ้าที่ศิษยาภิบาลได้พยายามช่วยเหลือท่าน ปล่อยให้ศิษยาภิบาลแก้ไขข่าวลือนั้น หากท่านพยายามสืบหาว่าใครบอกกับศิษยาภิบาล ท่านก็แสดงวิญญาณแห่งการแก้แค้นและผูกพยาบาท ปล่อยให้ศิษยาภิบาลเป็นผู้กล่าวเตือนผู้ที่เริ่มข่าวลือนั้น หากท่านเป็นผู้บริสุทธิ์อย่างแท้จริงแล้ว บุคคลที่บอกข่าวลือนั้นกับศิษยาภิบาลได้ช่วยเหลือท่านไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเขาไม่ได้กระจายข่าวลือนั้นไป

การหว่านความแตกร้าว หัวข้อเรื่องการซุบซิบเป็นเรื่องสำคัญเพราะเป็นวิธีการสำคัญของการหว่านความแตกร้าวในหมู่พี่น้อง การหว่านความแตกร้าวเป็นหนึ่งในสิ่งที่น่ารังเกียจเจ็ดอย่าง (สุภาษิต 6:19) สิ่งน่ารังเกียจเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดและจะทำให้ท่านไม่ได้ไปสวรรค์ (วิวรณ์ 21:8) การหว่านความแตกร้าวคือการไปหาคนๆหนึ่งและไปหาอีกคนและทำให้เกิดความไม่ชอบพอกัน ความไม่ไว้ใจและการแตกแยกโดยบอกสิ่งที่เป็นความลับหรือวิพากษ์วิจารณ์อยู่เสมอ บุคคลประเภทที่หว่านความแตกแยกโดยคำพูดคือบุคคลที่คิดว่าเขาสามารถพูดทุกสิ่งได้ในทุกที่ ทุกเวลากับใครก็ได้ คนประเภทนี้พูดซ้ำสิ่งที่เป็นความลับที่พวกเขาได้ยินมาและได้มาเนื่องจากมิตรภาพ พวกเขาไม่กลัวที่จะวิจารณ์ผู้อื่น ขอให้ท่านตรวจสอบตัวเองในเรื่องเหล่านี้ ท่านชอบนินทาผู้อื่นหรือไม่ ท่านชอบบอกทุกสิ่งที่ท่านรู้หรือไม่ ท่านชอบวิจารณ์หรือตำหนิโทษคนอื่นหรือไม่ ท่านทำให้เกิดปัญหา ความแตกร้าวหรือการถกเถียงกันหรือไม่ หากเป็นเช่นนั้น ท่านจะต้องระวังไว้ ไม่สำคัญว่าท่านเป็นนักเทศนาที่เทศนาได้ที่สุดหรือไม่ หากท่านหว่านความแตกแยกแล้ว ท่านก็มีปัญหากับพระเจ้า

การสาบาน "ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า ที่สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดก็คือ จงอย่าสบถสาบาน อย่าอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก หรือสิ่งอื่นๆ...เพื่อท่านจะไม่ถูกลงโทษ" (ยากอบ 5:12) พระเยซูตรัสว่า "อย่าสาบานเลย" (มัทธิว 5:34) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้หมายความว่าอย่างไรและเหตุผลคืออะไร การสาบานคือการยืนยันว่าเป็นความจริง หรือการสัญญาภายใต้คำสาบาน คำสาบานคือการเรียกพระเจ้าเพื่อให้พระองค์เป็นพยาน คำสอนคือว่าเราไม่ควรสบถสาบานอะไรหรือผูกมัดตัวเองด้วยคำสาบานว่าจะทำบางสิ่งหรือเข้าร่วมกลุ่มบางกลุ่ม พระเยซูตรัสบอกเราว่าธรรมบัญญัติ [ของเมโสส] อนุญาตให้สาบานต่อพระเจ้าได้ แต่พระองค์ตรัสว่าเราไม่ควรสาบานต่อฟ้าสวรรค์ ต่อแผ่นดินหรือต่อศีรษะของเราเอง เหตุผลก็คือเราไม่มีอำนาจที่จะเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ได้หรือบังคับคำสาบานนั้นได้ (มัทธิว 5:35-37) พระเจ้าทรงสามารถสาบานต่อพระองค์เองได้ เพราะพระองค์ทรงมีอำนาจที่จะทำสิ่งที่พระองค์ตรัสให้เป็นจริงขึ้นมา หากไม่มีสิ่งนั้นเป็นจริงอยู่ก่อนแล้ว ก็จะเป็นจริงในนาทีที่พระองค์ตรัส

เมื่อกฎหมายให้เราต้องสาบานต่อบางสิ่ง เราสามารถพูดได้ว่า "ผม/ดิฉันรับรอง" การรับรองหมายถึงการตอบตกลง การยืนยันหรือการยืนยันว่ามีผลใช้ได้ ในฐานะมนุษย์เราไม่มีอำนาจที่จะสาบานด้วยคำสาบาน แต่เราสามารถรับรองว่าสิ่งที่เราพูดเป็นความจริง ในฐานะคริสเตียน คำพูดของเราควรจะเป็นความจริงเสมอและคำสัญญาของเราควรจะชอบธรรมมากเท่าๆ กับคำสาบานใดๆ เราไม่จำเป็นต้องใช้คำว่า "ผม/ดิฉันสาบาน" เพื่อพิสูจน์ว่าอย่างน้อยเรากำลังพูดความจริงอยู่ตอนนี้ เราไม่สาบานเพราะเราไม่สามารถควบคุมสิ่งที่เราจะสาบานได้ แต่เราสามารถแน่ใจได้ว่าเราพูดความจริงอยู่เสมอและเราทำตามคำสัญญาของเราตามความสามารถของเราอย่างดีที่สุด

พระนามของพระเจ้า "อย่าออกนามพระเจ้าของเจ้าอย่างไม่สมควร" (อพยพ 20:7) บทบัญญัติที่ประยุกต์ใช้ในทุกวันนี้สามารถแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ รักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านของท่าน (มาระโก 12:28-31) บทบัญญัตินี้เกี่ยวกับการรักพระเจ้าเป็นการสอนเราให้ใช้พระนามของพระองค์อย่างถูกต้อง บทบัญญัตินี้อ้างถึงการใช้พระนามของพระองค์อย่างดูหมิ่น อย่างเปล่าๆ อย่างไร้สาระและไม่ถูกต้อง รวมไปถึงการใช้พระนามของพระองค์อย่างผิดๆ ในศาสนาที่ผิดและใช้ในเวทมนตร์ การใช้พระนามของพระองค์อย่างถูกต้องคือในการสรรเสริญ เผยพระวจนะ เทศนา สอน นมัสการ ภาวนาและอธิษฐาน การอวยพรจะเกิดขึ้นกับผู้ที่ตรึกตรองในพระนามของพระองค์ (มาลาคี 3:16)

คริสเตียนจำนวนมากมองข้ามบทบัญญัตินี้ไป หลายครั้ง เราได้ยินการใช้คำต่างๆ เช่น พระเจ้า พระเยซู เจซี [JC ซึ่งเป็นชื่อย่อของพระเยซูคริสต์ในภาษาอังกฤษ] หรือฮาเลลูยา (ซึ่งหมายความว่า "สรรเสริญพระเจ้า" ในภาษาฮีบรู) อย่างไม่จริงจังและไม่เกิดประโยชน์ คนจำนวนมากใช้คำเหล่านี้จนเป็นนิสัย หากพวกเขามีความสุข โกรธ เศร้า ผิดหวังหรือตกใจ พวกเขาใช้คำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำที่พูดกันบ่อยๆ ทำไมเราถึงใช้คำที่อ้างถึงพระเจ้าในสถานการณ์เช่นนั้นหากเราไม่ได้ตั้งใจจะพูดคุยกับพระองค์อย่างแท้จริง ทั้งนี้ รวมไปถึงการร้องเพลงนมัสการและใช้วลีต่างๆ ในทางที่ไม่ถูกต้องด้วย

เราสามารถเรียนรู้บทเรียนจากชาวยิวได้ พวกเขาระมัดระวังที่จะไม่ใช้พระนามของพระเจ้าอย่างเปล่าๆ เป็นอย่างมากจนเขาไม่ออกเสียงพระนามว่า **พระยะโฮวา** เมื่อพวกเขาต้องยกเอาข้อความจากข้อพระคัมภีร์เก่ามา พวกเขาใช้คำภาษากรีกว่า *คูริ*

ออส (kurios) ซึ่งแปลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า แทน ตัวอย่างเช่น ให้เปรียบเทียบอิสยาห์ 40:3 ซึ่ง "พระเจ้า" หมายถึง พระยะโฮวา กับมัทธิว 3:3 ซึ่งคำนั้นแปลมาเป็นคำว่า **คูริออส** หรือ "องค์พระผู้เป็นเจ้า"

หากท่านมีนิสัยในการใช้คำว่า "พระเยซู" "พระเป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" โดยไม่ตั้งใจสรรเสริญ นมัสการหรืออธิษฐาน จงเลิกนิสัยนั้นเสีย เราอาจจะใช้พระนามของพระองค์เปล่าๆ โดยที่ไม่รู้ตัว

คำสแลง เราทุกคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับใช้ควรจะระวังเมื่อใช้คำสแลง คำสแลงจำนวนมากมีความหมายที่ไม่ดี และเราอาจใช้คำเหล่านั้นโดยไม่รู้ความหมายที่แท้จริง แล้วคำสบถที่ไม่รุนแรงนักล่ะ หากเราไม่อยากที่จะพูดคำบางคำ แล้วทำไมจะต้องใช้คำที่มีความหมายแทนคำนั้นด้วย

คำพูดหยาบโลน "จงเปลื้องทิ้ง…คำพูดหยาบโลนจากปากของท่าน" (โคโลสี 3:8) "อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากท่านเลย" (เอเฟซัส 4:29) เราเป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราต้องไม่ปล่อยให้ตลกสกปรก คำสกปรกและการกระทำสกปรกเกิดขึ้นจากเรา คำที่มีความหมายไม่ดีไม่ควรจะเกิดจากปากของคริสเตียน คำสรรเสริญและคำชั่วช้าจะเกิดจากปากเดียวกันได้หรือ "บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ พี่น้องทั้งหลาย ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ บ่อน้ำพุเค็มก็ทำให้เกิดน้ำจืดอีกไม่ได้เลย" (ยากอบ 3:11-12) เปาโลบอกกับเราไม่ให้ "พูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดตลกหยาบโลนเกเร" (เอเฟซัส 5:4) "การพูดเล่นไม่เป็นเรื่อง"หมายถึงการพูดเรื่องโง่เปล่าประโยชน์ "การพูดตลกหยาบโลนเกเร" มาจากภาษากรีกว่า ***อือทะราเพะเลีย*** *(eutrapelia)* ซึ่ง Greek Dictionary of the New Testament (พจนานุกรมพระคัมภีร์ใหม่ฉบับภาษากรีก) ของสตรองค์ให้ความหมายไว้ว่า "คำพูดขมขำในทางที่ไม่ดี เช่น พูดสามหาว ปราศจากความเคารพ" หมายถึงการพูดตลกหยาบลามก อีกนัยหนึ่ง คริสเตียนไม่ควรจะมีส่วนร่วมเกี่ยวกับเรื่องเล่า ตลก และการกระทำที่หยาบโลน สอดแทรกและเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ มีบางสิ่งที่เป็นเรื่องกระทำในที่ลับเป็นที่น่าละอายแม้แต่จะพูดถึง (เอเฟซัส 5:12) เป็นเรื่องน่าตกใจที่เห็นว่าในปัจจุบัน คริสเตียนได้ละเลยการสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีผู้เล่าเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นจำนวนมากในที่ที่มีคนทั้งเพศชายและเพศหญิง และในที่สาธารณะ

การแช่งด่า "จงอวยพรแก่คนที่เคี่ยวเข็ญท่าน จงให้พร อย่าแช่งด่าเลย" (โรม 12:14) "คำสรรเสริญและคำแช่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้น" (ยากอบ 3:10) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวข้องกับการแช่งด่าผู้อื่น ทัศนคติของคริสเตียนจะต้องไม่หันสู่ความชั่ว แต่ให้ชนะความชั่วด้วยความดี (โรม 12:21) พระคัมภีร์เก่ากล่าวไว้ว่าตาต่อตา แต่ในพระคัมภีร์ใหม่พระเยซูตรัสสั่งให้ "รักศัตรูของท่าน ให้พรแก่ผู้ที่ด่าแช่งท่าน ทำดีกับคนที่เกลียดท่านและอธิษฐานเพื่อผู้ที่ข่มเหงท่าน" (มัทธิว 5:44)

ผู้รับใช้บางคนเข้าใจผิดเกี่ยวกับอำนาจที่เขาคิดว่าได้รับจากพระเจ้า พวกเขาพยายามใช้อำนาจของตนแช่งด่าธรรมิกชนที่ทำผิด ในกรณีหนึ่ง ผู้หญิงคนหนึ่งและครอบครัวของเธอทำสิ่งที่ศิษยาภิบาลไม่ชอบ และเขาได้แช่งด่าผู้หญิงคนนั้นทางคำพูด โดยพูดว่า "คุณจะไม่เจริญ" และสิ่งอื่นๆ พระวจนะของพระเจ้าไม่อนุญาตให้มีการกระทำเช่นนี้ เป็นการขัดกับข้อพระคัมภีร์ที่เราเพิ่งจะได้อ่านไป พฤติกรรมประเภทนี้มีรากฐานมาจากทัศนคติที่ผิด ไม่ได้มาจากพระวิญญาณของพระเจ้า

มีตัวอย่างสามตัวอย่างในพระคัมภีร์ที่บางครั้งมีผู้ใช้เพื่อแสดงว่าสามารถแช่งด่าได้ เราจะอธิบายว่าจริงๆ แล้วทำไม่ได้ สามตัวอย่างนี้อยู่ใน 2พงศ์กษัตริย์ 2:23-24 กิจการ 5:3-10 และกิจการ 13:10-11

ในตัวอย่างแรก ชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งจากเมืองเบธเอลล้อเลียนเอลีชา พวกเขาเรียกเอลีชาว่า อ้ายหัวล้าน ซึ่งเป็นคำแสดงการดูถูกและเย้ยหยันในพระคัมภีร์เก่า ซึ่งหมายความว่า "คนไร้ค่า" พวกเขาเหน็บแนมเอลีชาว่า "จงขึ้นไปเถิด" ซึ่งหมายความว่า "ให้ได้รับขึ้นไปเหมือนที่เจ้าบอกว่าเอลียาห์ได้รับขึ้นไป" เอลีชาว่ากล่าวพวกเขาในพระนามของพระเจ้า หลังจากนั้นหมีสองตัวออกมาและฉีกชายพวกนั้นสี่สิบสองคน สิ่งแรกที่ต้องสังเกตคือเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นภายใต้ธรรมบัญญัติ ก่อนคำสอนของพระเยซูและก่อนที่จะมีการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ ดังนั้นเราต้องตระหนักให้ดีว่าเอลีชาไม่ได้ประณามคนเหล่านี้อย่างแท้จริง พวกเขามาจากเบธเอล ซึ่งเป็นหนึ่งในสองเมืองในตอนเหนือของอาณาจักรอิสราเอลซึ่งมีวัวทองคำ (1พงศ์กษัตริย์ 12:29) และพวกเขาเยาะเย้ยผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าและฤทธิ์เดชอำนาจของพระเจ้า ภายใต้ธรรมบัญญัติชายเหล่านี้ถูกประณามให้ตายเพราะเขาบูชา

รูปเคารพ (เฉลยธรรมบัญญัติ 13:12-15) พระเจ้าทรงแช่งสาปพวกเขาอยู่แล้ว แต่คำถามอยู่ที่ว่าการตัดสินโทษจะเกิดขึ้นเมื่อไร เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงตัดสินโทษโดยเร็วอยู่เสมอ มนุษย์จึงคิดว่าพระเจ้าทรงมองข้ามความผิดบาปของพวกเขาไป (ปัญญาจารย์ 8:10) ในกรณีนี้ พระเจ้าได้ทรงเลื่อนการตัดสินของพวกเขาออกไปจนกระทั่งพวกเขาเยาะเย้ยผู้เผpพระวจนะพระองค์ ไม่ว่าเอลีชาจะแช่งด่าพวกเขาหรือไม่ก็ไม่ทำให้เกิดความแตกต่างตราบเท่าที่เป็นการตัดสินของพระเจ้า

ตัวอย่างที่สองเกี่ยวข้องกับอานาเนียกับสัปฟีรา คู่สามีภรรยานี้พยายามที่จะหลอกลวงคริสตจักรและพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการโกหก พระเจ้าทรงประทานถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้แก่เปโตรและแสดงให้เขาเห็นความจริง เปโตรไม่ได้แช่งด่าอานาเนียและสัปฟีราโดยส่วนตัว เขาเพียงแต่บอกอานาเนียว่าอานาเนียกำลังโกหก เพียงเวลาสั้นๆ หลังจากที่พระเจ้าทรงให้ถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้แก่เปโตรและเขาได้พยากรณ์ว่าสัปฟีราจะตายเหมือนกับสามีของเธอ พระเจ้าทรงใช้เหตุการณ์นี้เป็นตัวอย่างให้กับคริสตจักร พระเจ้าไม่ทรงประหารคนหลอกลวงทั้งหลายในคริสตจักรทุกวันนี้โดยทันที ตัวอย่างนี้เป็นตัวอย่างพิเศษที่เกิดขึ้นในตอนเริ่มต้นของคริสตจักรแห่งพระคัมภีร์ใหม่ เหมือนกับที่พระเจ้าทรงประหารลูกชายของอาโรนเนื่องจากการไม่เชื่อฟังหลังจากพระเจ้าทรงให้ธรรมบัญญัติเป็นครั้งแรก (เลวีนิติ 10:1-2) ในทั้งสองกรณีการตัดสินโทษมีขึ้นอย่างรวดเร็วเพื่อเป็นตัวอย่างและไม่มีมนุษย์แช่งด่าพวกเขา

ตัวอย่างสุดท้ายเกี่ยวกับเปาโลและคนทำวิทยาคมชื่อบารเยซู ซึ่งขัดขวางการเทศนาข่าวประเสริฐในเมืองไซปรัส เหตุการณ์นี้เป็นกรณีที่พระเจ้าทรงประทานถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้แก่เปาโล และเปาโลเผยพระวจนะต่อบารเยซู พระเจ้าทรงดลใจให้เปาโลรู้สิ่งที่พระองค์จะทรงทำและเปาโลก็บอกสิ่งนั้นกับบารเยซู เปาโลกล่าวว่า “พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอด” (กิจการ 13:11) ไม่มีการเกลียดชังส่วนตัวเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ผู้รับใช้ที่แท้จริงไม่เคยเกลียดและไม่แสวงหาการแก้แค้น

ตัวอย่างเหล่านี้ไม่ได้พิสูจน์อำนาจที่จะแช่งด่าได้ แต่พิสูจน์การตัดสินโทษของพระเจ้า การแช่งด่าผู้อื่นเป็นการขัดต่อพระวจนะของพระเจ้า ท่านคิดว่าเปาโลสามารถเขียนว่า “จงให้พร อย่าแช่งด่าเลย” ในหนังสือโรม 12:14 และทำในสิ่งตรงกันข้ามได้หรือ

เมื่อมีคนทำผิด ทัศนคติของคริสเตียนควรจะเป็น “พระผู้เป็นเจ้าขอทรงโปรดช่วยเขาให้เข้าใจข้อผิดของเขา ขอพระองค์ทรงมีเมตตาต่อเขา ช่วยเขาให้เชื่อฟังพระวจนะของพระองค์และไม่ให้กลายเป็นผู้ไม่เชื่อ” เมื่อมีผู้ทำผิดต่อเรา เราต้องขอให้พระเจ้าทรงช่วยเขาและเราต้องอธิษฐานเพื่อให้มีความรัก

การใช้ถ้อยคำหยาบคาย “คนปากร้าย…จะไม่ได้รับส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า” (1โครินธ์ 6:10) “แต่ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่า ถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยัง…เป็นคนปากร้าย…อย่าคบคนอย่างนั้น แม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย” (1โครินธ์ 5:11) การใช้ถ้อยคำหยาบคายหรือการด่าเป็นการใช้คำพูดในทางที่ผิด และอาจหมายถึงการด่าหรือการใช้ภาษาที่รุนแรง หยาบคายและด่าทอ

เราเป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นเราต้องระมัดระวังไม่ทำตามอารมณ์ทางเนื้อหนังของเรา ไม่มีเหตุการณ์ใดที่ทำให้ท่านสามารถด่าทอผู้อื่นได้แม้ว่าท่านจะได้รับการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องหรือไม่ยุติธรรมก็ตาม เราไม่สามารถใช้ขอแก้ตัวว่า “เรามีอารมณ์ของเรา” เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงให้ไว้กับเราเพื่อเอาชนะอารมณ์ทางฝ่ายเนื้อหนังของเรา ใน 1โครินธ์ 4:12-13 เราเห็นปฏิกิริยาที่ถูกต้องเมื่อผู้อื่นด่าทอเรา อัครสาวกถูกด่าทอ ข่มเหง สบประมาทและปฏิบัติเหมือนเป็นสิ่งสกปรกของโลก การตอบสนองของพวกเขาคือการให้พร

เปาโลถูกว่ากล่าวเมื่อเขาด่าทอมหาปุโรหิตขณะที่พวกสมาชิกสภาถามคำถามเขา (กิจการ 23:1-5) อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตได้สั่งให้คนหนึ่งตบเปาโล ซึ่งเป็นการขัดกับธรรมบัญญัติ ในขณะเดียวกันเขาพยายามที่จะตัดสินเปาโลตามธรรมบัญญัติ เปาโลบอกกับอานาเนียโดยทันทีว่า อานาเนียเป็น “ผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว” หรือเป็นคนหลอกหลวงเมื่อเขาสั่งให้ตบเปาโล เมื่อเปาโลกล่าวดังนั้นแล้ว เหล่าคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ จึงต่อว่าเปาโลที่ใช้ถ้อยคำหยาบคายกับมหาปุโรหิตของพระเจ้า เมื่อเปาโลรู้ว่าอานาเนียเป็นมหาปุโรหิต เขาจึงกล่าวขอโทษ เขาได้ยกคำกล่าวจากอพยพ 22:28 ซึ่งกล่าวห้ามการด่าทอผู้ปกครองและเขาอธิบายว่าเขาไม่รู้

ว่าเขาพูดอยู่กับมหาปุโรหิตในตอนที่เขาพูดสิ่งที่เขาพูดไป เปาโลอาจจะไม่รู้ว่าเขาพูดอยู่กับใคร หรือเขาไม่รู้ว่าอานาเนียดำรงตำแหน่งมหาปุโรหิตด้วยการช่วงชิงตำแหน่งนั้นกลับคืนมา ตามจริงแล้ว ตามประวัติศาสตร์อานาเนียแย่งชิงตำแหน่งนี้มา แต่ถูกชาวโรมันไล่ออกจากตำแหน่งเนื่องจากการกระทำผิด เปาโลรู้ว่าแม้ว่าเขาจะถูกประณามอย่างไม่ยุติธรรม เขาก็ไม่สามารถด่าทอมหาปุโรหิตได้เพราะตำแหน่งของเขา

แม้แต่มีคาเอลอัครเทวทูตาธิบดีไม่ได้ด่าทอมารเมื่อโต้เถียงกับมารนั้น ท่านเพียงแต่กล่าวว่า "ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงขนาบเจ้าเถิด" (ยูดา 9) มีคาเอลไม่ได้พูดก้าวร้าวต่อซาตาน เพราะรู้ว่าซาตานนั้นแต่เดิมพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นเป็นทูตสวรรค์ที่ได้รับการเจิม ยูดาเปรียบข้อแตกต่างของทัศนคติที่ดีของมีคาเอลกับทัศนคติของผู้ที่หันหลังกลับจากพระเจ้าซึ่งเกลียดชังอำนาจปกครอง พูดชั่วเกี่ยวกับเกียรติยศ และพูดชั่วเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาไม่รู้ (ข้อ 8 และ 10)

ในทำนองเดียวกัน เปโตรกล่าวไว้เกี่ยวกับผู้ซึ่งไม่เชื่อหรือผู้ซึ่งหันหลังกลับถึงจุดซึ่งพวกเขาไม่เกรงกลัวพระวจนะของพระเจ้า ว่า "โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่ปล่อยตัวหลงระเริงไปตามกิเลสตัณหา และหมิ่นประมาทอำนาจของผู้ใหญ่ คนเหล่านี้กล้าและประพฤติตามอำเภอใจ เขาไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประณามศักดิ์สิริเทพ แต่ฝ่ายทูตสวรรค์แม้ว่ามีฤทธิ์และกำลังมากกว่า ก็หาได้กล่าวประณามคนเหล่านั้นหน้าพระที่นั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่" (2เปโตร 2:10-11) ขอให้สังเกตว่าคนเหล่านี้ไม่ชอบให้ผู้อื่นบอกเขาว่าต้องทำอะไรบ้าง เขาไม่ยอมรับการแก้ไข เขาไม่กลัวที่จะพูดชั่วเกี่ยวกับผู้มีอำนาจเหนือเขา เรารู้ว่าความยำเกรงพระเจ้าเป็นจุดเริ่มต้นของปัญญา (สุภาษิต 9:10) คนเหล่านี้ไม่มีความเกรงกลัวหรือยำเกรงพระเจ้า พระวจนะของพระองค์ คริสตจักรของพระองค์หรือผู้นำที่พระองค์ทรงตั้งขึ้น ดังนั้นพวกเขาจึงไม่กลัวที่จะด่าทอเหมือนคนทั้งหลายในโลก

ตามเปโตรและยูดากล่าวไว้แล้ว คนเหล่านี้จำเป็นต้องเรียนรู้จากทูตสวรรค์ ทูตสวรรค์ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบที่จะรายงานต่อพระเจ้าเกี่ยวกับผู้ที่หันไปจากพระเจ้า แต่ไม่กล่าวหาเขาอย่างรวดเร็วหรือประณามเขาอย่างขมขื่น เหล่าทูตสวรรค์เพียงแต่รายงานความจริงโดยที่ไม่ด่าทอหรือว่ากล่าว เหล่าทูตสวรรค์มีความสุภาพในการรายงาน แม้ว่าจะมีอำนาจมากกว่ามนุษย์ก็ตาม

ดังนั้นเราพบว่า อัครสาวกรวมทั้งเปาโลและเหล่าทูตสวรรค์รวมทั้งมีคาเอลรู้ว่าไม่ควรจะด่าทอ แต่เหล่าผู้รับใช้พระเจ้าและธรรมิกชนจำนวนมากไม่ลังเลที่จะพูดสิ่งที่เขาต้องการเกี่ยวกับผู้ที่มีตำแหน่งและอำนาจหน้าที่ ธรรมิกชนพูดเกี่ยวกับศิษยาภิบาลและผู้รับใช้พูดเกี่ยวกับผู้รับใช้คนอื่นๆ ทำไมจึงเป็นเช่นนี้ แม้ว่ามีคนทำความบาป แต่ก็มีขั้นตอนซึ่งจะนำเหตุการณ์นั้นไปบอกแก่ศิษยาภิบาล คณะเพรสไบเตรีหรือคณะกรรมการใหญ่ การรายงานความจริงต่อผู้มีอำนาจที่เหมาะสมไม่ใช่สิ่งผิด แต่การผูกพยาบาทและการด่าทอเมื่อรายงานเป็นสิ่งผิด การรายงานอย่างไม่สุภาพเป็นสิ่งผิด แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ยังระวังเกี่ยวกับเรื่องนี้เมื่อรายงานต่อพระเจ้า

ความบริสุทธิ์ห้ามไม่ให้เราพูดชั่วและด่าทอผู้อื่น แม้ว่าบุคคลได้ทำความบาปที่เลวร้ายที่สุด เราก็ไม่สามารถด่าทอเขาได้ เราควรจะระวังเป็นอย่างยิ่งที่จะไม่ด่าทอผู้นำ ผู้ที่ด่าทอเป็นผู้ที่ทำสิ่งที่เหล่าอัครสาวก เปาโล มีคาเอลและเหล่าทูตสวรรค์เกรงกลัวที่จะทำ ให้เราทูลขอพระเจ้าให้ทรงสร้างทัศนคติที่ดีในตัวเราต่อทุกคน

การโกหกและการเป็นพยานเท็จ "อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน" (อพยพ 20:16; มาระโก 10:19) "คนทั้งปวงที่พูดมุสานั้น มรดกของเขาอยู่ที่ในบึงไฟและกำมะถันที่กำลังไหม้อยู่นั้น" (วิวรณ์ 21:8) ในข้อพระคัมภีร์นี้และข้ออื่นๆ อีกมาก พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเกลียดคำโกหก สิ่งใดที่เป็นการโกหกไม่ว่าจะเป็นคำพูดหรือการกระทำจะเข้าไปในนครเยรูซาเล็มใหม่ไม่ได้ (วิวรณ์ 21:27) สองในเจ็ดสิ่งซึ่งเป็นสิ่งน่ารังเกียจหรือสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดชังในสุภาษิต 6:16-19 คือ ลิ้นที่มุสาและพยานเท็จซึ่งกล่าวคำมุสา พระเจ้าประสงค์ให้เรารักษาคำสัญญาของเราแม้ว่าเราจะเสียใจก็ตาม (สดุดี 15:4) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า "บุคคลผู้เปล่งคำมุสาจะหนีไม่พ้น" (สุภาษิต 19:5)

การโกหกคือการพูดโดยที่รู้ว่าสิ่งนั้นไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยความตั้งใจที่จะหลอกลวง การโกหกรวมไปถึงการตั้งใจสร้างความรู้สึกที่ผิดหรือตั้งใจทำให้สับสน เพื่อที่หลีกเลี่ยงความจริง เราอาจโกหกได้ในบางสถานการณ์โดยการไม่บอกข้อมูลสำคัญที่จะทำผู้ฟังเข้าใจเหตุการณ์อย่างถูกต้อง อีกนัยหนึ่ง การปิดบังความจริงบางส่วนซึ่งจำเป็นต้องบอกก็เป็นการโกหก เราอาจ

โกหกโดยการกระทำของเราได้เหมือนกับการโกหกด้วยคำพูดหากเราตั้งใจหลอกลวง ทำให้เข้าใจผิดหรือทำให้เกิดความรู้สึกที่ผิด ไม่สำคัญว่าเป็นการโกหกเล็กน้อยแค่ไหน ไม่สำคัญว่าพูดโกหกกับใครและไม่สำคัญว่าเหตุผลคืออะไร คำโกหกคือคำโกหก

ขอให้เรายกตัวอย่างสักสองสามตัวอย่างเพื่ออธิบาย หากมีคนสองคนโต้เถียงกันและไม่ยอมพูดคุยกัน มีบุคคลที่สามตัดสินใจที่จะเป็นตัวกลางและบอกกับแต่ละคนอย่างผิดๆ ว่า อีกฝ่ายขอโทษ แม้ว่าทั้งสองคนจะกลับมาคืนดีกัน บุคคลที่สามนั้นได้กล่าวคำโกหก ในตอนท้ายผลดีที่เกิดขึ้นไม่ได้ทำให้วิธีการถูกต้อง หากว่าคนหนุ่มคนหนึ่งมีพ่อแม่ที่ไม่ให้เขาไปโบสถ์ เขาพูดได้ไหมว่าเขาจะไปที่อื่นแทนที่จะบอกว่าไปโบสถ์ ไม่ได้ นั่นคือคำโกหก ท่านไม่สามารถทำความบาปเพื่อที่จะไปโบสถ์ได้และคิดว่าทำเช่นนั้นไม่เป็นไร สมมติว่าผู้หญิงคนหนึ่งจ่ายเงินสิบลดหนึ่งของสามีของเธอ แต่สามีเป็นคนที่ไม่เชื่อ เมื่อเขารู้เรื่องนี้ เขาบอกให้เธอสัญญาว่าจะไม่จ่ายเงิน เพื่อแลกกับการที่เธอจะได้ไปโบสถ์ เธอยังสามารถจ่ายเงินสิบลดหนึ่งของเขาได้หรือไม่ ไม่ได้ เธอได้สัญญาไว้แล้ว และเธอจะโกหกหากว่าไม่รักษาสัญญานั้น เธอจะหลอกลวงสามีของเธอและทำลายความเชื่อมั่นของสามีในตัวเธอ แม้ว่าท่านช่วยเหลือคริสตจักรหากวิธีการของท่านไม่ถูกต้อง ท่านก็ทำความผิดบาปในสายพระเนตรของพระเจ้า

บางคนรู้สึกว่าเรื่องราวของราหับเป็นเรื่องพิสูจน์ว่าผลลัพธ์ทำให้วิธีการถูกต้องได้ เธอโกหกต่อชาวเมืองเยรีโคเพื่อที่จะซ่อนคนสอดแนมอิศราเอล อย่างไรก็ตาม เราต้องตระหนักว่าเธอเป็นชาวต่างชาติซึ่งไม่รู้ธรรมบัญญัติของพระเจ้า เธอเพียงแต่ได้ยินสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระยะโฮวาได้ทรงทำให้อิสราเอลและเธอเชื่อในพระองค์ เธอจึงซ่อนคนสอดแนมเหล่านั้น เธอไม่ได้รับความรอดเพราะการโกหก แต่เพราะความเชื่อที่แสดงออกโดยการกระทำ แผนการของพระเจ้าคือแสดงให้เห็นฤทธิ์อำนาจของพระองค์โดยผ่านอิสราเอล ดังนั้นชาติทุกชาติจะได้เห็น เชื่อพระองค์และได้รับความรอด ราหับเป็นบุคคลหนึ่งที่ทำเช่นนั้น หากราหับรู้ธรรมบัญญัติของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำให้มีวิถีทางที่ให้เธอและคนสอดแนมรอดพ้นโดยที่ไม่ต้องให้เธอโกหก

อีกตัวอย่างหนึ่งจากพระคัมภีร์เก่า คือ อับราฮัมได้โกหกสองครั้ง โดยกล่าวว่าภรรยาของเขา ซารายเป็นน้องสาวของเขา (ปฐมกาล 12:10-20; 20:1-16) เขาทำเช่นนั้นเพื่อที่กษัตริย์ต่างชาติจะไม่ฆ่าเขาเพื่อที่จะได้แต่งงานกับซารายซึ่งเป็นคนสวย การหลอกลวงทั้งสองครั้งนี้เกือบจะนำไปสู่หายนะ เพราะกษัตริย์เหล่านั้นพยายามทำให้ซารายเป็นภรรยาของพวกเขาเพราะคิดว่าเป็นสิ่งไม่ผิด มีเพียงการขัดขวางของพระเจ้าเท่านั้นที่นำเธอกลับมาสู่อับราฮัม อับราฮัมถูกตักเตือนเพราะการหลอกลวงทั้งสองครั้งและถูกไล่ไปจากแผ่นดินครั้งหนึ่ง เหตุการณ์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าการโกหกเป็นสิ่งผิดแม้ว่าเป็นการตั้งใจปกป้องคนอื่น การโกหกนำไปสู่หายนะและพระเจ้าสามารถทำให้เรารอดพ้นได้โดยที่เราไม่ต้องหลอกลวง ตัวอย่างเหล่านี้เป็นตัวอย่างของการโกหกโดยการบอกความจริงเพียงครึ่งเดียวและโดยการตั้งใจสร้างความเข้าใจที่ผิด เพราะจริงๆ แล้วซารายเป็นน้องสาวร่วมบิดาของอับราฮัม

ขอให้จำไว้ว่า เป็นไปได้ที่จะ “โกหก” โดยการกระทำ หากท่านแสดงใบประกาศนียบัตรปลอมราวกับว่าเป็นของตัวเอง ท่านก็โกงและหลอกลวงโดยการทำให้เกิดเข้าใจที่ไม่ถูกต้องขึ้น หากท่านได้เงินจำนวนหนึ่งมาเพื่อทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นพิเศษ สมมติว่าท่านทำงานเสร็จโดยใช้เงินน้อยกว่านั้น แต่เปลี่ยนใบเสร็จเพื่อให้เป็นเงินมากขึ้น การกระทำเช่นนั้นเป็นการโกงและโกหกโดยสิ่งที่ท่านทำ ในทำนองเดียวกัน หากท่านรวบรวมเงินมาจำนวนหนึ่งเพื่อซื้อของสิ่งหนึ่งและหลังจากนั้นใช้เงินน้อยกว่านั้น หากท่านเก็บเงินเหลือนั้นไว้โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือ ไม่ได้เสนอเงินคืน ท่านก็หลอกลวงและโกหก

ในฐานะคริสเตียน เราต้องไม่โกหก หากเราทำสิ่งใดผิด เราสามารถไว้วางใจพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงช่วยเหลือเราและปกป้องเราในสถานการณ์ที่เป็นปัญหา พระเจ้าทรงใส่ใจในคำกล่าวที่ว่า ความซื่อสัตย์เป็นนโยบายที่ดีที่สุด

คำที่ไม่เป็นสาระ พระเยซูตรัสไว้ว่า “คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดในถ้อยคำเหล่านั้น ในวันพิพากษา เหตุว่าที่เจ้าจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า” (มัทธิว 12:36-37) พระองค์ยังได้ตรัสกับเราในมัทธิว 5:22 อีกว่าให้ระมัดระวังที่จะเรียกใครว่าอ้ายโง่ (ซึ่งมีความหมายว่าคนนั้นไม่ใส่ใจพระเจ้าหรือเป็นคนชั่ว) (ดูสดุดี 14:1)

ความสำคัญของลิ้น เราตระหนักถึงความสำคัญของลิ้นเพราะคำของพระเยซูที่ว่ามนุษย์จะพ้นโทษหรือถูกปรับโทษด้วยวาจาของเขา เรายังมีคำสอนของยากอบที่ว่ามนุษย์ที่มีปากไม่สงบไม่เกิดประโยชน์ต่อศาสนา แต่มนุษย์ที่สามารถควบคุมลิ้นของเขาได้นั้นสมบูรณ์ และสามารถควบคุมร่างกายของเขาทั้งหมดได้ ทั้งนี้ หมายความว่าหากเราต้องการเป็นผู้บริสุทธิ์ เราต้องมี

“คำพูดอันมีหลัก ซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้” (ทิตัส 2:8) “จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ปรุงด้วยเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้จักตอบให้จุใจแก่ทุกคน” (โคโลสี 4:6) สุดท้ายนี้ เราต้องหันกลับไปหาพระเจ้า เพราะมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่สามารถช่วยเราให้ควบคุมลิ้นของเราได้ “ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์เถิด” (สดุดี 19:14) “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอรักษาประตูริมฝีปากของข้าพระองค์” (สดุดี 141:3)

5. ตา: แสงสว่างของร่างกาย

"ตาเป็นประทีปของร่างกาย…แต่ถ้าตาของท่านผิดปกติ ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย" (มัทธิว 6:22-23)

"ข้าพระองค์จะไม่ตั้งสิ่งใดๆ ที่ชั่วช้าไว้ต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์" (สดุดี 101:3)

ประตูแห่งวิญญาณ ผู้สดุดีดาวิดได้ทำพันธะสัญญาด้วยตาของเขาเมื่อเขาสัญญาว่าจะไม่ตั้งสิ่งใดๆ ที่ชั่วช้าต่อหน้าเขา เขายังได้ทูลขอให้พระเจ้าทรงให้อำนาจแก่เขาเพื่อ "หันนัยน์ตาของข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งอนิจจัง" (สดุดี 119:37) สิ่งอนิจจังหมายถึงสิ่งใดๆ ที่ไม่มีค่า ไร้เหตุผล ว่างเปล่าและไม่จริง เหตุใดดาวิดจึงเน้นเรื่องการไม่มองสิ่งชั่วและสิ่งที่ไร้ประโยชน์

เหตุผลก็คือว่าตาเป็นอวัยวะที่มีเอกลักษณ์ในด้านสำคัญๆ หลายด้าน พระเยซูตรัสบอกเราในมัทธิว 6:22-23 และลูกา 11:34 ว่าตาเป็นประทีปของร่างกาย หากตาดี (แจ่มชัด ไม่มีโรค ไม่บอด) ร่างกายทั้งหมดจะเต็มไปด้วยแสงสว่าง หากตานั้นชั่ว (ชั่วร้าย มีโรค บอด) ร่างกายทั้งหมดจะเต็มไปด้วยความมืด หากแสงสว่างของร่างกายมืดมน ส่วนที่เหลือของร่างกายจะมืดมนเพียงใด อีกนัยหนึ่ง พระเยซูทรงสอนว่าตาเป็นประตูสู่หัวใจหรือสู่วิญญาณของมนุษย์ ตาเป็นอวัยวะรับรู้หลักที่เราใช้เพื่อรับข้อมูลจากโลกภายนอก หากตาของเราเต็มเป็นด้วยสิ่งชั่ว ความคิดและการกระทำของเราจะได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง

นักจิตวิทยาได้ยืนยันคำกล่าวนี้ โดยประเมินว่าร้อยละเก้าสิบของชีวิตด้านความคิดของเราได้รับการกระตุ้นจากสิ่งที่เราเห็น นอกจากนี้ ผู้ทำการทดลองได้แสดงให้เห็นว่าจิตใจมนุษย์จดจำสิ่งต่างๆ ไว้ในความจำระยะยาวประมาณร้อยละ 65 ของสิ่งที่เห็นโดยผ่านสายตาและหู แต่มีเพียงร้อยละ 15 เท่านั้นที่เข้ามาทางหูเพียงอย่างเดียว เพื่อเป็นการอธิบายอย่างง่ายๆ เกี่ยวกับผลกระทบของตาต่อจิตใจ ขอให้คิดถึงความแตกต่างระหว่างการเห็นอุบัติเหตุร้ายแรงกับการคิดเกี่ยวกับเหตุการณ์เช่นนั้นซึ่งเป็นการอธิบายว่าทำไมคำกล่าวนี้จึงมีความจริงอยู่มากเหลือเกิน "การมองเห็นคือการเชื่อ"

แน่นอนว่า สิ่งที่บุคคลเห็นมีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดของเขา ในทางกลับกัน ความคิดของบุคคลส่งผลต่อสิ่งที่เขาเป็น "เพราะเขาเป็นเหมือนคนที่คอยนับอยู่ข้างใน" (สุภาษิต 23:7) เหมือนกับที่พระเยซูได้ตรัสไว้ว่า สภาวะของตากำหนดสภาวะของร่างกายทั้งหมด สิ่งที่ตาทำและเพลิดเพลินเป็นสิ่งที่ร่างกายทำและเพลิดเพลิน ยอห์นจำพระคำนี้ได้เมื่อเขารวมตัณหาของตาไว้เป็นหนึ่งในสามสิ่งหลักของโลกและสิ่งล่อใจ (1ยอห์น 2:16)

ยากอบ 1:14-15 บอกกับเราว่าสิ่งล่อใจเป็นก้าวแรกสู่ความผิดบาป หลังจากตัณหาเกิดขึ้น ความบาปก็เกิดขึ้น มีตัวอย่างสิ่งล่อใจที่เกิดขึ้นกับสายตาซึ่งเป็นเหตุแห่งความบาปมากมาย เอวาเห็นว่าผลไม้ต้องห้ามเป็นสิ่งพอใจแก่สายตา เธอจึงหยิบผลไม้นั้นมา (ปฐมกาล 3:6) อาคานเห็นเสื้อคลุม เงินและทอง พระเจ้าทรงห้ามชาวอิสราเอลไม่ให้เอาอะไรมาจากเมืองเยรีโค และไม่ต้องสงสัยว่าอาคานตั้งใจที่จะเชื่อฟัง แต่เมื่อเขาได้เห็นสิ่งของเหล่านั้นจริงๆ เขาจึงพูดว่า "ข้าพเจ้าก็โลภอยากได้ของเหล่านั้น" (โยชูวา 7:21) ดาวิด "ทอดพระเนตรเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก" (2ซามูเอล 11:2) ซึ่งนำไปสู่การล่วงประเวณีและไปสู่การฆาตกรรมในที่สุด ซาตานแสดงให้พระเยซูเห็นบรรดาราชอาณาจักรในโลกจากบนภูเขาสูงเพื่อทดลองพระองค์ (มัทธิว 4:8) เหตุการณ์ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าตัณหาของตานั้นมีอำนาจมากเพียงใด

มารรู้ว่าจะเข้าถึงใจได้ง่ายที่สุดโดยผ่านทางตา จึงพยายามนำเอาการทดลองทั้งหลายมาต่อหน้าตาของเราด้วยเหตุผลหลายประการด้วยกัน ประการแรก การกระทำเช่นนั้นเป็นวิธีหนึ่งที่จะแนะนำสิ่งใหม่ที่ใจของเราไม่เคยนึกถึงมาก่อน ประการที่สอง สิ่งที่เรามองฝังเข้าในความจำของเราและจะกลายเป็นสิ่งล่อใจเราในเวลาที่เราอ่อนแอหรือหมดกำลังใจ ประการที่สาม เมื่อเห็นสิ่งหนึ่งและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นอย่างต่อเนื่อง เราก็จะเคยชินกับสิ่งเหล่านั้นทีละน้อยๆ จนยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ทำได้ เป็นสิ่งธรรมดาหรือหลีกเลี่ยงไม่ได้ และประการสุดท้าย มารรู้ว่าหากมันสามารถทำให้เราคิดถึงบางสิ่งได้มากพอ เราจะทำความผิดบาป เราสามารถทำความบาปได้ง่ายๆ เพียงแค่หลงระเริงและยึดติดกับภาพเหล่านี้ในใจของเรา หรือเราอาจถูกล่อลวงให้ทำการที่เป็นบาป

เราต้องรักษาตาของเราจากสิ่งล่อใจ แน่นอนว่ามีสถานการณ์มากมายที่เกิดขึ้นต่อหน้าเราและเราไม่สามารถควบคุมได้ ตัวอย่างเช่น ทุกวันนี้เราอาจเห็นการแต่งตัวที่ไม่สุภาพเกือบทุกที่ เราควรจะทำอย่างไรในฐานะคริสเตียนในสถานการณ์เช่นนี้ เรา

อาจไม่สามารถหลีกเลี่ยงการมองเห็นการแต่งตัวเช่นนั้นได้ทั้งหมด แต่เราสามารถฝึกตาและใจของเราได้ เราต้องไม่หลงระเริงหรือยึดติดกับสิ่งล่อใจอย่างตั้งใจ เพราะสิ่งนั้นสามารถนำไปสู่ความบาปในใจของเราหรือในการกระทำของเราได้

ข้อพระคัมภีร์สำคัญ อย่างไรก็ตาม มีสามสิ่งในสังคมสมัยใหม่ซึ่งเราสามารถฝึกอำนาจควบคุมในสิ่งที่เราเห็นได้ นั่นก็คือ สิ่งพิมพ์ต่างๆ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ ก่อนที่จะกล่าวถึงหัวข้อเฉพาะเหล่านี้ในรายละเอียด ขอให้เราดูข้อพระคัมภีร์ที่เป็นประโยชน์กับเรื่องนี้ เราได้แสดงให้เห็นแล้วว่ามารนั้นเข้ามาในใจของเราเริ่มแรกโดยผ่านทางตาของเรา ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่เราไม่ควรจะให้มาอยู่ในใจของเรา เราก็ไม่ควรให้ตาของเราได้เห็น มัทธิว 15:19-20 กล่าวว่า "ความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดผัวผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การใส่ร้าย สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน" อิสยาห์ 33:15-16 ให้สัญญาไว้ว่า ผู้ซึ่ง "อุดหูไม่ฟังเรื่องเลือดตกยางออก และหลับตาไม่มองความชั่วร้าย เขาจะอาศัยอยู่บนที่สูง" เปาโลสั่งอย่างชัดเจนว่า "จงเว้นเสียจากสิ่งที่ชั่วทุกอย่าง" (1เธสะโลนิกา 5:22) และในโรม 1 ยังได้กล่าวถึงคำอธิบายเกี่ยวกับผู้ที่ไม่เชื่อและทำความชั่วหลังจากที่ได้กล่าวถึงความบาป 23 ประการ เปาโลได้กล่าวว่า ผู้ที่ไม่เชื่อและทำความชั่วนั้นเป็นผู้ที่ "รู้พระบัญญัติของพระเจ้า ที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย" (โรม 1:32) ข้อพระคัมภีร์นี้สอนให้เรารู้ว่าเราควรจะหลีกเลี่ยงการมองดูสิ่งที่แสดงถึงความชั่ว การมองสิ่งที่เป็นความผิดบาปคือการที่เราคิดเกี่ยวกับความผิดบาปและนั่นทำให้เราเป็นมลทิน ในความหมายนี้ โรม 1:32 แสดงให้เห็นชัดเจนว่าคนที่สนุกสนานกับการมองดูความบาปมีความผิดมากเท่าๆ กับคนที่ทำความบาป เราจะสนุกกับการมองดูสิ่งชั่วและทำตามบัญญัติที่ว่า "ท่านผู้ที่รักพระเจ้า ก็เกลียดชังความชั่ว" (สดุดี97:10) ได้อย่างไร ผู้สดุดีได้อธิษฐานว่า "ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์และการรำพึงภาวนาในจิตใจ เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์เถิด" (สดุดี 19:14)

หนังสือและนิตยสาร การอ่านเป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งที่จะให้ความรู้กับตัวเอง คนที่รักการอ่านอาจจะรู้คำศัพท์มากมาย ไวยากรณ์ที่ดีและความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ หลากหลาย การอ่านช่วยให้ใจกระตือรือร้น สามารถเป็นจุดเริ่มต้นของการพูดคุยและการเทศนาที่ประเทืองปัญญา ถึงแม้ว่าการเทศนาไม่จำเป็นจะต้องเกี่ยวกับการเมือง เศรษฐกิจ หรือจิตวิทยา ผู้รับใช้ที่อ่านหนังสือเป็นอย่างดีสามารถอ้างถึงหรือโยงหัวข้อเหล่านี้ในทางที่เป็นประโยชน์ได้ มีหนังสือ นวนิยาย นิตยสารที่ดีๆ มากมาย

ในเวลาเดียวกัน หนังสือบางเล่มก็ไม่ดี ตัวอย่างเช่น นวนิยายรักใคร่ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการผิดประเวณี หรือรักสามเส้า นวนิยายที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องเพศ หนังสือที่เต็มไปด้วยคำหยาบคาย นิตยสารที่มีรูปโป๊ นิตยสารที่เกี่ยวกับการเล่าเกี่ยวกับความสัมพันธ์และการนินทา และหนังสือเกี่ยวกับแม่มดหรืออาคม เราไม่สามารถเลี้ยงความคิดและใจของเราด้วยเรื่องเหล่านี้และหวังว่าพระเจ้าจะประทานใจที่สะอาดแก่เราได้ เราต้องทิ้งสิ่งเหล่านี้ไปจากชีวิตของเรา และทำลายสิ่งเหล่านี้ที่เรามีอยู่ เหมือนดังเช่นคริสจักรในเอเฟซัสทำ (กิจการ 19:19) หากเราอ่านหนังสือบางอย่างและซึมซับเอาภาพบางอย่างเข้าไป สิ่งเหล่านั้นจะฝังอยู่ในใจเราและในที่สุดก็จะแสดงออกมาจากใจ

หากท่านสงสัยว่าควรจะอ่านอะไรสักอย่างหรือไม่ ขอให้ถามตัวเองว่าสิ่งนี้จะเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่ ในสถานการณ์ต่างๆ เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงนำเรา ขอให้ไวต่อพระวิญญาณและความรู้สึกที่ทรงประทานให้ นอกจากนี้ เรามีพระบัญญัติของพระเจ้าซึ่งเขียนไว้ในใจของเราด้วยความเชื่อ ดังนั้นความสำนึกผิดชอบของเราสามารถเป็นตัวนำที่เชื่อถือได้ เมื่อเราเริ่มอ่านบางอย่างที่ไม่ดี พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสอนเราและให้เรารู้ว่าไม่ควรจะอ่านต่อไป หากเราอ่านต่อไป ความสำนึกผิดชอบของเราจะเริ่มรบกวนเราจนกระทั่งเราเลิกอ่าน เมื่อถึงเวลานั้น เราก็รู้แล้วว่าจะต้องทำอย่างไร

หนังสือการ์ตูน สิ่งที่แย่ที่สุดเกี่ยวกับหนังสือการ์ตูนคือทำให้เสียเวลา การอ่านนวนิยายหรือเรื่องเล่าจะทำให้ข้อมูลบางอย่างกับเราและช่วยเพิ่มความสามารถในการอ่าน การสะกดหรือไวยากรณ์ แต่หนังสือการ์ตูนไม่ได้มีค่าทางความรู้หรือข้อมูลใดๆ เลย นอกจากนี้ หนังสือการ์ตูนบางประเภทไม่เหมาะสำหรับเด็กที่จะอ่าน ตัวอย่างเช่น การเน้นความรุนแรงในหนังสือการ์ตูนบางเล่ม หากจะอ่านหนังสือการ์ตูน พ่อแม่ควรจะเลือกอย่างระมัดระวังและดูแลการอ่านการ์ตูนนั้น

โทรทัศน์และภาพยนตร์ เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างมากกับตัณหาแห่งสายตาในทุกวันนี้ ในฐานะคริสเตียน เราได้ตัดสินใจไม่ซื้อโทรทัศน์หรือไปดูภาพยนตร์ เนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้: 1. มีการแสดงความบาปหลายอย่างบนจอ และตามสดุดี

101:3 แล้ว เราไม่สามารถตั้งสิ่งใดๆ ที่ชั่วช้าไว้ต่อหน้าต่อตาของเราได้ 2. หนังสือโรม 1:32 สอนว่าผู้ที่รื่นเริงในการดูคนอื่นทำความบาปก็มีความผิดเท่าๆ กับผู้ที่ประพฤติ

การศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับโทรทัศน์ สำหรับผู้ที่สนใจศึกษาเพิ่มเติม เราได้รวมข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนี้ไว้ เพื่อความสะดวก เราจะกล่าวถึงเรื่องนี้โดยใช้คำว่าโทรทัศน์ แต่ขอให้จำไว้ว่าความชั่วเช่นเดียวกันมีอยู่ในภาพยนตร์ด้วย ในส่วนนี้ เราจะเริ่มประยุกต์ใช้ข้อพระคัมภีร์ที่เราได้กล่าวถึงไปแล้วเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าโทรทัศน์ไม่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตคริสเตียน หลังจากนั้น เราจะกล่าวถึงผลการศึกษาเกี่ยวกับหัวข้อนี้ของนักจิตวิทยาและนักการศึกษาจำนวนมาก และท้ายที่สุด เราจะตอบคำคัดค้านและพยายามให้คำแนะนำที่ปฏิบัติได้จริง

โทรทัศน์ไม่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตคริสเตียน ประการแรก ขอให้เราพิจารณาถึงสิ่งที่แสดงบนจอโทรทัศน์ ความรุนแรงและเรื่องเพศเป็นสองหัวข้อที่พบมากที่สุด การแต่งกายที่ไม่สุภาพ การทำร้ายกัน การมีชู้ การผิดประเวณี การโกหก ความเกลียดชัง การแช่งสาป การดื่มเหล้า การสูบบุหรี่ และการฆาตกรรมเป็นสิ่งชั่วร้ายที่แสดงให้เห็นเกือบตลอดเวลา สิ่งเหล่านี้ฟังดูเหมือนสิ่งที่อยู่ในมัทธิว 15:19-20 ซึ่งทำให้มนุษย์เป็นมลทิน รายการโทรทัศน์ทั้งหลายแสดงกิจกรรมที่คริสเตียนไม่สามารถทำได้ แน่นอนว่าข้อพระคัมภีร์ซึ่งกล่าวว่า “ข้าพระองค์จะไม่ตั้งสิ่งชั่วต่อหน้าของข้าพระองค์” และ “จงเว้นเสียจากสิ่งชั่วทุกอย่าง” และ “ขอให้การรำพึงภาวนาในจิตใจเป็นที่โปรดปราน” ประยุกต์ใช้ได้ในที่นี้ หากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ใช้ไม่ได้กับโทรทัศน์แล้ว ก็ไม่มีสถานการณ์อื่นที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จะประยุกต์ใช้ได้ เราจะอ้างว่าเกลียดชังความชั่วได้อย่างไรหากเราปล่อยตัวให้ดูภาพเหล่านี้ เราสามารถหลีกเลี่ยงสิ่งชั่วในโรม 1:32 ที่เกี่ยวกับผู้ที่รื่นเริงในการดูผู้อื่นทำความบาปได้อย่างไร

เราจะกล่าวถึงผลกระทบบางอย่างทางฝ่ายวิญญาณของการดูโทรทัศน์ ผู้ดูได้เห็นภาพชั่วและพฤติกรรมที่ไม่บริสุทธิ์อยู่เป็นประจำ สิ่งชั่วนี้จะเดินทางจากตาไปสู่ใจหรือความคิดโดยตรง แล้วผลลัพธ์คืออะไร การต้านทานความบาปในชีวิตของคริสเตียนถูกบ่อนทำลาย จิตใจถูกทดลองและส่งเสริมให้ทำความบาปอยู่สม่ำเสมอ โดยการมองดูความบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่า ใจเริ่มสรุปความบาปไม่เลวร้ายสักเท่าไร ผู้ดูโทรทัศน์สันนิษฐานโดยไม่รู้ตัวว่าสังคมโดยทั่วไปเป็นเหมือนสิ่งที่พวกเขาได้เห็นบนจอโทรทัศน์และคิดว่าทุกคนมีชีวิตเหมือนเช่นนั้นซึ่งนำไปสู่ทัศนคติที่ยอมประนีประนอมและทำตามใจ นอกจากนี้ เป็นข้อเท็จจริงที่รู้กันดีในวงการจิตวิทยาว่า ทีวีเป็นรูปแบบหนึ่งของการหลบหนี ใจถือว่าตัวเองเป็นนักแสดงโดยไม่รู้ตัวและแสดงบทบาทนักแสดงนั้น เป็นวิธีการหลีกหนีความน่าเบื่อของชีวิต ขอให้คิดดูให้ดีว่าจิตใจของคนๆ หนึ่งถูกทำให้ไม่บริสุทธิ์มากแค่ไหนโดยการดูภาพต่างๆ บนทีวี สรุปโดยย่อว่าโทรทัศน์เป็นแหล่งของสิ่งล่อใจและการทำให้ใจหรือความคิดไม่สะอาด โทรทัศน์กัดเซาะการป้องกันตัวและเปลี่ยนทัศนคติต่อความผิดบาปโดยวิธีการล้างสมองแบบไม่รู้ตัว โทรทัศน์ให้ความรื่นเริงแก่มนุษย์และให้อาหารแก่ตัณหาของเนื้อหนัง สรุปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า การดูทีวีอย่างสม่ำเสมอจะทำลายวิญญาณอย่างสมบูรณ์

นอกจากนี้ โทรทัศน์ทำให้เสียเวลา คนๆ หนึ่งอาจดูโทรทัศน์ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า แต่โทรทัศน์ไม่ได้สอนสิ่งมีค่าใดๆ เกี่ยวกับชีวิตจริงให้แก่ผู้ดู แต่แสดงวิถีชีวิตและค่านิยมจอมปลอม โทรทัศน์เป็นสิ่งล่อใจและดึงดูดใจ แต่หลังจากดูโทรทัศน์เป็นเวลานาน บ่อยครั้งผู้ดูจะตระหนักว่าโทรทัศน์ไม่มีประโยชน์และเสียเวลามากแค่ไหน สรุปแล้ว โทรทัศน์เป็นสิ่งเสพติดชนิดหนึ่ง เป็นคำจัดความของคำว่าไร้สาระ คือสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ ไร้ค่า ไม่ตรงกับความเป็นจริง เป็นสิ่งที่ดาวิดพูดถึงตอนที่เขากล่าวว่า “ขอทรงหันนัยน์ตาของข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งอนิจจัง”

แม้ว่าทีวีไม่ได้แสดงสิ่งชั่วทั้งหมด ทีวียังคงเป็นสิ่งอันตรายเพียงเพราะว่าได้ปล้นเวลาที่มีค่าของคริสเตียนไป มีคนจำนวนมากเพียงใดที่ไม่มีเวลาอธิษฐาน ศึกษาพระคัมภีร์ ประชุมหรือเยี่ยมเยียนกัน แต่ใช้เวลาหลายชั่วโมงหน้าโทรทัศน์ มีคนจำนวนมากแค่ไหนที่จะใช้เวลามากขนาดนั้นอธิษฐาน คริสเตียนละเลยการเดินของเขากับพระเจ้า พ่อแม่ละเลยลูก สามีละเลยภรรยาและนักเรียนละเลยการเรียน เป็นภาพน่าเศร้าเมื่อเดินเข้ามาบ้านชาวอเมริกันในเวลาอาหารเย็น แล้วเห็นพ่อนั่งทานข้าวหน้าทีวีในขณะที่สมาชิกที่เหลืออยู่ที่โต๊ะ หรือเดินเข้ามาในเวลากลางคืนและเห็นครอบครัวทั้งครอบครัวนั่งเงียบอยู่หน้าทีวี อีกตัวอย่างหนึ่งของอำนาจเสพติดของทีวี คือเมื่อมีผู้มาเยี่ยมและทีวีก็เปิดอยู่ บ่อยครั้งที่ทีวีเปิดไว้ และเจ้าของบ้านยังคงดูทีวีต่อไปและพูดคุยกับ

แขกที่มาเยี่ยมในเวลาเดียวกัน ในหลายครอบครัว ทีวีจะเปิดไว้ตลอดเวลา ขอให้ท่านลองคิดถึงเวลาที่เสียเวลาไปกับการดูทีวี สิ่งน่าเกลียดชังของเปาโลจึงเหมาะสมเพราะ “จงฉวยโอกาส เพราะว่าทุกวันนี้เป็นกาลที่ชั่ว” (เอเฟซัส 5:16) (ดูโคโลสี 4:5)

ผลการศึกษาของนักจิตวิทยาและนักการศึกษา หลังจากที่เราได้กล่าวถึงสิ่งชั่วทางฝ่ายวิญญาณของโทรทัศน์ไปแล้ว ขอให้พิจารณาถึงผลกระทบของโทรทัศน์ต่อเด็ก การศึกษาชิ้นหนึ่งพบว่าเด็กอเมริกันทั่วไปใช้เวลา 4 ชั่วโมงต่อวันในการดูโทรทัศน์ ก่อนที่เด็กจะไปโรงเรียน เขาจะใช้เวลาดูทีวีมากกว่าเวลาอยู่ในห้องเรียน ทีวีใช้เป็นพี่เลี้ยงเด็กในหลายครอบครัว เราได้เห็นว่าเป็นเรื่องอันตรายแค่ไหนเมื่อเราตระหนักว่าลักษณะนิสัย ศีลธรรมและค่านิยมของผู้ใหญ่ก่อตัวขึ้นครั้งแรกในวัยเด็กตอนต้น โทรทัศน์เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะสอนเด็กให้ทำความบาป และเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะแนะนำเรื่องตัณหาและความรุนแรง โทรทัศน์ส่งเสริมให้เด็กทำความบาปและทำผิดกฎหมาย โดยการเสนอวิธีทำความบาปหรือทำผิดกฎหมายใหม่ๆ ขึ้นมา สอนเด็กว่าสิ่งที่เขาเห็นในจอโทรทัศน์เป็นเรื่องธรรมดา และสอนว่าชีวิตเป็นเช่นนั้นจริงๆ แม้ว่าท่านรู้สึกว่าท่านเข้มแข็งพอที่จะไม่ใส่ใจสิ่งล่อใจโดยสิ้นเชิง (ซึ่งเป็นการคิดที่ผิด) ลูกของท่านไม่เข้มแข็งอย่างแน่นอน เด็กนั้นอ่อนแอต่อการถูกล้างสมองมากกว่าด้วยขั้นตอนที่เพิ่งจะกล่าวไป

นักจิตวิทยา นักสังคมวิทยาและบุคคลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ได้เริ่มทำการวิจัยถึงผลกระทบของโทรทัศน์ต่อจิตใจมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อจิตใจของเด็ก นี่เป็นผลของสิ่งที่พบในงานศึกษาสามชิ้นเมื่อเร็วๆ นี้ ขอให้สังเกตว่าสิ่งเหล่านี้เขียนขึ้นตามความคิดทางวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ทางศาสนา สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความคิดเห็นของพวกเรา แต่ผลการศึกษาของผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นๆ อย่างไรก็ตาม ผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้นได้ค้นพบอำนาจและอันตรายของโทรทัศน์ ในขณะที่ท่านอ่านเกี่ยวกับอิทธิพลที่มีอำนาจของทีวี ขอให้คิดถึงสิ่งล่อใจและสิ่งชั่วที่มีอยู่อย่างสม่ำเสมอบนจอทีวี การคุกคามทางฝ่ายวิญญาณของทีวีรวมกับอำนาจทางจิตวิทยาเป็สิ่งที่ทำให้ทีวีเป็นสิ่งชั่วร้าย

เรื่องโดยสังเขปของ “What TV Does to Kids” (สิ่งที่ทีวีทำกับเด็ก) จากหนังสือพิมพ์ *Newsweek (นิวส์วีก)* ประจำวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 1977

1. รองจากพ่อแม่แล้ว ทีวีเป็นอิทธิพลสำคัญที่สุดต่อความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยมและความประพฤติ ในเวลาที่คนๆ หนึ่งจบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยม เขาจะได้ดูโฆษณาประมาณ 350,000 เรื่องและการฆาตกรรมประมาณ 18,000 ครั้งจากทีวี
2. การดูเรื่องรุนแรงมีแนวโน้มทำให้เกิดพฤติกรรมที่ก้าวร้าว และยังเพิ่มความอดทนต่อพฤติกรรมรุนแรงของคนอื่นๆ
3. การศึกษาโดยเอบีซี (ABC [American Boardcast Company]) พบว่า ผู้ทำผิดที่เป็นเยาวชนจำนวน 22 คน ใน 100 คน ยอมรับว่าเลียนแบบพฤติกรรมที่ผิดมาจากทีวี
4. ทีวีค่อยๆ เพิ่มความหวาดระแวง เพิ่มความกลัวความรุนแรงในชีวิตของผู้ดูมากเกินไป
5. ทีวีเข้าไปแทนที่ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมทั่วไประหว่างพ่อแม่และเด็ก (หมายเหตุ: ระหว่างสามีภรรยา และระหว่างเพื่อนด้วย)
6. ทีวีเปลี่ยนแปลงการพัฒนาในวัยเด็ก ทำให้เด็กเบื่อหน่ายก่อนเวลาอันควรและทำให้การเติบโตธรรมดาเป็นสิ่งน่าเบื่อ
7. การติดทีวีทำให้ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ ทำให้ขาดการเล่นที่สร้างสรรค์และมีชีวิตชีวา
8. ทีวีทำให้เกิดความคิดในการเป็นผู้ดู ซึ่งเป็นการถอนตัวจากการเกี่ยวข้องโดยตรงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง เป็นการหนีจากความจริง
9. ทีวีทำให้ความอดทนต่อความหมดกำลังใจในการเรียนลดน้อยลง ทำให้ช่วงความสนใจสั้นลง และเด็กจำต้องมีของเล่นเล็กๆ น้อยๆ เพื่อที่จะได้เรียนได้
10. ทีวีเป็นตัวแทนสังคมหลัก ซึ่งหมายความว่าทีวีกำหนดการมองว่าโลกเป็นอย่างไรและคนควรจะทำอะไรในชีวิต ตัวอย่างเช่น ทีวีสอนว่าอำนาจทำให้สิ่งต่างๆ ถูกต้องและคนที่ร่ำรวย มีอำนาจและไม่สนใจเรื่องผิดเล็กน้อยเป็นผู้ประสบความสำเร็มากที่สุด (หมายเหตุ: และสอนว่าความบาปเป็นการให้รางวัล)

11. การโฆษณาเป็นพลังแห่งการหลอกลวงที่มีอำนาจในทีวี ตัวอย่างเช่น ทีวีสอนให้ซื้อเครื่องสำอางจะได้สวยและมีเสน่ห์ทางเพศ ใช้ยาเพื่อรักษาโรคภัยทั้งหลาย กินอาหารที่มีน้ำตาลเยอะเป็นสิ่งดี

เรื่องโดยสังเขปของ *Four Arguments for the Elimination of Television (เหตุผล 4 ประการในการกำจัดทีวี)* โดยวิลเลียม มอร์โรล และคณะ ปี 1978 ผู้แต่งคือเจอร์รี่ แมนเดอร์ ผู้บริหารฝ่ายโฆษณาซึ่งดำเนินงานโฆษณาเฉพาะเหตุที่ไม่หวังผลกำไร

1. ทีวีทำให้สูญเสียความรู้สึกไป เป็นการขาดการศึกษาประสบกาณ์ในโลกแห่งความจริง
2. ทีวีทำให้เกิดค่านิยมที่ผิดๆ โฆษณาทีวีทำให้เกิดค่านิยมทางการเงินที่ผิดและเป็นตัวกำหนดการเงิน
3. ทีวีมีผลกระทบทางชีววิทยาที่เป็นอันตราย อันตรายต่อร่างกายเป็นผลจากแสงสังเคราะห์และการไม่ทำกิจกรรมทางร่างกาย อันตรายทางจิตวิทยาเป็นผลจากทีวีเป็นรูปแบบหนึ่งของการสะกดจิตหรือการล้างสมอง ทีวีสอนโดยที่ผ่านเข้าไปในใจนึกคิด จริงๆ แล้ว ผู้ดูกลายเป็นเหมือนบุคคลในทีวีที่พวกเขาดู ทีวีทำให้จินตนาการลดลงและทำให้เกิดความรับรู้ความจริงที่ผิด ทีวีทำให้เราไม่สบาย เหี่ยวเฉา โง่เขลา ถูกสะกดจิตและเบื่อ แต่ในเวลาเดียวกันก็ทำให้กระตือรือร้นมากเกินไป
4. รายการต่างๆ มีค่าเพียงเล็กน้อย โดยธรรมชาติของมันแล้ว เป็นการง่ายที่ทีวีจะแสดงอารมณ์ เช่น ความกลัว ความเกลียดชังและตัณหา แต่เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ที่จะแสดงความนุ่มนวลของชีวิตและอารมณ์ลึกกว่านั้น เช่น ความรัก ความสงบและความสุข ทีวีมีศักยภาพเล็กน้อยที่จะทำให้เกิดรายการที่มีประโยชน์หรือมีประโยชน์ในทางประชาธิปไตย

เรื่องโดยสังเขปของการศึกษาเกี่ยวกับทีวีโดยศูนย์การศึกษาต่อมหาวิทยาลัยแห่งชาติออสเตรเลีย (รายงานไว้ใน *The Daily Texan (เดอะเดลี่ เท็กซัน)* ออสติน เท็กซัส ฉบับฤดูใบไม้ร่วง 1978)

1. ทีวีสามารถทำให้ผู้ดูสูญเสียความสามารถที่จะฝันเป็นปกติ ในทางกลับกัน สามารถทำให้การเคารพตนเองลดลง สบสนในตัวเองและทำให้ขี้ลืมชั่วครู่
2. ทีวีทำให้ผู้ดูแยกตัวเองออกจากสังคม
3. ทีวีกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่ยั้งคิดและก้าวร้าว
4. ทีวีเป็นปัจจัยที่เพิ่มการใช้ยากล่อมประสาทและยานอนหลับ

เราขอแนะนำให้ท่านค้นหาแหล่งข้อมูลเหล่านี้และอ่านด้วยตัวของท่านเอง เพราะเรานำเรื่องสำคัญมาพูดเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บทความในหนังสือพิมพ์ *Newsweek* เป็นบทความที่ดีเพราะมีบทสัมภาษณ์พ่อแม่ ครูอาจารย์ และเด็กซึ่งสนับสนุนการศึกษาดังกล่าว เพื่อเป็นการแสดงข้อพิสูจน์เพิ่มเติมเกี่ยวกับสิ่งชั่วของโทรทัศน์และความรู้ของคนเกี่ยวกับโทรทัศน์ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของบทความหนังสือพิมพ์และนิตยสารเมื่อเร็วๆ นี้และคำอธิบายสั้นๆ (ข้อมูลส่วนใหญ่ได้จากศิษยาภิบาล บี อี มอร์ (Pastor B.E. More) สหคริสตจักรเพ็นเทคอสต์ เมืองออสติน รัฐเทกซัส

1. "ทีวีแห่งความบาปถูกเผา" คริสตจักรนาซารีนแห่งหนึ่งในเมืองแบ็ทเทิล ครีก รัฐมิชิแกน เผาเครื่องทีวีเพราะรู้สึกว่าความคิดของเด็กถูกทำให้ไม่บริสุทธิ์
2. "แบ๊บติสต์เผาเครื่องล่อใจ" โบสถ์แบ๊บติสต์ทางใต้แห่งหนึ่งในชานเมืองคลีฟแลนด์ รัฐโอไฮโอ เผาเครื่องทีวีหลังจากได้รับการดลใจจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเผาหนังสือชั่วร้าย (กิจการ 19:19)
3. "ครอบครัวนักบินอวกาศจะขอยืมทีวีสำหรับการเดินบนดวงจันทร์" ครอบครัวผู้เดินบนดวงจันทร์ เจมส์ เออร์วิน ไม่มีทีวีเพราะไม่มีเวลาดูและความรุนแรงในทีวีเป็นอิทธิพลที่ไม่ดี
4. "การติดโทรทัศน์มีผลกระทบต่อชีวิตครอบครัว" จาก *American-Statesman (อเมริกัน สเตทส์แมน)* ออสติน ประจำวันที่ 20 มีนาคม 1977
5. "ผลกระทบของทีวีต่อเด็กได้รับการโจมตีจากนักเขียน นักวิจารณ์" หนังสือพิมพ์ *Tribune-Herald (ทริบูน-เฮรัลด์)* เมืองวาโก ประจำวันที่ 8 เมษายน 1974 อลิสเตร์ คุก กล่าวว่าทีวีมีอิทธิพลมากกว่าโบสถ์และโรงเรียน ทีวีก่อให้เกิดความบ้าคลั่งและจุดประกายปัญหา

6. “ทีวีทำให้ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กลดลง” ซึ่งเป็นข้อสรุปจากการทดลองโดยเฮลก้า รันดควิสท์ ครูอนุบาลในเมืองชาร์ลอต รัฐนอร์ธแคโรไลนา

7. “โทรทัศน์ขึ้นศาลในคดีฆาตกรรม” เด็กหนุ่มอายุ 15 ปีฆ่าหญิงชราวัย 83 ปีหลังเห็นความรุนแรงจากทีวี

8. “หนังตำรวจทำให้เด็กวัยรุ่นชิคาโก 5 คนเข้าคุก” เด็กวัยรุ่นดังกล่าวเลียนแบบการปล้นตามหนังทีวี

9. “เด็กชายยอมรับฆ่าผู้หญิง” เด็กหนุ่มอายุ 17 ปี ฆ่าหญิงคนหนึ่งเลียนแบบหนังฆาตกรรมลึกลับในทีวี

10. “เด็กชายอายุ 6 ขวบฆาตกรรมตามแบบรายการทีวีญี่ปุ่น”

11. “นักจิตวิทยาเตือนความรุนแรงของโทรทัศน์” ฟิลิป โนเบล นักจิตวิทยาไม่ยอมให้ลูกๆ ดูการ์ตูนทางทีวีเนื่องจากความรุนแรง

12. “โทรทัศน์อเมริกา ‘รุนแรงเกินไป’ สำหรับเม็กซิโก” ประเทศเม็กซิโกห้ามฉาย 37 รายการทีวีอเมริกันยอดนิยม

13. “การดูทีวีมากเกินไปเป็นอันตรายกับเด็ก” แพทย์แนะนำพ่อแม่ให้ทำกิจกรรมบันเทิงอื่นๆ แทนดูทีวีเนื่องจากเหตุผลทางสุขภาพทางร่างกายและจิตใจ

14. “‘คิสโค คิด’ ตำหนิความรุนแรงของทีวี” สัมภาษณ์ดันแคน เรนัลโด นักแสดงชื่อดังในหนังตะวันตก

15. “คลิก! ลาก่อน โทรทัศน์” เป็นบทความจากหนังสือ *Reader’s Digest (สรรสาระ)* 1978 เกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งได้ชีวิตครอบครัวกลับมาหลังจากทิ้งโทรทัศน์ไป

16. “หนังแห่งความรุนแรง” จากหนังสือพิมพ์ *Times (ทามส์)* ประจำวันที่ 19 มีนาคม 1979 หนังเรื่อง*เดอะ วอร์ริเออร์ส (The Warriors)* ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท การสู้กันระหว่างแก๊ง และฆาตกรรม 3 ราย

17. “ผู้ประดิษฐ์โทรทัศน์ กล่าวว่า: สิ่งที่ผมชอบมากที่สุดเกี่ยวกับทีวีคือปุ่ม ‘ปิด’” ดอกเตอร์ วัลดิเมียร์ โวริคิน แห่งการวิทยุแห่งอเมริกา (Radio Corporation of American- RCA) กล่าวว่าทีวีเป็นอิทธิพลที่ไม่ดี โดยเฉพาะกับเด็ก และกล่าวว่าทีวีไม่ให้ความรู้

18. “การเรียนรู้ที่จะมีชีวิตอยู่กับทีวี” จากหนังสือพิมพ์ *Times* ประจำวันที่ 28 พฤษภาคม 1979

ทั้งหมดนี้เป็นข้อพิสูจน์ที่เพียงพอแล้วเกี่ยวกับผลเสียของโทรทัศน์ต่อวิญญาณ จิตใจ อารมณ์และร่างกาย ทีวีเป็นอาหารแก่เนื้อหนัง เป็นแหล่งของสิ่งล่อใจ เป็นขโมยที่ขโมยเวลา ทำลายชีวิตครอบครัว ทำให้ลักษณะและคุณธรรมของเด็กบิดเบี้ยว สนับสนุนอาชญากรรม และเป็นอันตรายต่อจิตใจ สิ่งเหล่านี้ควรจะเป็นเหตุผลเพียงพอให้คริสเตียนที่จริงใจรู้ว่าเขาจะดีขึ้นในทุกวิถีทางหากเขาไม่มีโทรทัศน์ นอกจากนี้ ผู้รับใช้ที่รับใช้พระเจ้าองค์เดียวและประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เห็นพ้องต้องกันว่าโทรทัศน์ไม่เป็นประโยชน์ต่อการมีชีวิตทางฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าทรงให้ผู้รับใช้แก่คริสตจักรเพื่อทำให้ธรรมิกชนดีรอบคอบและพวกเขาได้รับอำนาจจากพระคริสต์ให้กล่าวห้ามและอนุญาตสิ่งต่างๆ บนสวรรค์และโลก ในเรื่องสำคัญเช่นนี้ พวกเราจะทำสิ่งต่างๆ ได้ดีโดยการทำตามการตัดสินใจของคริสตจักร

ตอบคำคัดค้าน มีคำคัดค้านมากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ บ่อยครั้ง มีคนพูดว่ามีหลายรายการที่ดีหรืออย่างน้อยก็ไม่เลวร้ายไปทุกรายการ พวกเขายกตัวอย่างเช่น รายการข่าว สารคดีและรายการเกี่ยวกับเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่สำคัญ เป็นความจริงที่ว่ารายการในทีวีบางรายการไม่ได้เลวร้ายในตัวของมันเองและตัวเครื่องโทรทัศน์ไม่มีอะไรผิด อาจจะไม่เป็นความบาปหากดูรายการบางรายการ อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งที่แม้แต่รายการข่าวก็บิดเบือนและส่งเสริมความรุนแรง อาชญากรรมและการไม่เชื่อฟัง บ่อยครั้งที่แม้แต่รายการโฆษณาแสดงสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนา ดังนั้นจึงเกือบเป็นไปไม่ได้ที่จะแน่ใจได้ว่าภาพหรือภาษาที่ไม่ดีจะไม่เกิดขึ้นในระหว่างรายการที่ดี แน่นอนว่าปัญหาที่สำคัญคือว่าตามธรรมชาติมนุษย์แล้ว เมื่อคนเริ่มดูทีวี พวกเขาจะดูทุกสิ่งทุกอย่างบนจอ โดยลืมความตั้งใจที่ดีไป เป็นการยากที่จะปิดโทรทัศน์ตอนกลางรายการที่ไม่บริสุทธิ์แต่น่าสนใจ ผู้ดูมีแนวโน้มที่จะแก้ตัวกับตัวเองว่า “ครั้งนี้ครั้งเดียวไม่เป็นไรหรอก” และปล่อยให้เป็นไปตามอำนาจของทีวี ในทางทฤษฎี บุคคลสามารถเลือกดูเฉพาะสิ่งที่ดีได้ แต่ในทางปฏิบัติเป็นการยากเกินไปที่บุคคลจะบังคับตัวเองให้เป็นเช่นนั้นได้ มีรายการโทรทัศน์เพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่สะอาดและคุ้มค่าแก่การดูจริงๆ น้อยมากจนผู้ที่กล่าวว่าพวกเขาดูแต่รายการดีๆ ไม่ควรจะมีปัญหาในการเลิกดูทีวีไปเลย หากเขาพูดว่าดู

แต่รายการดีๆ และหมายความตามนั้น เขาจะดูทีวีน้อยมากจนไม่รู้สึกถึงความแตกต่างหากจะไม่ดูทีวีเลย เขาควรที่จะตั้งใจเลิกดูทีวีเพื่อประโยชน์ของการเชื่อฟังและเพื่อฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ขึ้น ข้อเท็จจริงจากทีวีนั้นมีน้อยมากจนกระทั่งบุคคลสามารถที่จะรับรู้เรื่องเกี่ยวกับสังคมและเหตุการณ์ปัจจุบันได้โดยที่ไม่ต้องดูทีวีเลยก็ได้

คำคัดค้านประการที่สองคือ ในขณะที่ทีวีแสดงให้เห็นสิ่งชั่ว ทุกๆ วันเราได้เห็นสิ่งชั่วอยู่แล้ว ดังนั้นดูหรือไม่ดูก็ไม่แตกต่าง คำตอบก็คือเราต้องตระหนักว่ามีความแตกต่างระหว่างการเห็นหรือการได้ยินเกี่ยวกับความผิดบาปในโลก กับการที่เราเชื้อเชิญความผิดบาปเข้ามาในบ้าน เป็นความแตกต่างที่เหมือนกันระหว่างการให้สิ่งล่อใจ (หากไม่ใช่ความบาปแล้ว) เข้ามาสู่จิตใจของท่าน และการปล่อยให้สิ่งล่อใจในจิตใจของท่านกลายเป็นตัณหา (ซึ่งคือความบาป) บ้านคือสถานที่แห่งความมั่นคงและปลอดภัยของบุคคล เขาอาจไม่สามารถทำความสะอาดทั้งโลกได้ แต่สามารถพยายามทำให้บ้านของตัวเองสะอาดได้ เป็นสิ่งสำคัญที่สามารถกลับมาบ้านซึ่งเป็นที่มีการพักผ่อน ความสงบสุข ความรักและความบริสุทธิ์ได้หลังจากที่อยู่กับความบาปของโลกมาทั้งวัน การนำทีวีเข้ามาในบ้านเป็นการยอมรับสิ่งชั่วในทีวี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสายตาของเด็ก ต้องตระหนักสิ่งหนึ่งให้ดีว่าความผิดบาปมีตัวตนอยู่แล้ว แต่เป็นอีกเรื่องหนึ่งหากเรายอมรับ รื่นเริง เล่น และสนุกกับการแสดงของมัน

บทสรุปของเรา คริสเตียนที่ดูโทรทัศน์เป็นประจำเป็นอย่างไร เขารักสิ่งที่อยู่ในโทรทัศน์และเกลียดสิ่งชั่วได้อย่างไร เห็นได้ชัดว่าความรักของเขาอยู่ผิดที่ ซึ่งเป็นเรื่องอันตรายมาก เพราะ “ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น” (1ยอห์น 2:15) หากคริสเตียนนำโทรทัศน์เข้ามาในบ้านของเขา วิญญาณของเขาจะหายไปในไม่ช้า เป็นการยากที่จะยังคงอยู่ในทางฝ่ายวิญญาณและเดินกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิดได้ในสภาพแวดล้อมเช่นนั้น โทรทัศน์จะดูดกำลังของเขาที่มีกับพระเจ้าและทำให้เขาอ่อนแอทางฝ่ายวิญญาณ จะเป็นตัวชี้นำไปในทางที่ผิด แน่นอนว่าหากหัวหน้าครอบครัวไม่ได้รับความรอด สมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวอาจไม่มีทางเลือกอื่นได้ ในกรณีเช่นนั้น พวกเขาต้องระมัดระวังเป็นอย่างมากไม่ให้โทรทัศน์ครอบงำพวกเขาได้ เพราะโทรทัศน์จะปล้นวิญญาณไปหากพวกเขาดูโทรทัศน์

เราไม่สามารถบอกได้ว่าการดูรายการๆ หนึ่งเพียงครั้งเดียวเป็นความผิดบาป แต่แม้แต่การดูเป็นครั้งคราวก็เป็นเรื่องอันตรายแล้ว การดูโทรทัศน์บ่อยๆ อาจเป็นความบาปได้ง่ายๆ เพราะพระคัมภีร์สอนเราไว้ว่า การทำตามตัณหาทางเนื้อหนังของเราและรื่นเริงในการมองดูสิ่งชั่วเป็นความบาป ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าทรงประทานความสำนึกผิดเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่ผู้เชื่อที่ได้รับพระวิญญาณในพระนามของพระเยซู ดังนั้นโรม 14:23 และยากอบ 4:17 จึงใช้กับเรื่องนี้ได้ การกระทำใดที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อมั่นก็เป็นบาป และผู้รู้ว่าอะไรเป็นความดีและไม่ได้กระทำจึงมีบาป มีการไตร่ตรองอย่างระมัดระวังพร้อมด้วยการอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนั้นขอให้ท่านตระหนักถึงเรื่องนี้อย่างจริงจัง ขอให้จำคำของปัญญาจารย์ในปัญญาจารย์ 7:29 “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม แต่มนุษย์ทั้งหลายได้ค้นคว้ากลอุบายต่างๆ ออกมา”

6. การแต่งกายและประดับร่างกาย ตามพระคัมภีร์

"ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุก หรือเสื้อผ้าราคาแพง" (1ทิโมธี 2:9) "อย่าให้ผู้หญิงใช้เครื่องแต่งกายของผู้ชาย และอย่าให้ผู้ชายแต่งกายด้วยเครื่องของผู้หญิง เพราะผู้ใดกระทำสิ่งเหล่านี้ก็เป็นที่พึงรังเกียจแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน" (เฉลยธรรมบัญญัติ 22:5)

ลักษณะภายนอก เป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของความบริสุทธิ์ ข้อพระคัมภีร์หลายข้อสอนเกี่ยวกับการแต่งกายและการประดับร่างกายโดยเฉพาะ เราจะกล่าวถึงข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เพื่อค้นหาหลักการสำคัญเกี่ยวกับลักษณะภายนอกของคริสเตียน ทั้งนี้ ได้กล่าวถึงข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวไปแล้วสองข้อข้างต้น

เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเข้าใจหลักการเหล่านี้ด้วยเหตุผลอย่างน้อยสองประการ ประการแรก ลักษณะการแต่งกายและธรรมเนียมได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากตั้งแต่เวลาในพระคัมภีร์มา เราจึงต้องประยุกต์คำสอนต่างๆ กับสถานการณ์ที่แตกต่างไปจากสมัยนั้น นอกจากนี้ มีแนวทางอีกเล็กน้อยสำหรับผู้ชายเนื่องจากเห็นได้ชัดว่าเรื่องนี้ไม่ได้เป็นเรื่องโต้เถียงกันในสมัยนั้น หากเราสามารถระบุหลักการพื้นฐานของความบริสุทธิ์ เราเชื่อว่าหลักการเหล่านั้นจะเป็นประโยชน์กับทั้งผู้ชายและผู้หญิง

ความสุภาพเรียบร้อย ประการแรก เปาโลเน้นเรื่องความสุภาพเรียบร้อยใน1ทิโมธี 2:9 ความหมายแรกของคำว่าสุภาพเรียบร้อยคือ เหมาะสมหรือบริสุทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการแต่งกายและท่าทางภายนอก ส่วนเปโตรนั้นได้บอกเราเกี่ยวกับการแต่งกายของผู้หญิงว่า ภรรยาสามารถจูงใจสามีที่ไม่เชื่อได้ด้วยการประพฤติที่นอบน้อม (1เปโตร 3:2) การแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อยเป็นสิ่งจำเป็นเนื่องจากความบาปของอาดัมและเอวา ตอนแรกนั้น พระเจ้าทรงสร้างคนทั้งสองขึ้นในสภาพที่บริสุทธิ์และสวมใส่ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า (ปฐมกาล 2:25; สดุดี 8:5) เมื่อพวกเขากินผลของต้นแห่งความสำนึกในความดีและความชั่ว พวกเขาเสียสง่าราศีของพระเจ้าไปและได้รู้ว่าตัวเขานั้นเปลือยกายอยู่ พระเจ้าจึงทรงทำเสื้อด้วยหนังสัตว์ให้กับพวกเขา (ปฐมกาล 3:21) ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เป็นแผนการของพระเจ้าที่มนุษยชาติจะต้องแต่งกายอย่างเหมาะสม

ขอให้สังเกตว่าผีมารพยายามทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม สิ่งหนึ่งที่ชายชาวเมืองเกราซาซึ่งถูกผีเข้าสิงทำคือถอดเสื้อผ้าของตัวเองออก เมื่อพระเยซูทรงไล่ผีออกแล้ว ชายคนนั้นจึงได้สวมเสื้อผ้าและมีสติดี (ลูกา 8:27, 35) การแต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อยแสดงให้เห็นถึงวิญญาณที่เต็มไปด้วยตัณหา ซึ่งคือความต้องการอวดร่างกายและดึงดูดเพศตรงข้ามด้วยตัณหา ความไม่สุภาพเรียบร้อยเป็นสิ่งล่อใจและสิ่งล่อลวงที่แข็งแกร่งที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ชาย ผู้ซึ่งหันเหไปได้ง่ายเพราะสิ่งที่มองเห็น และถูกกระตุ้นได้เร็วกว่าผู้หญิง ดาวิดทำผิดประเวณีด้วยเหตุผลประการดังกล่าว (2ซามูเอล 11:2) และเป็นการง่ายสำหรับผู้ชายที่จะทำความบาปในใจของตนโดยการมองดูผู้หญิงที่แต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อย (มัทธิว 5:28) ในกรณีเช่นนั้น ผู้ชายเป็นผู้มีความผิด แต่ผู้หญิงก็ไม่ได้บริสุทธิ์ทั้งหมดเช่นกัน แผนการของพระเจ้าสำหรับพวกเราทุกวันนี้คือการแต่งกายสุภาพเรียบร้อย

การแต่งกายสุภาพเรียบร้อย ขอให้เราใช้หลักการเหล่านี้กับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเราในทุกวันนี้ การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยหมายความว่าอย่างไร การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยหมายถึงการแต่งกายโดยที่ไม่เผยร่างกายให้เพศตรงข้ามเห็นอย่างไม่เหมาะสม การแต่งกายที่ไม่สุภาพเรียบร้อยดึงดูดเพศตรงข้ามโดยการเผยร่างกายให้เห็นหรือไม่ระมัดระวังในการแต่งกาย เมื่อจะแต่งกายอย่างสุภาพเรียบร้อย ให้พิจารณาถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้: แขนเสื้อ คอเสื้อ ความยาวของกระโปรง เสื้อผ้าที่รัดและบาง ทั้งผู้ชายและผู้หญิงจะต้องมีสำนึกส่วนตัวในเรื่องความสุภาพเรียบร้อย มาตรฐานที่เราใช้คือแขนเสื้อยาวถึงข้อศอก และกระโปรงคลุมเข่า

การโอ้อวด เปาโลกล่าวว่าผู้หญิงควรจะแต่งกายด้วยความละอายและความหงิมเสงี่ยม และไม่ใช่ด้วยสิ่งที่ใช้โอ้อวด เช่น ผมที่ถักด้วยทอง ไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง ความอายหมายถึงความเคารพยำเกรง การยับยั้งตนเอง ความสุภาพเรียบร้อยและความกระดากอาย ส่วนความหงิมเสงี่ยมหมายถึงความยั้งคิด ความพอควรและการบังคับตนเอง อีกนัยหนึ่ง เป็นความหมายตรงข้ามกับการโอ้อวด พระเจ้าทรงเกลียดความหยิ่งยโส (ดูบทที่ 3) ดังนั้นพระองค์ทรงไม่เห็นชอบกับการแสดงออกอย่างแสแสร้ง

หรือโอ้อวดใดๆ ลักษณะต่างๆ ที่สนองอัตตาของบุคคลไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้า ผู้หญิงไม่ควรจะพึ่งการแต่งกายภายนอก "การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอกด้วยการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำและนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม แต่จงให้เป็นการประดับภายในจิตใจ แต่งด้วยเครื่องประดับซึ่งไม่รู้เสื่อมสลาย คือด้วยจิตใจที่สงบและสุภาพซึ่งเป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่งในสายพระเนตรพระเจ้า" (1เปโตร 3:3-4)

ราคาที่พอควร หลักการเรื่องราคาที่พอควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการโอ้อวดเป็นอย่างมาก "จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง" (ฟีลิปปี 4:5) ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นเหตุผลว่าทำไมเราต้องไม่แต่งกายด้วยทอง มุกและเสื้อผ้าที่มีราคาแพง ความหมายของคำว่าเสื้อผ้าราคาแพงอาจแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม สังคมและรายได้ของบุคคล วิธีที่ดีที่จะคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้คือให้ดูว่ามีการแสดงการโอ้อวดความร่ำรวยในสายตาของผู้ใกล้ชิดและผู้เชื่ออื่นๆ หรือไม่ จะทำให้เกิดการอิจฉหรือไม่ เป็นการแสดงว่าท่านได้ใช้เงินที่พระเจ้าทรงให้เป็นอย่างดีหรือไม่ พระเจ้าทรงเสียพระทัยที่เห็นคนของพระองค์ซื้อเสื้อผ้า รถ และเพชรพลอยที่ราคาแพงอย่างไม่จำเป็น ในขณะที่งานของพระองค์ต้องมีความลำบากในหลายๆ ด้าน มีเหตุผลว่าทำไมพระเจ้าทรงอวยพระพรอเมริกาในทางวัตถุและอวยพระพรคริสเตียนมากมาย พระองค์ต้องการให้เราใช้ความมั่งมีของเราเป็นวิธีในการนำวิญญาณมาและไม่ใช่เพียงเพื่อทำให้ตัณหาของเราพอใจเท่านั้น

ความแตกต่างระหว่างเพศ ข้อพระคัมภีร์ในเฉลยธรรมบัญญัติกล่าวถึงแนวความคิดที่สำคัญอีกประการหนึ่งสำหรับพระเจ้า นั่นคือการแยกเพศ ความแตกต่างระหว่างเพศไม่ได้มีแต่ทางร่างกายเท่านั้น แต่ยังมีทางจิตใจและอารมณ์อีกด้วย นอกจากนี้ พระเจ้าทรงกำหนดวิธีการทางสังคมบางอย่างเพื่อคงความแตกต่างระหว่างชายและหญิง ซึ่งก็คือการแต่งกายและความยาวของผม (ดูบทที่ 7) การแยกเช่นนี้เป็นสิ่งสำคัญต่อพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงมีแผนการเกี่ยวกับความแตกต่างในชีวิตสำหรับชายและหญิง (ดูบทที่ 3) นอกจากนี้ เป็นเครื่องป้องกันการรักร่วมเพศซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียด (ดูบทที่ 9) หลักการของความแตกต่างระหว่างเพศในการแต่งกายถูกล่วงละเมิดด้วยเครื่องแต่งกายที่ไม่แบ่งเพศชายหญิง ด้วยผู้ชายที่แต่งกายในแบบผู้หญิงและด้วยผู้หญิงที่แต่งกายในแบบผู้ชาย

เฉลยธรรมบัญญัติ 22:5 ใช้ได้กับทุกวันนี้ คนจำนวนมากโต้แย้งว่าข้อพระคัมภีร์เก่าใช้ไม่ได้กับทุกวันนี้ เราจะแสดงให้เห็นว่า ประการแรก ข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวประยุกต์ใช้ได้ และประการที่สอง ข้อพระคัมภีร์อื่นกล่าวย้ำคำสอนสำคัญของข้อนี้ บางคกล่าวว่าทั้งสองเพศสวมเสื้อคลุมในช่วงเวลาพระคัมภีร์ ดังนั้นไม่มีการแยกทางเพศอย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าจะเป็นความจริงว่าทั้งสองเพศสวมเสื้อคลุม แต่ก็เป็นความจริงว่าเสื้อคุลมของผู้ชายและเสื้อคลุมของผู้หญิงมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน การศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของดินแดนตะวันออก รวมทั้งข้อพระคัมภีร์นี้พิสูจน์ให้เห็นถึงความจริงนี้

คำคัดค้านที่จริงจังมากขึ้นคือเฉลยธรรมบัญญัติ 22:5 เป็นส่วนหนึ่งของบทบัญญัติที่ทรงให้แก่ชาวอิสราเอล ไม่เกี่ยวกับเราซึ่งเป็นคริสเตียน เพื่อเป็นการสนับสนุนคำคัดค้านนี้ คนทั้งหลายกล่าวว่าทุกวันนี้เราไม่เชื่อข้อเก้า สิบและสิบเอ็ดในบทเดียวกันนั้นด้วย ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ห้ามไม่ให้ผสมเมล็ดเมื่อหว่านเมล็ดพืช อย่าเอาวัวและลาเทียมไว้ด้วยกัน และอย่าสวมเครื่องแต่งกายที่ทอด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน เพื่อตอบคำถามนี้เราต้องใช้พระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้องโดยดูว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มีไว้สอนอะไรแก่เรา ข้อห้าสอนเรื่องการแยกทางเพศซึ่งเป็นบทบัญญัติทางศีลธรรม ไม่ได้มีไว้สำหรับชาวยิวเท่านั้นแต่ยังคงใช้ได้กับทุกวันนี้ ข้อเก้าถึงสิบเอ็ดสอนการแยกจากความผิดบาปและโลกโดยใช้ตัวอย่างของฝ่ายวิญญาณ เราไม่ต้องเชื่อฟังในด้านพิธีการแต่สิ่งเหล่านี้เป็นตัวอย่างของฝ่ายวิญญาณของสิ่งที่เราต้องเชื่อฟัง การแยกตัวของเราทุกวันนี้ไม่ใช่การแยกระหว่างชนิดของเมล็ด สัตว์และเส้นใย แต่เป็นการแยกระหว่างความบริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์ วิญญาณและเนื้อหนัง ความแตกต่างในบทบัญญัติสองประเภท ซึ่งคือบทบัญญัติทางศีลธรรมและทางพิธีการ สามารถแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในตัวอย่างนี้ เพราะมีคำว่า "เป็นที่พึงรังเกียจ" ในข้อที่ห้า แต่ไม่มีในข้ออื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบทที่ห้ากล่าวว่าเป็นที่พึงรังเกียจ**แต่พระเยโฮวาห์**หากบุคคลสวมเสื้อผ้าที่เป็นของเพศตรงข้าม สิ่งที่พึงรังเกียจคือสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียด

เรารู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่พระองค์พอพระทัยและไม่พอพระทัย เพราะพระองค์ตรัสว่า "เพราะว่าเราคือพระเจ้าไม่มีผันแปร" (มาลาคี 3:6) พระเจ้าจะทรงกลับพระทัยหรือเปลี่ยนพระทัยเกี่ยวกับการตัดสินลงโทษเพราะการกระทำของ

คน แต่ลักษณะของพระองค์นั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงมีความบริสุทธิ์และเกลียดชังความผิดบาปอย่างแท้จริง ประชากรของพระองค์ในทุกยุคทุกสมัยต้องหลีกเลี่ยงสิ่งที่พึงรังเกียจแก่พระองค์ คริสเตียนไม่ต้องรักษาบทบัญญัติชาวยิวในทางพิธีการ (ยกเว้นสิ่งที่อยู่หนังสือกิจการ 15:29 หากว่าจะถือว่าเป็นพิธีการบางส่วน) บทบัญญัติทางพิธีการไม่เกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียด แต่เกี่ยวข้องกับวิธีการเฉพาะในการนมัสการและการแยกจากโลกเท่านั้น ในหลายกรณี พระเจ้าทรงระบุของที่พึงรังเกียจแก่ชาวยิว นั่นคือสิ่งที่ชาวยิวจะต้องรังเกียจ แต่ไม่ทรงเรียกสิ่งเหล่านั้นว่าสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระองค์ ตัวอย่างเช่น พระเจ้าตรัสกับชาวอิสราเอลว่าสัตว์บางชนิดเป็นของพึงรังเกียจและไม่สะอาดแก่พวกเขา (เลวีนิติ 11) สัตว์เหล่านั้นไม่เป็นที่พึงรังเกียจแก่พระเจ้าและแก่เราทุกวันนี้ การสวมเสื้อผ้าของเพศตรงข้ามเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่พระเจ้า ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่ชาวยิวและคริสเตียนโดยอัตโนมัติ ไม่มีสิ่งที่พึงรังเกียจใดที่จะเข้าไปยังนครเยรูซาเล็มใหม่ได้ แต่จะต้องตกอยู่ในบึงไฟ (วิวรณ์ 21:8, 27)

คำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ เปโตรใช้พระคัมภีร์เก่าเพื่อสนับสนุนมาตรฐานนี้สำหรับผู้หญิงในสมัยพระคัมภีร์ใหม่เพื่อเป็นตัวอย่างให้เราทำตาม "บรรดาสตรีผู้ทรงศีลในครั้งโบราณนั้นผู้ซึ่งเชื่อในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นนั้น" (1เปโตร 3:5) เรารู้ว่าผู้หญิงที่มีความบริสุทธิ์ในพระคัมภีร์เก่าเชื่อฟังข้อพระคำในเฉลยธรรมบัญญัติ 22:5 ดังนั้นเปโตรคงจะตั้งใจให้คำสอนดังกล่าวเป็นมาตรฐานสำหรับทุกวันนี้อย่างแน่นอน

ข้อพระคัมภีร์ใหม่อีกหลายข้อพิสูจน์ว่าพระเจ้ายังทรงถือว่าความแตกต่างระหว่างเพศเป็นสิ่งสำคัญ 1โครินธ์ 11 สอนว่าผู้ชายต้องไว้ผมสั้นในขณะที่ผู้หญิงต้องไว้ผมยาว (ดูบทที่ 7) 1โครินธ์ 6:9-10 สอนว่าโสเภณีชาย (กะเทย) จะไม่ได้เข้าในแผ่นดินของพระเจ้า โสเภณีชาย (กะเทย) หมายถึงผู้ชายที่ทำตัวเหมือนผู้หญิงและแต่งกายแบบผู้หญิง ขอให้สังเกตว่าโสเภณีชาย (กะเทย) ไม่เหมือนกับพวกรักร่วมเพศ ซึ่งกล่าวไว้ในข้อพระคัมภีร์เดียวกัน ("ชายรักร่วมเพศ") โสเภณีชาย (กะเทย) หมายถึงการมีลักษณะและกระทำเหมือนอีกเพศหนึ่งในทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่การกระทำร่วมเพศเท่านั้น ข้อพระคัมภีร์นี้ทำให้เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงไม่ยอมให้มีการกระทำเหมือนเพศตรงข้ามหรือสวมใส่เสื้อผ้าของเพศตรงข้าม

ความแตกต่างระหว่างเพศในเครื่องแต่งกาย เมื่อเราประยุกต์การแยกทางเพศกับสังคมตะวันตกสมัยใหม่ เราเห็นว่าผู้ชายไม่ควรจะใส่ชุดกระโปรง กระโปรงและเสื้อผู้หญิง และผู้หญิงไม่ควรจะใส่กางเกง เวลาที่เราต้องสอนผู้ชายและผู้หญิงได้มาถึงแล้ว เมื่อไม่นานมานี้ในอเมริกา พนักงานบริษัทชายคนหนึ่งยื่นฟ้องเกี่ยวกับการแบ่งแยกเพราะผู้หญิงในที่ทำงานของเขาสามารถสวมกางเกงได้แต่เขาไม่ได้รับอนุญาตให้ใส่กระโปรง คนส่วนใหญ่อาจเห็นด้วยว่าเป็นเรื่องผิดที่ผู้ชายจะใส่กระโปรง ตัวอย่างเช่นพวกเขาจะไม่ยินยอมให้ผู้รับใช้ชายใส่กระโปรง แต่ลืมนึกไปว่าเป็นการแย่พอๆ กันในสายพระเนตรของพระเจ้าหากผู้หญิงสวมกางเกง

ข้อพระคัมภีร์ในเฉลยธรรมบัญญัติเขียนไว้โดยครอบคลุมทุกวัฒนธรรม เครื่องแต่งกายของผู้ชายหมายถึงเสื้อผ้าใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ชายในวัฒนธรรมนั้นๆ หรือสิ่งที่ออกแบบเพื่อเป็นเสื้อผ้าของผู้ชาย ทั้งนี้ อาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ตัวอย่างเช่น อาจจะเป็นเรื่องเหมาะสมที่ผู้ชายจะใส่กระโปรงผู้ชายในบางภาคของสกอตแลนด์ แต่เสื้อผ้าแบบเดียวกันจะไม่เหมาะสมที่จะใส่ทั่วไปในอเมริกา หากเสื้อผ้าชนิดหนึ่งตามวัฒนธรรมแล้วใช้โดยเพศๆ หนึ่ง และแตกต่างจากเสื้อผ้าที่คล้ายคลึงกันที่สวมโดยคนอีกเพศ จึงเป็นเรื่องที่ยอมให้เพศหนึ่งสวมได้แต่อีกเพศสวมไม่ได้ แน่นอนว่าหากคนจากอีกวัฒนธรรมหนึ่งตัดสินใจจะสวมเสื้อผ้าแบบตะวันตก พวกเขาจะต้องทำตามกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเสื้อผ้าประเภทนั้น

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในโลกปัจจุบันนี้ กางเกงเป็นรูปแบบเครื่องแต่งกายของผู้ชาย แม้ว่ากางเกงที่ออกแบบเพื่อผู้หญิงยังคงใกล้เคียงกับกางเกงของผู้ชาย ซึ่งเข้ากับความหมายของ "เครื่องแต่งกายของผู้ชาย" คำว่า เป็นของ หมายถึงเป็นส่วนหนึ่งของมีคุณสมบัติของ มีลักษณะของหรือทำหน้าที่ของ หมายถึงมีความเชื่อมโยง และหมายถึงมีความเกี่ยวข้อง เห็นได้ชัดว่ากางเกงและสูทกางเกงทุกแบบมีความเชื่อมโยงและเกี่ยวข้อง รวมทั้งมีลักษณะและทำหน้าที่ทั่วไปของเครื่องแต่งกายผู้ชาย ดังนั้น รูปแบบเช่นกางเกงยีนส์ที่เด็กหญิงใส่นั้นมีลักษณะเหมือนกับของเด็กผู้ชาย

ตามประวัติศาสตร์ เป็นสิ่งผิดที่ผู้หญิงสวมกางเกง ตามจริงแล้ว การที่ผู้หญิงใส่กางเกงไม่เป็นที่ยอมรับในอเมริกาจนกระทั่งสงครามโลกครั้งที่ 2 ในเวลานั้นผู้หญิงทำหน้าที่ของผู้ชายในโรงงานเนื่องจากผู้ชายต้องไปสงคราม ในช่วงเวลานั้น การที่

ผู้หญิงจะตัดผม สูบบุหรี่และดื่มเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ดังนั้น ตามประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม กางเกงเป็นเครื่องแต่งกายของผู้ชาย เมื่อสังคมวุ่นวายและผู้หญิงแย่งชิงหน้าที่ของผู้ชายเท่านั้น ผู้หญิงจึงเริ่มสวมกางเกง

แม้ในทุกวันนี้เรามีหลักฐานมากมายที่พิสูจน์ว่ากางเกงโดยดั้งเดิมแล้วเกี่ยวข้องกับความเป็นเพศชาย กางเกงเป็นเครื่องแต่งกายหลักของผู้ชายและเป็นการแสดงออกถึงความเป็นชาย ท่านเคยสังเกตเด็กหญิงหรือผู้หญิงที่ใส่แต่กางเกงหรือไม่ ท่าทางของพวกเธอเปลี่ยนไป และพฤติกรรมแบบผู้หญิงลดน้อยลง พวกเธอมักจะวางตัวในแบบที่ไม่เป็นผู้หญิง เช่น นั่งยกขาขึ้น ผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะประพฤติปฏิบัติและมีลักษณะเป็นหญิงมากกว่าเมื่อใส่กระโปรง พระองค์ทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์ในการไม่ให้ผู้หญิงสวมใส่เสื้อผ้าของผู้ชาย เพื่อให้ผู้หญิงนั้นประพฤติปฏิบัติในลักษณะที่เป็นหญิง

เราอาจสังเกตว่ากางเกงของผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่เรียบร้อยมากกว่ากระโปรง นอกจากนี้ ยังมีเหตุผลอื่นอีกว่าทำไมผู้หญิงจึงไม่ควรสวมกางเกง

คริสตจักรที่ระมัดระวังในเรื่องความบริสุทธิ์เป็นอย่างมากส่วนใหญ่ได้ยึดถือมั่นคงในเรื่องนี้ในช่วงเวลาหนึ่ง หลังจากนั้นก็ประนีประนอมเหมือนเช่นได้ประนีประนอมในเรื่องการสูบบุหรี่ ดื่มเหล้าและเรื่องความบริสุทธิ์อื่นๆ ผู้รับใช้โปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่ก็เช่นเดียวกัน เขาไม่เชื่อเรื่องการกำเนิดจากหญิงพรหมจารี ดังนั้นจึงไม่มีข้อโต้เถียงว่าคริสตจักรอื่นๆ ไม่มีคำสอนเกี่ยวกับการแต่งกาย พวกเขาได้เปลี่ยนไป แต่พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง เราจะทำตามพระเจ้าและพระคัมภีร์ หรือทำตามกระแสของโลกซึ่งในที่สุดจะนำเราไปสู่การปฏิเสธแม้แต่หลักคำสั่งสอนในพระวจนะของพระเจ้า

นอกเหนือไปจากสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้ว ไม่มีข้อบังคับเฉพาะเกี่ยวกับการแต่งกาย เช่น ไม่มีคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับหมวก เราสามารถแต่งตัวตามสมัยได้ตราบเท่าที่ยังเรียบร้อยอยู่ รสนิยมและธรรมเนียมที่ดีจะทำให้เสื้อผ้าบางอย่างไม่เหมาะที่จะใช้ในบางโอกาส ผู้นำควรจะระมัดระวังในการแสดงภาพลักษณ์ที่ดีในที่สาธารณะและควรจะแต่งกายให้ดี หากเราไม่มีเงินและทำให้ไม่สามารถแต่งตัวดีได้ ไม่ได้หมายความว่าเป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์ ยากอบบอกเราไม่ให้ปฏิบัติต่อคนแต่งตัวซอมซ่อแย่กว่าคนที่แต่งตัวดีเมื่อพวกเขามาในที่ประชุม (ยากอบ 2:1-9) คริสเตียนสามารถเป็นคนสะอาดเรียบร้อยได้แม้จะจนก็ตาม เราเป็นทูตของพระคริสต์ ดังนั้นเราควรพยายามเป็นตัวแทนที่ดีของพระองค์ เราไม่ต้องมีเสื้อผ้าใหม่เพื่อที่จะเป็นตัวแทนที่ดี แต่สำคัญที่เสื้อผ้าสะอาดและเรียบร้อย

การแยกจากโลก ในจุดนี้ ขอให้เราคิดถึงหลักการที่สำคัญอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ซึ่งส่งผลกระทบต่อลักษณะภายนอก นั่นคือการแยกจากโลก พระเจ้าตรัสเสมอว่า ประชากรของพระองค์จะต้องแยกออกจากโลก (ดูบทที่ 1) ทั้งนี้ รวมไปถึงการแสดงให้เห็นถึงการแยกออกทางภายนอก เพื่อที่โลกจะทราบว่าใครเป็นคริสเตียนที่แท้จริงได้ พระเจ้าทรงแยกชาวอิสราเอลออกจากชนชาติอื่นๆ ด้วยอาหาร การแต่งกาย การทำไร่นา พิธีการนมัสการและวันสะบาโต เราสามารถบอกได้ว่าคนๆ หนึ่งเป็นชาวยิวจริงหรือไม่เพียงแค่มองดูเขาและสังเกตการกระทำของเขา ดังนั้น ชาวยิวจึงเป็นชนชาติโบราณในพระคัมภีร์เพียงชาติเดียวที่ยังคงวัฒนธรรมและศาสนาของตนได้อย่างสมบูรณ์ ชาวอียิปต์ทุกวันนี้ไม่มีวัฒนธรรม ศาสนาหรือภาษาเหมือนในสมัยฟาโรห์ ชาวเปอร์เซีย ซีเรีย กรีกและโรมันไม่มีระบบวัฒนธรรม ศาสนาและการเมืองแบบโบราณอีกต่อไป ชนเผ่าและชนชาติส่วนใหญ่ที่มีอยู่ในช่วงเวลาเดียวกับอิสราเอล เช่น ฮิตไทต์ บาบิโลน เอโดม อัสซีเรีย ฟีลิสเตียและอัมโมน ไม่เป็นชนชาติอีกต่อไป แต่ชาวยิวยังคงรักษาลักษณะทางวัฒนธรรมของพวกเขาไว้ได้แม้ถูกชาวบาบิโลนจับไปเป็นเชลย ถูกโรมันปกครอง และคงอยู่มา 1900 ปีโดยไร้แผ่นดินที่อยู่ เหตุผลคือบทบัญญัติของพระเจ้าแยกพวกเขาออกจากชาติอื่นๆ และรักษาลักษณะของพวกเขาไว้

ในทำนองเดียวกัน คริสเตียนจะอยู่ในฐานะกลุ่มคนที่ได้รับการเลือกได้ จะต้องมีการแยก ทั้งภายนอกและภายใน ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายพระเจ้าทรงสามารถที่จะเลือกสิ่งต่างๆ มากมายเพียงเพื่อทำให้เราแตกต่างออกไป แต่พระองค์ทรงเลือกมาตรฐานบางอย่างที่คงการแยกนั้น แต่ในเวลาเดียวกัน ก็เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ในด้านความเรียบร้อย ความพอประมาณ ความอ่อนน้อมและความแตกต่างทางเพศ เรื่องสำคัญคือมาตรฐานความบริสุทธิ์ในการแต่งกาย ความประพฤติและการประดับกายเป็นสิ่งสำคัญมากในการรักษาการแยกตัวออกจากโลก เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยกันคริสเตียนจากการทดลอง ความผิดบาปและโลกนี้ มาตรฐานนั้นเป็นวิธีการแยกว่าใครเป็นคริสเตียนที่แท้จริง ตามหลักการในการแยกนี้ มีบางสิ่งที่เรา

ควรจะหลีกเลี่ยงเพียงเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งทำให้เรามีลักษณะเหมือนโลก ทรงผมบางทรงและเครื่องแต่งกายบางประเภทอาจไม่ขัดแย้งกับข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งข้อใดเป็นพิเศษ แต่อาจเป็นสิ่งที่เป็นไปในทางโลกมากเกินไป ในอีกวัฒนธรรมหนึ่งและสมัยหนึ่ง สิ่งเหล่านั้นอาจยอมกันได้แต่ในสังคมของเรา สิ่งเหล่านี้อาจทำให้เราเป็นผู้ที่ไม่ประพฤติถูกต้อง ขอให้จำไว้ว่าลักษณะภายนอกและการแต่งกายของบุคคลเป็นสิ่งที่บ่งบอกวิถีชีวิต ความเชื่อและทัศนคติของเขา ตัวอย่างเช่น พวกฮิปปี้จงใจใช้ผมและรูปแบบการแต่งกายเป็นสิ่งแสดงออกถึงความไม่เชื่อฟัง และแสดงให้เห็นความคิดทางการเมืองและการปล่อยตัวทางเพศบางประการ ชาวจีนและชาวตะวันตกที่สนับสนุนชาวจีนใช้เครื่องแบบของเหมาเป็นสัญลักษณ์ของหลักการคอมมิวนิสต์ ขอให้ระมัดระวังแฟชั่นล่าสุดหรือแฟชั่นที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนบางกลุ่ม ถามตัวท่านเองว่า สิ่งนี้เป็นพยานที่ดีต่อคนบาปถึงคริสตศาสนาของท่านหรือไม่ สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าท่านมีวิญญาณที่ไม่เชื่อฟังหรือไม่ เป็นการแสดงภาพที่ถูกต้องต่อคนทั้งในและนอกคริสตจักรหรือไม่ สิ่งนี้จะทำให้ผู้อื่นสะดุดหรือไม่

เราต้องระมัดระวังเกี่ยวกับการทำตามความนิยมหรือแฟชั่นของโลก เพราะหากเราทำตามโลกแล้ว เราอาจถูกกับดักให้อยู่ใกล้กับทางโลกมากเกินไปได้โดยที่ไม่รู้สึกตัว นอกจากนี้ วิญญาณในการแข่งขันอาจติดแน่นอยู่กับเรา วิญญาณนี้ตรงข้ามกับความสุภาพเรียบร้อย ความพอเหมาะ ความอ่อนน้อมและความบริสุทธิ์ เราไม่สามารถปล่อยให้ตัวเองติดอยู่กับโลก ความต้องการและกิเลสของโลกได้ บางทีเราควรจะหลีกเลี่ยงบางสิ่งเพียงเพราะว่าเป็นสิ่งที่นิยมมากเกินไปและจะบ่งบอกว่าเราอยู่ใกล้กับโลกมากเกินไป

การแยกจากโลกหมายความว่าเราต้องขีดเส้นเพื่อหลีกเลี่ยงการอยู่ในทางโลก ผู้รับใช้ควรจะชี้แจงเรื่องนี้ให้แก่สมาชิกซึ่งควรจะเคารพเส้นที่ผู้รับใช้ได้กำหนดไว้ แม้ว่าโดยส่วนตัวแล้ว เขาจะไม่เห็นด้วยในบางเรื่องก็ตาม เพราะเป็นวิธีเดียวที่จะสนับสนุนมาตรฐานที่สำคัญ หากบางคนไม่เชื่อฟังในรายละเอียดต่างๆ เมื่อนั้นวิญญาณของการไม่เชื่อฟังและการประนีประนอมจะกัดเซาะความบริสุทธิ์ไปเรื่อยๆ จนหมดไป อย่างไรก็ตาม ผู้รับใช้อาจเข้มงวด ไม่ผ่อนปรน ไม่ฉลาดและไม่มองดูความเป็นจริงมากเกินไปจนทำให้ธรรมิกชนไม่เชื่อฟังและไล่ผู้ที่เชื่อใหม่ไปได้

การแต่งหน้า เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับการโอ้อวดโดยตรง ที่สำคัญการแต่งหน้าขัดแย้งกับคำสอนของเปาโลที่ว่าผู้หญิงจะต้องแต่งกายด้วยความละอายและความหงิมเสงี่ยม ความละอายหมายถึงความเคารพ ความเคารพยำเกรง การยับยั้งตนเอง ความสุภาพเรียบร้อยหรือความกระดากอายต่อหน้าผู้ชาย ไม่กล้าหรืออาจหาญ เห็นได้ชัดว่าการแต่งหน้ามีไว้เพื่อดึงดูดเพศตรงข้ามโดยการเน้นกามราคะในผู้หญิงและกระตุ้นตัณหาในผู้ชาย ไม่ใช่ความรัก ทั้งในพระคัมภีร์เก่าและในประวัติศาสตร์ การแต่งหน้าเกี่ยวข้องกับความทะลึ่ง ความอาจหาญ การล่อลวงและการขายประเวณี ตามประวัติศาสตร์ การทาเปลือกตาเพื่อเพิ่มความดึงดูดทางเพศเป็นที่รู้จักกันเป็นครั้งแรกในสมัยอียิปต์โบราณประมาณ 3000 ปีก่อนคริสตกาล มีการอ้างถึงการกระทำดังกล่าวในสุภาษิต 6:25 ซึ่งกล่าวว่า “อย่าครุ่นปรารถนาความงามของนางอยู่ในใจของเจ้า อย่าให้นางจับเจ้าด้วยขนตาของนาง” ผู้หญิงประเภทที่ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงเรียกว่าเป็นหญิงชั่ว หญิงต่างด้าว ผู้หญิงแพศยาและหญิงล่วงประเวณี ต่อมาการแต่งหน้าใช้เพื่อการล่อลวง อ่านตัวอย่างจาก 2พงศ์กษัตริย์ 9:30 เยฮูได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์ของชาวอิสราเอลและจะต้องทำลายครอบครัวของอาหับผู้ซึ่งเกลียดพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า เยเซเบลซึ่งเป็นภรรยาของอาหับได้ยินว่าเยฮูกำลังมาและเธอรู้ว่าเขากำลังจะทำอะไร ทันใดนั้นเธอพยายามที่จะล่อลวงเยฮูเพื่อที่ช่วยชีวิตตัวเอง พระคัมภีร์กล่าวว่าเธอแต่งหน้าเพื่อล่อลวงเขา เมื่อเยฮูมาถึง เขาเห็นกลวิธีของเธอและสั่งให้ฆ่าเธอเสีย

ขอให้สังเกตความแตกต่างระหว่างเยเซเบลและเอสเธอร์ซึ่งหญิงที่ช่วยเหลือชนชาติของเธอ เอสเธอร์มีทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมเพื่อไปเฝ้ากษัตริย์เปอร์เซีย ผู้ที่มีสิทธิ์เป็นเจ้าสาวคนอื่นๆ ขอและได้รับเครื่องแต่งหน้าและเครื่องประดับต่างๆ แต่เอสเธอร์ขออะไร เธอไม่ได้ขออะไรเลย (เอสเธอร์ 2:13-15) เธอไม่ต้องการล่อลวงกษัตริย์แต่ต้องการให้พระองค์ยอมรับในตัวเธอ เอสเธอร์พึ่งน้ำพระทัยของพระเจ้า

ข้อพระคัมภีร์อื่นอีกสองข้อบอกเราว่าการแต่งหน้าแสดงให้เห็นถึงอะไร ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองนี้ต้องเป็นสิ่งที่สำคัญต่อเราเป็นพิเศษ เพราะแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงคิดเกี่ยวกับการแต่งหน้า ในเยเรมีย์ 4:30 พระเจ้าทรงเปรียบชาติอิสราเอลที่หันไป

จากพระองค์เหมือนหญิงที่พยายามทำตัวให้สวยด้วยการแต่งหน้าและประดับกายเพื่อดึงดูดคนรักของเธอ ข้อความที่คล้ายคลึงกันอยู่ในเอเสเคียล 23:36-44 ข้อที่สี่สิบกล่าวถึงหญิงสองคน (ซึ่งเป็นแบบของสะมาเรียและเยรูซาเล็ม)ซึ่งได้ทาตาของตัวและแต่งกายด้วยเครื่องประดับ ความหมายคืออะไร เมื่ออ่านข้อความที่เหลือ จะเห็นว่าหญิงทั้งสองมีความผิดเนื่องจากการล่วงประเวณีและการโสเภณี ดังนั้นเราจะเห็นว่าพระเจ้าทรงเชื่อมโยงการแต่งหน้ากับการล่วงประเวณีและการโสเภณี ไม่มีที่ใดในพระคัมภีร์ที่เราจะพบว่าการแต่งหน้าเกี่ยวข้องกับผู้หญิงที่ชอบธรรม แต่จะเกี่ยวข้องกับการล่วงประเวณีและการแพศยาเสมอ เนื่องจากพระเจ้าทรงคิดเช่นนี้เกี่ยวกับการแต่งหน้า เรารู้ว่าหากเราหลีกเลี่ยงไม่ทำแล้ว พระเจ้าจะทรงพอพระทัย

ตามประวัติศาสตร์ พระราชบัญญัติหลายฉบับในรัฐสภาอังกฤษช่วงศตวรรษที่ 1700 และ 1800 ประกาศว่าการที่ผู้หญิงแต่งหน้าเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ในอาณานิคมอเมริกันส่วนใหญ่ หากไม่มีการต่อต้านการแต่งหน้าอย่างเปิดเผย ก็เป็นสิ่งที่ไม่ยอมรับในสังคมทั่วไป ตามหนังสือ *Encyclopedia Britanica (สารานุกรมบริทานิกา)* การต่อต้านเครื่องสำอางเริ่มลดลงและหายไปในที่สุดในเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 แม้ในเวลานั้นการใช้เครื่องสำอางยังมีไม่มากและจำกัดอยู่จนกระทั่งหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ก่อนหน้านั้นผู้หญิงที่ตัดผมและแต่งหน้าโดยทั่วไปถือว่าเป็นหญิงโสเภณีหรือหญิงประเภทนั้น ในปี 1945 คริสตจักรที่เคร่งครัดส่วนใหญ่ถือว่าการแต่งหน้าเป็นความบาปแต่ก็ยอมรับการใช้เครื่องสำอางทีละน้อยๆ พร้อมกับการกระทำอื่นๆ เช่น การสูบบุหรี่ การดื่มเหล้าและการเต้นรำ

สิ่งนี้แสดงให้เราเห็นว่าการแต่งหน้าไม่ได้เป็นเพียงแฟชั่นหรือเป็นความทันสมัยเท่านั้น แต่เป็นการรื้อฟื้นการกระทำในอดีตซึ่งคริสตจักรหลายแห่งในปัจจุบันยอมรับเหมือนเช่นยอมรับการกระทำชั่วอื่นๆ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐบุกเบิกของอังกฤษและอเมริกากล่าวโทษเรื่องการแต่งหน้า คริสเตียนยุคแรกๆ ในอาณาจักรโรมันสอนไม่ให้แต่งหน้า ขอถามอีกครั้งว่าเราจะทำตามวิถีทางของคริสตจักรสมัยใหม่หรือจะเชื่อฟังพระคัมภีร์

การแต่งหน้าเป็นสิ่งตรงข้ามกับความอาย ความหงิมเสงี่ยมและความเรียบร้อยที่เปาโลและเปโตรสอน เราต้องขอให้พระวิญญาณทรงปกครองและครอบครองชีวิตของเราในด้านนี้เพื่อที่เราจะไม่รักโลกหรือสิ่งต่างๆ ในโลก

เครื่องประดับ การใส่เครื่องประดับเป็นรูปแบบหนึ่งของการโอ้อวดและขัดกับคำสอนเรื่องความพอเหมาะ เปาโลกล่าวว่าผู้หญิงไม่ควรแต่งกายด้วยผมที่ถักดิ้นทอง ทอง เงินหรือเสื้อผ้าราคาแพง การประดับหมายถึงการตกแต่ง ประดับ ทำให้สวยงามหรือเสริมแต่ง เปโตรกล่าวว่าการแต่งกายภายนอกของผู้หญิงไม่ควรจะถักผม ใส่ทองและเครื่องประดับ ผมที่ถักหมายถึงการแต่งผมอย่างละเอียดในสมัยนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใส่ไข่มุกและดิ้นทองในผม ข้อพระคัมภีร์นี้สอนไม่ให้โอ้อวด แสดงความร่ำรวยทั้งหลายแม้แต่การแต่งกายที่มีราคาแพงเกินไป เพื่อให้เข้าใจรายละเอียดทั้งหมด ขอให้เราอ่านพระคัมภีร์เก่าซึ่งเป็นผู้ควบคุมเราและเป็นสิ่งที่เปโตรใช้เป็นตัวอย่างเกี่ยวกับการประดับร่างกายที่บริสุทธิ์

ข้อความที่เห็นได้ชัดอยู่ในอพยพ 33:1-11 ชาวอิสราเอลเพิ่งจะทำความบาปโดยสร้างวัวทองคำขึ้นและนมัสการวัวนั้น พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะนำพวกเขาเข้าสู่ดินแดนคานาอันด้วยพระองค์เอง แต่ความชอบธรรมของพระองค์ทำให้พระองค์ไม่ปรากฏอยู่กับพวกเขา มิฉะนั้นพระองค์จะทรงทำลายพวกเขา เพราะความเมตตาของพระเจ้าและพระองค์ทรงสัญญาว่าจะส่งทูตสวรรค์มาเพื่อนำพวกเขาแทน เมื่อคนทั้งหลายได้ยินว่าพระเจ้าจะไม่นำพวกเขา ก็เริ่มโศกเศร้า เพื่อเป็นการแสดงความโศกเศร้าและการกลับใจใหม่พวกเขาจึงไม่ใส่เครื่องประดับ พระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่าพวกเขาเป็นคนดื้อดึงและตรัสว่า “จงถอดเครื่องประดับออกเสีย” และชนชาติอิสราเอลก็ “ถอดเครื่องประดับออก” พวกเขาต้องการถอดการโอ้อวดของตนออกต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า

ต่อมาโมเสสเดินไปยังเต็นท์และทุกคนยืนอยู่หน้าทางเข้าเต็นท์เพื่อมองดู และเนื่องจากความเคารพยำเกรงนั้น พระเจ้าทรงเสด็จมาในเมฆแห่งความสง่างามที่ทุกคนได้เห็น ทุกคนนมัสการพระองค์และพระองค์ตรัสสนทนากับโมเสสเหมือนอย่างเพื่อนคนหนึ่ง การถอดเครื่องประดับที่ไม่จำเป็นออกพิสูจน์ให้พระเจ้าเห็นว่าชนชาติอิสราเอลต้องการพระองค์อย่างแท้จริง เป็นการพิสูจน์ให้เห็นทัศนคติของการเอาชนะตนเอง เป็นบทเรียนให้กับเราทุกวันนี้ว่าเราไม่สามารถปีติยินดีในพระวิญญาณของพระองค์ได้ทั้งหมดและไม่สามารถเข้าไปใกล้พระองค์ได้จริงๆ หากเราไม่มีความเคารพยำเกรงเช่นนั้น ผู้ที่เคารพยำเกรงพระเจ้าอย่างแท้จริงจะไม่ประดับตนเองด้วยเครื่องประดับ เพราะเป็นการโอ้อวดซึ่งตรงข้ามกับความอ่อนน้อม

อิสยาห์ 3:16-26 อธิบายเกี่ยวกับการโอ้อวดในการสวมเครื่องประดับ ชนชาติอิสราเอลกลายเป็นคนหยิ่งซึ่งไม่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่าพระองค์จะถอดเครื่องประดับซึ่งเป็นเครื่องหมายของความหยิ่งในใจของพวกเขาออก ต่อไปนี้เป็นรายการของเครื่องประดับและเครื่องแต่งกายราคาแพงซึ่งแสดงให้เห็นความหยิ่งของพวกเขา (คำจำกัดความนำมาจาก *Hebrew and Chaldee Dictionary (พจนานุกรมฮีบรูและชัลดี)* ของสตรองค์หรือจากพระคัมภีร์ฉบับ Revised Standard Version (ซึ่งหมายเหตุด้วย R.V.) ได้แก่ กำไรข้อเท้า ปันจุเหร็จ ตุ้มวงเดือน (สร้อยคอ) จี้(ต่างหู) กำไลมือ ผ้าแถบ ผ้ามาลา(เครื่องประดับศีรษะ) เครื่องประดับสำหรับเท้า ผ้าคาดเอว หีบเครื่องน้ำอบ (R.V. – กล่องน้ำหอม) ต่างหู แหวน แหวนจมูก เสื้องาน (R.V. – เสื้องาน) เสื้อคลุม(เสื้อคลุมไม่มีแขน) ผ้าคลุม(ผ้าผืนใหญ่) กระเป๋าถือ กระจก ผ้าลินิน ผ้าโผกศีรษะ ผ้าคลุมตัว ผ้าปิดท้อง (เสื้อคลุมสำหรับวันหยุด) เสื้อผ้าและกระเป๋ามากมายโดยปกติแล้วมีการประดับตกแต่งและมีราคาแพง บ่อยครั้งที่ผู้คนจะห้อยกระจกหรือกล่องน้ำหอมไว้ที่คอหรือเอว สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมีโอกาสที่จะเป็นการโอ้อวด ตามจริงแล้ว เหตุผลที่แท้จริงในการใช้สิ่งของเหล่านี้ส่วนใหญ่คือการโอ้อวด

เราจะต้องเรียนรู้ว่าเราต้องแสดงความอ่อนน้อม ความสุภาพเรียบร้อยและความพอเหมาะ เมื่อกล่าวในทางปฏิบัติแล้วจึงหมายถึงการไม่สวมใส่เครื่องประดับและการสวมเสื้อผ้าที่มีราคาแพง เราควรพิจารณาถึงเหตุผลในการสวมใส่สิ่งเหล่านี้อย่างละเอียด หากมีข้อสงสัย ให้ถามตัวของท่านเองว่า สิ่งนี้คือข้อกำหนดของเปาโลเกี่ยวกับความหงิมเสงี่ยมหรือไม่ เป็นสิ่งแตะตาหรือโอ้อวดหรือไม่ อะไรคือเหตุผลที่สวมใส่มัน เป็นสิ่งที่มีประโยชน์หรือไม่ หากเป็นประโยชน์เป็นการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยหรือไม่ เป็นสิ่งที่เหมาะสมกับคริสเตียนหรือไม่

ขอให้เราได้ยกตัวอย่างเฉพาะขึ้นมา สิ่งของเช่นต่างหู สร้อยคอและสร้อยข้อมือเป็นเครื่องประดับอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่จุดประสงค์ดั้งเดิมของนาฬิกาไม่ใช่เครื่องประดับ อย่างไรก็ตาม แม้แต่นาฬิกาสามารถเป็นการโอ้อวดได้หากเตะตาและเหตุผลในการใส่นาฬิกาของบุคคลไม่ถูกต้อง เมื่อไม่กี่ปีมานี้ธรรมิกชนสวมใส่เครื่องประดับกันมากขึ้นซึ่งเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับวิญญาณแห่งความหงิมเสงี่ยม ทุกวันนี้คริสเตียนซึ่งไม่ใส่เครื่องประดับควรจะเห็นค่าของคนเหล่านี้

โดยพื้นฐานแล้ว ธรรมิกชนควรจะทำตามการนำของศิษยาภิบาลของตนเนื่องจากศิษยาภิบาลมีความรับผิดชอบต่อคริสตจักรท้องถิ่นนั้น อย่างไรก็ตามธรรมิกชนควรจะทูลถามพระเจ้าอย่างจริงใจเพื่อให้พระองค์ตรัสแก่เขาเป็นการส่วนตัวถึงสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการให้พวกเขามี พระเจ้าทรงให้สมาชิกมีความเชื่อถือส่วนบุคคลในเรื่องเหล่านี้อย่างแน่นอน ในบางเรื่อง ศิษยาภิบาลจะต้องให้ความเชื่อถือส่วนบุคคล ความเห็นชอบหรือคำแนะนำของศิษยาภิบาลแก่ธรรมิกชน แต่ปล่อยให้ธรรมิกชนเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะปฏิบัติตามหรือไม่เอง ขอให้จำไว้ว่าบางสิ่งอาจไม่เป็นความบาปแต่เหตุผลเบื้องหลังอาจทำให้สิ่งเหล่านั้นเป็นความผิดบาปได้ ทำไมเราถึงไม่ทางเลือกที่ฟุ่มเฟือยและโอ้อวดน้อยกว่า แน่นอนว่าเราสนับสนุนการแต่งตัวดีและมีรสนิยมแต่คริสเตียนสามารถแต่งตัวดีได้โดยไม่ต้องโอ้อวดความร่ำรวย หลายครั้ง ผู้ที่แต่งตัวเรียบง่ายแต่มีรสนิยมเป็นผู้ที่สง่างามมากที่สุด เราควรจะคำนึงถึงการเลิกทำบางสิ่งเพื่อเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้นและถวายตัวมากขึ้น แม้ว่าบางอย่างอาจไม่ทำให้เราต้องไปนรก แต่การละทิ้งสิ่งเหล่านั้นสามารถทำให้ท่านเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้นและเราทั้งหลายต้องการให้เป็นเช่นนั้นไม่ใช่หรือ

ผู้นำจะต้องระวังเป็นพิเศษ เราจะต้องมีความเชื่อถือส่วนบุคคล แม้บางอย่างจะไม่ใช่ความบาป แต่ก็จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงเพราะเป็นสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อการเป็นผู้นำที่ดี ในเรื่องที่ไม่มีมาตรฐานเฉพาะในพระคัมภีร์ โดยปกติผู้นำจะตั้งมาตรฐานขึ้นโดยการกระทำของตน สมาชิกของที่ประชุมโดยทั่วไปจะใช้ชีวิตต่ำกว่ามาตรฐานที่ผู้รับใช้และภรรยาของเขาตั้งไว้สำหรับชีวิตของพวกเขาเอง หากท่านสวมแหวนวงเล็กๆ วงหนึ่ง ท่านคิดว่าเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ สมาชิกในคริสตจักรของท่านอาจจะสวมแหวนวงใหญ่ซึ่งท่านคิดว่าเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ ท่านจะอธิบายหรือตัดสินความแตกต่างนี้กับคนเหล่านั้นว่าอย่างไร ดังนั้นผู้นำควรจะทูลถามพระเจ้าให้พระองค์ทรงให้คำตอบที่แน่นอนแก่เขาเพื่อที่จะนำสมาชิกของตนได้อย่างถูกต้อง ผู้นำควรจะตั้งมาตรฐานสำหรับตัวเองที่เคร่งครัดกว่าผู้อื่น เมื่อไม่แน่ใจ คริสเตียนทุกคนโดยเฉพาะผู้นำควรเลือกทางเลือกที่จะนำไปสู่ความบริสุทธิ์มากยิ่งขึ้นแทนทางเลือกที่จะนำไปสู่ทางโลกมากขึ้น

แนวทางสำหรับเด็ก ยังมีอีกคำถามหนึ่งที่ต้องกล่าวถึง นั่นคือ “หลักการเหล่านี้ใช้กับเด็กได้อย่างไร” พระคัมภีร์กล่าวว่า “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะเดินไป และเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่แล้วเขาจะไม่พรากจากทางนั้น” (สุภาษิต 22:6) เราควรสอนเรื่องความบริสุทธิ์กับเด็กๆ ของเรา แน่นอนว่าเราตระหนักดีว่าบางสิ่งซึ่งไม่สุภาพเรียบร้อยสำหรับผู้ใหญ่อาจจะไม่เป็นเช่นนั้นสำหรับเด็กๆ อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรจะอนุญาตให้เด็กๆ สวมเสื้อผ้าที่ไม่สุภาพเรียบร้อยในที่สาธารณะ เช่น ชุดว่ายน้ำ เสื้อกล้ามผูกด้านหลัง และอื่นๆ เพราะจะเป็นการสร้างตัวอย่างที่ไม่ดีเมื่อเขาโตขึ้น และเด็กๆ ไม่ควรได้รับอนุญาตให้สวมใส่เครื่องประดับหรือแต่งหน้า เพราะเป็นการสร้างวิญญาณและทัศนคติที่ผิดๆ ในตัวพวกเขา เด็กหญิงจะต้องไม่ใส่กางเกงและตัดผม เด็กชายจะต้องไม่ใส่กระโปรงหรือไว้ผมยาว เพราะไม่เพียงแต่จะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีเท่านั้น หลักการตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการแยกเพศใช้ได้กับเด็กเหมือนเช่นผู้ใหญ่ พ่อแม่ที่เป็นคริสเตียนมีหน้าที่ทำให้แน่ใจว่าลูกๆ ของพวกเขาเรียนรู้เกี่ยวกับความบริสุทธิ์ตั้งแต่ยังเด็กซึ่งเป็นวิถีทางของพระคัมภีร์และเป็นทางเดียวที่รับประกันว่าจะเกิดผลที่ดี

โดยสรุป พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุระเบียบโดยละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่สามารถใส่ได้หรือไม่ได้ แต่เรามีแนวทางจาก 1ทิโมธี 2:9, 1เปโตร 3:1-5 และเฉลยธรรมบัญญัติ 22:5 นอกจากนี้ เรายังมีบทบัญญัติของพระเจ้าที่เขียนไว้ในใจของเราและมีผู้รับใช้ที่จะช่วยให้เราดีรอบคอบ เราต้องยืนหยัดต่อต้านเครื่องประดับอันเกินควร ความไม่สุภาพเรียบร้อยและเรื่องทางโลกเพราะว่าพระคัมภีร์ยืนหยัดเช่นนั้น เราต้องทิ้งสิ่งที่จะทำให้เราหยิ่งหรือมองดูหยิ่ง ขอให้จำไว้ว่าพระเจ้าทรงสร้างซาตานขึ้นให้เป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่ง แต่ซาตานพ่ายแพ้เมื่อความงามของตัวเองทำให้เขารู้สึกหยิ่งผยอง โดยสรุป เราต้องเป็นตัวอย่างของคริสเตียนที่แท้จริง ไม่ใช่ตัวอย่างของโลก

ประวัติศาสตร์คริสตจักรยุคแรก ๆ ในการสรุปเนื้อหาเกี่ยวกับการแต่งกายของคริสเตียนนี้ น่าสนใจที่จะรู้ว่าคริสเตียนยุคแรกๆ สอนอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตัวอย่างที่ดีเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเชื่ออยู่ใน “On Female Dress” (เรื่องเครื่องแต่งกายของผู้หญิง) บทความที่เขียนโดยเทอร์ทูลเลียน (Turtullian) ในคริสตศตวรรษที่สาม (ดู *A Treasury of Early Christianity (วรรณกรรมเกี่ยวกับคริสตศาสนายุคแรกๆ)* ซึ่งแอน ฟรีแมนเทิล เป็นผู้แก้ไข) ในบทความดังกล่าว เทอร์ทูลเลียนสอนไม่ให้แต่งหน้า ย้อมผม ใส่วิก ไม่ให้ผู้ชายและผู้หญิงประดับผมอย่างวิจิตร เขียนตา ใส่เพชรพลอยและเครื่องประดับต่าง เขาบอกให้คริสเตียนอดทนและเสียสละ เขากล่าวว่าหากพระเจ้าปฏิบัติกับตัณหาเหมือนกับที่พระองค์ปฏิบัติการล่วงประเวณี พระองค์จะทรงลงโทษผู้ที่ตั้งใจกระตุ้นตัณหาในผู้อื่นด้วยการแต่งกายของตนอย่างแน่นอน เขายังได้บอกอีกว่าบุคคลซึ่งชินกับความหรูหรา เพชรพลอยและเครื่องประดับจะไม่ยอมเสียสละทุกสิ่งอย่างรวมทั้งชีวิตเพื่อพระคริสต์ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างบางส่วนจากบทความดังกล่าว “ท่านต้องไม่ก้าวล้ำเส้นเกินจำเป็เพื่อที่จะมีความสง่างาม นั่นคือ ไม่ล้ำเส้นอันเป็นที่พอพระทัยแก่พระเจ้า เหล่าผู้หญิงที่ทำลายผิวของตัวด้วยน้ำมันวิเศษ ทาแก้มด้วยเครื่องแต่งหน้าและเขียนคิ้วด้วยสีดำได้ทำความบาปต่อพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเธอไม่พอใจกับวิธีที่พระเจ้าสร้างพวกเธอขึ้นมา …อย่าให้พวกท่านแต่งกายด้วยเสื้อคลุมและเสื้อผ้าที่เกินสมควร … ขอให้เราละทิ้งเครื่องประดับทางโลก หากเราปรารถนาทางสวรรค์”

เราได้เห็นแล้วว่ามีการสอนเรื่องความบริสุทธิ์ในด้านที่เกี่ยวกับการแต่งกายและการประดับร่างกายทั้งในพระคัมภีร์เก่าและพระคัมภีร์ใหม่ คริสเตียนในยุคแรกๆ ได้ปฏิบัติตามและคำสอนนั้นเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในหมู่ชาติที่เป็นคริสเตียนจนกระทั่งถึงศตวรรษที่ 20 ผู้ปฏิรูป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐและคณะต่างๆ ในอดีตได้สอนเกี่ยวกับเรื่องนั้น คริสตจักรหลายแห่งได้ปฏิบัติตาม แต่ค่อยๆ เลิกไป

ความท้าทายในปัจจุบัน การตัดสินสุดท้ายขึ้นอยู่กับเรา เราจะปฏิบัติตามคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับความสุภาพเรียบร้อย ความอ่อนน้อมและความพอดีในการแต่งกายภายนอกของเราหรือไม่ เราจะคงการแยกทางเพศและการแยกจากโลกหรือไม่ หรือเราจะยอมต่อความกดดันของโลกและสิ่งที่เรียกว่าความทันสมัยซึ่งจริงๆ แล้วเป็นการฟื้นคืนของสิ่งชั่วร้ายในอดีต เราจะพิสูจน์ตัวเองว่าอยู่กับพระเจ้าหรืออยู่กับโลก พระเจ้าทรงช่วยให้เราเชื่อมั่นในความจริงและความสมบูรณ์ของความบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงช่วยเราให้รักษาหลักการสำคัญในอดีตซึ่งตั้งขึ้นโดยพระวจนะของพระเจ้า การสอนของบรรพบุรุษทางฝ่ายวิญญาณ และการนำของพระวิญญาณ

7. ความจริงในเรื่องผมตามพระคัมภีร์

"ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอาย แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่า" (1โครินธ์ 11:14-15)

การสอนในพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับผมมีใน 1โครินธ์ 11:1-16 ข้อความนี้สอนไว้ชัดเจนว่าผู้หญิงต้องไว้ผมยาวและผู้ชายต้องไว้ผมสั้น ก่อนที่เราจะดูรายละเอียดกัน ขอให้เราสรุปเหตุผลโดยย่อก่อน

เหตุผลว่าทำไมผู้หญิงต้องไม่ตัดผม

1. ผมที่ไม่ตัดเป็นเครื่องหมายถึงการยอมจำนนของผู้หญิงนั้นต่อผู้มีอำนาจ
2. ทูตสวรรค์มองดูว่าผู้หญิงนั้นมี "เครื่องหมาย" นี้หรือไม่
3. เป็นเรื่องน่าอายสำหรับผู้หญิงที่จะอธิษฐานหรือเผยพระวจนะโดยไม่คลุมศีรษะ ผมเป็นสิ่งที่คลุมศีรษะ และหากเธอตัดผมของเธอ ก็เป็นเหมือนการโกนผมทั้งหมด
4. ธรรมชาติสอนให้ผู้หญิงไว้ผมยาว ตรงข้ามกับการตัดผมหรือโกนศีรษะ
5. การไว้ผมยาวเป็นสง่าราศีของผู้หญิง
6. ผู้หญิงเป็นแบบของคริสตจักรและผมที่ไม่ตัดเป็นแบบ (เครื่องหมาย) ของการยอมจำนนของคริสตจักรต่อพระคริสต์
7. เป็นหนึ่งในวิธีของพระเจ้าในการคงความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิง

เหตุผลว่าทำไมผู้ชายต้องไว้ผมสั้น

1. ผู้ชายไว้ผมสั้นเป็นสัญลักษณ์ของการมีอำนาจของตน
2. ผู้ชายที่อธิษฐานหรือเผยพระวจนะโดยที่คลุมศีรษะ ทำความอัปยศแก่ศีรษะของเขา (อำนาจของเขา) ซึ่งคือพระคริสต์ ผมยาวเป็นการคลุมตามพระคัมภีร์
3. ธรรมชาติสอนให้ผู้ชายไว้ผมสั้น
4. ผมยาวเป็นความน่าอายของผู้ชาย
5. ผู้ชายเป็นแบบของพระคริสต์ การที่ผู้ชายไว้ผมสั้นแสดงถึงอำนาจของพระคริสต์เหนือคริสตจักร
6. เป็นหนึ่งในวิธีการของพระเจ้าในการรักษาความแตกต่างภายนอกระหว่างเพศชายและเพศหญิง

เพื่อให้เข้าใจและรู้จักเหตุผลเหล่านี้อย่างถ่องแท้ เราต้องดูเรื่องความสำคัญของผมตามพระคัมภีร์เก่า ขอให้เราดูความสัมพันธ์ระหว่างพระคัมภีร์ทั้งสองพันธสัญญา พระคัมภีร์เก่าเขียนขึ้นเพื่อการเรียนรู้ของเรา เพื่อเป็นตัวอย่างและตักเตือนเรา (โรม 15:4; 1โครินธ์ 10:11) ธรรมบัญญัติเป็นสิ่งที่จะนำเราไปสู่พระคริสต์ (กาลาเทีย 3:24) พระคัมภีร์เก่าเป็นส่วนหนึ่งของรากฐานของเรา (เอเฟซัส 2:20) มีแบบและเงามากมายในพระคัมภีร์เก่าที่จะช่วยเราให้รู้ถึงความลึกและเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ใหม่ (โคโลสี 2:16-17; ฮีบรู 8:5; 10:1) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาพระคัมภีร์เก่าอย่างระมัดระวังจะช่วยให้เราทราบว่าพระเจ้าทรงให้ความสำคัญกับผมมากเพียงใด

ผมเป็นสัญลักษณ์ของความสมบูรณ์และความแข็งแกร่งในพระคัมภีร์เก่า ในหมู่ชาวยิว การมีผมเยอะเป็นการบ่งบอกถึงความสมบูรณ์และความแข็งแกร่ง การไม่มีผมเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งตรงกันข้ามซึ่งคือความไม่สมบูรณ์ ไม่มีสง่าราศีและความไร้กำลัง ยกตัวอย่างเช่น ชายหนุ่มใน 2พงศ์กษัตริย์ 2:23 เรียกเอลีชาอย่างดูถูกว่าอ้ายหัวล้าน คำว่าอ้ายหัวล้านเป็นคำพูดในสมัยพระคัมภีร์เก่าที่ไม่จำเป็นว่าหัวล้านจริงๆ แต่หมายความว่าบุคคลดังกล่าวไร้ค่า ไม่สมบูรณ์และไม่มีสง่าราศี

การตัดผมเป็นสัญลักษณ์ของความเสื่อมเสียหรือความโศกเศร้า ตลอดพระคัมภีร์เก่า การตัดผมเป็นสัญลักษณ์ของความเสื่อมเสีย (เอสรา 9:3; เนหะมีย์ 13:25) และความโศกเศร้า (อิสยาห์ 22:12; เอเสเคียล27:31; 29:18; มีคาห์ 1:16) การไม่มีผมใช้เป็นสัญลักษณ์ของการเป็นหม้าย ความผิดบาปและการตัดสินของพระเจ้า (อิสยาห์ 3:17, 24, 15:2; เยเรมีย์ 47:5,

48:37; เอเสเคียล 7:18; อาโมส 8:10) ในอิสยาห์ 3:17-24 การตัดสินผู้หญิงที่หยิ่งยโสคือพระเจ้าจะทำให้ศีรษะของเขาโล้นไป หมายความว่าพวกเขาจะไม่มีเกียรติและจะอับอาย ในเยเรมีย์ 7:29 พระเจ้าทรงใช้ผมที่มีการตัดเป็นสัญลักษณ์ของการที่ชาวอิสราเอลหันไปจากพระองค์ และการที่พระเจ้าทรงไม่ยอมรับพวกเขา

ผมเป็นสัญลักษณ์ของสง่าราศี ผมยาวของผู้หญิงเป็นสัญลักษณ์ของการอวยพระพรของพระเจ้าในเอเสเคียล 16:7 ผมหงอกเป็นมงกุฎแห่งศักดิ์ศรี (สุภาษิต 16:31) พระเจ้าทรงใช้ผมของเอเสเคียลตัวอย่างของบทเรียน พระเจ้าตรัสสั่งให้เขาตัดผมและใช้ผมเพื่อแสดงว่าพระสิริของพระองค์จะออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม (เอเสเคียล 5:1-4, 12) ในตอนแรก พระสิริและพระพักตร์ของพระเจ้าเต็มอยู่ในลานชั้นในของพระวิหาร (10:3) หลังจากนั้นก็ย้ายไปที่ธรณีประตู (10:4) และขึ้นไปจากพระวิหาร (10:5) และในที่สุด พระสิริของพระเจ้าขึ้นไปจากโลก (10:19) พระเจ้าทรงใช้ผมของเอเสเคียลเพื่อเริ่มบรรยายถึงการจากไปของพระสิริของพระเจ้าและการตัดสินที่เป็นผลตามมา เมื่อเอเสเคียลไม่มีผม ก็เป็นสัญลักษณ์ของเอเสเคียลที่ไม่มีสง่าราศีซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของกรุงเยรูซาเล็มที่ไม่มีพระสิริของพระเจ้า

ผมที่ไม่ได้ตัดเป็นสัญลักษณ์ของการแยกต่อพระเจ้า ความหมายสำคัญอื่นๆ ของผมสามารถพบได้จากการศึกษาชาวนาศีร์ (กันดารวิถี 6:1-21) คำว่านาศีร์มาจากภาษาฮีบรูว่านาศีร์ (*nazir*) ซึ่งพจนานุกรม *Hebrew and Chaldee Dictionary* ของสตรองค์ แปลว่า “แยก เช่น ได้อุทิศตัว” ชาวนาศีร์เป็นผู้ที่ต้องแยกออกต่อพระเยโฮวาห์ การแยกออกนี้แสดงให้เห็นทางภายนอก 3 ประการ ชาวนาศีร์จะต้องไม่กินองุ่นและผลิตภัณฑ์ที่ทำจากองุ่น ต้องไม่แตะต้องศพและต้องไม่ตัดผมบนศีรษะไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม การแสดงออกประการสุดท้ายนี้เป็นสิ่งเดียวที่แยกชาวนาศีร์ออกมาได้โดยทันทีด้วยลักษณะทางภายนอก ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิงสามารถเป็นนาศีร์ได้ (ข้อ 2) การปฏิญาณเป็นนาศีร์อาจเป็นเพียงช่วงเวลาไม่นานหรือตลอดชีวิตก็ได้ เปาโลได้ปฏิญาณในช่วงเวลาไม่นาน ในขณะที่แซมสันเป็นนาศีร์ตั้งแต่เกิด (กิจการ 21:20-2; ผู้วินิจฉัย 13:7) ดังนั้นผมจึงเป็นสัญลักษณ์ของการแยก เนื่องจากการมีผมเยอะแสดงให้เห็นความแข็งแกร่ง ความสมบูรณ์และสง่าราศี การปล่อยให้ผมยาวขึ้นจึงแสดงให้เห็นการอุทิศตนของคนๆ หนึ่งด้วยความแข็งแกร่งและอำนาจทั้งหมดของเขาต่อพระเจ้า “เพราะที่เขาปลีกตัวออกมาเพื่อพระเจ้านั้นเป็นพันธนะของเขา” (กันดารวิถี 6:7)

ขอให้สังเกตว่าชาวนาศีร์ตัดผมไม่ได้เลยแต่ต้องปล่อยให้ผมยาว ในช่วงของการแยกนั้น เขาเป็นผู้บริสุทธิ์ ในตอนท้ายของการปฏิญาณตน เขาต้องตัดผมของเขา (ข้อ 5) เหตุผลที่เขาต้องไม่มีมลทินคือว่าสัญลักษณ์ของการแยกของเขาอยู่บนศีรษะของเขาเพื่อให้คนอื่นได้เห็น (ข้อ 7) หากชาวนาศีร์คนหนึ่งไม่ทำตามปฏิญาณของตนและทำตัวให้มีมลทิน เขาต้องโกนศีรษะของเขา (ข้อ 9) ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น หากเขาไม่ตัดผมของเขา จะเป็นการบ่งชี้ว่าเขายังคงแยกตัวออกต่อพระเยโฮวาห์ซึ่งตามจริงแล้วการกระทำของเขาไม่เป็นเช่นนั้น ลักษณะและการกระทำของเขาจะขัดแย้งกันซึ่งทำให้เขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด ดังนั้นหากเขาไม่ทำตามปฏิญาณ เขาจะต้องเริ่มต้นใหม่ทั้งหมดอีกครั้ง (ข้อ 12) ความชอบธรรมของเขาไม่มีประโยชน์หากเขาไม่ทำตามปฏิญาณ (ดูเอเสเคียล 3:20; 18:24; 33:12-13) เมื่อได้ทำตามปฏิญาณครบถ้วน ผมของเขาจะถูกตัดและวางลงบนแท่นบูชาเพื่อเป็นเครื่องบูชาแห่งสันติ (ข้อ 18) จึงเรียกผมนั้นว่า ผมของการที่ตัวได้อยู่ต่างหากต่อพระเจ้า (ข้อ 19)

มีข้อเท็จจริงที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งในเรื่องชาวนาศีร์ ทุกปีที่เจ็ดในอิสราเอลเรียกว่าปีสะบาโต ไม่มีการตัดต้นไม้และต้นองุ่น และไม่มีการหว่านหรือเก็บพืชผล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะไม่มีการตกแต่งองุ่น (เลวีนิติ 25:5, 11) ในภาษาฮีบรู คำว่า “มิได้ตกแต่ง” คือ*นาศีร์ (Nazir)* ซึ่งแปลเหมือนกับคำว่า “นาศีร์” (Nazerite) ในกันดารวิถี ตามจริงแล้วนอกเหนือไปจากความหมายที่เพิ่งจะกล่าวถึงไป ความหมายที่สองของคำนี้ในพจนานุกรมของสตรองค์คือ “องุ่นที่ไม่ได้ตัด (เหมือนดังนาศีร์ที่ไม่ได้ตัดผม)” องุ่น “นาศีร์”เหล่านี้ไม่ได้ถูกตัดหรือเล็มแต่ได้เติบโตอย่างเป็นอิสระ ซึ่งทำให้เรารู้ว่าผมของนาศีร์นั้นยาวแค่ไหน ไม่มีการตัดผม เผาผมออกหรือกัดผมออก แต่ให้ผมยาวขึ้นอย่างเป็นอิสระต่อพระเยโฮวาห์

โดยสรุป ผมเป็นสัญลักษณ์ของอะไรในพระคัมภีร์เก่า ผมเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจ ความสมบูรณ์และสง่าราศี การไม่มีผมแสดงให้เห็นความไร้ค่าและสง่าราศีที่ได้จากไป พวกเราไม่เชื่อว่าคริสเตียนเป็นนาศีร์ แต่เราได้ใช้การศึกษาของนาศีร์เพื่อแสดงให้เห็นว่าผมในพระคัมภีร์เก่าเป็นสัญลักษณ์ของการแยกจากโลกนี้และการอุทิศตนต่อพระเจ้า

คำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ พวกเราพร้อมแล้วที่จะศึกษาคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ในเรื่องผมดังที่พบใน 1โครินธ์ 11:1-16 คริสตจักรคาทอลิกแปลข้อความนี้ว่าผู้หญิงต้องอธิษฐานโดยที่มีผ้าบางชนิดคลุมศีรษะไว้ คริสตจักรโปรเตสแตนต์มักจะไม่ใส่ใจกับข้อความนี้เลยโดยสรุปว่าข้อความนี้ไม่ได้มีไว้สำหรับปัจจุบัน คริสตจักรที่เชื่อในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่เริ่มต้นโดยเชื่อว่าข้อความนี้สอนให้ผู้หญิงไว้ผมยาวและบางคริสตจักรก็ดำเนินเช่นนั้นมาจนถึงทุกวันนี้ พวกเราเชื่อว่าพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2ทิโมธี 3:16) พวกเราไม่เชื่อว่าสามารถที่จะละเลยข้อพระคัมภีร์ใดๆ ได้ แต่ละข้อนั้นมีค่าและมีความสำคัญ ขอให้เราวิเคราะห์ข้อความนี้ในแง่คิดดังกล่าว

อำนาจทางฝ่ายวิญญาณของเปาโล ข้อ 1 – 2: เปาโลตักเตือนให้เราทำตามเขาและปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือคำสั่งสอนที่เขาให้ไว้กับเรา ซึ่งรวมถึงเรื่องผมที่สอนไว้ในข้อต่อๆ มา

หลักการของอำนาจที่ทรงกำหนดไว้ ข้อ 2 – 3: พระเจ้าทรงเป็นศีรษะของพระคริสต์ ข้อความนี้หมายความว่าเนื้อหนังของพระเยซูอยู่ใต้พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในตัวพระองค์ พระคริสต์ทรงถ่อมเนื้อหนังของพระองค์ลงต่อแผนการและพระประสงค์ของพระวิญญาณจนถึงความตาย (ฟีลิปปี 2:8) ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายและชายเป็นศีรษะของหญิง ซึ่งหมายความว่าผู้ชายต้องเป็นหัวหน้าของครอบครัว พระเจ้าทรงกำหนดให้ผู้ชายเป็นผู้มีอำนาจทางฝ่ายวิญญาณและเป็นตัวแทนของครอบครัว ทุกวันนี้ผู้ชายเป็นตัวแทนของมนุษยชาติทั้งหมดทั้งชายและหญิงเหมือนดังที่อาดัมเป็นในตอนต้น (อพยพ 20:5) แม้ว่าผู้หญิงจะมีเสรีภาพ ผู้หญิงยังต้องเชื่อฟังสามีของตน (เอเฟซัส 5:22; โคโลสี 3:18; 1เปโตร 3:1)

ข้อ 4: ผู้ชายไม่ควรจะมีผ้าคลุมศีรษะเวลาที่เขาอธิษฐานหรือเผยพระวจนะ การทำเช่นนั้นทำความอัปยศแก่พระคริสต์ผู้ซึ่งเป็นศีรษะของเขา การเผยพระวจนะรวมไปถึงการเทศนาและการเป็นพยานที่ได้รับการทรงเจิม

ข้อ 5: ในทางตรงกันข้าม ผู้หญิงที่อธิษฐาน เทศนาหรือเป็นพยานโดยไม่ได้คลุมศีรษะทำความอัปยศแก่ศีรษะของเธอ ซึ่งก็คือผู้ชายนั่นเอง เพศทั้งสองไม่ควรจะพยายามเปลี่ยนที่กัน การคลุมศีรษะของผู้หญิงเป็นเครื่องแสดงตำแหน่งที่พระเจ้าทรงวางเธอไว้ ผมที่ยาว (ไม่ได้ตัด) เป็นผ้าคลุมที่พระเจ้าทรงประทานให้ผู้หญิงตามข้อ 15

ข้อ 6: หากผู้หญิงไม่คลุมศีรษะ ก็เป็นเรื่องเสื่อมเสียและน่าอับอาย เหมือนว่าเธอได้ตัดผมหรือโกนศีรษะ ซึ่งหมายความว่าเธอไม่มีสง่าราศีอีกต่อไป

ข้อ 7-9: ผู้ชายเป็นพระฉายาของพระเจ้า (ปฐมกาล 1:26) เขาเป็นตัวแทนของมวลมนุษย์ และไม่ควรจะคลุมศีรษะ ดังนั้นในหมู่มนุษย์ด้วยกัน ผู้ชายมีอำนาจสูงสุด อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงเกิดจากผู้ชาย (ปฐมกาล 2:22) เพื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์นี้ ผู้หญิงควรจะคลุมศีรษะ เพศต้องเป็นสิ่งที่แยกแยะได้ ผู้หญิงเป็นสง่าราศีของผู้ชายและผมเป็นสง่าราศีของผู้หญิง (ข้อ 15)

ข้อ 10: แม้แต่ทูตสวรรค์ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เรารู้ว่าทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้เห็นความรอดของเรา (1เปโตร 1:12) นอกจากนี้ เรารู้ว่าความหยิ่งยโสและการไม่เชื่อฟังเป็นเหตุให้ซาตานและทูตสวรรค์มากมายถูกปรับโทษ (1ทิโมธี 3:6; อิสยาห์ 14:12-15) เราได้รับการสอนให้รู้ว่าผู้หญิงต้องมีอำนาจ (ซึ่งคือเครื่องหมาย) บนศีรษะของเขาเพราะเห็นแก่เหล่าทูตสวรรค์ เขาจะต้องเป็นตัวอย่างให้กับทูตสวรรค์ ทูตสวรรค์มองดูว่าผู้หญิงนั้นมีเครื่องหมายของการอุทิศตัว การยอมจำนนและการที่พระเจ้าจะฟังคำอธิษฐานของเธอหรือไม่ หรือว่าผู้หญิงนั้นไม่เชื่อฟังเหมือนเช่นซาตาน ยิ่งไปกว่านั้นผู้หญิงเป็นแบบของคริสตจักร และผู้หญิงแสดงให้ทูตสวรรค์เห็นว่าคริสตจักรนั้นยอมจำนนต่อพระคริสต์ ซึ่งเป็นศีรษะของคริสตจักรหรือไม่ ดังนั้นผมที่ไม่ได้ตัดของผู้หญิงเป็นสัญลักษณ์ของการยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจ

ข้อ 11-12: เปาโลอธิบายว่าผู้หญิงไม่ได้ด้อยกว่าผู้ชายและผู้ชายจะไม่สมบูรณ์หากไม่มีผู้หญิง และสิ่งนี้ก็เป็นจริงอย่างมากในคริสตจักร อย่างไรก็ตาม จะต้องมีผู้ได้รับเลือกให้เป็นศีรษะ (ตัวแทนและผู้มีอำนาจ) และพระเจ้าทรงแต่งตั้งให้ผู้ชายเป็นผู้นั้น

ข้อ 13: เปาโลใช้คำถามเป็นส่วนหนึ่งของวิธีการสอน เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุมศีรษะเมื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า คำตอบของเปาโลก็คือเป็นสิ่งน่าอายที่ผู้หญิงจะทำเช่นนั้น (ข้อ 5)

ข้อ 14: ธรรมชาติ ไม่ใช่ธรรมเนียม ได้สอนให้ผู้ชายไว้ผมสั้น และผู้หญิงไว้ผมยาว พระประสงค์ของพระเจ้าคือเพื่อคงการแยกเพศทั้งสองในเรื่องนั้น

ข้อ 15: ผมของผู้หญิงทรงให้ไว้เพื่อเป็นสง่าราศีของเธอ มีไว้เพื่อคลุมศีรษะเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งในข้อก่อนหน้านั้น ในข้อนี้ไม่ได้หมายถึงผ้าคลุมอื่นใดเช่น หมวกหรือผ้าพันคอ อย่างหนึ่งก็คือ ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวอย่างชัดเจนว่าผมของผู้หญิงมีไว้คลุมศีรษะของเธอ นอกจากนี้ คงจะยากที่ผู้หญิงจะต้องหยุดหาผ้าและใช้ผ้าคลุมศีรษะทุกครั้งที่ต้องการอธิษฐานหรือเป็นพยานต่อผู้อื่น เพราะหากเป็นเช่นนั้นแล้ว คริสเตียนที่แท้จริงซึ่งมีใจติดต่อกับพระเจ้าตลอดเวลาและอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ (1เธสะโลนิกา 5: 17) คงจะต้องคลุมผ้าหรือสวมหมวกอยู่ตลอดเวลา เปาโลบอกกับเราว่าผู้หญิงไม่ต้องคลุมผ้าเพราะว่าผมของผู้หญิงนั้นเป็นสิ่งที่คลุมได้อย่างเพียงพอแล้ว

สำหรับผู้ที่สนใจภาษากรีก คำว่า “คลุม” ในข้อ 6 คือ *คาทาคาลูพโท* (*katakalupto*) ซึ่งสตรองค์แปลว่า “การคลุมทั้งหมด เช่น คลุมผ้า” คำว่า “คลุม” ในข้อสิบห้าคือ *เพะริบอไลออน* (*peribolaion*) ซึ่งสตรองค์แปลว่า “สิ่งที่ใช้คลุม เช่นเสื้อคลุม ผ้าคลุม” ดังนั้นข้อห้าและหกกล่าวว่าศีรษะของผู้หญิงควรจะได้รับการคลุมทั้งหมด ข้อสิบห้ากล่าวว่าผมของผู้หญิงเป็นผ้าคลุมของเขา เห็นได้อย่างชัดเจนว่าผมยาวเป็นสิ่งที่เพียงพอแล้วในการคลุมศีรษะตามพระคัมภีร์ข้อห้า หก และสิบสาม

ข้อ 16: บุตรของพระเจ้าจะต้องไม่ชอบโต้เถียง คริสตจักรไม่มีธรรมเนียมในการโต้เถียงคำสอนตามพระวจนะของพระเจ้า ไม่มีธรรมเนียมเกี่ยวกับเรื่องผมนอกเหนือไปจากที่เปาโลได้อธิบายไว้ บางคนพยายามที่จะกล่าวว่าข้อพระคัมภีร์นี้หมายความว่าหากมีผู้ไม่เห็นด้วยกับคำสอนนี้แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องเชื่อฟัง อย่างไรก็ตาม หากเป็นเช่นนั้นจริง คำสอนทั้งหมดของเปาโลก็ไม่มีความหมาย และเขาก็ยอมให้มีการโต้แย้งและความไม่เชื่อฟัง เป็นเรื่องโง่เขลาที่จะคิดว่าเปาโลกล่าวว่า “หากท่านไม่มีธรรมเนียมเช่นนั้น ท่านไม่ต้องเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าก็ได้” เมื่ออ่านข้อพระคัมภีร์ทั้งข้อสองและข้อสิบหก เราจะเห็นอย่างชัดเจนว่าเปาโลบอกเราให้เชื่อฟังคำสอนของเขา ไม่ใช่โต้เถียง

เหตุผลเกี่ยวกับคำสอนเรื่องผมตามพระคัมภีร์ ขอให้เราสรุปเหตุผลเกี่ยวกับคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่ผู้ชายไว้ผมสั้นและผู้หญิงไว้ผมยาว โดยพื้นฐานแล้ว ผมที่ยาวของผู้หญิงเป็นสัญลักษณ์ของความสัมพันธ์ของผู้หญิงคนนั้นกับผู้ชาย ผมยาวเป็นสง่าราศีของผู้หญิงเหมือนดังเช่นผู้หญิงเป็นสง่าราศีของผู้ชาย ผมยาวแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมาจากผู้ชายและแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงเป็นรองสามีของเธอ เมื่อแสดงการยอมจำนนต่อสามีของตนเอง ผมยาวยังแสดงให้เห็นการยอมจำนนต่อแผนการและพระประสงค์ของพระเจ้า เป็นหมายสำคัญต่อทูตสวรรค์ว่าผู้หญิงนั้นยอมจำนนต่อพระเจ้าและเชื่อฟัง เป็นหมายสำคัญถึงสง่าราศีและอำนาจจากพระเจ้าของผู้หญิง พระองค์ทรงประทานผมให้ผู้หญิงเพื่อใช้คลุมศีรษะเพื่อที่จะอธิษฐาน เผยพระวจนะ เทศนาและเป็นพยานโดยที่ไม่ต้องอับอาย การที่ผู้หญิงมีผมยาวและผู้ชายมีผมสั้นเป็นเรื่องที่ธรรมชาติสอนไว้และแสดงให้เห็นว่าบุคคลทำตามแผนการของธรรมชาติและความปรารถนาที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ในมนุษย์ ผมทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างเพศซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญมากต่อพระเจ้า (ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 22:5 และบทที่ 6) เพื่อเป็นตัวอย่างในเรื่องนี้ เราสามารถมองดูความทันสมัยและความเป็นตะวันตกในหลายๆ ประเทศ ตามประวัติศาสตร์การที่สังคมยอมรับเรื่องที่ผู้หญิงตัดผมนั้นเกี่ยวข้องอย่างมากกับเรื่องที่ผู้หญิงแต่งกายด้วยเสื้อผ้าผู้ชาย สูบบุหรี่ ดื่มเหล้าและลดหย่อนในเรื่องมาตรฐานศีลธรรม

โดยทั่วไป ผมยาวของผู้หญิงคริสเตียนเป็นสัญลักษณ์ของการแยกจากโลกเหมือนดังเช่นนาศีร์ในอดีต พระเจ้าทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์มีลักษณะเฉพาะที่แยกพวกเขาออกจากคนอื่นๆ ในโลกอยู่เสมอ ชาวยิวเป็นตัวอย่างที่ดี พวกเขาเป็นชนชาติเก่าแก่เพียงชาติเดียวที่ยังคงมีชีวิตอยู่ด้วยเอกลักษณ์ประจำชาติ วัฒนธรรมและศาสนาที่เป็นเอกลักษณ์แม้ว่าพวกเขาจะไม่มีแผ่นดินอยู่อาศัยเป็นเวลาเกือบ 1,900ปีแล้ว เหตุผลก็คือว่าคำสั่งและกฎของพระเจ้าทำให้เขาแยกตัวออกมา ในทำนองเดียวกัน วิถีทางเดียวที่คริสตจักรจะอยู่รอดได้คือต้องคงการแยกออกจากโลก ด้วยเหตุนั้น พระเจ้าทรงสามารถที่จะเลือกอะไรก็ตามเพื่อให้เป็นสัญลักษณ์ของการแยกออกอย่างหนึ่ง พระองค์ไม่ได้เลือกผมโดยปราศจากเหตุผลแต่เป็นไปตามเหตุผลที่เพิ่งจะกล่าวมา เมื่อเราเริ่มปฏิบัติตามคำสั่งนี้แล้ว เราจะเห็นได้ว่าคำสั่งดังกล่าวทำให้คริสตจักรแยกตัวออกจากโลกได้เป็นอย่างดี

แบบ (ตัวอย่าง) เพื่อเป็นอีกเหตุผลในการที่ผู้หญิงไว้ผมยาว เราจะต้องเข้าใจคำสอนนี้มีความเกี่ยวข้องกับแบบอย่างไร ผู้ชายเป็นแบบของพระคริสต์ ผู้หญิงเป็นแบบของคริสตจักรซึ่งเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ มีการสอนเรื่องแบบนี้ในข้อสามและในเอเฟซัส 5:22-32 ดังนั้น การที่ผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นสัญลักษณ์ว่าพระคริสต์ไม่ใช่ศีรษะของคริสตจักร และการที่ผู้หญิงจะตัดผมก็เป็นสัญลักษณ์ว่าคริสตจักรไม่ได้ยอมจำนนต่อพระคริสต์และคริสตจักรนั้นได้เสียสง่าราศีไป

การศึกษาของเราขึ้นอยู่ความสำคัญของแบบ คนจำนวนมากไม่เข้าใจแบบที่สวยงามของพระคัมภีร์ และคนจำนวนมากไม่คิดว่าเป็นเรื่องสำคัญ แม้ว่าเราอาจไม่เข้าใจความสำคัญทั้งหมดของสัญลักษณ์เหล่านี้ แต่เราควรตระหนักว่าพระเจ้าทรงให้ความสำคัญกับเรื่องนั้นเป็นอย่างมาก ดังนั้น เราควรเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าทุกประการแม้แต่ในเวลาที่เราไม่เข้าใจว่าทำไมจึงต้องทำเช่นนั้น ขอให้พิจารณาดูเหล่าธรรมิกชนในพระคัมภีร์เก่า พวกเขาไม่เข้าใจคำสั่งและแผนการของพระเจ้าทุกประการอย่างแน่นอน สิ่งซึ่งเป็นเรื่องลี้ลับต่อพวกเขาได้สำแดงให้เราเห็นในทุกวันนี้ ตัวอย่างเช่นน้ำมันที่เขาใช้ในพิธีการเป็นแบบของพระวิญญาบริสุทธิ์ซึ่งเป็นพระวิญญาณของพระเจ้า การช่วยชาวอิสราเอลให้รอดพ้นด้วยโลหิต น้ำในทะเลแดงและการรับบัพติศมาด้วยเมฆที่นำพวกเขาไปสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาเป็นแบบของความรอดของเราเอง (1โครินธ์ 10:1-2) งูที่โมเสสยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารกลายเป็นแบบของพระเยซูผู้ซึ่งถูกยกขึ้นที่กางเขน (ยอห์น 3:14) ชิ้นส่วนต่างๆ ของพลับพลานั้นมีส่วนเกี่ยวข้องมากมายกับแผนการของความรอดในปัจจุบัน ชาวอิสราเอลไม่เข้าใจในสิ่งนี้ แต่เพราะเขาเชื่อฟังในเรื่องเหล่านี้ ทำให้เราได้รับความเข้าใจและการอวยพระพร เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาไม่ทำตามตัวอย่างที่พระเจ้ากำลังตั้งไว้ เพราะการไม่เชื่อฟังของเขา พระเจ้าทรงพิพากษาพวกเขา

ขอให้ดูโมเสสเป็นตัวอย่าง เขาไม่เข้าใจเรื่องแบบและไม่จำเป็นต้องเข้าใจ แต่เขาต้องเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า พระองค์ทรงสั่งให้โมเสสตีไม้ลงบนศิลาในครั้งหนึ่งและพูดกับศิลาในอีกครั้งหนึ่งเพื่อจัดหาน้ำให้กับชาวอิสราเอล แต่โมเสสกลับตีลงบนศิลเป็นครั้งที่สอง เรื่องนี้ดูจะเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับเรา แต่พระเจ้าทรงไม่ให้โมเสสเข้าไปในดินแดนแห่งพันธสัญญาเพราะเหตุนั้น (อพยพ 17:6; กันดารวิถี 20:8-12) การกระทำที่ไม่เชื่อฟังนี้ทำให้โมเสสไม่ได้รับในสิ่งที่เขาเตรียมตัวและพยายามทำในตลอดชีวิตของเขา ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น 1โครินธ์ 10:4 สอนว่าพระศิลาคือพระคริสต์ พระเยซูทรงถูกตีในครั้งเดียวเท่านั้น ดังนั้นการไม่เชื่อฟังของโมเสสมีส่วนในการทำลายแบบที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้ เห็นได้ชัดว่า การไม่เชื่อฟังนี้เป็นสิ่งร้ายแรงต่อพระเจ้า

เนื่องจากคำสอนของพระเจ้าในเรื่องผมเกี่ยวข้องกับแบบอย่างมาก เราควรจะเชื่อฟังคำสอนนี้เป็นอย่างมาก เราไม่สามารถโยนเรื่องนี้ทิ้งไปได้ ไม่ว่าจะเกิดปัญหาอะไรหรือผู้อื่นจะคิดอย่างไรหน้าที่ของเราคือรับใช้และเชื่อฟังพระเจ้า และนั่นคือความรักเที่ยงแท้อย่างแท้จริง พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15)

ผมยาวคือยาวแค่ไหน ในทางปฏิบัติ ผู้คนจำนวนมากต้องการรู้ความหมายที่ชัดเจนของคำว่าผมยาวสำหรับผู้หญิง จากการศึกษาเกี่ยวกับนาศีร์ เราเห็นว่าคำว่าผมยาวหมายถึงผมที่ไม่ตัดหรือผมที่ยาวอย่างเป็นอิสระ ความหมายอื่นๆ นอกจากนี้ไม่ตรงตามพระคัมภีร์ เมื่อปล่อยให้ผมยาวอย่างเป็นอิสระ เราอนุญาตให้ธรรมชาติซึ่งเป็นครูดังที่เปาโลกล่าวถึงในข้อสิบสี่เป็นผู้ตัดสินความยาวที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิงแต่ละคน นอกจากนี้ ข้อหกยังได้แสดงให้เห็นว่าหากผู้หญิงตัดผมออกเล็กน้อย ก็เหมือนกับการที่ผู้หญิงนั้นโกนศีรษะ เราจะเห็นว่ามีการกล่าวถึงความยาวสามระดับด้วยกัน ได้แก่ ยาว(ไม่ตัด) สั้น(ตัด) และโกนศีรษะ

ผมของผู้ชายควรจะสั้นพอที่แยกผู้ชายออกจากผู้หญิงได้ ความยาวระดับนี้อาจแตกต่างกันไปตามเวลาและวัฒนธรรม ในเวลาและวัฒนธรรมของเรานี้เราต้องจำไว้ว่าผมของผู้ชายใช้เป็นสัญลักษณ์ของการกบฏต่อผู้มีอำนาจและศีลธรรม ดังนั้นผมของผู้ชายควรจะเรียบร้อยและสั้นพอที่ผู้อื่นจะไม่คิดว่าเขาเป็นคนไม่เชื่อฟัง ในการตัดสินความยาวของผมผู้ชายที่เหมาะสมนั้น เราต้องคำนึงถึงคำถามต่อไปนี้ ผมของผู้ชายสั้นกว่าผมของผู้หญิงทั่วไปในสังคมหรือไม่ เป็นการเข้าหาคริสตจักรหรือพระคริสต์หรือไม่ เป็นสัญลักษณ์ของการกบฏต่อผู้มีอำนาจในสังคมหรือไม่ เป็นสัญลักษณ์ของการกบฏต่อศิษยาภิบาลหรือไม่ เป็นอุปสรรคขัดขวางหรือทำให้ผู้อื่นในคริสตจักรสะดุดหรือไม่ (1โครินธ์ 8:9-13) เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าผู้ชายคนนั้นเป็นเหมือนกับสิ่งไม่พึงปรารถนาของโลกนี้ อันเป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงให้เขาให้รอดพ้นมาหรือไม่ เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าเขาตามความนิยมและแฟชั่นของโลกนี้มาก

เกินไปหรือไม่ เป็นพยานที่ดีต่อบุคคลภายนอกหรือไม่ คำถามที่คล้ายคลึงกันนี้ยังใช้ได้กับเส้นขนบนหน้าด้วย น่าสนใจที่จะพิจารณากฎหมายบางอย่างที่หลายๆ ประเทศกำหนดขึ้นเกี่ยวกับผมของผู้ชาย เช่น เกาหลีและสิงคโปร์ออกพระราชบัญญัติห้ามผู้ชายไว้ผมยาวลงมาปิดคอเสื้อ หูหรือคิ้ว

ตอนนี้เป็นเวลาที่เหมาะสมแล้วที่จะขจัดความเชื่อที่ว่าพระเยซูมีผมยาวซึ่งเป็นผมแบบผู้หญิง ประการแรก พระองค์ไม่ได้เป็นชาวนาศีร์เหมือนดังที่บางคนเชื่อ แต่เป็นชาวนาซาเร็ธซึ่งหมายถึงผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองนาซาเร็ธ พระองค์ดื่มน้ำองุ่นและแตะต้องศพ ดังนั้นเราจึงรู้ว่าพระองค์ไม่ได้ถือปฏิญาณนาศีร์ ภาพวาดทั้งหมดที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์มีผมยาวเป็นภาพที่วาดขึ้นมาในหลายศตวรรษต่อมาและไม่มีพื้นฐานตามพระคัมภีร์หรือตามประวัติศาสตร์ รูปปั้นและเหรียญโรมันรวมทั้งหลักฐานทางประวัติศาสตร์อื่นๆ แสดงให้เห็นว่าผู้ชายในสมัยพระคริสต์ไว้ผมสั้น ไม่มีการแสดงภาพตามประวัติศาสตร์ที่ผู้ชายในสมัยนั้นมีผมยาวระดับไหล่ หากพระคริสต์ทรงไว้ผมยาวจริง พระองค์ก็คงจะขัดแย้งกับพระวจนะที่ได้รับการดลใจของพระองค์เองและขัดแย้งกับธรรมชาติที่พระองค์ทรงออกแบบขึ้นมา

การย้อมผม ในเวลานี้ ควรจะกล่าวถึงการย้อมผมด้วย สุภาษิต 16:31 กล่าวว่าศีรษะที่มีผมหงอกเป็นมงกุฎแห่งศักดิ์ศรี การเปลี่ยนสีผมทำให้ศักดิ์ศรีนั้นเสียไป พระเยซูพระองค์เองทรงคาดว่าคนจะไม่เปลี่ยนสีผมของพวกเขา (มัทธิว 5:36) เหตุผลเป็นเหตุผลเดียวกับการไม่ใช้เครื่องสำอางดังที่ได้กล่าวถึงมาแล้วในบทที่ 6 การทาแก้ม คิ้วหรือขนตา และการย้อมผมไม่มีความแตกต่างกัน เช่นเดียวกับ การใส่ขนตาปลอมและการสวมวิกโดยเฉพาะวิกที่มีสีและความยาวที่ไม่เป็นธรรมชาติ การตัดผมและการสวมวิกผมสั้น วิธีที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับทั้งผู้ชายและผู้หญิงคือการไม่ใช้สิ่งใดๆ กับผมที่จะทำให้ผมเปลี่ยนสีไปจากสีธรรมชาติ

ทัศนคติ มีอันตรายสองประการเกี่ยวกับทัศนคติของผู้หญิงในเรื่องผมยาว ผู้หญิงบางคนรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างมากที่ต้องยุ่งยากในการดูแลรักษาหรือจัดแต่งผมยาว หากพยายามบ้าง ก็เป็นไปได้ที่จะจัดแต่งผมยาวให้ดูทันสมัย เรียบร้อยและน่าดู คนจำนวนมากกล่าวว่า “ฉันจะทำทุกสิ่งสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่เมื่อถึงเรื่องผม พวกเขาไม่เต็มใจ บางครั้งลืมไปด้วยซ้ำว่าทำไมจึงไว้ผมยาว ทัศนคติเช่นนี้แสดงถึงความเห็นแก่ตัว ความเกียจคร้าน การขาดการอุทิศตนและการขาดความรักต่อพระเจ้า

ทัศนคติที่เป็นอันตรายอีกอย่างหนึ่งคือความยโสและความโอ้อวด เป็นไปได้ที่จะจัดแต่งผมซึ่งควรจะเป็นสัญลักษณ์ของการยอมจำนนออกมาในรูปการโอ้อวด ทรงผมที่ใหญ่โต ประดับตกแต่งมากจนเกินไปและมีเครื่องประดับผมที่หรูหราดึงดูดผู้อื่นมายังตัวผู้ใส่ ไม่ได้ทำให้เกิดความสนใจในความหมายของการมีผมยาว การกระทำดังกล่าวเป็นการทำลายจุดประสงค์และการเป็นพยานของผมยาว ผู้คนจำนวนมากรู้สึกประทับใจกับผมยาวที่บริสุทธิ์และสวยงามของผู้หญิงในคริสตจักรและการประชุมต่างๆ แต่มีอีกหลายคนที่รู้สึกงง สับสนและเบื่อหน่ายกับการแสดงความโอ้อวด ปัญหานี้เกิดขึ้นในสมัยอัครสาวกเช่นกัน เปาโลเขียนถึงผู้หญิงที่ “ถักผม” ใน 1ทิโมธี 2:9 ซึ่งในพระคัมภีร์ฉบับ Amplified Bible แปลว่า “การจัดแต่งผม[อย่างประดับประดา]” เปโตรเตือนเกี่ยวกับการประดับประดามากเกินไปเมื่อถักผม (1เปโตร 3:3) ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อแสดงให้เห็นธรรมเนียมหลายอย่างในสมัยนั้น ซึ่งรวมไปถึงการใช้เครื่องประดับผมจำนวนมากและการถักผมประดับประดาด้วยเส้นไหมที่มีเหรียญทองติดอยู่ ดังนั้นเราต้องมีความพอประมาณและความพอควรแม้แต่ในเรื่องการประดับผม คงเป็นเรื่องน่าอายที่ผู้หญิงจะทำลายความบริสุทธิ์ของเธอด้วยสิ่งที่ทรงตั้งพระทัยให้เป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์

เราควรจะละเลย 1โครินธ์ 11:1-16 หรือไม่ โดยสรุปแล้ว เราควรจะทำอย่างไรกับ1โครินธ์ 11:1-16 แน่นอนว่าเราไม่สามารถละเลยข้อพระคัมภีร์นั้นไปได้ หรือไม่ถือเป็นจริงเป็นจังเพียงเพราะว่าเราคิดว่าเป็นเรื่องยุ่งยาก ข้อพระคัมภีร์นี้สำคัญมากพอๆ กับการที่โมเสสจะต้องพูดกับศิลา หากเราไม่คิดว่าข้อพระคัมภีร์นี้มีไว้สำหรับเราทุกวันนี้ แล้วทำไมเราจึงไม่ตัดข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ในพระคัมภีร์ที่คล้ายคลึงกันทิ้งไปเสีย ทำไมเราไม่ละเลยส่วนที่เหลือของบทนั้นที่บอกเราให้ถือพิธีศีลระลึก

ผู้รับใช้ควรจะปฏิบัติเช่นไร เขาไม่สามารถเป็นกลางได้ในเรื่องพระวจนะของพระเจ้า หากเป็นพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ผู้รับใช้จะต้องสอนพระวจนะนั้นกับสมาชิกของเขา มิฉะนั้น ทั้งเขาและสมาชิกจะต้องปฏิบัติตามพระเจ้า ผู้รับใช้ต้องศึกษาว่าพระคัมภีร์หมายความว่าอย่างไร หากเขาไม่เข้าใจพระวจนะแล้ว เราต้องทูลขอสติปัญหาและความรู้จากพระเจ้า เมื่อเขารู้พระวจนะของพระเจ้าแล้ว เขาจะต้องเทศนาพระวจนะนั้น มิฉะนั้นแล้ว เขาก็จะเป็นผู้รับจ้างที่เทศนาเพื่อเงินหรือเพื่อเสียงปรบมือของผู้คน ผู้

เลี้ยงแกะที่แท้จริงจะรักสมาชิกของเขามากพอที่จะเทศนาความจริงแม้ว่าพวกเขาอาจไม่ต้องการได้ยินก็ตาม เขาจะรักพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมดไม่ใช่เพียงส่วนหนึ่งส่วนใด เขาจะไม่ยอมให้มีการไม่เชื่อฟังเกิดขึ้นโดยการแต่งตั้งผู้ที่ละเลยและไม่เชื่อฟังพระวจนะบางส่วนขึ้นเป็นผู้นำ ผู้ที่ไม่สอนพระวจนะบางส่วนไม่ควรจะสอนพระวจนะเลย หรือเขาจะต้องถูกพิพากษาอย่างเข้มงวด (ยากอบ 3:1) ผู้นำจะต้องมีจุดยืน

คำถามก็คือเราจะละ 1โครินธ์ 11:1-16 ออกจากพระคัมภีร์หรือเราจะทำตามคำสอนนั้นทุกประการ

8. พระวิหารของพระเจ้า

"ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน...ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น" (1โครินธ์ 6:19; 3:17)

ร่างกายของเรา ข้อพระคัมภีร์สองข้อที่ยกมาบางส่วนนี้สอนว่าร่างกายของเราเป็นวิหารและสถานที่สถิตของพระวิญญาณของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ เราต้องไม่ทำให้ร่างกายของเราเป็นมลทิน ในความหมายโดยทั่วไปหมายถึงความผิดบาปทุกชนิดที่เรากระทำด้วยร่างกายของเรา ในบทนี้เราจะศึกษาบางสิ่งที่เป็นอันตรายและทำให้ร่างกายเป็นมลทิน ข้อพระคัมภีร์ข้างต้นไม่ได้หมายถึงสิ่งเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการกระทำที่คล้ายคลึงกันซึ่งทำให้ร่างกายของเราเป็นมลทิน เราจะกล่าวถึงเรื่องอาหาร เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ยาสูบและยาที่เกี่ยวข้องกับข้อพระคัมภีร์นี้

อาหาร หลังจากทรงสร้างโลก พระเจ้าทรงประทานผัก ธัญพืชและผลไม้ทุกชนิด ยกเว้นต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่วเพื่อเป็นอาหารแก่มนุษย์ พระองค์ทรงประทานต้นไม้เขียวทั้งหมดเป็นอาหารแก่สัตว์ (ปฐมกาล 1:29-30, 2:16-17) หลังจากน้ำท่วม พระเจ้าทรงอนุญาตให้มนุษย์กินทุกสิ่งที่มีชีวิตได้ทั้งพืชและสัตว์ ข้อจำกัดเดียวคือไม่สามารถกินเลือดได้ (ปฐมกาล 9:1-4) ขอให้สังเกตว่าเมื่อพระเจ้าทรงให้มนุษย์กินพืชได้ พระองค์ทรงห้ามไม่ให้กินต้นไม้ต้นหนึ่งเพราะเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นพระเจ้าสูงสุดของพระองค์และเพื่อเป็นสิ่งเตือนใจอาดัมถึงความสัมพันธ์นั้น เมื่อพระเจ้าทรงอนุญาตให้มนุษย์กินสัตว์ได้ พระองค์ทรงห้ามไม่ให้กินเลือดเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์เท่านั้นที่ทรงเป็นผู้ให้ชีวิต

บทบัญญัติของโมเสสในเลวีนิติ 11 และเฉลยธรรมบัญญัติ 14 มีข้อห้ามเรื่องอาหารหลายประการ ชาวอิสราเอลได้รับอนุญาตให้กินสัตว์ได้ทุกชนิดที่ทั้งเคี้ยวเอื้องและมีกีบผ่า (เลวีนิติ 11:3) สัตว์ต้องห้ามคืออูฐ ตัวจงผา กระต่ายและหมู นอกจากนี้ปลาที่ไม่มีครีบและเกล็ดก็เป็นสิ่งสกปรก (เลวีนิติ 11:10) นกยี่สิบชนิดซึ่งส่วนใหญ่เป็นนกกินซากสัตว์และนกล่าเหยื่อก็เป็นสิ่งสกปรก (เลวีนิติ 11:13-19) สิ่งที่บินและคลานทั้งหมดซึ่งส่วนใหญ่เป็นแมลงยกเว้นตั๊กแตน จิ้งหรีดโกร่ง จักจั่นและตั๊กแตนโมเป็นสิ่งสกปรก จุดประสงค์หลักของบทบัญญัติเกี่ยวกับอาหารคือเพื่อแยกชาติอิสราเอลออกจากชาติอื่นๆ ของโลก บทบัญญัติเหล่านี้ยังมีไว้เพื่อรักษาชาวอิสราเอลจากอาหารที่ไม่สะอาดและมีเชื้อโรค ตัวอย่างเช่นหมูเป็นแหล่งพยาธิตัวจี๊ดถ้าไม่สะอาดและไม่ได้ปรุงอย่างเหมาะสม ในสมัยนั้น การฆ่าหมู การปรุงและการทำความสะอาดไม่ได้เป็นตามมาตรฐานของเรา ดังนั้นบทบัญญัติเหล่านี้เป็นประโยชน์ในทางการแพทย์

จากกิจการ 15 คริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ได้ประชุมกันเพื่อกำหนดว่าข้อห้ามใดในบทบัญญัติชาวยิวมีประโยชน์กับทุกวันนี้ เราพบว่ามีบทบัญญัติเพียงสี่ประการเท่านั้นที่คริสเตียนชาวต่างชาติจะต้องรักษา 1) ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ ซึ่งหมายความว่าเราต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับการบูชารูปเคารพไม่ว่าในวิธีใด รวมทั้งอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพและการกระทำที่ผิดศีลธรรมที่เป็นส่วนหนึ่งในเทศกาลบูชารูปเคารพ 2) ให้งดเว้นเสียจากล่วงประเวณี คำว่าล่วงประเวณีใช้รวมถึงความผิดบาปที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศทุกชนิด เช่น การเป็นชู้และการรักร่วมเพศ (ดูบทที่ 9) 3) ให้งดเว้นจากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย ซึ่งอ้างอิงไปถึงเลวีนิติ 17:13-14 เมื่อสัตว์ถูกฆ่า ต้องถูกเชือดเพื่อให้เลือดไหลออกจากซากศพ หากสัตว์ถูกรัดคอ ก็ยังคงมีเลือดอยู่ในสัตว์นั้นและผู้ซึ่งกินเนื้อสัตว์นั้นก็จะกินเลือดไปด้วย ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม 4) ให้งดเว้นจากการรับประทานเลือด [งดเว้นจากเลือด] บทบัญญัติทุกประการเกี่ยวกับเลือดรวมอยู่ในข้อนี้ ทั้งนี้ ไม่ใช่แต่เพียงการกินเลือดเท่านั้นแต่รวมไปถึงการทำให้เกิดเลือดโดยวิธีใดๆ เช่นการฆาตกรรม การฆ่าตัวตาย (ดูบทที่ 10)

ผลก็คือทุกวันนี้คริสเตียนสามารถจะกินอะไรก็ได้ยกเว้นเลือดและในบางสถานการณ์ ยกเว้นอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ ในกิจการ 15 ไม่มีการกล่าวถึงบทบัญญัติในเลวีนิติในเรื่องสัตว์ที่ไม่สะอาด ดังนั้น เราสามารถสรุปได้ว่า บทบัญญัติเหล่านั้นไม่มีประโยชน์อีกต่อไป เปาโลสอนว่าบทบัญญัติเกี่ยวกับอาหารเป็นเงาของสิ่งที่จะเกิดขึ้น บทบัญญัติบอกถึงการแยกสิ่งสะอาดออกจากสิ่งสกปรกในชีวิตของคริสเตียน เปาโลได้กล่าวถึงบทบัญญัติของโมเสสในเรื่องอาหารว่า "อย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรักปรำท่านในเรื่องการกิน หรือการดื่ม" (โคโลสี 2:16-17)

เลือด การกินเลือดหรือการกินเนื้อสัตว์ที่รัดคอตายซึ่งมีเลือดอยู่เป็นข้อห้ามหนึ่งในสองข้อเกี่ยวกับเรื่องอาหารของคริสเตียน ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เราต้องตระหนักว่าข้อห้ามนี้มีขึ้นก่อนบทบัญญัติของโมเสสและยังคงมีต่อไปหลังจากนั้น พระเจ้าทรงห้ามการกินเลือดหลายครั้งในพระคัมภีร์ (ปฐมกาล 9:4; เลวีนิติ 7:26; 17:10-14; เฉลยธรรมบัญญัติ 12:23-25; กิจการ 15:20, 29; 21:25) เหตุผลก็คือชีวิตของสัตว์หรือมนุษย์อยู่ในเลือด (เลวีนิติ 17:14) วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้พิสูจน์คำกล่าวนี้ว่าเป็นความจริง โดยค้นพบว่าอากาศและอาหารส่งไปยังส่วนต่างๆ ของร่างกายทางเลือด ในทุกยุคทุกสมัย พระเจ้าทรงเลือกเลือดเพื่อเป็นตัวแทนชีวิตและเพื่อเป็นวิธีที่จะให้อภัยความผิดบาป (ฮีบรู 9:22) ดังนั้น มนุษย์ต้องไม่กินเลือดไม่ว่าในรูปแบบใดก็ตาม

อาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ เป็นข้อห้ามอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับอาหารที่คริสเตียนต้องปฏิบัติตาม เปาโลสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน 1โครินธ์ 8:1-13 และ 10:23-33 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวกับเสรีภาพของคริสเตียนและความสัมพันธ์ของเสรีภาพและอาหาร เหตุผลของเปาโลคือเราที่ได้มาเชื่อพระเจ้ามีความรู้เพียงพอเกี่ยวกับเรื่องรูปเคารพและการบูชารูปเคารพ เรารู้ว่ารูปเคารพไร้สาระและรู้ว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ดังนั้นการกินอาหารซึ่งได้ถวายแก่รูปเคารพจึงไร้สาระเพราะรูปเคารพไร้สาระ (1โครินธ์ 8:4) ถึงกระนั้นก็ตาม มีข้อห้ามบางประการที่เราจะต้องปฏิบัติตามเพื่อที่ผู้อื่นจะไม่เข้าใจการกระทำของเราผิดไป เราไม่สามารถกินในงานเลี้ยงที่มีการให้อาหารแก่รูปเคารพและเราไม่สามารถช่วยเตรียมอาหารเพื่อการบูชารูปเคารพได้ หากเราทำเช่นนั้น เราทำให้ผู้บูชารูปเคารพเข้าใจว่าเรามีส่วนร่วมและเห็นด้วยกับการบูชาของพวกเขา ดังนั้นหากพี่น้องที่อ่อนแอ (นั่นคือผู้ซึ่งไม่มีความรู้คริสเตียนเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างชัดเจน) เห็นเรากินอาหารนี้ การทำเช่นนั้นอาจทำให้เขาสะดุดได้ ในทั้งสองกรณี เราทำร้ายผู้อื่นด้วยเสรีภาพของเรา (1โครินธ์ 8:7-9) ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนจึงไม่สามารถเข้าร่วมงานเลี้ยงที่มีการให้อาหารแก่รูปเคารพหรือวิญญาณทั้งหลายได้

สมมติว่ามีคนให้อาหารแก่คริสเตียนคนหนึ่ง ซึ่งเขาไม่รู้ว่าเป็นอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพมาก่อนหรือไม่ คริสเตียนคนดังกล่าวจะทำความบาปหรือไม่หากกินอาหารนั้นไป คำตอบคือ ไม่ เพราะเรารู้ว่ารูปเคารพนั้นไร้สาระ ในสมัยเปาโล มีอาหารจำนวนมากได้ถวายแก่รูปเคารพในวิหารของผู้ที่ไม่เชื่อซึ่งปุโรหิตไม่สามารถกินเองได้ทั้งหมด พวกเขาจึงขายอาหารเหล่านั้นในตลาด คำถามจึงเกิดขึ้นในหมู่คริสเตียนว่าจะเป็นความบาปหรือไม่หากกินอาหารนี้ หากเป็นเช่นนั้นพวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่าอาหารที่ขายในตลาดเป็นอาหารที่ได้ถวายแก่รูปเคารพหรือไม่ คำตอบของเปาโลคือ "ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดเนื้อนั้น รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ" (1โครินธ์ 10:25) หากท่านได้รับเชิญให้ไปทานอาหารหรือไปงานเลี้ยงซึ่งมีอาหารที่อาจได้ถวายแก่รูปเคารพก่อนแล้ว เปาโลกล่าวว่า "สิ่งที่เขาตั้งให้รับประทาน ก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ" (ข้อ 27) อย่างไรก็ตาม หากอาหารได้ถวายแก่รูปเคารพแล้วหรือมีผู้บอกท่านว่าอาหารนั้นได้ถวายแก่รูปเคารพ ก็ไม่ควรกินอาหารนั้น เพราะเห็นแก่คนที่มองดูท่านอยู่ (ข้อ 28-29) เราต้องจำไว้ว่าการบูชารูปเคารพจริงๆ แล้วเป็นการบูชาผีมาร ดังนั้นเราไม่อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับรูปเคารพได้เนื่องด้วยเหตุผลดังกล่าว (ข้อ 20)

ในเวลาสุดท้าย จะมีอาจารย์ที่สอน "ห้ามไม่ให้ทำการสมรส ห้ามบริโภคอาหารบางชนิดซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้เชื่อและรู้จักความจริงบริโภคด้วยความขอบคุณ" (1ทิโมธี 4:3) การสอนไม่ให้แต่งงานและกินอาหารบางอย่างเป็นสิ่งที่ขัดกับพระประสงค์ของพระเจ้า การแต่งงานได้ชำระไว้ด้วยพระวจนะของพระเจ้าและอาหารทุกอย่างได้ชำระไว้ด้วยการแสดงความขอบคุณและการอธิษฐาน (ข้อ 4-5) ไม่มีข้อห้ามใดๆ ในพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับอาหารบางประเภท

ความพอเหมาะพอควรและความตะกละ เราต้องจำไว้เสมอว่าต้องมีนิสัยการกินที่พอเหมาะ เราเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์และเราไม่สามารถทำให้ร่างกายของเรามีมลทินได้ ไม่มีรายการของสิ่งที่เรากินได้และกินไม่ได้ แต่พระวิญญาณทรงนำเราเป็นการส่วนตัว ในทางปฏิบัติ เราควรงดเว้นอาหารที่ส่งผลเสียต่อเรา หากมีสิ่งที่เรากินแล้วทำให้เราไม่สบาย จงงดเว้นอาหารนั้น

เราไม่ควรจะมีความผิดเนื่องจากความตะกละซึ่งคือการกินมากเกินไป การกินมากเกินไปอาจเป็นความบาปได้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:20; สุภาษิต 23:21) สุภาษิตสอนเราให้ใช้ความพอเหมาะและความพอดีในการกิน (สุภาษิต 25:16) พระเยซูทรงเตือนเราไม่ให้กินมากเกินไปหรือการกินจนอาเจียน (ลูกา 21:34) บางคนจะไม่คิดดื่มเหล้าหรือสูบบุหรี่เพราะสิ่งเหล่านี้จะเป็น

อันตรายต่อร่างกายของพวกเขา แต่จะกินมากจนตาย การกินมากเกินไปและการกินที่ไม่ถูกต้องอาจทำให้เกิดโรคมากมายและเสียชีวิตก่อนวัยอันควร การกระทำเช่นนี้เป็นการทำลายพระวิหารของพระเจ้า คนบาปจะรู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นคริสเตียนที่กล่าวโทษการไม่พอเหมาะพอควรและปล่อยตัวในบางอย่าง แต่กลับมีความผิดในเรื่องการกิน ผู้รับใช้จะสะท้อนภาพลักษณ์อย่างไรหากมีน้ำหนักมากเนื่องจากการกินมากเกินไปและออกกำลังกายน้อยเกินไป เรามีเสรีภาพคริสเตียนในเรื่องอาหาร แต่เราต้องทำตามสามัญสำนึกของเราและการทรงนำของพระวิญญาณด้วย เราต้องมีความพอเหมาะในทุกสิ่ง

ความพอเหมาะพอควรหมายถึงความพอดีและการควบคุมตนเอง จะต้องเป็นหลักสำคัญเมื่อเราจะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดทางร่างกายหรือทางอารมณ์ เราต้องต่อสู้เพื่อความเป็นผู้ใหญ่ในทุกสิ่ง อันจะเกิดขึ้นได้เพราะการเคร่งครัดในทุกสิ่ง (1โครินธ์ 9:25) บุคคลผู้ปกครองจิตใจของตัวเองได้ก็ดีกว่าผู้ที่ตีเมืองได้ (สุภาษิต 16:32) คนที่ปราศจากการปกครองตนเองก็เหมือนเมืองที่ปรักหักพังและไม่มีกำแพง (สุภาษิต 25:28) เราต้องรักษาร่างกายของเราภายใต้มือของเรา (1โครินธ์ 9:27) เราต้องไม่ยอมจำนนร่างกายของเราต่อสิ่งใดๆ ยกเว้นพระวิญญาณของพระเจ้า (โรม 6:12-13) ดังเช่นที่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์ ด้วยเหตุผลเหล่านี้ เราต้องหลีกเลี่ยงการกระทำใดๆ ที่จะทำให้เราสูญเสียการควบคุมตัวเอง ไม่ว่าจะอย่างถาวร เช่นการเสพติดหรืออย่างชั่วคราว เช่น การมึนเมา หากเราไม่ควบคุมตนเองตลอดเวลาแล้ว การป้องกันความบาปของเราก็จะอ่อนแอ และพระเจ้าไม่จะทรงสามารถใช้เราตามพระประสงค์ของพระองค์ได้

เครื่องดื่ม บทบัญญัติเกี่ยวกับเครื่องดื่มไม่มีข้อห้าม (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:26) อย่างไรก็ตาม แม้แต่ในช่วงพระคัมภีร์เก่า พระเจ้าทรงกล่าวโทษเครื่องดื่มที่มึนเมา (สุภาษิต 20:1; อิสยาห์ 5:11) พระคัมภีร์ใหม่กล่าวว่าไม่ว่าเราจะรับประทานหรือดื่มอะไร เราควรจะกระทำเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า (1โครินธ์ 10:31) ในการพิจารณาว่าจะรับประทานหรือดื่มอะไร เราต้องถามตัวเราเองว่า "ฉันกิน หรือดื่มสิ่งนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่" ซึ่งจะต้องไม่เป็นสิ่งที่ทำให้เราติดหรือทำให้สูญเสียการควบคุมตนเอง (1โครินธ์ 6:12)

กาแฟ ชา และน้ำอัดลม เครื่องดื่มเหล่านี้มีตัวกระตุ้นอย่างอ่อนเพราะมีส่วนผสมของคาเฟอีน ซึ่งไม่ใช่สิ่งไม่ดีหากเครื่องดื่มดังกล่าวไม่ทำอันตรายต่อร่างกายของท่านหรือทำให้ท่านติด หากท่านวิตกกังวล หงุดหงิด อ่อนแอ ป่วยหรือไม่สามารถอดอาหารได้นอกจากจะดื่มกาแฟในตอนเช้าหรือดื่มโค้ก ท่านอาจจะต้องเลิกนิสัยนี้เสีย ในฐานะคริสเตียน เราไม่สามารถปล่อยให้สิ่งใดมีอำนาจควบคุมเราหรือสั่งเราได้ ร่างกายของเราเป็นสมบัติของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากเรายอมต่อสิ่งอื่นๆ เราก็จะเป็นผู้รับใช้ของสิ่งนั้น (โรม 6:16) สรุปคือหากกาแฟ ชา โคล่าหรือสิ่งอื่นๆ ก่อให้เกิดผลข้างเคียงที่อันตรายต่อร่างกายของท่านหรือเกิดเป็นนิสัยขึ้นมา ขอให้เรียนรู้ที่จะควบคุมเสีย

เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ พระคัมภีร์เตือนเกี่ยวกับของมึนเมาไว้มากมายโดยเฉพาะในเรื่องเหล้าองุ่น สุภาษิตมีคำว่ากล่าวเกี่ยวกับเหล้าองุ่นและสุรามากมาย เช่น "เหล้าองุ่นให้เกิดการเยาะเย้ย และสุราก็ให้เกิดเป็นพาลเกเร ผู้ใดยอมให้มันพาเจิ่นไป ก็ไม่เป็นคนฉลาด" (สุภาษิต 20:1) "อย่ามองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดง เมื่อเป็นประกายในถ้วย และลงไปคล่องๆ " (สุภาษิต 23:31) ข้อพระคัมภีร์ข้อหลังนี้เป็นคำเตือนที่ชัดเจนเกี่ยวกับการดื่มเหล้าองุ่นหลังจากที่หมักเป็นสุราแล้ว ผลร้ายของเหล้าองุ่นและเหล้าองุ่นผสมคือความทุกข์ ความโศกเศร้า การทะเลาะวิวาท การพึมพำ บาดแผล ตาแดง ความบาปทางเพศ การพูดตลบตะแลง การเสียการควบคุมและการประสานงานของร่างกาย ความไม่มีเหตุผล และการเสพติด (สุภาษิต 23:29-35) บุคคลที่รักเหล้าองุ่นจะไม่ร่ำรวย (สุภาษิต 21:17)

ทั่วทั้งพระคัมภีร์เก่า บรรดาคนทั้งหลายที่แยกตัวออกต่อพระเจ้าถูกห้ามไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นและสุรา นาศีร์ถูกห้ามไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นและสุรา (กันดารวิถี 6:3; ผู้วินิจฉัย 13:7) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ดื่มเหล้า (ลูกา 1:15) ไม่สมควรที่พระราชาและเจ้าชายจะดื่มเหล้าด้วยเกรงว่าจะทำให้พวกเขาลืมบทบัญญัติของพระเจ้าและวินิจฉัยความเขวไป (สุภาษิต 31:4-5) ปุโรหิตถูกห้ามไม่ให้ดื่มเหล้าเมื่อรับใช้ต่อพระเจ้าในพลับพลาหรือวิหาร (เลวีนิติ 10:9; เอเสเคียล 44:21) ทุกวันนี้คริสเตียนทั้งหลายถูกแยกออกมาต่อพระเจ้า เราเป็นพระราชาและปุโรหิต เป็นปุโรหิตหลวงและเครื่องบูชาที่มีชีวิต (วิวรณ์ 1:6; 1เปโตร 2:9; โรม 12:1) ดังนั้นเราควรหรือไม่ที่จะดื่มสุรา

ความผิดบาปที่เกิดจากการดื่มเหล้าองุ่นเป็นครั้งแรกมีบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์ โนอาห์เมาเหล้าและทำให้ร่างกายของตัวเองเสียเกียรติไป ทำให้เกิดความอับอายแก่ผู้อื่นและเป็นโอกาสให้ผู้อื่นทำความบาป (ปฐมกาล 9:20-25) โลทเมาเหล้าและนอนกับลูกสาวของตัวเอง (ปฐมกาล 19:32-38) ข้อพระคัมภีร์ในพระคัมภีร์เก่าอีกมากมายกล่าวโทษเครื่องดื่มมึนเมา อิสยาห์ประกาศความวิบัติเกี่ยวกับการเมาเหล้า (อิสยาห์ 5:11) เขายังได้กล่าวอีกว่าสุราทำให้พลไพร่ ปุโรหิตและผู้เผยวจนะทำผิดไป หลงผิดไปและเสียการมองเห็นทางฝ่ายวิญญาณ (อิสยาห์ 28:7) เหล้าองุ่นชิงเอาความเข้าใจไปเสีย เหมือนเช่นการเล่นชู้ทำให้ความเข้าใจเสียไป (โฮเชยา 4:11) ฮาบากุกประกาศความวิบัติเกี่ยวกับผู้ที่ให้เพื่อนบ้านของเขาดื่ม (ฮาบากุก 2:15)

ในพระคัมภีร์ใหม่ การเมาเหล้าเป็นความบาปที่จะกันคนไม่ให้ได้รับส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า (1โครินธ์ 6:10; กาลาเทีย 5:19-21) พระเยซู เปาโลและเปโตรเตือนเรื่องการเมาเหล้า (ลูกา 21:34; โรม 13:13; เอเฟซัส 5:18; 1เปโตร 4:3) โดยเฉพาะผู้ปกครอง ผู้รับใช้และหญิงสูงอายุจะต้องไม่ดื่มเหล้า (1ทิโมธี 3:3; 8; ทิตัส 1:7; 2:3) หลังจากอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แล้ว เห็นได้ชัดว่าคริสเตียนต้องไม่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ อย่างไรก็ตาม คนจำนวนมากพยายามที่จะให้เหตุผลเกี่ยวกับการดื่มโดยอ้างข้อพระคัมภีร์จำนวนมากที่ดูเหมือนจะไม่ต่อต้านการดื่มเหล้า เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งนี้ เราควรจะศึกษาคำว่าเหล้าองุ่นในภาษาฮีบรูและภาษากรีก การศึกษาต่อไปนี้ยึดเอาพจนานุกรม *Hebrew and Chaldee Dictionary* ของสตรองค์และพจนานุกรม *Dictionary of the Greek New Testament* เป็นหลัก

มีคำในภาษาฮีบรูสองคำหลักที่แปลว่า “เหล้าองุ่น” ในพระคัมภีร์เก่า มีการใช้คำภาษาฮีบรูอื่นๆ อีก 9คำที่หมายถึงเหล้าองุ่นและสุราหลายชนิดเพียงไม่กี่ครั้ง *ยายิน (yayin)* เป็นคำที่ใช้มากที่สุดและหมายถึงเหล้าองุ่นชนิดใดก็ได้ โดยปกติหมายถึงเหล้าองุ่นที่หมัก ข้อพระคัมภีร์บางข้อซึ่งใช้คำว่า*ยายิน* เพื่อหมายถึงเหล้าองุ่นที่หมักโดยเฉพาะคือปฐมกาล 9:21; 19:32; 2ซามูเอล 13:28; เอสเธอร์ 1:10; สุภาษิต 20:1; 23:31 และ 31:4 นอกจากนี้ *ยายิน*ยังหมายความถึงน้ำองุ่นสดที่ไม่ได้หมักอีกด้วย (อิสยาห์ 16:10; เยเรมีย์ 48:33)

คำฮีบรูอีกคำหนึ่งซึ่งใช้อยู่บ่อยๆ เพื่อหมายความถึงเหล้าองุ่น คือ*ทีรอส (tiyrosh)* ซึ่งเกือบจะทุกครั้งหมายความถึงเหล้าองุ่นสดที่ไม่ได้หมัก มีเพียงคำนี้เท่านั้นที่ใช้สำหรับเหล้าองุ่นที่เป็นของถวาย เพราะพระจ้าทรงต้องการของถวายก่อนการหมัก (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:17; 14:23; เนหะมีย์ 13:5) เป็นคำที่ใช้หมายถึงความอุดมสมบูรณ์ในวลี “ข้าวและเหล้าองุ่น” (ปฐมกาล 27:28, 37; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:13; ฯลฯ) *ทีรอส*แปลว่า “เหล้าองุ่นใหม่” ในหลายแห่ง (สุภาษิต 3:10; โยเอล 1:10; ฯลฯ) และแปลว่า “เหล้าองุ่นหวาน” ในแห่งหนึ่ง (มีคาห์ 6:15) คำนี้ยังใช้ในหนังสืออิสยาห์ 65:8 ซึ่งกล่าวถึง “เหล้าองุ่นใหม่ที่หาได้จากพวงองุ่น” จากข้อพระคัมภีร์นี้เราเห็นว่าคำว่า*ทีรอส* ซึ่งแปลว่า “เหล้าองุ่น” หรือ “เหล้าองุ่นใหม่” หมายถึงน้ำองุ่นที่ไม่ได้หมัก ยังคงมีนำอยู่ในองุ่น

คำว่า *ออยนอส (oinos)* ในภาษากรีกเป็นคำเดิมของคำว่าเหล้าองุ่นในพระคัมภีร์ใหม่ โดยปกติหมายถึงเหล้าองุ่นหมัก แต่เหมือนเช่นคำนี้ในภาษาฮีบรู อาจหมายถึงเหล้าที่ไม่ได้หมักได้ด้วย ข้อพระคัมภีร์ใหม่อย่างน้อยสามข้อใช้คำในความหมายดังกล่าว (มัทธิว 9:17; มาระโก 2:22; ลูกา 5:37) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวว่าไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นหมักใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่าเพราะเมื่อน้ำองุ่นหมักแล้วจะทำให้เสียไปทั้งน้ำองุ่นและถุง คาภำษาภรีก *กลือคอส (gleukos)* มีการใช้เพียงครั้งเดียว ซึ่งแปลว่า “เหล้าองุ่นใหม่” (กิจการ 2:13) หมายความถึงเหล้าองุ่น (น้ำองุ่น) ใหม่ หรืออีกอย่างคือเหล้าองุ่นหวาน

จากการศึกษาเราพบว่าคำว่า “เหล้าองุ่น” ในพระคัมภีร์ทั้งสองอาจหมายถึงน้ำองุ่นที่หมักหรือไม่หมักก็ได้ นอกจากนี้เรารูจากประวัติศาสตร์ว่าในช่วงเวลาพระคัมภีร์ใหม่เหล้าองุ่นโดยปกติแล้วจะเจือจางก่อนนำไปดื่มและวิธีการรักษาน้ำองุ่นโดยการหมัเป็นที่รู้จักกันเป็นอย่างดี หลังจากที่ได้พิจารณาถึงข้อเท็จจริงเหล่านี้และการเตือนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับเหล้าองุ่นแล้ว เราไม่สามารถสรุปว่าเหล้าองุ่นในที่ต่างๆ ในพระคัมภีร์เป็นเครื่องดื่มมึนเมาที่ดื่มได้

เราไม่ได้บอกว่าผู้คนในพระคัมภีร์เก่าไม่ดื่มเหล้า เพราะพวกเขาดื่ม อย่างไรก็ตาม เราเห็นถึงผลร้ายต่างๆ ที่ตามมากมากมาย นอกจากนี้ พวกเขาเหล่านั้นอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติและไม่มีกำลังที่จะเอาชนะได้ ธรรมบัญญัติเพียงแต่แสดงให้เห็นว่า

พวกเขามีความบาปมากแค่ไหน หากธรรมบัญญัติเป็นสิ่งที่สมบูรณ์แล้ว ก็คงไม่ต้องมีพระคุณ ทุกวันนี้ พระเจ้าทรงประทานพระคุณและกำลังในการเอาชนะให้แก่เรา เราสามารถและต้องมีชีวิตอยู่ให้ได้ตามมาตรฐานแห่งความสมบูรณ์ของพระเจ้า

บางคนยึดอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าองุ่นเพื่อเป็นข้อแก้ตัวในการดื่มเหล้า (ยอห์น 2:1-11) ขอให้สังเกตว่าไม่มีข้อพิสูจน์ว่าเหล้าองุ่นที่พระเยซูทรงทำขึ้นมานั้นทำให้มึนเมา ข้อสิบไม่ได้บอกว่าแขกเมาเหล้า แต่บอกว่าพวกเขาได้ดื่มเหล้าอื่นที่เจ้าภาพได้จัดเตรียมไว้ พระเจ้าผู้ทรงตำหนิการเมาเหล้าในพระคัมภีร์เก่าจะไม่ทรงทำเหล้าองุ่นที่ทำให้มึนเมาเพื่อให้คนเมาในพระคัมภีร์ใหม่ การเมาเหล้าเป็นความผิดบาป และพระเจ้าไม่ทรงล่อผู้ใดให้ทำความผิดบาป (กาลาเทีย 5:21; ยากอบ 1:13)

คำแนะนำที่เปาโลให้กับทิโมธีทำให้บางคนสับสน “อย่าดื่มแต่น้ำอีกต่อไป แต่จงใช้เหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชนแก่กระเพาะอาหารของท่านและโรคที่บังเกิดแก่ท่านเนืองๆ” (1ทิโมธี 5:23) เปาโลแนะนำให้ทิโมธีดื่มน้ำองุ่นแทนน้ำเพื่อทาให้ร่างกแข็งแรงและรักษากระเพาะที่ไม่แข็งแรง เป็นไปได้อย่างมากว่าเปาโลแนะนำให้ทิโมธีไม่ยุ่งเกี่ยวกับน้ำในท้องถิ่นที่ไม่สะอาดหรือว่าเปาโลแนะนำให้ดื่มเหล้าองุ่นเล็กน้อยเพื่อเหตุผลในการรักษาเท่านั้น แน่นอนว่าเปาโลไม่ได้บอกให้ทิโมธีดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ซึ่งจะทำให้สภาพร่างกายอ่อนแอลง

ควรจะสังเกตว่าพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่ามีเหล้าองุ่นในอาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูกับเหล่าสาวก แต่มี “น้ำดื่มแห่งผลเถาองุ่น” (มัทธิว 26:29; มาระโก14:25; ลูกา22:18) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าถ้อยคำเหล่านี้ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณอย่างแท้จริง ดังนั้นเมื่อดูจากพระคัมภีร์แล้ว เป็นไปไม่ได้ว่ามีการใช้เหล้าองุ่นที่หมัก แทนที่จะเป็นน้ำองุ่นที่ไม่ได้หมัก (ตามจริงแล้ว เหตุผลทั้งหลายเกี่ยวกับการใช้ขนมปังไม่มีเชื้ออาจใช้เป็นเหตุผลเดียวกับการใช้เหล้าองุ่นที่ไม่ได้หมัก การทำให้ขนมปังมีเชื้อเป็นขั้นตอนการหมักเหมือนกับการหมักเหล้า ขั้นตอนของการละลายหรือการเปลี่ยนทางเคมีชีวภาพซึ่งเป็นผลจากเชื้อยีสต์ (เชื้อ) ซึ่งเป็นเชื้อราชนิดหนึ่ง) เป็นความจริงว่าชาวเมืองโครินธ์บางคนเมาเหล้าที่โบสถ์ แต่เป็นที่งานเลี้ยงของพวกเขาก่อนที่จะมีงานพิธีศีลระลึก (1โครินธ์ 11:20-22) ซึ่งเป็นงานเลี้ยงทางสังคมซึ่งแต่ละคนนำอาหารของตัวเองมา (ข้อ 21) และเห็นได้ชัดว่ามีบางคนนำเหล้าองุ่นหมักมา อย่างไรก็ตาม ข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้เห็นด้วยกับการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์แต่ตำหนิการทำเช่นนั้น การศึกษานี้ไม่ใช่เพื่อกำหนดรูปแบบเฉพาะของพิธีศีลระลึก แต่แสดงให้เห็นว่าเราไม่สามารถยึดเอาอาหารมื้อสุดท้ายเป็นข้ออ้างในการดื่มเหล้าได้

ขอให้เราย้ำอีกครั้งว่าคำว่า “เหล้าองุ่น” ใช้เพื่อหมายถึงเครื่องดื่มที่หมักและไม่หมักตลอดทั่วทั้งพระคัมภีร์ และไม่สามารถตัดสินได้ว่าอันไหนเป็นความหมายที่ถูกต้องในข้อพระคัมภีร์หลายข้อ ไม่ว่าจะมีผู้แปลข้อพระคัมภีร์บางข้อไปอย่างไร มีสองสิ่งที่เห็นได้ชัดคือ เรารู้ว่าการเมาเหล้าเป็นการกระทำของเนื้อหนังที่จะทำให้คนทั้งหลายไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้า และเราสามารถเห็นความชั่วร้ายของเหล้าในพระคัมภีร์และในสมัยปัจจุบัน เราเห็นความยากจน ความเจ็บปวด การเสียเวลา การเสียเงิน ความเจ็บปวดใจ ความรุนแรง ความคิดชั่วร้าย ครอบครัวแตกแยก ความบาปทางเพศ การทำร้ายร่างกาย การทำร้ายทางจิตใจ และความตายซึ่งเกิดจากเหล้า เพื่อเป็นการพิสูจน์ ขอให้ดูรายงานเกี่ยวกับเหล้าในปี 1978 ซึ่งกรมสุขภาพ การศึกษาและสวัสดิการของสหรัฐจัดเตรียมไว้ให้กับรัฐสภา (ดู *The Daily Texan* ประจำวันที่ 18 ตุลาคม1978 ออสติน รัฐเทกซัส) ตามรายงานฉบับนี้ ชาวอเมริกันร้อยละเจ็ดหรือประชากรสิบล้านคนติดเหล้า เหล้าเป็นสาเหตุสำคัญของการเสียชีวิต 200,000 รายต่อปีในประเทศสหรัฐฯ รวมทั้งครึ่งหนึ่งของการตายทางรถยนต์ทั้งหมด ครึ่งหนึ่งของการฆาตกรรมและหนึ่งส่วนสามของการฆ่าตัวตาย เหล้าเป็นสาเหตุของโรคจำนวนมาก รวมทั้งโรคตับแข็ง สมองถูกทำลายและเมื่อเร็วๆ นี้พบว่าเป็นสาเหตุของโรคมะเร็งในปาก หลอดลม คอหอย หลอดอาหาร ตับและปอด เหล้าเป็นสาเหตุอันดับที่สามของการพิการแต่กำเนิด รวมทั้งอาการปัญญาอ่อน ในประเทศสหรัฐฯ เหล้าทำให้สูญเสียเงินประมาณ 43ล้านเหรียญสหรัฐต่อปี รวมถึงเงินค่าผลิตและเงินค่ารักษาพยาบาล ไม่มีทางที่จะวัดความบาปที่เหล้าก่อให้เกิดขึ้นได้แต่เราเห็นความบาปที่เกิดขึ้นนั้นทุกวัน แน่นอนว่าสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้เพียงพอแล้วสำหรับการพิสูจน์ว่าคำเตือนในสุภาษิต 23:29-35 และ 21:17 เป็นความจริง

ข้อโต้แย้งตามพระคัมภีร์และสังคมเกี่ยวกับการไม่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มีอยู่มาก แต่ยังมีคนมากมายที่กล่าวว่า “เราดื่มเล็กน้อยไม่ได้หรือ” บุคคลแต่ละคนควรจะมีความเชื่อถือเกี่ยวกับเรื่องนี้เอง แต่เราไม่ดื่มเหล้าด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ ประการ

แรก ในทางปฏิบัติแล้ว เป็นไปไม่ได้เลยที่จะดื่มน้อยจนไม่ก่อให้เกิดผลกระทบทางจิตใจหรือไม่เมา พฤติกรรมและการกระทำของบุคคลจะได้รับผลกระทบไม่มากก็น้อยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หลังจากนั้นบุคคลก็จะเสียการควบคุมตนเองไปอย่างสมบูรณ์และมักจะทำในสิ่งที่เขาไม่ควรจะทำ บุคคลจะไม่สามารถป้องกันตัวเองจากการทดลองและความผิดบาปได้อย่างสมบูรณ์อีกต่อไป เขากลายเป็นทาสของเหล้า (และมาร) เพราะเขายอมตัวรับใช้ต่อสิ่งนั้น (โรม 6:16) เราไม่ต้องการให้สิ่งใดมีอำนาจควบคุมเหนือร่างกายของเรา เนื่องจากร่างกายของเราเป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นเราไม่ต้องการใช้สิ่งที่เป็นอันตรายต่อร่างกายของเราหรือทำให้เราอ่อนแอ เพราะเป็นการทำให้ร่างกายของเรามีมลทิน

ประการที่สอง ไม่ใช่ว่าทุกคนสามารถทนการล่อลวงที่เกิดขึ้นจากการดื่มได้ และไม่ใช่ว่าทุกคนสามารถควบคุมตัวได้แม้ว่าจะดื่มเพียงเล็กน้อย วิธีที่ดีที่สุดคือไม่ดื่มเลย แม้แต่ผู้ที่คิดว่าตัวเองสามารถควบคุมตัวเองได้ เหล้าอาจจะทำให้พี่น้องขุนเคืองอ่อนแอลงหรือสะดุดได้ เท่านี้เป็นเหตุผลที่เพียงพอแล้วที่จะไม่ดื่มเหล้าตามโรม 14:21 เด็ก วัยรุ่นและผู้ใหญ่ที่ไม่เข้มแข็งจะได้รับประโยชน์จากตัวอย่างที่ดีและจะถูกทำร้ายจากตัวอย่างที่ไม่ดี

ท้ายที่สุด ข้อพระคัมภีร์บอกกับเราให้หลีกเลี่ยงสิ่งที่ชั่วทุกอย่าง (1เธสะโลนิกา 5:22) วิธีที่จะเชื่อฟังข้อพระคัมภีร์นี้ในเรื่องเหล้าก็คือให้หลีกเลี่ยงเสีย เราต้องคิดถึงชื่อเสียงของเราภายในคริสตจักรและชื่อเสียงของคริสตจักรในสายตาของโลก สำหรับบางคนการไม่ดื่มเหล้าอาจดูเป็นเรื่องสุดขั้ว แต่เป็นทางออกที่รับประกันว่าจะไม่เกิดปัญหาทุกประการที่เกิดจากเหล้า หากไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ อาจเป็นการยากหรือเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้สำเร็จ แต่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเรื่องไม่ยากที่จะทำให้สำเร็จได้ พระวิญญาณทรงให้กำลังในการเอาชนะ พระเจ้าทรงสร้างเราให้มีความรักและความปรารถนาใหม่ทั้งหมด (2โครินธ์ 5:17) พระองค์ทรงเอาความต้องการที่จะดื่มเหล้าของเราออกไป นอกจากนี้ พระวิญญาณทรงประทานความชื่นชมยินดี ความสันติสุข ความผ่อนคลายและความพอใจที่เราจำต้องมีอีกด้วย (โรม 14:17; เอเฟซัส 5:18) เหล้าอาจให้ความสุขและการหลบหนีจากปัญหาได้ชั่วคราว แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานความชื่นชมยินดีและการแก้ปัญหาแบบถาวรให้กับเรา

ยาเสพติดและของมึนเมา การศึกษาเกี่ยวกับผลร้ายของเหล้ามีประโยชน์ในเรื่องยาเสพติดด้วย เพราะจริงๆ แล้วเหล้าเป็นยาเสพติดประเภทหนึ่ง ตัวอย่างเช่น กัญชาทำให้เกิดสิ่งชั่วร้ายเหมือนเช่นเหล้า การเสพกัญชาทำให้เสียการควบคุมตนเอง ทำให้เกิดอาการเสพติดทางจิตหากไม่ติดทางร่างกายและนำไปสู่การใช้ยาเสพติดที่ร้ายแรงกว่าได้ สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของกัญชาที่เป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจให้ดู “Marijuana Alert: I. Brain and Sex Damage II. Enemy of Youth” (เตือนภัยกัญชา: 1 ความเสียหายต่อสมองและเพศ 2 ศัตรูของเยาวชน) ในหนังสือ *Reader’s Digest* ประจำเดือนธันวาคม ปี 1979 ยาเสพติดร้ายแรงทำให้ติดและเป็นอันตรายต่อร่างกายและเป็นสาเหตุสำคัญของอาชญากรรม โดยพื้นฐานแล้ว ยาเสพติดใดๆ ที่ทำให้เกิดความมึนเมา (การเสียการควบคุมตนเอง) นำไปสู่ความบาป เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกาย หรือทำให้เราต้องพึ่งยานั้น (ติดยานั้น) เป็นสิ่งที่ไม่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย เราควรจะใช้หลักการนี้กับยารักษาโรคเช่นเดียวกับยาเสพติดที่ผิดกฎหมาย เราควรจะฝึกความพอเหมาะพอดี การควบคุมตนเองและระเบียบวินัยเมื่อใช้ยาแก้ปวด ยานอนหลับและยาอื่นๆ หากเราต้องกินยาเหล่านั้น

ยาสูบ ครั้งหนึ่งคริสตเตียนทุกคณะได้ต่อต้านการสูบยา ทุกวันนี้มีวิญญาณสมัยใหม่ซึ่งประนีประนอมในเรื่องนี้เหมือนเช่นเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย แต่ยังคงมีคริสเตียนจำนวนมากที่ไม่สูบบุหรี่ ทำไม

ร่างกายของเราเป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระเจ้าตรัสไม่ให้ทำร่างกายให้มีมลทิน (1โครินธ์ 6:19; 3:17) การทำให้มีมลทินหมายถึงทำให้สกปรก ทำให้โสมม ทำให้อัปยศ ทำให้ความบริสุทธิ์หรือความสมบูรณ์เสียไปและทำให้ปนเปื้อน แน่นอนว่ายาสูบก่อให้เกิดสิ่งเหล่านี้ เป็นเวลาหลายปีที่ผู้รับใช้เห็นว่าการสูบบุหรี่เป็นสิ่งสกปรกและเป็นอันตรายต่อร่างกาย พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอนพวกเขาก่อนที่วิทยาศาสตร์จะสอนเสียอีก แน่นอนว่าพระคัมภีร์ไม่ได้หมายความถึงยาสูบโดยตรงเนื่องจากไม่มีการสูบยาในสมัยพระคัมภีร์ ชาวโลกเก่า [ชาวยุโรป] รู้จักยาสูบจากชาวอเมริกันอินเดียน [อินเดียนแดง] หลังจากที่พวกเขาได้ค้นพบโลกใหม่ [อเมริกา] และเพื่อเป็นการแก้ปัญหาเช่นนี้ พระเจ้าทรงให้อำนาจในการตั้งมาตรฐานแก่คริสตจักรที่

ประกอบด้วยพระวิญญาณของพระองค์ เมื่อมีความจำเป็น (มัทธิว18:18; กิจการ 15:28) ในการแก้ปัญหาเรื่องยาสูบและยาเสพติด ก็เช่นเดียวกัน

วิทยาศาสตร์สมัยใหม่สรุปว่าการสูบบุหรี่เป็นอันตรายต่อร่างกายอย่างแน่นอน การโฆษณาบุหรี่ในโทรทัศน์เป็นสิ่งห้ามกระทำในสหรัฐ บุหรี่ทุกซองและโฆษณาบุหรี่ทุกแห่งต้องมีข้อความว่า “คำเตือน: การสูบบุหรี่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ” การสูบบุหรี่เป็นสาเหตุสำคัญของมะเร็งในปอดและโรคปอด นอกจากนี้บุหรี่ยังก่อให้เกิดมะเร็งอื่นๆ อีกหลายประเภท โรคเกี่ยวกับทางเดินหายใจ เส้นเลือดในสมองแตกและโรคหัวใจ รายงานล่าสุดของกรมอนามัยประมาณการว่าชาวอเมริกัน 350,000 คนเสียชีวิตในแต่ละปีเนื่องจากบุหรี่ (*Reader’s Digest* เดือนเมษายน 1979) Royal College of Physicians (รอยัลคอลเลจออฟฟิซิเชียนส์) ของบริเทนใหญ่รายงานไว้ในการศึกษาเมื่อไม่นานมานี้ว่า “บุหรี่แต่ละมวนทำให้ช่วงชีวิตของผู้สูบสั้นลง 5 ¼ นาที” (ดู *The Houston Chronicle (เดอะฮิวส์ตันโครนิคัล)* ประจำวันที่ 5 กรกฎาคม 1977 ฮิวส์ตัน รัฐเทกซัส) ในการศึกษาเดียวกัน กล่าวว่าผู้สูบหนึ่งคนจากสามคนเสียชีวิตเนื่องจากการสูบบุหรี่ในที่สุด ในบริเทน บุหรี่ทำให้เสียวันทำงานประมาณห้าสิบล้านวันต่อปีเพราะการเจ็บป่วยเนื่องจากการสูบบุหรี่ ในสหรัฐ ทำให้เสียเงินประมาณ 27 ล้าน 5 แสนเหรียญสหรัฐทุกปีเนื่องจากการสูบบุหรี่ ส่วนใหญ่เนื่องจากการเสียแรงงานการผลิตและค่ารักษาสุขภาพ (*New England Journal of Medicine (นิวอิงแลนด์เจอนัลออฟเมดิซิน)* วันที่ 9 มีนาคม 1978) แม้แต่โลกปัจจุบันก็เห็นว่าการสูบบุหรี่เป็นการทำให้เกิดมลทินและทำลายร่างกาย

นอกจากนี้ ยาสูบเป็นการสร้างนิสัยที่ขัดกับพระประสงค์ของพระเจ้า ดังที่ได้อธิบายมาแล้วในส่วนก่อนหน้านี้ คนจำนวนมากพยายามเลิกนิสัยนี้แต่ไม่สามารถทำได้โดยไม่มีความช่วยเหลือจากพระเจ้า ด้วยเหตุผลต่างๆ เหล่านี้ เราจึงไม่สูบยาสูบใดๆ

บทสรุป “ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและวิญญาณจิต” (2โครินธ์ 7:1) “ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย” (โรม 12:1)

9. ความสัมพันธ์ทางเพศ

"อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา" (อพยพ 20:14) "ให้งดเว้นเสียจากการล่วงประเวณี" (กิจการ15:20)

พระคัมภีร์เขียนไว้ชัดเจนเกี่ยวกับคำสอนเรื่องการแต่งงานและความสัมพันธ์ทางเพศ ข้อพระคัมภีร์หลายข้อในทั้งสองพันธสัญญากล่าวโทษการล่วงประเวณี โดยทั่วไป คำว่าล่วงประเวณีหมายถึงความสัมพันธ์ทางเพศทุกประเภทที่ผิดกฎหมาย โดยพื้นฐานแล้ว พระคัมภีร์ห้ามการมีความสัมพันธ์ทางเพศทุกประเภทที่นอกเหนือจากการแต่งงาน

การแต่งงาน ขอให้เราศึกษาที่มา วัตถุประสงค์และลักษณะของการแต่งงานก่อน พระเจ้าทรงกำหนดให้มีการสมรสขึ้นตั้งแต่เริ่มต้น พระองค์ทรงสร้างเอวาและประทานเอวาให้เป็นภรรยาของอาดัม พระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงกำหนดให้มีการแต่งงานขึ้นคือเพื่อให้ผู้ชายได้รับความช่วยเหลือ ให้สามีและภรรยาเป็นเพื่อนกันและกันและมีการพูดคุยกัน และให้มีการสืบพันธุ์ (ปฐมกาล 2:20; 2:24; 2:18) แผนการของพระเจ้าคือเพื่อให้ผู้ชายและผู้หญิงละครอบครัวของตนและรวมเป็นเนื้อเดียวกัน (ปฐมกาล 2:24) การรวมกันนี้จะเป็นระยะเวลาทั้งชีวิตและเป็นการมีคู่สมรสเพียงคนเดียวเนื่องจากพระเจ้าทรงรวมเขาไว้ด้วยกัน ธรรมบัญญัติอนุญาตให้มีการหย่าร้างได้เนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของมนุษย์ ในมัทธิว 19:3-9 พระเยซูตรัสถึงแผนการดั้งเดิมของพระเจ้าอีกครั้ง อันเป็นแผนการที่มาแทนธรรมบัญญัติของโมเสส ตามข้อพระคัมภีร์นั้น พวกฟาริสีทดลองพระเยซูโดยทูลถามพระองค์เกี่ยวกับการหย่าร้าง หากพระเยซูทรงอนุญาตให้ผู้ชายทิ้งภรรยาไปได้เหมือนเช่นชาวยิวในสมัยนั้นทำ พวกเขาก็จะกล่าวหาว่าพระองค์ไม่ทำตามบัญญัติของพระเจ้า หากพระเยซูทรงกล่าวโทษการหย่าร้าง พวกเขาก็จะกล่าวหาพระองค์ว่าพระองค์ชังธรรมบัญญัติของโมเสส และเพื่อตอบคำถามของพวกฟาริสี พระเยซูคริสต์ทรงให้บทบัญญัติเกี่ยวกับการแต่งงานที่สำคัญ นั่นคือ "และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน...เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย...โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น" พระเจ้าตรัสไว้ในพระคัมภีร์เก่าว่าพระองค์ทรงเกลียดชังการหย่าร้าง (มาลาคี 2:15-16) พระคัมภีร์เน้นถึงการมีคู่สมรสเพียงคนเดียกับบรรดากษัตริย์ ผู้ปกครอง ผู้รับใช้และผู้ใหญ่ (เฉลยธรรมบัญญัติ 17:17; 1ทิโมธี 3:21; ทิตัส 1:6) ลาเมคเป็นผู้เริ่มการมีภรรยาหลายคนและเขายังเป็นฆาตกรคนที่สองอีกด้วย (ปฐมกาล 4:19, 23)

ก่อนที่เราจะพูดถึงเรื่องอื่นต่อไป ขอให้เราย้ำว่าไม่มีอะไรผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ ในตอนเริ่มแรก พระเจ้าทรงสร้างทั้งผู้ชาและผู้หญิง และพระองค์ทรงเป็นผู้ทำให้ทั้งสองสนใจกันและกัน ผู้นับถือศาสนาคริสต์บางคณะสอนว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งที่เลวร้ายเต็มไปด้วยตัณหาหรือเป็นสิ่งชั่ว พวกเขาเห็นว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งจำเป็นที่ชั่วร้ายในการแพร่พันธุ์มนุษย์ แต่ไม่เป็นสิ่งที่น่าพึงพอใจและผู้บริสุทธิ์จะต้องไม่ปล่อยตัวไปกับเรื่องเพศ ซึ่งไม่เป็นความจริง วัตถุประสงค์ของความสัมพันธ์ทางเพศคือเพื่อความบริบูรณ์และความแข็งแกร่งของการสมรสของผู้ชายและผู้หญิง เช่นเดียวกับการสืบพันธุ์ ผู้ที่ห้ามการแต่งงานสอนความเชื่อที่ผิด (1ทิโมธี 4:1-3) ฮีบรู 13:4 กล่าวถึงความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศไว้ว่า "จงให้การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และให้เตียงสมรสปราศจากความชั่วช้า เพราะคนมีชู้ และคนที่ล่วงประเวณีนั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา"

ภายใต้บทบัญบัญติของเผ่าเลวี โทษของการทำผิดทางเพศหลายๆ ประการคือความตาย สิ่งนี้ชี้ให้เห็นความจริงจังที่พระเจ้าทรงคิดเกี่ยวกับความบาปเช่นนั้น ถึงแม้ว่าความบาปทุกประการร้ายแรงเท่ากัน และจะทำให้คนบาปไปอยู่ในบึงไฟ แต่ยังคงมีสิ่งที่รุนแรงเป็นพิเศษเกี่ยวกับความบาปทางเพศ เหตุผลก็คือการทำความบาปดังกล่าวทำลายความศักดิ์สิทธิ์ของการแต่งงาน ผู้ล่วงประเวณีรวมกันเป็นกายเดียว ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้สำหรับความสัมพันธ์ในการแต่งงานชั่วชีวิตเท่านั้น (1โครินธ์ 6:15-16) เพศและการแต่งงานเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพราะทั้งสองสิ่งเกี่ยวข้องกับการสมรสของคนทั้งสองและการสืบพันธุ์ต่อไป เด็กจะเกิดขึ้นมากจากการสมรสของชายและหญิง เด็กนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นโดยที่ผู้ชายและผู้หญิงเป็นผู้ให้ร่างกายและชีวิต และพระเจ้าทรงสร้างจิตวิญญาณ ผลของการรวมนี้คือมีวิญญาณเกิดขึ้นซึ่งจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้สิ่งนี้เกิดขึ้นด้วยการควบคุมที่ระมัดระวังและในสภาพแวดล้อมของการแต่งงานที่ได้รับการปกป้องเท่านั้น สิ่งนี้เองทำให้การแต่งงานเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์และการล่วงประเวณีเป็นสิ่งที่ร้ายแรงเป็นพิเศษ

ความบาปทางเพศแตกต่างจากความบาปอื่นๆ ตรงที่เมื่อทำความบาปทางเพศแล้ว ไม่มีทางที่จะชดใช้หรือทำให้คนบาปนั้นกลับไปสู่ความบริสุทธิ์เหมือนเดิมในทางธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น ขโมยอาจเอาสิ่งที่ขโมยมาไปคืนได้ คนโกหกอาจแก้ไขคำโกหกของเขาและไม่ช้าคนอื่นๆ จะลืมว่าเขาได้โกหกไป อย่างไรก็ตาม ความบาปทางเพศไม่สามารถทำให้กลับคืนเป็นเหมือนเดิมได้และบ่อยครั้ง เป็นสิ่งที่อยู่กับผู้กระทำไปชั่วชีวิต ตัวอย่างเช่น ผู้รับใช้จะไม่ได้เป็นผู้รับใช้อีกต่อไปเนื่องจากเขาจะต้องเป็นคนที่ไม่มีใครติได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนมีเชื่อเสียงดี (1ทิโมธี 3:2, 7; ทิตัส 1:6) (ดูลูกา 9:62) ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้หรือเป็นการยากมากขึ้นที่จะได้รับการให้อภัยเพราะการทำความบาปเช่นนั้น เพียงแต่ผลของความบาปในชีวิตนี้ไม่สามารถทำให้สิ่งต่างๆ กลับมาเป็นเหมือนเดิมได้

ขอให้เราศึกษาคำสอนบางอย่างในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ เป็นสิ่งสำคัญที่จะรู้ว่าการประชุมใหญ่ครั้งแรกของคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ยอมรับการสอนในพระคัมภีร์เก่าทั้งหมดที่ไม่ให้มีเพศสัมพันธ์นอกเหนือจากการแต่งงาน พระวิญญาณบริสุทธิ์และคริสตจักรเห็นดีว่าควรจะรวมการล่วงประเวณีเป็นหนึ่งในสี่สิ่งในบทบัญญัติของชาวยิวที่คริสเตียนทั้งปวงรวมทั้งคนต่างชาติจะต้องเชื่อฟัง (กิจการ 15:19-29; 21:25) โดยทั่วไปแล้ว การล่วงประเวณีหมายถึงการกระทำทางเพศทุกประการที่ผิดบทบัญญัติ

การมีชู้ เป็นข้อห้ามในข้อพระคัมภีร์หลายข้อ (อพยพ 20:14; เลวีนิติ 18:20; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:18) บทบัญญัติกำหนดให้ความตายเป็นโทษของทั้งสองฝ่ายในการมีชู้กับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว (เลวีนิติ 20:10; เฉลยธรรมบัญญัติ 22:22) การมีชู้ในความหมายเฉพาะหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ที่อย่างน้อยฝ่ายหนึ่งแต่งงานแล้ว แต่อีกฝ่ายไม่แต่งงาน การมีชู้อยู่ในรายการความบาปของเนื้อหนัง (มัทธิว 15:19-20; 1โครินธ์ 6:9-11; กาลาเทีย 5:19:21)

การล่วงประเวณี เมื่อใช้ในความหมายเฉพาะหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่ยังไม่ได้แต่งงาน โทษของการล่วงประเวณีตามบทบัญญัติคือความตาย (เฉลยธรรมบัญญัติ 22:20-21) การแต่งงานเป็นวิธีที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งล่อใจให้ล่วงประเวณี (1โครินธ์ 7:2) มีการสอนหลายครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ไม่ให้ล่วงประเวณี (1โครินธ์ 6:13-18; กาลาเทีย 5:19; เอเฟซัส 5:3; โคโลสี 3:5; 1เธสะโลนิกา 4:3)

การร่วมประเวณีกับบุคคลร่วมสายโลหิต คือการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิด มีบทบัญญัติยี่สิบประการเกี่ยวกับเรื่องนี้ (เลวีนิติ 18:6-18; เฉลยธรรมบัญญัติ 22:30) ชายซึ่งมีชู้กับภรรยาของบิดาตนได้รับโทษคือความตาย (เลวีนิติ 20:11) มีการทำความผิดบาปนี้ในคริสตจักรชาวโครินธ์ (1โครินธ์ 5)

การร่วมประเวณีกับสัตว์ คือการมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ ทั้งบุคคลและสัตว์ที่เกี่ยวข้องในการนั้นจะได้รับโทษคือความตาย (อพยพ 22:19; เลวีนิติ 18:23; 20:15-16; เฉลยธรรมบัญญัติ 27:21)

การข่มขืน ได้รับโทษคือความตาย (เฉลยธรรมบัญญัติ 22:23-27)

ความไม่สะอาด เป็นคำกลางหมายถึงสิ่งใดๆ ที่ตรงข้ามกับความไร้มลทิน (2โครินธ์ 12:21; กาลาเทีย 5:19; เอเฟซัส 4:19; 5:3; โคโลสี 3:5; 1เธสะโลนิกา 4:7; 2เปโตร 2:10) ความไม่สะอาดรวมไปถึงการลามกทุกประเภทดังที่เขียนไว้ในโรม 1:24 นอกจากนี้ ยังรวมไปถึงสิ่งอื่นๆ ที่เขียนไว้ในที่อื่น เช่น การล่วงเกินทางเพศเด็ก

ราคะตัณหา รวมไปถึงความไม่บริสุทธิ์ ตัณหา และการลามกทั้งหลาย (มาระโก 7:22; 2โครินธ์ 12:21; กาลาเทีย 5:19) สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ลามกหรือมีแนวโน้มที่ก่อให้เกิดตัณหาและควาบาปทางเพศถืออยู่ในประเภทราคะตัณหาไม่ว่าจะมีการกระทำทางเพศขึ้นจริงหรือไม่ก็ตาม ดังนั้นสถานที่ทางโลกซึ่งมีบรรยากาศที่มีตัณหาและกิจกรรมทางโลกซึ่งกระตุ้นให้เกิดตัณหาก็อยู่ในความหมายนี้ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ การเต้นรำ เรื่องราวหรือตลกลามกและภาพโป๊เป็นตัวอย่างของสิ่งที่ทำให้เกิดราคะตัณหาได้ หนังสือ เพลงและดนตรีบางประเภทก็ทำให้เกิดสิ่งดังกล่าวได้เช่นกัน เราต้องจำไว้เสมอว่าความปรารถนาและความคิดที่เต็มไปด้วยตัณหาเป็นความบาป พระเยซูตรัสว่าการมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ก็เป็นการล่วงประเวณีกับหญิงนั้นแล้ว (มัทธิว 5:28) อย่างไรก็ตาม สิ่งล่อใจที่เข้ามาในใจไม่ใช่ความบาป หากไม่ได้ทำตามสิ่งล่อใจนั้นและไม่ปล่อยให้กลายเป็นตัณหา (ยากอบ 1:14-15; มัทธิว 4:1-11)

ตอนนี้ เราจะกล่าวถึงเรื่องการกอดจูบ การสวมกอดอย่างสนิทสนมเป็นการกระตุ้นและเร้าอารมณ์ทางเพศ การกอดจูบดังกล่าวอาจนำไปสู่การคิดที่เต็มไปด้วยตัณหาและบ่อยครั้ง นำไปสู่การล่วงประเวณี หากจุดประสงค์ของการกอดจูบเป็นเพียงความพอใจทางร่างกายและเพื่อทำให้ตัณหาพอใจ ควรจะหลีกเลี่ยงการกอดจูบเสีย เช่น การนัดกันระหว่างหนุ่มสาว แม้แต่ผู้ที่หมั้นกันแล้ว ควรจะมีการควบคุมการจูบและกอดกัน มีการกล่าวถึงเรื่องการมีนัด การกอดจูบและการควบคุมตัวทางเพศไว้อย่างดีในหนังสือของเฮอร์เบิร์ท เจ ไมล์ส ชื่อว่า *Sexual Understanding Before Marriage (เข้าใจเรื่องเพศก่อนแต่งงาน)* (สำนักพิมพ์ Zondervan Publishing House 1971)

การสำเร็จความใคร่ การสำเร็จความใคร่ผิดหรือไม่ เป็นคำถามที่ถามกันมากและมีความสำคัญในปัจจุบัน พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนั้นเราจะต้องศึกษาเกี่ยวกับคำสอนในพระคัมภีร์โดยทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ ท้ายที่สุดแล้วบุคคลจะต้องตอบคำถามนี้ในใจของตนเอง

ในมัทธิว 5:28 พระเยซูทรงสอนว่า “ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว” เปาโลแนะนำทิโมธีให้หนีจากตัณหาราคะของคนหนุ่ม ให้มีสติที่ดีและรักษาใจให้บริสุทธิ์ (1ทิโมธี 1:19; 2ทิโมธี 2:22) เราได้เห็นแล้วว่าความคิดที่เต็มไปด้วยตัณหาราคะนั้นเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับพระวจนะของพระเจ้า การสำเร็จความใคร่มักจะเกี่ยวกับการจินตนาการทางเพศ เราต้องถามตัวเองว่าเราจะสามารถสำเร็จความใคร่โดยไม่ให้เกิดตัณหาราคะในใจเราและไม่ให้เกิดการจินตนาการที่ไม่เหมาะสมได้หรือไม่ อย่างน้อยที่สุด เห็นได้ชัดว่าการจินตนาการเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่ไม่ใช่คู่สามี/ภรรยาของตัวเองเป็นสิ่งที่ขัดกับการสอนของพระคัมภีร์ นอกจากนี้ เราควรจะถามตัวเองว่าการสำเร็จความใคร่ทำให้ร่างกาย ใจ และสติของเราเป็นมลทินหรือไม่ ทำให้เกิดความรู้สึกผิดและความสงสัยหรือไม่ เราต้องแก้ไขสิ่งเหล่านี้ในชีวิตของเราเอง

อีกเหตุผลหนึ่งคือวัตถุประสงค์ของการมีเพศสัมพันธ์ พระเจ้าทรงกำหนดให้เพศสัมพันธ์เป็นส่วนประกอบสำคัญในความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างสามีและภรรยา การมีเพศสัมพันธ์มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการแสดงความยินดีและความรักร่วมกัน การสำเร็จความใคร่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น จึงนำเราไปสู่ความคิดที่ว่าการสำเร็จความใคร่อย่างเป็นนิสัย เป็นประจำหรือการขึ้นอยู่กับการสำเร็จความใคร่ในทางจิตนั้นไม่ใช่แผนการของพระเจ้า

หนังสือ *A Love Story (เรื่องของความรัก)* โดยทิม สเตฟฟอร์ด (สำนักพิมพ์ Zondervan Publishing House) มีทางแก้ที่ดีสำหรับผู้ที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ ผู้แต่งซึ่งเป็นชายโสดกล่าวถึงการอ้างอิงจากพระคัมภีร์ ความต้องการทางจิตใจ ความรู้สึกผิด การจินตนาการและความช่วยเหลือเพื่อหลีกเลี่ยงการสำเร็จความใคร่จนเป็นนิสัย

สำหรับข้อสรุปเกี่ยวกับเรื่องนี้คือ ท่านควรจะทูลเรื่องความคิดและการทดลองของท่านต่อพระเจ้า ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่าเราสามารถทำลายความคิดที่มีเหตุผลจอมปลอมและน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงรับฟังพระคริสต์ (2โครินธ์ 10:5) อย่าจำกัดอำนาจของพระเจ้า จงเชื่อว่าพระองค์จะทรงให้คำตอบที่ถูกต้องและให้ความสามารถในการอยู่เหนือความผิดบาป

โสเภณีชาย มีการกล่าวไว้ใน 1โครินธ์ 6:9-10 เป็นความบาปหนึ่งที่จะทำให้บุคคลไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า โสเภณีชายมักจะเกี่ยวข้องกับการรักร่วมเพศแต่ไม่เหมือนสักทีเดียว พระคัมภีร์ฉบับ King James Version เขียนทั้ง “โสเภณีชาย” และ “ชายรักร่วมเพศ” ไว้ในข้อพระคัมภีร์ข้างต้น ในภาษากรีก คำว่าโสเภณีชายคือ*มาลาคอส (malakos)* ส่วนคำว่าชายรักร่วมเพศคือ*อาร์เซนอคอยเทส (aresenokoites)* เนื่องจากพระคัมภีร์ใช้คำที่แตกต่างกันสองคำในข้อความเดียวกัน แสดงให้เห็นความคิดสองอย่างที่แตกต่างกัน หนังสือ *Interlinear Greek-English New Testament (พระคัมภีร์ใหม่กรีก-อังกฤษสลับบรรทัด)* แปลคำแรกว่า “ผู้ที่มัวเมาในกาม” และคำที่สองว่า “คนเล่นสวาท” สตรองค์แปลคำว่า*มาลาคอส*ว่า “นิ่ม เช่น (เสื้อผ้า)เนื้อนิ่ม และโสเภณีชาย” โสเภณีชายคือเด็กชายที่ถูกกักตัวไว้เพื่อจุดประสงค์เนื่องจากความวิตถารทางเพศ ในบทอื่นๆ คำนี้แปลได้ว่า “อ่อนนิ่ม” ใช้กับเครื่องแต่งตัวที่อ่อนนิ่มหรือเสื้อผ้าที่อ่อนนิ่ม (มัทธิว 11:8; ลูกา 7:25) พระคัมภีร์หมายถึงผู้ชายที่ทำตัวเหมือนผู้หญิงซึ่งรวมไปถึงผู้ชายที่แต่งตัวเหมือนผู้หญิงหรือใส่เสื้อผ้าที่ออกแบบมาเหมือนเสื้อผ้าของผู้หญิง พฤติกรรมเช่นนี้แสดงออกอย่างเห็นได้ชัดมากที่สุดใน *กะเทย* ซึ่งถูกตำหนิอย่างชัดเจนในเฉลยธรรมบัญญัติ 22:5 ข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวห้ามทั้งผู้ชายและผู้หญิงไม่ให้สวมใส่

เครื่องแต่งกายของเพศตรงข้าม (ดูบทที่ 6) ในทำนองเดียวกัน เปาโลสอนไม่ให้ผู้ชายไว้ผมยาวและไม่ให้ผู้หญิงไว้ผมสั้น (1โครินธ์ 11:14-15) (ดูบทที่ 7) เมื่อพิจารณาถึงข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แล้ว เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้มีความแตกต่างระหว่างเพศ ผู้ชายไม่ควรจะมีท่าทางเหมือนผู้หญิง และผู้หญิงไม่ควรจะมีลักษณะท่าทาง ความประพฤติหรือแต่งกายเหมือนผู้ชาย

การรักร่วมเพศ หรือเรียกอีกอย่างว่าการเล่นสวาทระหว่างผู้ชายกับผู้ชาย (sodomy) หากหมายถึงผู้หญิงกับผู้หญิงเรียกว่าการเล่นเพื่อนระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิง (lesbianism) พระคัมภีร์บรรยายไว้อย่างชัดเจนและกล่าวโทษการกระทำดังกล่าวในหลายแห่ง เนื่องจากหัวข้อนี้เป็นเรื่องใหญ่ในปัจจุบัน ขอให้เราศึกษาพระคัมภีร์ในด้านที่เกี่ยวข้อง บทบัญญัติกล่าวว่าโทษของการรักร่วมเพศคือความตาย (เลวีนิติ 20:13) การรักร่วมเพศเป็นสิ่งพึงรังเกียจ เป็นหนึ่งในสิ่งที่จะทำให้คนทั้งหลายไม่ได้ไปสวรรค์ (เลวีนิติ 18:22; วิวรณ์ 21:27) ทั้งโสเภณีและคนเล่นสวาทเป็นสิ่งพึงรังเกียจเป็นอย่างมากจนกระทั่งเงินที่ได้จากการกระทำของพวกเขาไม่สามารถนำมายังวิหารของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 23:17-18) วลี "ค่าจ้างจากหมา" ที่อยู่ในข้อพระคัมภีร์นี้ใช้ห้ามไม่ให้ถวายเงินจากโสเภณีชายหรือคนเล่นสวาทต่อพระเจ้า คริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ใช้คำสอนในพระคัมภีร์เก่าที่ไม่เห็นด้วยกับการรักร่วมเพศเมื่อตัดสินใจให้ละเว้นจากการล่วงประเวณีซึ่งเป็นคำที่รวมถึงการกระทำทางเพศที่ผิดบทบัญญัติทั้งหมด (กิจการ 15:19-29)

ตัวอย่างที่คุ้นเคยกันมากเกี่ยวกับการรักร่วมเพศตัวอย่างหนึ่งคือเรื่องของเมืองโสโดม (ปฐมกาล 19:4-11) เมื่อทูตสวรรค์สององค์มาเยี่ยมโลทในร่างของมนุษย์ ชายชาวเมืองโสโดมพยายามที่จะทำร้ายทางเพศทูตสวรรค์ทั้งสอง พวกเขาบอกให้โลทนำตัวแขกของเขาออกมาก "เราจะได้สมสู่กับเขา" เมื่อโลทปฏิเสธ พวกเขาขู่ที่จะทำให้เขาเจ็บยิ่งกว่าแขกของเขาเสียอีก พวกเขาไม่ยอมเอาตัวลูกสาวบริสุทธิ์สองคนของโลทไปแทนทูตสวรรค์ ในที่สุดทูตสวรรค์ดึงโลทกลับเข้ามาในบ้าน ปิดประตูและทำให้คนเหล่านั้นตาบอดไป แม้ในตอนนั้นชายเหล่านั้น "เที่ยวคลำหาประตูจนอ่อนใจ" แน่นอนทีเดียวการรักร่วมเพศเป็นหนึ่งในความบาปสำคัญที่เป็นเหตุให้พระเจ้าทรงทำลายเมืองโสโดม บางคนอ้างว่าความบาปของชายเหล่านั้นเป็นเพียงการไม่ต้อนรับแขกมากกว่าการรักร่วมเพศ ความคิดเช่นนี้ขัดแย้งกับยูดา 7 ที่กล่าวเกี่ยวกับความบาปของคนเหล่านั้นไว้ว่า "มัวเมาในกามวิตถาร" ซึ่งเป็นการอ้างถึงการรักร่วมเพศอย่างชัดเจน ตามจริงแล้วยูดากล่าวว่าเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์และเมืองที่อยู่รอบๆ ถูกทำลายด้วยไฟเพื่อเป็นตัวอย่างแก่เราเพราะการประพฤติชั่วและการมัวเมาในกามวิตถารของพวกเขา (ดู 2เปโตร 2:6-22) นอกจากนี้ พระเจ้าทรงตัดสินพระทัยที่จะทำลายเมืองเหล่านั้นก่อนที่ทูตสวรรค์จะไปเมืองโสโดมเสียอีก

เรื่องราวคล้ายคลึงกันมีอยู่ในผู้วินิจฉัย 19:22-25 ชายชาวเมืองกิเบอาห์ เป็นคนเบนยามิน ซึ่งพระคัมภีร์เรียกพวกเขาว่า "คนอันธพาล" พยายามที่จะทำร้ายแขกชายคนหนึ่งในเมืองนั้น พวกเขาระงับโทสะได้ก็เมื่อชายคนนั้นอนุญาตให้พวกเขาเอาตัวเมียน้อยของตนไปได้ซึ่งพวกเขาข่มขืนจนหญิงนั้นเสียชีวิต คนเผ่าอื่นๆ ต้องการให้ประหารชีวิตชายเหล่านี้แต่คนเบนยามินปกป้องพวกเขา สงครามกลางเมืองจึงเกิดขึ้นซึ่งทำลายเผ่าเบนยามินเกือบจะทั้งหมด

เหตุการณ์ในพระคัมภีร์เก่าอีกเหตุการณ์หนึ่งซึ่งไม่ได้บรรยายเกี่ยวกับการรักร่วมเพศไว้อย่างชัดเจน แต่กล่าวไว้อย่างหนักแน่นว่ามีการรักร่วมเพศเกี่ยวข้อง โนอาห์เมาเหล้าองุ่นและนอนเปลือยกายอยู่ที่เต็นท์ของเขา (ปฐมกาล 9:20-27) พระคัมภีร์กล่าวว่าลูกชายคนหนึ่งซึ่งคือฮาม เห็นโนอาห์เปลือยกายและไปบอกกับพี่น้องของเขา เชมกับยาเฟทจึงเข้ามาข้างในและปกปิดกายของบิดา เมื่อโนอาห์ตื่นขึ้น "[ท่าน] รู้ว่าบุตรคนสุดท้องทำกับท่านอย่างไร" โนอาห์แช่งฮามโดยกล่าวว่าลูกหลานของฮามจะเป็นทาสของเชมและยาเฟท ขอให้สังเกตว่าโนอาห์รู้ว่ามีบางสิ่งเกิดขึ้น นอกจากนี้ ถ้อยคำดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าฮามได้กระทำการบางอย่าง การแช่งสาปและการลงโทษชี้ให้เห็นว่ามีการกระทำที่ผิดศีลธรรมอย่างร้ายแรงขึ้น หากฮามเพียงแต่มองดูบิดาของเขาจะไม่เป็นความผิดที่ร้ายแรงนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมตะวันออกที่ครอบครัวใกล้ชิดกันมากและไม่มีความเป็นส่วนตัวเหมือนเช่นสังคมตะวันตก หากไม่เกี่ยวข้องกับการรักร่วมเพศโดยตรงแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็มีความเป็นไปได้ว่า มีการกระทำดังกล่าวในสถานการณ์เช่นนั้นทำให้การกระทำของฮามเป็นการละเมิดที่ร้ายแรง

มีการอ้างอื่นๆ เกี่ยวกับการรักร่วมเพศในพระคัมภีร์เก่า กษัตริย์อาสา เยโฮชาฟัทและโยสิยาห์กำจัดคนเล่นสวาทออกไปจากแผ่นดินยูดาห์ตามพระประสงค์ของพระเจ้าและเป็นส่วนหนึ่งการปฏิรูป (1พงศ์กษัตริย์ 15:12; 22:46; 2พงศ์กษัตริย์ 23:7)

หนึ่งในความบาปที่ยิ่งใหญ่ของยูดาห์คือการปล่อยให้เด็กชายถูกขายเป็นโสเภณี (โยเอล 3:3) ความหมายของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ก็คือคนเล่นสวาทดำเนินกิจกรรมของตนเหมือนเช่นส่วนหนึ่งในการบูชาตามอย่างของผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้า ศาสนาอื่นๆ ส่วนใหญ่ในเวลานั้นใช้ทั้งการรักร่วมเพศและโสเภณีหญิงเป็นส่วนของการบูชาในทางศาสนา บางคนกล่าวว่า นั่นเป็นเหตุผลเดียวว่าทำไมการรักร่วมเพศจึงถูกกล่าวโทษในพระคัมภีร์เก่า อย่างไรก็ตาม การกล่าวเช่นนั้นไม่สามารถอธิบายข้อพระคัมภีร์ในพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหมดได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อพระคัมภีร์ในโรม

ในโรมบทที่ 1 เปาโลให้คำอธิบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับการที่มนุษยชาติหันไปจากพระเจ้าทีละเล็กทีละน้อย เปาโลเริ่มอธิบายด้วยการแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ทุกคนสามารถรู้ได้สองสิ่ง นั่นคือการมีอยู่ของพระเจ้าและฤทธิ์เดชอำนาจของพระเจ้า ดังนั้นมนุษย์จึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย (โรม 1:20) มนุษย์รู้จักพระเจ้าแต่ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้าหรือรู้สึกขอบพระคุณพระองค์ พวกเขาหันไปจากพระเจ้าและเริ่มบูชารูปสิ่งที่ทรงสร้างแทนที่จะนมัสการพระองค์ (ข้อ 21-23) ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ทำการโสโครก “ให้เขากระทำสิ่งซึ่งน่าอัปยศทางกายต่อกัน” (ข้อ 24) เนื่องจากพวกเขาบูชาสิ่งที่ทรงสร้างมากกว่านมัสการพระผู้สร้าง พระเจ้าทรงปล่อยให้เขามี “กิเลสตัณหาอันน่าอัปยศ” ผู้หญิงเปลี่ยนความสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป (ข้อ 26) เช่นเดียวกัน ผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกันและเร่าร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน “ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย” (ข้อ 27) เพราะเขาไม่เห็นสมควรที่จะรู้จักพระเจ้า พระองค์จึงทรงปล่อยให้เขามีใจชั่ว (ข้อ 28)

ข้อพระคัมภีร์นี้สอนอะไรเรา เราได้รู้ว่าการรักร่วมเพศเป็นความเลวทรามสุดท้ายซึ่งเป็นผลจากการที่มนุษย์แยกตนออกจากพระเจ้าหลังจากที่ได้รู้จักพระองค์ การรักร่วมเพศเป็นการบูชาสิ่งที่ทรงสร้างขึ้นนั่นก็คือร่างกาย การรักร่วมเพศเป็นสิ่งผิดธรรมชาติซึ่งหมายความว่าการรักร่วมเพศเป็นการทำลายแผนการและพระประสงค์ของพระเจ้า เมื่อกลับไปดูที่วัตถุประสงค์ของการแต่งงาน เราจะเห็นได้ว่าการรักร่วมเพศไม่ทำให้เกิดการสืบพันธุ์ ไม่ได้ทำให้หญิงคอยช่วยเหลือชาย ไม่ได้รวมชายและหญิงไว้เป็นเนื้อเดียวกันและเกือบจะไม่เคยเป็นความสัมพันธ์ที่มีคู่สมรสเพียงคนเดียว

ข้อพระคัมภีร์ในโรมอธิบายเกี่ยวกับการรักร่วมเพศในหมู่ชายด้วยกันและหญิงด้วยกันไว้อย่างชัดเจนและกล่าวโทษการกระทำเช่นนั้นว่าเป็นผลจากการหันไปจากพระเจ้า ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าผู้รักร่วมเพศเป็นผู้ที่หันไปจากพระเจ้า ในฐานะบุคคลคนหนึ่ง คนผู้นั้นไม่ได้เป็นคนบาปมากไปกว่าคนอื่นๆ แต่หมายความถึงยุคแห่งการหันไปจากพระเจ้า และยุคนี้นำไปสู่การรักร่วมเพศที่เพิ่มมากขึ้น กาลสุดท้ายนำไปสู่ความบาปนี้มากขึ้น การรักร่วมเพศมีมากขึ้นๆ เมื่อสังคมอยู่ห่างไกลพระเจ้าออกไปเรื่อยๆ เมื่อบ้านและการแต่งงานแตกร้าว เมื่อผู้หญิงแย่งชิงหน้าที่ของผู้ชาย เมื่อผู้ชายละเลยหน้าที่ความรับผิดชอบของตนและเมื่อวิญญาณชั่วมีอิสระในการทำการต่างๆ มากขึ้น การรักร่วมเพศจึงไม่ได้เป็นสัญญาณของความผิดบาปส่วนตัวที่พิเศษ แต่เป็นผลและเป็นสัญญาณของยุคชั่วร้ายที่เราอาศัยอยู่นี้

นอกจากนี้ ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ได้ถือว่าการรักร่วมเพศเป็นความบาป คนรักร่วมเพศจะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า (1โครินธ์ 6:9) คำที่ใช้ในข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวในพระคัมภีร์ใหม่คือ “ชายรักร่วมเพศ” ในฉบับ King James Version “คนรักร่วมเพศ” ในฉบับ Revised Standard Version “ผู้รักร่วมเพศ” ในฉบับ Amplified Bible และ”คนเล่นสวาท” ใน *Interlinear Greek-English New Testament* คำเหล่านี้แสดงความหมายไว้อย่างชัดเจนและไม่กำกวมแม้แต่น้อย ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ตำหนิ “ชายรักร่วมเพศ” และคนที่ “ไร้มนุษยธรรม” (1ทิโมธี 1:10; 2ทิโมธี 3:3) 2ทิโมธี 3:3 เป็นสิ่งหนึ่งที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้าย ด้วยเหตุนี้กรุงเยรูซาเล็มจะมีชื่อว่าเมืองโสโดมและเมืองอียิปต์ในเวลาแห่งความทุกขเวทนา (วิวรณ์ 11:8) อีกนัยหนึ่งคือมหานครนั้นจะเป็นศูนย์กลางของความวิตถารทางเพศและการผิดประเวณีทางวิญญาณ ท้ายที่สุด เราควรจำไว้ว่าคำว่า “การโสโครก” ซึ่งมีการใช้อยู่หลายครั้งในพระคัมภีร์ใหม่หมายถึงการทำผิดศีลธรรม การวิตถารและการรักร่วมเพศ (2โครินธ์ 12:21; กาลาเทีย 5:19; เอเฟซัส 4:19; 5-3; โคโลสี 3:5; 1เธสะโลนิกา 4:7; 2เปโตร 2:10) ความหมายเหล่านี้สามารถศึกษาได้จากโรม 1:24

เราสามารถสรุปได้ว่าการรักร่วมเพศเป็นความบาปเหมือนเช่นการโกหกหรือการขโมย การรักร่วมเพศไม่ใช่โรคหรือวิถีชีวิตอีกทางหนึ่ง เนื่องจากการรักร่วมเพศมีมากขึ้นและเห็นกันอยู่ในกาลสุดท้ายนี้ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจเรื่องนี้ให้

มากขึ้น ประการแรก เราต้องเข้าใจสาเหตุบางประการของการรักร่วมเพศ แน่นอนว่าการรักร่วมเพศเป็นผลของการที่บุคคลใช้ความต้องการของตนในการเลือกความบาป การรักร่วมเพศเกิดจากธรรมชาติที่มีความบาปของมนุษย์และเกิดจากการทำงานของมารในชีวิตที่ไม่เชื่อฟัง อย่างไรก็ตาม นอกจากเหตุผลทางวิญญาณเพียงอย่างเดียวแล้ว มีปัจจัยบางประการที่ทำให้บุคคลบางคนมีแนวโน้มไปทางรักร่วมเพศมากกว่าความบาปอย่างอื่น อาจเนื่องด้วยลักษณะของวัฒนธรรม ลักษณะนิสัยหรือร่างกายที่ทำให้บุคคลอ่อนแอกว่าคนอื่นเหมือนเช่นบางคนที่มีแนวโน้มติดสุรามากกว่าคนอื่น แต่สิ่งเหล่านี้สามารถที่จะเอาชนะได้ แน่นอนว่าไม่มีหลักฐานพิสูจน์ว่าการรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่เป็นมาแต่กำเนิด การศึกษาทางวิทยาศาสตร์แสดงให้เห็นว่าการรักร่วมเพศไม่ได้เป็นกรรมพันธุ์ จึงไม่ถูกต้องที่จะพูดว่า "ผม/ดิฉันเกิดมาเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว" หรือ "พระเจ้าทรงสร้างผม/ดิฉันให้เป็นเช่นนั้น" พระเจ้าจะไม่ยุติธรรมหากพระองค์ทรงสร้างคนหนึ่งขึ้นมาในแบบหนึ่งและลงโทษเขาที่เป็นเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม มีสาเหตุทางจิตวิทยาและสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เกิดการรักร่วมเพศ เราต้องใส่ใจสิ่งเหล่านี้เพื่อที่จะช่วยป้องกันและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการรักร่วมเพศได้ เราตระหนักดีว่าปัจจัยเหล่านี้ไม่ใช่ข้อแก้ตัวในการดำเนินการรักร่วมเพศต่อไป เพราะปัจจัยที่คล้ายคลึงกันช่วยทำให้เกิดอาชญากร คนติดสุรา คนโกหก โสเภณีและอื่นๆ

ทุกสังคมรวมทั้งวัฒนธรรมโบราณต่างๆ ที่นักมานุษยวิทยาได้ศึกษานั้นมีเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงการรักร่วมเพศ แน่นอนว่าเราสามารถกล่าวเช่นนั้นได้ในเรื่องความบาปอื่นๆ ด้วย น่าสนใจว่าจากการศึกษา สังคมส่วนใหญ่มีการรักร่วมเพศในหมู่หญิงน้อยมาก และการรักร่วมเพศในหมู่ชายแบบเฉพาะเจาะจงและตลอดชีวิตไม่มีอยู่เลย ข้อควรสังเกตอีกประการหนึ่งคือโสเภณีชายและการรักร่วมเพศไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน ชายรักร่วมเพศจำนวนมากไม่แสดงลักษณะของผู้หญิงมากไปกว่าผู้ชายคนอื่นๆ และชายรักร่วมเพศจำนวนมากเป็นผู้ที่ชอบทั้งเพศชายและหญิง และส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม

นักจิตวิทยาได้ระบุสิ่งต่างๆ ที่ช่วยทำให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยทั่วไป เด็กมีแนวโน้มที่จะรักร่วมเพศหากเด็กชายหรือหญิงนั้นเลียนแบบพ่อแม่เพศที่ไม่เหมือนตน ซึ่งปกติเกิดขึ้นเมื่อเด็กไม่สามารถแยกแยะพ่อแม่ที่เพศเหมือนตนได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อพ่อไม่อยู่บ้าน หยาบคาย ไม่มีความสามารถและอ่อนแอ หรือเด็กกลัวและเกลียดพ่อ มีโอกาสเป็นอย่างมากที่ลูกชายจะทำตัวเหมือนกับแม่ นอกจากนี้ อาจเกิดขึ้นเมื่อแม่รักเด็ก แต่ชอบควบคุมและชอบขู่เข็ญ สิ่งนี้อาจเป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเด็กชายอย่างไม่รู้ตัว เด็กชายอาจเรียนรู้ที่จะทำตัวตามบทบาทเพศหญิง อาจเรียนรู้ที่จะกลัวการพบเจอผู้หญิงคนอื่น อาจไม่พอใจกับการขู่เข็ญของแม่หรือรู้สึกไร้ความสามารถเมื่อเทียบกับแม่ของตนและรู้สึกเช่นนี้กับผู้หญิงทั่วๆ ไป เด็กชายอาจเห็นว่าผู้หญิงทุกคนนั้นเป็นบุคคลที่แตะต้องไม่ได้เหมือนกับแม่ของตน หรืออาจรู้สึกซื่อสัตย์กับแม่มากจนไม่สามารถมีความสัมพันธ์ที่ปกติกับหญิงอื่นได้ ปฏิกิริยาใดๆ เหล่านี้อาจนำไปสู่การรักร่วมเพศได้

อิทธิพลที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือประสบการณ์ครั้งแรกและการรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การเผชิญกับคนรักร่วมเพศครั้งแรกมีแนวโน้มก่อให้เกิดพฤติกรรมหลังจากนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเด็กรู้สึกพอใจกับประสบการณ์นั้น ความรักครั้งแรกที่จบลงอย่างล้มเหลว หรือมีลูกนอกสมรสหรือมีการทำแท้งอาจทำให้เกิดความรู้สึกถูกปฏิเสธ ความรู้สึกผิดและความกลัวที่อาจผลักให้บุคคลออกห่างจากเพศตรงข้าม ความรู้สึกไร้ประสิทธิภาพทางเพศอาจเป็นสาเหตุได้เช่นกัน ท้ายที่สุด การแยกตัวในวัยรุ่นมีอิทธิพลเป็นอย่างมาก การขาดเพื่อนเพศเดียวกันที่เข้ากันได้และการขาดการทำกิจกรรมทั่วไปกับเพื่อนเพศเดียวกันอาจทำให้เกิดความต้องการมิตรภาพและการยอมรับซึ่งภายหลังได้รับจากพวกรักร่วมเพศ นอกจากนี้ การแยกตัวและการถูกเยาะเย้ยจากเพื่อนฝูงอาจนำวัยรุ่นไปสู่การติดต่อและความสัมพันธ์กับพวกรักร่วมเพศซึ่งมีอิทธิพลกับเด็กได้ง่าย

การเข้าใจถึงสาเหตุเหล่านี้ช่วยให้ศิษยาภิบาลป้องกัน แก้ไขหรืออย่างน้อยที่สุดขัดขวางเหตุการณ์ที่ไม่ดีไม่ให้เกิดขึ้นได้ นอกจากนี้ ยังช่วยในการให้คำปรึกษาหากสามารถชี้ให้บุคคลเห็นสาเหตุของพฤติกรรมของเขาได้ หากทำให้บุคคลเชื่อว่าเขาไม่ได้เกิดมาเป็นเช่นนั้น แต่มีอิทธิพลที่ทำให้เขาเป็นเช่นนั้นและแสดงให้เขาเห็นว่าจะเปลี่ยนพฤติกรรมและนิสัยด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้าได้อย่างไร นอกจากนี้ ยังเป็นการช่วยพ่อแม่ให้ฝึกและเลี้ยงลูกในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราเห็นว่ามีความจำเป็นมากเพียงใดที่พ่อจะพัฒนาความสัมพันธ์ส่วนตัวที่อบอุ่นกับลูกชาย เพื่อที่ภรรยาจะไม่ชิงอำนาจภายในบ้านไปและเพื่อที่ลูกชายจะได้มีมิตรภาพที่เหมาะสมกับเพื่อนเด็กชายรุ่นเดียวกัน ลูกชายไม่ควรจะได้รับการพะนอ ตามใจมากเกินไปและ

ปกป้องมากเกินไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากแม่ นอกจากนี้ เราต้องจำไว้ว่าทุกวันนี้เราไม่สามารถไว้ใจสังคมและระบบโรงเรียนในการปลูกฝังในด้านเพศที่ถูกต้องได้อีกต่อไป พ่อแม่และคริสตจักรจะต้องฝึกเด็กในเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศ บทบาททางเพศที่แตกต่างและความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่เหมาะสม เด็กและคนหนุ่มสาวของเราต้องได้รับการสอนว่าควรจะหลีกเลี่ยงสถานการณ์เช่นไรและจะหลีกเลี่ยงได้อย่างไร พวกเขาจะต้องได้รับการปกป้องจากสถานการณ์และคนที่อาจมีอิทธิพลกับพวกเขาในทางที่ผิดได้ในขั้นตอนสำคัญต่างๆ ในชีวิต

เราขอเน้นว่าสภาพแวดล้อมต่างๆ เหล่านี้ไม่ได้ทำให้การรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เหตุผลประการหนึ่งคือความผิดบาปที่เป็นนิสัยทุกอย่างอาจได้รับการสนับสนุนหรืออาจมีเหตุบางส่วนจากความกดดันของสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ที่เลวร้าย บุคคลยังคงมีความสามารถในการตัดสินว่าอะไรถูกหรือผิดและยังคงมีใจอิสระในการเลือกสิ่งต่างๆ เพื่อตัวเองได้ เราไม่ควรจะละเลยหรือไม่ให้ความสำคัญกับอำนาจทางฝ่ายวิญญาณที่เกี่ยวข้อง คนจำนวนมากได้เอาชนะสถานการณ์คล้ายคลึงกัน แม้แต่ผู้ซึ่งอยู่ในครอบครัวเดียวกับพวกรักร่วมเพศและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ทำให้เกิดคนรักร่วมเพศได้ นอกจากนั้น พระเจ้าจะทรงให้ฤทธิ์อำนาจในการเอาชนะโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์หากบุคคลยอมจำนนต่อพระองค์

การรักร่วมเพศเป็นกำลังที่มีอำนาจมาก เหตุผลหนึ่งก็คือการรักร่วมเพศเป็นผลของประสบการณ์ต่างๆ ในวัยเด็กที่ยากจะลบล้าง นอกจากนี้ โดยปกติแล้วการรักร่วมเพศพัฒนาโดยใช้เวลายาวนานในชีวิตของบุคคลและกลายเป็นนิสัยที่ฝังลึกเข้าไป ในหลายๆ กรณี หากไม่ใช่กรณีส่วนใหญ่แล้ว มีเรื่องวิญญาณเกี่ยวข้อง บุคคลอาจต้องการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงแต่ไม่สามารถทำได้ หลายสิ่งแสดงให้เห็นว่าการรักร่วมเพศมักจะเกี่ยวข้องกับวิญญาณชั่วร้ายเป็นอย่างมาก ประการแรก การรักร่วมเพศเป็นสิ่งยากที่จะเอาชนะได้ ประการที่สอง การนมัสการของผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าแพร่หลายในกาลสุดท้ายแสดงให้เห็นว่าการรักร่วมเพศเกี่ยวข้องกับกิจกรรมของวิญญาณบางอย่างที่เพิ่มขึ้นและยับยั้งไม่ได้ ประการที่สาม มีกรณีที่คริสเตียนที่รักต่างเพศกลายเป็นคนรักร่วมเพศหลังจากที่หันไปจากพระเจ้า แต่เดิมพวกเขาไม่มีแนวโน้มที่จะเป็นเช่นนั้นแต่เนื่องจากการหันไปจากพระเจ้า พวกเขาเปิดตนเองออกสู่วิญญาณทั้งหลายจากนรก หลังจากนั้น ก็เป็นที่รู้กันดีว่าคนรักร่วมเพศส่วนใหญ่สามารถบอกได้โดยทันทีว่าใครอีกที่เป็นพวกรักร่วมเพศ แม้ว่าจะไม่มีการสื่อสารแบบมีสติหรือแบบภายนอกก็ตาม เป็นไปได้ที่จะพัฒนาการสังเกตพวกรักร่วมเพศ

ดังนั้น เราเห็นว่าการรักร่วมเพศเป็นกำลังที่แข็งแกร่งที่ต้องจัดการทางฝ่ายวิญญาณพอๆ กับทางฝ่ายธรรมชาติ ในกรณีส่วนใหญ่ การรอดพ้นอย่างแท้จริงเป็นขั้นตอนที่ยาวนานและยากเหมือนเช่นความบาปที่เป็นนิสัยอื่นๆ บางคนอาจได้รับชัยชนะที่สมบูรณ์แบบและไม่ถูกรบกวนอีกเลย ในขณะที่บางคนต้องระวังไม่ให้ตัวเองมีโอกาสประสบกับสิ่งยั่วยวนที่ไม่จำเป็น การเอาชนะเกิดขึ้นได้ด้วยการอธิษฐานและการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง การรอดพ้นอย่างแท้จริงสามารถเกิดขึ้นได้และควรจะทำให้เกิดขึ้น จะต้องมีความอดทน ความตั้งใจในการเอาชนะและความรักต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง สดุดี 37:4 เหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง "จงปีติยินดีในพระเจ้า และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน" ขั้นตอนแรกจะต้องรอดพ้นจากความต้องการในทางรักร่วมเพศ การรักร่วมเพศเป็นนิยามในด้านการปฏิบัติ ดังนั้นหากบุคคลไม่ข้องเกี่ยวกับการกระทำในทางรักร่วมเพศอีกต่อไปหรือไม่สนองความคิดตัณหาในทางดังกล่าว เขาก็จะไม่ใช่พวกรักร่วมเพศ ขั้นตอนต่อมาคือพระเจ้าทรงประทานความต้องการในการรักต่างเพศที่ปกติซึ่งพระองค์ทรงประสงค์ให้ทุกคนมี บุคคลนั้นต้องไม่ยอมรับการรักร่วมเพศว่าเป็นส่วนสำคัญของลักษณะนิสัยของตน แต่คิดว่าการรักร่วมเพศซึ่งเป็นนิสัยที่เกิดจากการเรียนรู้และจากการเลือก (ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม) สามารถถูกกำจัดไปได้ เขาเป็นคนรักร่วมเพศเพียงเพราะว่าเขาเลือกที่จะกระทำการรักร่วมเพศ เมื่อเขาหยุดการกระทำเช่นนั้น เขาก็ไม่เป็นพวกรักร่วมเพศ

พวกรักร่วมเพศเป็นคนเหมือนคนอื่นๆ พวกเขาควรได้รับการปฏิบัติที่ปกติด้วยมิตรภาพและความเคารพ เราไม่ควรจะมองพวกเขาด้วยการเยาะเย้ยและดูถูก แต่ควรจะแสดงความรักและความห่วงใยของคริสเตียน ไม่ควรจะประณามพวกเขาเป็นการส่วนตัวมากไปกว่าความบาปอื่นๆ คนรักร่วมเพศอาจจริงใจเป็นอย่างมาก กระหายหาพระเจ้าและมีศีลธรรมสูงในด้านอื่นๆ เขามักจะโดดเดี่ยวและสิ้นหวัง โดยปกติเขาผ่านช่วงเวลาที่เจ็บปวดเพราะเกลียดตนเอง ผิดหวังและหมดหวังจนกระทั่งความรู้ผิดชอบกลายเป็นผลกระทบที่เลวร้ายต่อตัวเขา หน้าที่ของเราคือเข้าถึงพวกเขาและบอกพวกเขาเกี่ยวกับประสบการณ์ในการรับพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาจะได้รับอำนาจในการเปลี่ยนแปลงตัวเองจากประสบการณ์ดังกล่าวเท่านั้น ดังนั้น สมาชิกคริสตจักรไม่ควรจะประณามพวกเขาหรือพยายามที่จะเปลี่ยนพวกเขาด้วยตัวเอง ไม่ควรจะกีดกันพวกเขาจากการประชุมของคริสตจักรหากพวกเขาไม่ได้เป็นอันตรายต่ออนุชนอย่างแท้จริง ทั้งนี้ คงจะเป็นกรณีของสมาชิกคริสตจักรทั่วไปที่รู้ตัวว่าเป็นคนรักร่วมเพศและไม่ยอมกลับใจใหม่ อันตรายจะมาจากภายในมากกว่าภายนอก

การรักร่วมเพศเป็นอันตรายในคริสตจักรทุกวันนี้อย่างแท้จริง คริสตจักรคณะใหญ่ๆ มากมายได้สถาปนาคนรักร่วมเพศเป็นผู้รับใช้ วันหนึ่งศาลอาจจะให้สิทธิ์พวกรักร่วมเพศเป็นสมาชิกและผู้รับใช้โดยไม่สนใจกฎของคริสตจักรเลยก็ได้ ศิษยาภิบาลควรดูแลคริสตจักรของตนให้ดี ควรจะสอนและเทศนาต่อต้านการรักร่วมเพศ ควรจะมีการประชุมผู้ชายและการประชุมผู้หญิงโดยเฉพาะอย่างยิ่งการประชุมสำหรับอนุชนเพื่อชี้แจงเรื่องนี้ให้ชัดเจน ศิษยาภิบาลควรจะพบปะพูดคุยกับอนุชนชายในเรื่องการนัดพบเด็กสาว การกอดจูบ การล่วงประเวณี การรักร่วมเพศและเรื่องอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกัน ควรจะเปิดโอกาสให้พวกเขาถามคำถามอย่างตรงไปตรงมา ในทำนองเดียวกัน ภรรยาของศิษยาบาลควรจะพบปะพูดคุยกับเด็กสาว ควรจะสอนไม่ให้ทำตัวผิดเพศและแต่งกายเหมือนผู้ชาย และไม่ควรอนุญาตให้คนที่มีพฤติกรรมดังกล่าวทำงานในคริสตจักร ควรจะสอนอย่างถูกต้องเกี่ยวกับสิทธิสตรี (ดูบทที่ 2) วิญญาณที่มีอยู่มากมายในโลกนี้จะโจมตีคริสตจักรอยู่เสมอและไม่ช้านานก็จะมาอยู่ในคริสตจักร การรักร่วมเพศและการทำตัวผิดเพศจะกลายเป็นปัญหาสำคัญในคริสตจักรอย่างรวดเร็วมากกว่าการล่วงประเวณีด้วยซ้ำ เราต้องพบกับการท้าทายขอกาลสุดท้ายในเรื่องนี้

ในเวลาเดียวกัน เราควรจะระวังวิญญาณของความสงสัย หากผู้ชายมีลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมเล็กน้อยซึ่งดูเหมือนผู้หญิง สำหรับบางคนไม่ได้หมายความว่าผู้ชายคนนั้นเป็นคนรักร่วมเพศ เขาอาจจะเป็นคนอ่อนไหวหรือมีพรสวรรค์มากกว่าคนอื่นๆ เท่านั้น ตามจริงแล้ว พวกรักร่วมเพศถือตัวในเรื่องการเป็นผู้ชายสูงมาก ส่วนใหญ่แล้วไม่สามารถแยกได้จากผู้ชายทั่วไป เราไม่สามารถกำหนดรูปแบบของพวกเขาได้ ชายที่มีลักษณะความเป็นชายอาจเป็นคนรักร่วมเพศได้มากเท่าๆ กับชายที่มีลักษณะความเป็นหญิง ดังนั้นเราไม่ควรจะทึกทักหรือพูดให้เข้าใจว่าบางคนเป็นพวกรักร่วมเพศ เราสามารถป้องกันลูกๆ ของเขาจากอิทธิพลและประสบการณ์ที่ไม่ดีได้ นอกจากนั้น เป็นหน้าที่ของศิษยาภิบาลในการดูแลปกป้องฝูงแกะและตักเตือนไม่ให้ทำความบาป

โดยสรุป ขอให้เราเน้นว่าเราสามารถเอาชนะการรักร่วมเพศได้ ทุกคนมีความต้องการภายในต่อเพศตรงข้ามหากสามารถเอานิสัยและประสบการณ์ต่างๆ ทิ้งไปได้ เราสามารถเอาชนะความบาปทุกอย่างได้เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงให้ฤทธิ์เดชอำนาจ ศิษยาภิบาลและเพื่อนๆ ของบุคคลนั้นต้องอดทนและเขาจะต้องอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง ที่สำคัญที่สุดเขาจะต้องมีความตั้งใจอย่างแท้จริงในการเปลี่ยนชีวิตของเขาและมีความต้องการที่จะอยู่เพื่อพระเจ้า มีผู้ได้รับชัยชนะหลายแบบ ดังที่เปาโลได้กล่าวกับชาวเมืองโครินธ์ หลังจากกล่าวถึงคนล่วงประเวณี คนผิดผัวผิดเมีย โสเภณีชายและชายรักร่วมเพศ ว่า “แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับการชำระแล้ว ได้รับการทำใช้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูคริสตเจ้าและพระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเรา” (1โครินธ์ 6:9-11) เราสามารถเอาชนะความบาปทุกอย่างได้โดยการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูและโดยฤทธิ์เดชอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

10. งดเว้นเสียจากการทำให้โลหิตไหล

"อย่าฆ่าคน" (อพยพ 20:13) "ให้งดเว้นเสียจากการรับประทานเลือด [งดเว้นเสียจากเลือด]" (กิจการ 15:20)

ธรรมบัญญัติพื้นฐานประการหนึ่ง ธรรมบัญญัติพื้นฐานอย่างหนึ่งของพระเจ้าคือ การฆ่าผู้อื่นเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง พระเจ้าทรงประทานธรรมบัญญัติแรกไม่ให้ฆ่าคนแก่โนอาห์ในปฐมกาล 9:5-6 ซึ่งพระเจ้าทรงประกาศว่าจะพิพากษาผู้ที่ทำให้โลหิตมนุษย์ไหล ธรรมบัญญัติสิบประการรวมไปถึงการกล่าวโทษการฆ่าทั้งหมด (อพยพ 20:13) และคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ยืนยันเกี่ยวกับการสอนนี้อีกครั้ง (กิจการ 15:20) (ศึกษาเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์นั้นเพิ่มเติมจากบทที่ 8) มีข้อพระคัมภีร์อื่นๆ อีกมากที่แสดงให้เห็นว่าการฆ่าคนเป็นความบาปอย่างหนึ่ง (มัทธิว 15:19; มาระโก 7:21; กาลาเทีย 15:21)

การฆ่าคน อะไรทำให้การฆ่ามนุษย์เป็นความบาป ประการแรก เพราะว่าการฆ่าคนเป็นความผิดต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ (ปฐมกาล 9:6) เป็นการทำลายความเหมือนของพระเจ้า พระเจ้าทรงมีพระประสงค์และแผนการสำหรับชีวิตของแต่ละคน แต่ละคนมีเอกลักษณ์เฉพาะและเหมาะกับแผนการของพระเจ้าในวิถีทางที่ไม่มีผู้อื่นเหมือน พระเจ้าทรงประสงค์การนมัสการแบบพิเศษซึ่งแต่ละคนกระทำในวิถีทางเฉพาะของตนเอง การฆ่าคนทำลายการนมัสการของบุคคลนั้นต่อพระเจ้าและทำลายส่วนของบุคคลนั้นในแผนการที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า นอกจากนี้ การฆ่าคนยังเป็นความผิดต่อผู้ที่เกี่ยวข้องของเขา ครอบครัว เพื่อนและคนรักต้องเป็นเหยื่อเนื่องจากการสูญเสียคนที่รักและเลี้ยงดูพวกเขา

ท้ายที่สุด การฆ่าคนเป็นความผิดต่อบุคคลที่สูญเสียชีวิตไป เป็นการตัดเขาออกจากการทำหน้าที่ต่อพระเจ้าและมนุษย์ให้สมบูรณ์ หากคนนั้นเป็นคนบาป เขาก็จะไม่มีโอกาสที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าหรือกลับใจจากความบาปอีกต่อไป ในกรณีเช่นนี้ผู้ฆ่าได้ส่งเหยื่อของเขาไปถึงชีวิตนิรันดร์ [บนสวรรค์หรือในนรก] หากบุคคลมีชีวิตอยู่ต่อไป เขาอาจจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า บางทีเขาอาจส่งผลดีและเป็นที่ต้องการในชีวิตของคนอื่น บางทีเขาอาจนำคนอื่นๆ มาหาพระเจ้า มนุษย์ไม่มีสิทธิที่จะเอาศักยภาพนี้ไป ไม่มีใครมีอำนาจในนำผู้อื่นไปสู่การลงโทษชั่วนิรันดร์ หรือตัดโอกาสที่เขาจะได้รู้จักและรับใช้พระเจ้าได้

คนจำนวนมากมีคำถามว่า "ทำไมพระเจ้าจึงทรงสั่งให้ชาวอิสราเอลฆ่าคนในพระคัมภีร์เก่า เช่นนี้ไม่ได้หมายความว่า เราสามารถฆ่าคนได้ในช่วงเวลาของสงครามหรือ" เพื่อตอบคำถามนี้อย่างถูกต้อง เราต้องนึกถึงข้อเท็จจริงพื้นฐานบางประการเกี่ยวกับพระคัมภีร์เก่า ในช่วงเวลานั้น พระเจ้าทรงมีชาติที่ทรงเลือกชาติหนึ่ง แน่นอนว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษยชาติทั้งปวงและมีพระประสงค์ให้มนุษยชาติทั้งหมดรับใช้พระองค์ อย่างไรก็ตาม มีคนเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่เลือกพระองค์เป็นการตอบแทน สำหรับคนเหล่านั้น พระเจ้าทรงทำพันธสัญญาพิเศษและประทานพระสัญญาพิเศษ คนเหล่านั้นสัญญาที่จะนมัสการพระเจ้าและรักษาพระบัญญัติของพระองค์เป็นการตอบแทน ด้วยวิธีนี้พระเจ้าทรงเลือกอับราฮัมและสัญญาว่าจะให้เขาเป็นบิดาของชาติที่ยิ่งใหญ่ เมื่อพระเจ้าทรงนำชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงสัญญาว่าจะให้แผ่นดินแก่พวกเขา จุดประสงค์ของดินแดนแห่งพันธสัญญาคือเพื่อจัดหาสถานที่ซึ่งชาวอิสราเอลสามารถมีชีวิตที่บริสุทธิ์ได้โดยแยกตัวออกจากโลก อิสราเอลต้องเป็นแสงสว่างและตัวอย่างต่อโลกเพื่อที่ทุกคนจะได้เห็นว่าพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอลทรงยิ่งใหญ่มากเพียงใด เพื่อที่ทุกชาติจะต้องการที่จะรับใช้พระองค์ ดังนั้นแผนการของพระเจ้าคือ พยายามช่วยเหลือประเทศให้คงอยู่ต่อไป

เมื่อตระหนักเช่นนี้แล้ว เราจะเห็นว่ามีเหตุผลสำคัญสองประการว่าทำไมพระเจ้าทรงบัญญัติให้อิสราเอลทำลายบางชาติ ประการแรก ชนชาติเหล่านั้นขัดขวางแผนการของพระเจ้า พวกเขาต่อต้านการมีอยู่ของอิสราเอลและการนมัสการพระเยโฮวาห์ของอิสราเอล ซึ่งเป็นอันตรายต่อพระสัญญาของพระเจ้าต่อชาวอิสราเอลและต่อแผนการแห่งความรอดของพระองค์ในเวลานั้น ดังนั้นชาติเหล่านี้ต้องถูกทำลาย ประการที่สอง ชาติเหล่านี้ปฏิเสธพระเจ้าอย่างแท้จริงและเวลาสำหรับการพิพากษาของพวกเขาก็มาถึง พระเจ้าเพียงแต่ทรงใช้อิสราเอลเป็นเครื่องมือในการพิพากษานั้น ชาติเหล่านั้นได้เลือกแล้วที่จะถูกทำลาย

ทุกวันนี้ พระเจ้าไม่ทรงพยายามช่วยเหลือชนชาติ แต่ทรงช่วยเหลือเป็นรายบุคคล แผนการของความรอดสำหรับสมัยนี้จึงเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลอย่างแท้จริง "ทุกคนซึ่งได้ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด" (กิจการ 2:21) บรรดาประชาชนที่พระเจ้าทรงเลือกไม่ได้เป็นเพียงชาติเดียวที่ต้องต่อสู้กับฝ่ายธรรมชาติแต่เป็นบุคคลที่ทรงเลือกจากทุกชนชาติและทรงแยกออกจาก

โลกนี้ในทางฝ่ายวิญญาณ ภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส การพิพากษาเป็นไปอย่างรวดเร็วและคนบาปได้รับสิ่งที่เขาสมควรได้รับ ซึ่งมักจะได้รับการลงโทษด้วยความตายในทันที แต่ด้วยพระกรุณา การพิพากษาจึงเลื่อนออกไปและพระเมตตาได้รับการขยายออกไปเป็นอย่างมาก พระเจ้าทรงพิพากษาบุคคลและตัดสินพระทัยว่าจะพิพากษาและลงโทษเขาอย่างไร เราไม่สามารถพิพากษาใครได้ (มัทธิว 7:1) ดังนั้นเหตุผลของการฆ่าในพระคัมภีร์เก่าจึงใช้ไม่ได้กับยุคสมัยของเรา

นอกจากนี้ เราต้องจำไว้ว่าคริสเตียนภายใต้พระคุณได้รับการทรงเรียกให้มีมาตรฐานความบริสุทธิ์ที่สูงกว่า ธรรมบัญญัติกล่าวว่าตาแทนตาและฟันแทนฟันและกล่าวว่าจงรักคนสนิทและเกลียดชังศัตรู (มัทธิว 5:38, 43) เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์ทรงสอนว่าเราต้องหันแก้มอีกข้างให้เขา รักศัตรู อวยพรแก่คนที่แช่งด่าเรา ปฏิบัติดีกับคนที่เกลียดเราและอธิษฐานเพื่อผู้ที่เคี่ยวเข็ญเรา (มัทธิว 5:39,44) ชาวอิสราเอลไม่ได้รับบัพติศมาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระคุณดังที่เรารู้กันดี ดังนั้น พวกเขาจึงไม่มีฤทธิ์เดชอำนาจที่จะได้รับมาตรฐานของความสมบูรณ์นี้ พระเจ้าทรงอนุญาตให้พวกเขาต่อสู้ในทางฝ่ายร่างกาย แต่การต่อสู้ของเราทุกวันนี้เป็นการต่อสู้ทางฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ทางร่างกาย (เอเฟซัส 6:12) เราจะต้องมีชีวิตตามมาตรฐานสมบูรณ์ของพระเจ้าดังที่พระเยซูทรงสอนไว้ (มัทธิว 5:48) เราไม่ต้องการฆ่ามนุษย์ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม เราไม่อาจกล่าวได้ว่าเรารักศัตรูของเราเมื่อเราฆ่าเขา และเราไม่สามารถอธิษฐานเพื่อเขาได้เมื่อเราทำให้เขาต้องถูกแช่งสาปไปชั่วนิรันดร์ เราควรจะพึ่งพระเจ้าให้ทรงช่วยเราในการหลีกเลี่ยงและทรงนำเราให้พ้นจากสถานการณ์ที่เราจะรู้สึกอยากจะเอาชีวิตของผู้อื่น เราสามารถไว้วางใจว่าพระองค์จะทรงทำตามพระวจนะของพระองค์และทรงทำทุกสิ่งอย่างเพื่อผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เราควรจะอดทนและไม่ปล่อยให้ตัวเองอยู่ในตำแหน่งที่จะต้องเผชิญกับทางเลือกว่าจะต้องฆ่าคนหรือไม่

การต่อสู้และการป้องกันตนเอง ซึ่งรวมถึงสงครามและการฆ่าเพื่อป้องกันตนเอง หากเราจะทำตามพระคำของพระเยซูในมัทธิว 5 เราไม่สามารถฆ่าคนได้แม้ในสถานการณ์ดังกล่าวก็ตาม เมื่อสเทเฟนถูกหินขว้าง เขาไม่ได้ขว้างหินกลับ แต่ได้มองดูพระเยซูและอธิษฐานเพื่อบรรดาผู้ฆ่าเขา (กิจการ 7:55-60) เมื่อเปโตรพยายามปกป้องพระเยซูด้วยดาบ พระองค์ทรงตักเตือนเขาโดยตรัสว่า "ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะต้องพินาศเพราะดาบ" (มัทธิว 26:52)

ด้วยเหตุนี้ทำให้เกิดคำถามว่าคริสเตียนสามารถพกอาวุธที่ทำให้ถึงแก่ความตายไว้เพื่อป้องกันตนเองได้หรือไม่ วัตถุประสงค์คืออะไรกัน ท่านจะทำอย่างไรหากมีเหตุการณ์เกิดขึ้นที่ทำให้ท่านต้องการใช้อาวุธนั้น ท่านจะรู้สึกอย่างไรหากว่าท่านได้ฆ่าคน ท่านจะฆ่าคนได้ไหม ท่านต้องตอบคำถามเหล่านี้ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจพกอาวุธ

ในด้านราชการทหาร เราเชื่อในความรักชาติและการเชื่อฟังผู้มีอำนาจปกครองดังที่พระคัมภีร์สอนไว้ (1เปโตร 2:13-17; โรม 13:1-7) เราเชื่อในการปฏิบัติงานต่อประเทศชาติแต่เราไม่สามารถฆ่าชีวิตมนุษย์ได้ คริสเตียนจำนวนมากได้สละชีวิตของเขาเพื่อประเทศชาติในเวลาสงครามในขณะที่ทำงานในฝ่ายแพทย์หรือฝ่ายเสบียงในกองทัพ

เราพบว่ามีการปฏิบัติตามคำสอนนี้ในประวัติคริสตจักรยุคแรกๆ นักประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเยลกล่าวว่า "ราชการทหารนั้นทำได้ แต่การสงครามนั้นทำไม่ได้ ซึ่งปรากฏอยู่ในหลักปฏิบัติของฮิปโปลิตัสซึ่งกล่าวว่าคริสเตียนอาจเป็นทหารได้หากไม่ฆ่า" (จากหนังสือ *Early Christianity (คริสตศาสนาในตอนต้น)* โดยโรแลนด์ แบนตัน บริษัท Van Nostrand เมืองพรินซตัน ปี 1960 หน้า 54) ในหน้า 50 ของหนังสือเล่มดังกล่าว เขียนไว้ว่า "การต่อสู้ของนักสู้ถูกแช่งสาปและคริสเตียนไม่สามารถชมสิ่งเหล่านี้ได้ คริสเตียนไม่สามารถมีอำนาจพิพากษาซึ่งอาจทำให้เกิดโทษแก่ชีวิตได้"

ความเกลียดชัง คำนิยามของการฆ่ามีอยู่เพิ่มเติมใน 1ยอห์น 3:15 ซึ่งเขียนไว้ว่าไม่มีผู้ฆ่าคนใดที่จะมีชีวิตนิรันดร์ ส่วนที่น่าตกใจของข้อพระคัมภีร์นี้คือความเกลียดชังถือเป็นการฆ่า ในสายพระเนตรของพระเจ้า ผู้ใดที่เกลียดพี่น้องของตนมีความผิดเหมือนเช่นเขาได้ทำการฆ่าจริงๆ เราควรจำสิ่งนี้ไว้เมื่อความเกลียดชังเริ่มเกิดขึ้นในใจของเรา

การทำแท้ง เหตุผลทุกประการสำหรับการไม่ฆ่ามนุษย์เป็นเหตุผลสำหรับการทำแท้งด้วย เป็นข้อเท็จจริงทางชีววิทยาว่าในเวลาของการปฏิสนธิ ตัวอสุจิและไข่รวมกันเพื่อสร้างอวัยวะที่เติบโตและมีชีวิตขึ้น หนึ่งเดือนหลังจากการปฏิสนธิ ตา เท้าและศีรษะแยกออกจากกันอย่างชัดเจน ทารกหายใจและได้รับสารอาหารผ่านทางแม่ ในฐานะคริสเตียน เราเชื่อว่าทารกที่ยังไม่เกิดมามีวิญญาณนิรันดร์ หากทารกไม่ได้รับวิญญาณนี้ตอนที่ปฏิสนธิ จะเกิดขึ้นตอนไหน แน่นอนว่าทารกต้องมีวิญญาณก่อนที่จะถือเป็น

มนุษย์ซึ่งเป็นเวลาเพียงสี่สิบวันนับตั้งแต่วันปฏิสนธิ (*Times* ประจำวันที่ 14 มีนาคม 1977) หากวิญญาณเกิดขึ้นหลังจากเก้าเดือนไปแล้ว แล้วเด็กที่เกิดก่อนกำหนดจะเป็นอย่างไร หากวิญญาณเกิดขึ้นเมื่อทารกออกจากครรภ์ แล้วเด็กหลอดแก้วที่เกิดนอกครรภ์จะเป็นอย่างไร

พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงถือว่าเด็กในครรภ์เป็นมนุษย์ในทุกด้าน พระเจ้าทรงชำระ หรือแยกเยเรมีย์ออกเพื่อจุดประสงค์พิเศษในขณะที่เขายังคงอยู่ในครรภ์มารดา (เยเรมีย์ 1:5) ดาวิดกล่าวว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าของเขาตั้งแต่เขายังอยู่ในครรภ์มารดา (สดุดี 22:10) นอกจากนี้ เขายังได้กล่าวอีกว่า “มารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป” (สดุดี 51:5) ซึ่งหมายความว่าเขาได้รับธรรมชาติมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนังตั้งแต่ตอนปฏิสนธิ

การทำแท้งเด็กเป็นการฆ่าเด็ก ความแตกต่างระหว่างการฆ่าเด็กอายุสองสามเดือนในครรภ์กับการฆ่าเด็กอายุสองสามเดือนนอกครรภ์คืออะไร ความแตกต่างระหว่างเด็กที่ถูกทำแท้งซึ่งถูกปล่อยให้ตายกับเด็กที่เกิดก่อนกำหนดซึ่งอาจมีอายุเพียงสองสามวันแต่ได้รับอนุญาตให้มีชีวิตอยู่คืออะไร เหตุใดคนหนึ่งจึงมีวิญญาณอยู่ได้แต่อีกคนมีไม่ได้ เราไม่มีอำนาจตามพระคัมภีร์ในการขีดเส้นกำหนดว่าตัวอ่อนในครรภ์ไม่ใช่มนุษย์ก่อนหน้านั้น เราจะทำตัวเป็นพระเจ้าหากว่าเราตัดสินว่าคนๆ หนึ่งเป็นมนุษย์และอีกคนไม่ได้เป็น หรือตัดสินว่าคนๆ หนึ่งสมควรมีชีวิตอยู่และอีกคนไม่สมควร การตั้งครรภ์เป็นการให้กำเนิด พระเจ้า ผู้ชายและผู้หญิงสร้างมนุษย์อีกคนขึ้นมา หลังจากมีการตั้งครรภ์ขึ้น การตัดสินใจไม่อยู่ในอำนาจของมนุษย์อีกต่อไป พระประสงค์ของพระเจ้าซึ่งคือการชำระชีวิตมนุษย์ และสิทธิที่จะมีชีวิตอยู่ของเด็กทารกที่ยังไม่ได้เกิดมาเป็นสิ่งสำคัญ

การแท้งตามธรรมชาติ เป็นวิถีทางตามธรรมชาติของการไม่ยอมรับเด็กที่ไม่สมบูรณ์และไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ ทั้งนี้ไม่ใช่การฆาตกรรม แต่เป็นวิถีทางของร่างกายในการทิ้งตัวอ่อนนั้น อย่างไรก็ตาม หากร่างกายของแม่อ่อนแอและมีความยากลำบากในการตั้งครรภ์ แม่คนนั้นควรจะระมัดระวังไม่ทำร้ายเด็ก

การทำแท้งอย่างตั้งใจ (การทำแท้งที่มีแรงจูงใจ) เป็นการฆ่ามนุษย์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องมีการสอนมิฉะนั้นผู้ที่ทำแท้งจะไม่ได้ชัยชนะจากพระเจ้า การทำแท้งอาจเป็นที่นิยมแต่เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ มีหลายวิถีทางที่จะวางแผนการเป็นพ่อแม่โดยไม่ต้องทำแท้ง การตั้งครรภ์ตามที่วางแผนไว้เป็นเรื่องที่เหมาะสมอย่างแน่นอนเพราะไม่เกี่ยวข้องกับการทำลายบุคคลที่ปฏิสนธิแล้ว หลังจากมนุษย์เกิดขึ้นมา เวลาในการตัดสินก็จบลง ในกรณีที่ชีวิตตกอยู่ในอันตราย เราควรจะจำไว้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำการอัศจรรย์และทรงเป็นผู้รักษา พระองค์ทรงสัญญาว่าจะรักษาหญิงชอบธรรมในเวลาที่ให้กำเนิดบุตร (1ทิโมธี 2:15)

ด็อกเตอร์และนางเจ ซี วิลก์ (Dr. and Mrs. J. C. Willke) ได้รวบรวมข้อมูลอ้างอิงที่มีประโยชน์เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ในหนังสือ *Handbook on Abortion (คู่มือเกี่ยวกับการทำแท้ง)* (สำนักพิมพ์ Hayes Publishing Co. เลขที่ 6304 ถนนฮามิลตัน ซินซินนาติ โอไฮโอ 45224 ฉบับพิมพ์ปี 1975) หนังสือเล่มดังกล่าวเขียนไว้ว่า ทุกระบบในร่างกายมนุษย์เกิดขึ้นเมื่อตัวอ่อนมีอายุแปดสัปดาห์ สามารถตรวจพบการเต้นของหัวใจเมื่อมีอายุสิบแปดถึงยี่สิบห้าวัน คลื่นสมองเมื่อมีอายุสี่สิบวัน หนังสือเล่มนี้ตอบทุกคำถามเกี่ยวกับเรื่องการทำแท้งเป็นอย่างดี นอกจากนี้ หนังสือเล่มนี้ยังมีภาพสีของตัวอ่อนเมื่อมีอายุหกสัปดาห์ แปดสัปดาห์และสิบสัปดาห์ และตัวอ่อนที่มีการทำแท้งโดยการให้เกลือ การดูดและการขูด ถึงแม้จะเป็นสิ่งมีชีวิตเล็กๆ แต่ก็เป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์แบบ

หนังสือที่ดีอีกเล่มเกี่ยวกับการทำแท้งคือ *Abortion, The Bible, and the Christian (การทำแท้ง พระคัมภีร์และคริสเตียน)* โดยโดนัลด์ ชูเมคเกอร์ (สำนักพิมพ์ Baker Book House เมืองแกรนด์ราปิดส์ รัฐมิชิแกน) ซึ่งกล่าวว่าไม่มีข้อแก้ตัวในการทำแท้งแม้ว่าจะมีความลำบากทางเศรษฐกิจ ความลำบากทางสังคม ความเป็นไปได้ของการพิการแต่กำเนิดทางจิตใจหรือร่างกาย ปัญหาทางจิตของมารดา การข่มขืนหรือการรักในหมู่พี่น้องร่วมสายโลหิต เรารู้ว่าบางครั้งแพทย์ใช้ฮอร์โมนดีอีเอส (DES - diethylstillbesterol) เพื่อป้องกันไม่ให้เหยื่อที่ถูกข่มขืนตั้งครรภ์ ซึ่งสามารถทำได้ก่อนที่จะมีการปฏิสนธิ

โดยสรุป มีคำถามสองข้อที่ผู้ทำแท้งต้องตอบ อะไรทำให้เรามีสิทธิที่จะเอาชีวิตของมนุษย์คนหนึ่งเพราะความผิดพลาดของคนอีกคน หากการทำแท้งถูกต้องทางศีลธรรมด้วยเหตุผลใดก็ตาม แล้วจะมีเหตุผลใดที่จะป้องกันเราจากการฆ่าเด็กทารกเกิดใหม่ เด็กที่มีความพิการทางปัญญา เด็กที่มีความพิการทางร่างกาย ลูกกำพร้าหรือคนชราด้วยเหตุผลเดียวกันได้

การฆ่าตัวตาย เป็นสิ่งที่ขัดกับพระวจนะของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทวงเอาโลหิตของทุกคนไม่ว่าบุคคลนั้นจะฆ่าคนอื่นหรือตัวเองก็ตาม (ปฐมกาล 9:5) บุคคลจิตปกติที่ฆ่าตัวตายทำความบาปในสายพระเนตรของพระเจ้า เขาไม่มีอำนาจที่จะเอาชีวิตที่พระเจ้าทรงประทานให้กับเขาได้ คริสเตียนไม่ควรที่จะคิดถึงเรื่องฆ่าตัวตายเลย พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถและจะให้ความสุข ความปลาบปลื้มใจและสันติสุขแก่เราได้ (กาลาเทีย 5:22) หากปัญหาที่เราไม่สามารถเผชิญหรือแก้ไขได้เกิดขึ้น เป็นเวลาที่จะต้องอธิษฐานและอดอาหาร เรามีพระสัญญาที่ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยให้เราถูกทดลองเกินกว่าที่จะทนได้ และพระองค์จะทรงโปรดให้มีทางหลีกเลี่ยงได้ด้วย (1โครินธ์ 10:13) จริงๆ แล้วการฆ่าตัวตายเป็นการพยายามหลบหลีกปัญหาและความรับผิดชอบ ไม่ใช่การหนีพ้นที่แท้จริงเพราะทุกคนจะต้องเผชิญกับความจริงในวันพิพากษา หากเราไม่แก้ปัญหาของเราและสิ่งทดลองในชีวิตนี้ เราจะไม่มีโอกาสอื่นที่จะทำเช่นนั้นได้และเราจะทนทุกข์กับผลนั้นชั่วนิรันดร์ บุคคลที่ฆ่าตัวตายถือว่าพระเจ้าทรงไม่สามารถแก้ปัญหาของเขาได้ เขาเอาสิทธิพิเศษในการควบคุมชีวิตและความตายไปจากพระเจ้า เขาต่อต้านแผนการและพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเขา

โดยสรุป เราเห็นว่าพระเจ้าทรงสร้างทุกคนในพระฉายาของพระองค์ และด้วยพระประสงค์พิเศษในพระทัย เป็นความผิดบาปหากบุคคลตั้งใจเอาชีวิตซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้แก่มนุษย์ไป

11. ความซื่อสัตย์และความสุจริต

"อย่าลักทรัพย์" (อพยพ 20:15)

"อย่าลักทรัพย์...อย่าฉ้อเขา" (มาระโก 10:19)

ในบทนี้ เราจะศึกษาคำถามต่างๆ ที่เกี่ยวกับความซื่อสัตย์และความสุจริตส่วนบุคคล เช่น การขโมย การข่มขู่ การฉ้อโกง และการให้สินบน ส่วนการโกหก ได้กล่าวถึงไปแล้วในบทที่ 4

การขโมย หนึ่งในคำสอนพื้นฐานของพระคัมภีร์คือการเคารพทรัพย์สินและสมบัติของผู้อื่น การขโมยเป็นการนำทรัพย์สินของผู้อื่นไปโดยเขาไม่ยินยอม ทั้งนี้ ไม่สำคัญว่าราคาของสิ่งที่ขโมยมาจะมากหรือน้อย ในทำนองเดียวกัน การขโมยเป็นสิ่งผิดแม้ว่าเหยื่อจะเป็นคนร่ำรวยมากและคนขโมยจะเป็นคนจนมากก็ตาม ทางออกของพระคัมภีร์ในกรณีเช่นนี้คือ "คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่จงใช้มือทำงานที่ดีดีกว่า เพื่อจะได้มีอะไรๆ แจกให้แก่คนที่ขัดสน" (เอเฟซัส 4:28) และ "ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน" (2เธสะโลนิกา 3:10) ปรัชญาบางอย่างสอนว่าหากคนจนจำต้องมีของบางสิ่งจริงๆ แล้ว เขาก็สามารถเอาของนั้นมาจากคนรวยซึ่งสามารถหาของอื่นมาแทนได้ ปรัชญาอื่นๆ สอนว่าหากไม่ระวังรักษา เจ้าของไม่สนใจสิ่งของว่ามีค่า ก็เอาของนั้นมาได้ อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงปรัชญาของมนุษย์เท่านั้น ไม่ใช่พระวจนะของพระเจ้า ทั้งธรรมบัญญัติของโมเสสที่พระเจ้าทรงประทานให้และคำสอนของพระเยซูพระองค์เองไม่ได้ให้การยกเว้นเช่นนั้นแต่กล่าวไว้ว่า "อย่าลักทรัพย์"

ความคิดเกี่ยวกับการขโมยนั้นชัดเจน แต่ขอให้เรายกตัวอย่างต่างๆ เพื่ออธิบายการขโมยในทางปฏิบัติ

1. การนำหนังสือมาจากห้องสมุดและไม่คืนเป็นการขโมย
2. การนำของมาจากองค์กรโดยไม่จ่ายเงินหรือได้รับความยินยอมจากผู้มีอำนาจเป็นการขโมย
3. การยืมเงินโดยไม่ตั้งใจจะจ่ายคืนหรือไม่พยายามจ่ายคืนเป็นการขโมย ซึ่งเป็นความจริงแม้ว่าคริสตจักรท้องถิ่นจะยืมเงินจากองค์การเพื่อใช้ก่อสร้างก็ตาม
4. ตามมาลาคี 3:8-12 กล่าวว่ามนุษย์สามารถปล้นพระเจ้าได้หากไม่ถวายสิบลด (สิบเปอร์เซนต์ของเงินรายได้) และถวายของ (ของที่ถวายด้วยความเต็มใจ) เวลานี้ไม่ใช่เวลาสอนเกี่ยวกับสิบลดแต่ขอให้เราบอกข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิบลดอย่างสั้นๆ สักเล็กน้อย การให้สิบลด**ไม่ได้**เกิดขึ้นภายในธรรมบัญญัติ เพราะอับราฮัมและยาโคบก็ถวายสิบลด (ปฐมกาล 14:20; 28:22) พระเยซูทรงให้มีการถวายสิบลด (มัทธิว 23:23) และเปาโลสอนเกี่ยวกับเรื่องสิบลดและการถวายของ (1โครินธ์ 9:7-14) (ดูฮีบรู 7:5-10) ขอให้จำไว้ว่าแม้แต่ผู้รับใช้ก็ถวายสิบลด (เนหะมีย์ 10:38; ฮีบรู 7:9) ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ สอนว่าเราควรจะถวายสิบลด (ดูเลวีนิติ 27:30; กันดารวิถี 18:21; เฉลยธรรมบัญญัติ 14:22; สุภาษิต 3:9; ลูกา 11:42)
5. บางครั้งคนทั้งหลายนำเอาสิ่งของหรือเงินที่เป็นของคริสตจักรหรือองค์การไปด้วยเหตุผลต่อไปนี้ "สิ่งของนี้เป็นขององค์การและผม/ดิฉันเป็นสมาชิกขององค์การ ดังนั้นของนี้เป็นของของผม/ดิฉัน" ผู้ชายคนหนึ่งนำเงินที่มีคนให้มาเพื่อนำไปเช่าอาคารคริสตจักรและชายคนนั้นกลับนำเงินไปเช่าอาคารในชื่อของตนเอง เขาให้เหตุผลว่า "นี่เป็นเงินของพระเจ้าและผม/ดิฉันเป็นลูกของพระเจ้า ดังนั้นผม/ดิฉันจึงมีสิทธิที่จะใช้เงินนี้ได้มากเท่าๆ กับคนอื่นๆ" การให้เหตุผลเช่นนี้เป็นเรื่องที่ผิดอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งจะนำให้พูดว่า "ผม/ดิฉันเป็นพลเมืองของประเทศนี้ดังนั้นผม/ดิฉันมีสิทธิที่จะเอาทรัพย์สินของรัฐบาลมาได้ ผม/ดิฉันมีสิทธิที่จะใช้เงินภาษีตามที่ผม/ดิฉันต้องการ" ใครก็ตามที่พยายามจะทำการเช่นนั้นคงมีจุดจบอยู่ในคุก แม้แต่พระเยซูเองทรงจ่ายภาษีและสอนให้ผู้อื่นทำเช่นนั้นด้วย (มัทธิว 17:24-27; 22:15-22) เหตุผลที่ไม่เหมาะสมนี้จะบอกว่าเราไม่ต้องถวายสิบลด แต่ดังที่เราได้เห็นมาแล้ว พระเยซูตรัสว่าเราจะต้องถวาย

คนที่ใช้คำโต้แย้งเหล่านี้มีความคิดที่ไม่ถูกต้อง เขาลืมไปว่าองค์กรหรือคริสตจักรมีกฎระเบียบที่จะต้องทำตาม ในสถานการณ์ที่เราได้กล่าวไป เงินมีไว้ใช้หรือมีไว้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะและมีผู้ดูแลเงินนั้น หากมีคนนำเงินนั้นไป (หรือสิ่งของอื่นๆ) โดยไม่บอกกับผู้ดูแล คนผู้นั้นขโมยจากผู้ดูแลและจากพระเจ้า หากผู้ดูแลใช้เงิน (หรือสิ่งของ) โดยไม่ได้รับอนุญาต เขาละเมิดความ

เป็นผู้ดูแลของเขาเอง แม้แต่กฎหมายของมนุษย์ก็เข้าใจอำนาจของคริสตจักรหรือองค์การ และถือว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการขโมย

กรณีข้างต้นทั้งหมดเป็นตัวอย่างของการขโมยที่เห็นชัด ไม่ว่าจะมีข้อแก้ตัวใดๆ คนเหล่านี้เอาสิ่งของที่ไม่ใช่ของตนไป โดยไม่มีอำนาจหรือได้รับอนุญาตจากเจ้าของที่แท้จริง

การฉ้อโกง นอกเหนือจากการขโมยทั่วไปแล้ว ยังมีวิธีในการคดโกงโดยนำเงินหรือทรัพย์สินของผู้อื่นมา พระคัมภีร์ทั้งสองพันธสัญญาห้ามไม่ให้เราฉ้อโกง (เลวีนิติ 19:13; มาระโก 10:19; 1โครินธ์ 6:8; 1เธสะโลนิกา 4:6) การโกงหมายถึงการฉ้อฉล คดโกง ได้มาด้วยเล่ห์เหลี่ยมหรือได้มาด้วยการหลอกลวง เราจะให้ตัวอย่างที่เป็นประโยชน์เพื่ออธิบายเรื่องนี้

1. **พ่อค้า** พ่อค้าอาจโกงได้โดยใช้ตาชั่งที่น้ำหนักไม่ถูกต้อง ตั้งใจทอนเงินผิดหรือตวงของน้อยกว่าที่ลูกค้าจ่ายเงินให้ นอกจากนี้พ่อค้ายังอาจโกงได้โดยให้สินค้าที่ได้รับความเสียหายแก่ลูกค้าที่ไม่รู้ว่าสินค้าได้รับความเสียหายแล้ว
2. **การขาย** ผู้ขายอาจโกงโดยการโฆษณาเกินความจริงหรือสร้างความเข้าใจที่ผิด หากท่านเป็นพนักงานขาย ให้ขายสิ่งที่สามารถให้คำแนะนำได้โดยไม่ต้องโกหก หากท่านขายบางสิ่ง ขอให้ตอบคำถามผู้ซื้ออย่างสัตย์ซื่อและอย่าปิดบังข้อเท็จจริงที่สำคัญเกี่ยวกับสิ่งที่จะขาย
3. **เงิน** หากบุคคลใช้เงินที่มีบุคคลอื่นให้มาเพื่อวัตถุประสงค์ใดวัตถุประสงค์หนึ่งในทางที่ไม่ถูกต้อง ถือเป็นการโกง ตัวอย่างเช่น หากบุคคลเรียกร้องเงินเป็นพิเศษเพื่อใช้ซื้อตั๋วรถไฟชั้นหนึ่ง เขาก็ควรจะใช้เงินเพื่อการนั้น หากเขาใช้เงินซื้ออย่างอื่นหรือซื้อตั๋วที่ถูกกว่า และเก็บเงินไว้ซื้ออย่างอื่น เขาก็โกง หากผู้รับใช้ได้รับเงินมาเพื่อสร้างโบสถ์แต่จริงๆ แล้วสร้างโดยใช้เงินน้อยกว่าที่ได้มา เขาก็ไม่สามารถนำเงินที่เหลือไปใช้อย่างอื่นได้จนกว่าจะได้รับอนุญาตจากผู้บริจาคเงิน
4. **ใบเสร็จ** หากบุคคลได้เงินมา 15 เหรียญเพื่อซื้อของบางอย่างและสิ่งของนั้นมีราคา 10 เหรียญ เขาจะต้องคืนเงินที่เหลือนั้น หากเขาเปลี่ยนใบเสร็จเพื่อให้เป็น 15 เหรียญ เขาก็จะโกหก (บนกระดาษ) และโกงด้วย
5. **เอกสาร** หากคนๆ หนึ่งปลอมเอกสาร เช่นใบประกาศนียบัตรสำเร็จการศึกษาปลอม เขาโกงผู้ที่ได้รับเอกสารนั้น หากผู้ได้รับเอาเอกสารนั้นมาทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นของปลอม เขาก็โกงองค์การด้วยเนื่องจากเขายอมรับเอกสารนั้น
6. **ข้อมูล** บุคคลคนหนึ่งอาจผิดฐานฉ้อโกงได้หากเขาปกปิดข้อมูลที่มีค่าและมีประโยชน์เมื่อได้รับการขอร้องให้ช่วยอธิบายบางอย่าง การบอกความจริงเพียงบางส่วนเป็นการชักนำที่ผิด
7. **คนทำงาน** เมื่อบุคคลคนหนึ่งทำงานหาเงิน เขาขายเวลาของเขาเพื่อให้ได้เงินนั้นมา ดังนั้น เขาควรจะพยายามทำงานให้กับผู้ว่าจ้างเป็นเวลาและผลงานเท่ากับที่ได้ตกลงกันไว้ หากเขาเลิกงานเร็วหรือออกจากที่ทำงานเวลาที่เจ้านายไม่อยู่ คนๆ นั้นก็โกง

บางครั้งท่านต้องผ่อนคลายและพักผ่อนบ้างที่ทำงาน เพื่อที่จะทำงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และบางครั้งอาจไม่มีงานให้ทำมากนัก หากท่านไม่ยุ่ง อาจได้รับอนุญาตให้ทำงานส่วนตัวได้ อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรจะละเลยงานของเราเนื่องจากงานส่วนตัว ในกรณีเช่นนี้ เจ้านายของท่านอาจคิดว่าท่านยุ่งอยู่กับงานของเขา แต่ท่านโกงเวลาของเขาและทำให้เขาเข้าใจผิด

อย่าให้ใครกล่าวได้ว่าไว้ใจคริสเตียนให้รักษาเวลาทำงานไม่ได้ พยายามไปให้ตรงเวลา หากท่านต้องใช้เวลาทำธุระส่วนตัว ก็ขออนุญาตเสีย หากท่านไปสายโดยไม่มีเหตุผล ให้ทำงานเพิ่มขึ้นเพื่อชดเชยเวลา ขอให้จำไว้ว่าเราเป็นตัวแทนของพระเยซูคริสต์และชีวิตของเราเป็นพยานของพระองค์ เนื่องจากเราเป็นคริสเตียน นายจ้างของเราควรจะสามารถเชื่อใจเราว่าเราเป็นคนซื่อสัตย์ ไม่ว่าเขาจะอยู่หรือไม่ก็ตาม ขอให้จำไว้ว่าพระเจ้าทรงเห็นท่านเมื่อท่านคดโกง แม้จะไม่มีคนอื่นเห็นก็ตาม

ขอกล่าวบางอย่างกับผู้รับใช้สักเล็กน้อย ผู้รับใช้รับสิบลดจากผู้อื่น เขาจึงมีหน้าที่รับผิดชอบต่อคนเหล่านั้น งานที่สำคัญมากอย่างหนึ่งของผู้รับใช้คือการเยี่ยมเยียนทั้งผู้ที่เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อ ผู้รับใช้ควรจะติดต่อกับคนเจ็บป่วย คนที่ไม่มาโบสถ์ แขกและผู้ที่อาจจะเชื่อในอนาคตเป็นพิเศษ ผู้รับใช้ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าให้เป็นคนทำงานของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ผู้รับใช้บางคนไม่แม้แต่สามารถบังคับให้ตนเองตื่นเช้าได้ซึ่งถือเป็นความขี้เกียจ หากท่านเป็นผู้รับใช้และการทำงานของท่านอยู่ในวงแคบ ให้ออกไปเป็นพยานในเมืองหรือหมู่บ้านข้างเคียง โอกาสในการข่าวประเสริฐนั้นมีอยู่เสมอ คำถามสำหรับผู้รับใช้คือนอกจากเวลาที่คริสตจักรแล้ว ท่านได้ใช้เวลาสักสี่สิบชั่วโมงทำงานให้กับพระเจ้าหรือไม่ในแต่ละสัปดาห์

อย่าเป็นหนี้ใคร โรม 13:8 กล่าวว่า “อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน” ข้อพระคัมภีร์นี้หมายความว่าเราไม่สามารถยืมหรือซื้ออะไรผ่อนส่งใช่หรือ คำตอบคือ ไม่ใช่ หากท่านยืมเงินและสัญญาว่าจะคืนก่อนวันที่สิบของเดือนๆ หนึ่ง ท่านจะไม่เป็นหนี้ใครตามกฎหมายจนกว่าจะถึงวันที่สิบของเดือนนั้น ข้อพระคัมภีร์นี้หมายความเช่นนั้นเมื่อท่านไม่จ่ายเงินคืนตามวันที่ท่านสัญญาว่าจะคืนเท่านั้น ท่านจะมีปัญหากับพระเจ้าหากท่านไม่คืนเงินให้ตรงเวลา ท่านสามารถยืมได้แต่ท่านต้องคืน การยืมบางสิ่งโดยไม่นำไปคืนคือการขโมย การยืมโดยไม่ตั้งใจว่าจะคืนคือการโกง

หากท่านสัญญาไว้อย่างดีว่าจะจ่ายคืนและไม่สามารถทำได้เพราะปัญหาฉุกเฉินบางประการ ท่านจะต้องไปหาเจ้าหนี้บอกเหตุผลกับเขาและขอให้เขาขยายเวลาออกไป ท่านก็สามารถจ่ายเขาคืนได้ในภายหลัง หากท่านไม่ขอให้ขยายเวลาออกไปท่านไม่รักษาสัญญาว่าจะจ่ายคืน และท่านก็เป็นหนี้เขาและกระทำผิดตามโรม 13:8

ในบางครั้งปัญหาเกิดขึ้นเมื่อมีบางคนเริ่มโครงการหนึ่งขึ้น “ด้วยความเชื่อ” ศิษยาภิบาลคนหนึ่งไม่มีเงินทุนในการสร้างโบสถ์ แต่เขาสั่งซื้อวัสดุ “ด้วยความเชื่อ” และเริ่มสร้าง ต่อมาเขาไม่สามารถจ่ายหนี้ของเขาได้ ผลก็คือผู้รับใช้และคริสตจักรมีชื่อเสียงที่ไม่ดีในชุมชน การกระทำของศิษยาภิบาลคนนั้นทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อด่าทอและดูถูกคริสตศาสนา การดำเนินการเช่นนั้นไม่ได้ทำด้วยความเชื่อแต่ด้วยความโง่ หากท่านต้องการสร้างโบสถ์ด้วยความเชื่อ ให้เก็บเงินของท่านด้วยความเชื่อและสร้างเมื่อมีเงินทำให้มากที่สุดเท่าที่ท่านจะทำได้และรอขั้นตอนต่อไปด้วยความเชื่อ เหตุใดจะไม่รอให้มีความเชื่อที่จะได้รับเงินก่อนที่จะใช้เงินนั้น พระเยซูทรงตรัสว่า “ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างตึก จะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่าจะมีพอสร้างสำเร็จได้หรือไม่” (ลูกา 14:28)

นอกจากนี้ปัญหายังเกิดขึ้นเมื่อมีคนยืมเงินจากอีกคนหนึ่งในคริสตจักร ผู้รับใช้คนหนึ่งขอยืมเงินจากบุคคลคนหนึ่ง โดยบอกว่าคริสตจักรต้องใช้เงินนั้น แต่จริงๆ แล้วเขาต้องการเงินนั้นเพื่อตัวเองและไม่สามารถคืนเงินนั้นได้ การกระทำเช่นนี้ทำให้เขาเสียคุณสมบัติตามพระคัมภีร์ในการดำรงตำแหน่งผู้รับใช้นั้น เนื่องจากว่าเขาโกหก เขาเป็นหนี้เงินที่เขาไม่สามารถจ่ายคืนได้และเขาทำให้ผู้อื่นเสียความมั่นใจในคริสตจักร

บทสรุปคือว่าเมื่อท่านยืม ท่านต้องมีความตั้งใจที่จะจ่ายคืนตรงเวลาและมีวิถีทางในการทำเช่นนั้น ท่านต้องจ่ายเงินที่ยืมมาคืนนอกจากว่าเจ้าหนี้จะยกหนี้ให้ ไม่เช่นนั้นแล้วท่านได้กระทำการที่ตรงข้ามกับพระวจนะของพระเจ้า

การข่มขู่ฉ้อโกง คนฉ้อโกงจะไม่ได้รับส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า (1โครินธ์ 6:10) ตามจริงแล้ว คริสเตียนถูกห้ามไม่ให้คบกับคนที่เรียกตนเองว่าเป็นผู้เชื่อแต่เป็นคนฉ้อโกง (1โครินธ์ 5:11) การข่มขู่ฉ้อโกงหมายถึงการได้รับเงินหรือการสนับสนุนเนื่องด้วยความรุนแรง การข่มขู่หรือการใช้อำนาจในทางที่ผิด สิ่งนี้เป็นความผิดบาปตามพระคัมภีร์ โดยปกติแล้ว เราคิดถึงเรื่องการฉ้อโกงในด้านการเงินแต่ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวกับเงินก็ได้ วิธีการหนึ่งของการฉ้อโกงคือการข่มขู่ว่าจะเปิดเผยความลับ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของการฉ้อโกง:

1. นาย ก ได้ขโมยเงินก่อนที่เขาจะเป็นคริสเตียน นาย ข ซึ่งเป็นเพื่อนเก่าคนหนึ่งต้องการให้นาย ก ช่วยหางานให้ในที่ทำงานของนาย ก ให้ มิฉะนั้น นาย ข ขู่ที่จะเปิดเผยอดีตของนาย ก ซึ่งอาจทำให้นาย ก ถูกไล่ออกได้ นาย ข มีความผิดในการข่มขู่แม้ว่าจะไม่เกี่ยวกับการเงินก็ตาม
2. นาย ก ออกจากสำนักงานเมื่อผู้จัดการไม่อยู่เสมอ เมื่อนางสาว ข ขอแสตมป์ของสำนักงานจากนาย ก แต่นาย ก ไม่ให้นางสาว ข ขู่ที่จะบอกผู้จัดการเกี่ยวกับพฤติกรรมการออกจากสำนักงานของนาย ก นาย ก มีความผิดฐานโกงชั่วโมงทำงาน แต่นางสาว ข มีความผิดฐานข่มขู่
3. ผู้เทศนาคนหนึ่งอาศัยอยู่ในบ้านที่คริสตจักรเป็นเจ้าของ เมื่อผู้เทศนาได้รับการขอร้องให้เกษียณ แต่เขาไม่ยอมออกจากบ้านพักนอกจากว่าคริสตจักรจะให้เงินจำนวนมากแก่เขา แน่นอนว่าการอยู่ในบ้านหลังนั้นต่อไปจะทำให้ปัญหาแก่คริสตจักรและเป็นการไล่คนจำนวนมากไป แม้ว่าผู้เทศนาคนนั้นไม่ได้ใช้กำลังทางกาย แต่เขาได้ใช้การบังคับ ซึ่งถือเป็นการข่มขู่เช่นกัน ผู้รับใช้ (หรือคนอื่นๆ) ที่กระทำเช่นนี้กำลังละเลยพระวจนะของพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวไว้ไม่ให้เราคบกับเขาเหล่านั้นและคนเหล่านั้นจะไม่ได้ไปสวรรค์

การขูดรีด เนื่องจากเราพูดถึงเรื่องเงินอยู่ในบทนี้ ดูเหมือนว่าเป็นเวลาที่ดีที่จะอธิบายเรื่องการขูดรีด ข้อพระคัมภีร์เก่าหลายข้อกล่าวโทษการขูดรีด (สดุดี 15:5; เอเสเคียล 18:8-17; 22:12) ความหมายดั้งเดิมของคำศัพท์นี้หมายถึงการคิดดอกเบี้ยเงินกู้ สำหรับการใช้ในสมัยใหม่มากขึ้น หมายถึงดอกเบี้ยราคาแพง ไม่สมเหตุสมผลหรือมากเกินไป ในปัจจุบัน เราเปรียบดอกเบี้ยเช่นนี้ได้กับดอกเบี้ยของพวกคนโกงเงินกู้ ภายใต้ธรรมบัญญัติ ชาวอิสราเอลไม่สามารถเก็บดอกเบี้ยเงินกู้จากคนจนหรือพี่น้องได้ (อพยพ 22:25; เฉลยธรรมบัญญัติ 23:19-20) ตามประเพณีแล้ว ชาวยิวถือว่าการเก็บดอกเบี้ยจากชาวยิวด้วยกันเป็นสิ่งต้องห้าม สดุดี 28:8 กล่าวเป็นนัยว่าดอกเบี้ยที่ไม่ยุติธรรมและมากเกินไปเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงไม่พอพระทัยเป็นพิเศษ พระคัมภีร์ใหม่ไม่มีคำสอนเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระเยซูตรัสเกี่ยวกับอุปมาเรื่องคนรับใช้เกียจคร้านที่ถูกว่ากล่าวเนื่องจากไม่ได้นำเงินของเจ้านายไปฝากไว้เพื่อให้เกิดดอกเบี้ยและกำไร (มัทธิว 25:27; ลูกา 19:23)

สินบนและของขวัญ หัวข้อนี้เป็นเรื่องสำคัญมากในการศึกษาเรื่องความสุจริต โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสุจริตของผู้นำ พระคัมภีร์สอนเรื่องความชั่วร้ายของการรับสินบน สอนไม่ให้รับของขวัญเพื่อเปลี่ยนคำพิพากษา ขอให้สังเกตว่าสินบนไม่จำเป็นต้องเป็นเงินแต่อาจเป็นของขวัญที่ไม่ใช่เงินหรือการช่วยเหลือเพื่อแลกกับการช่วยเหลืออีกอย่าง อพยพ 23:8 กล่าวว่า “อย่ารับสินบนเลย เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และอาจพลิกคดีของคนชอบธรรมเสียได้” ของขวัญอาจทำให้คนตาดีตาบอดไปได้และทำให้คนชอบธรรมทำความบาป เฉลยธรรมบัญญัติ 16:18-19 กล่าวไว้เช่นเดียวกันและได้กล่าวอีกว่า “ผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ตามหัวเมือง...พิพากษาประชาชนตามความยุติธรรม ท่านอย่ากระทำให้เสียความยุติธรรม อย่าลำเอียง อย่ารับสินบน” คนชั่วร้ายรับสินบนเพื่อผันแปรทางแห่งความยุติธรรม (สุภาษิต 17:23) และมือของผู้ทำการชั่วเต็มไปด้วยสินบน (สดุดี 26:10) “สินบนก็กระทำให้ความเข้าใจเสียไป” (ปัญญาจารย์ 7:7)

แน่นอนว่า มีเวลาที่เราให้ของขวัญและมีเวลาที่เราจะได้รับ อย่างไรก็ตาม เราต้องระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง ตามข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ของขวัญใดๆ ที่ทำให้เกิดพันธะระหว่างท่านกับผู้ให้อาจเป็นโอกาสทำให้เกิดความบาปได้ หากของขวัญทำให้ผลการตัดสินของท่านเปลี่ยนไป หรือทำให้ท่านให้การสนับสนุนที่ไม่ถูกต้อง ท่านก็มีความผิดฐานรับสินบน หากท่านเรียกร้องของขวัญไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมเพียงเพื่อทำหน้าที่ของตน ท่านก็มีความผิดฐานข่มขู่ แม้ว่าท่านจะให้การช่วยเหลือที่ถูกต้องตามกฎหมายก็ตาม หากมีการให้สินบนเพื่อขัดขวางการตัดสิน ทั้งผู้ให้และผู้รับมีความผิดบาปในสายพระเนตรของพระเจ้า บุตรชายของซามูเอลเป็นตัวอย่างของคนที่ทำความบาปจากการรับสินบน (1ซามูเอล 8:3)

อิสยาห์ 33:15-16 อธิบายถึงประเภทของบุคคลที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย “เขาผู้ดำเนินอย่างชอบธรรม และพูดอย่างเที่ยงธรรม เขาผู้ดูหมิ่นผลได้จากการบีบบังคับ ผู้สลัดมือของเขาเกรงว่าจะถือสินบนไว้...เขาจะอาศัยอยู่บนที่สูง” บุคคลประเภทนี้เกลียดการได้มาด้วยการหลอกลวงและไม่ยุติธรรม เขาไม่ข่มขู่ บีบบังคับคนจน เอาเปรียบผู้คนหรือทำการหลอกลวง เขาไม่แสวงหาหรือคาดหวังสินบนและปฏิเสธที่จะรับสินบนหากมีคนเสนอให้ ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับผู้ที่มีตำแหน่งผู้นำและเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่

ตอนนี้ เราต้องการที่จะเตือนผู้รับใช้ที่รับเงินเพื่ออธิษฐานให้ผู้อื่นหรือให้บัพติศมาผู้อื่น ทั้งนี้ อาจไม่ใช่สินบนแต่เป็นของขวัญซึ่งไม่สมควรรับ ข่าวประเสริฐและประโยชน์ของข่าวประเสริฐเป็นสิ่งที่ได้มาเปล่าๆ ไม่ควรจะมีผู้ใดคิดเงินเพื่อการอวยพร การรักษา การบัพติศมาหรือความรอด เปโตรตำหนิซีโมนที่พยายามซื้อการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 8:19-20) ผู้พยากรณ์เอลีชาปฏิเสธที่จะรับของขวัญจากนาอามานเมื่อนาอามานได้รับการรักษาให้หายจากโรคเรื้อน เมื่อเกหะซีซึ่งเป็นคนรับใช้ของเอลีชารับของขวัญจากนาอามานอย่างลับๆ โรคเรื้อนจึงติดอยู่กับเกหะซี เอลีชาตำหนิเขาโดยกล่าวว่า “นั่นเป็นเวลาควรที่จะรับเงินและเสื้อผ้าหรือ” (2พงศ์กษัตริย์ 5:26-27) หากคนซึ่งได้รับการอวยพระพระจากพระเจ้าต้องการให้เงินเพื่อแสดงความขอบคุณให้เขาให้เงินนั้นแก่คริสตจักร

เพื่อเป็นการเตือน ขอให้จำไว้ว่าหลายครั้งของขวัญให้ไว้เพื่อบังคับผู้นำ หลังจากผู้รับยอมรับของขวัญแล้ว ผู้ให้จะขอให้ช่วยเหลือ หากเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ของขวัญนั้นอาจกลายเป็นสินบนเพื่อทำลายความกลัวบาป เพื่อเปลี่ยนคำตัดสินหรือเพื่อ

การช่วยเหลือที่ไม่ถูกต้อง ขอให้ใช้สติปัญญาในการรับของขวัญ ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ ท่านอาจต้องปฏิเสธของขวัญ คืนของขวัญนั้นไป หรืออย่างน้อยไม่ปล่อยให้ของขวัญนั้นมีอิทธิพลต่อท่าน

ขอให้เราศึกษาสถานการณ์ที่เป็นปัญหาสักสองสามสถานการณ์ สมมติว่าท่านมีหน้าที่จ้างคนงานเพื่อทำงานและมีคนที่ไม่รู้จักให้ของขวัญแก่ท่าน เขาอาจให้เพื่อให้มีอิทธิพลเหนือท่านหรือบังคับท่าน ท่านอาจรู้สึกว่าต้องจ้างเขาตอบแทน ในตัวของมันเอง การกระทำเช่นนี้อาจหรืออาจไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายใดๆ อย่างไรก็ตาม ท่านไม่ยุติธรรมกับผู้สมัครคนอื่นๆ นอกจากนี้ท่านอาจจะเสียโอกาสได้ผู้สมัครที่มีคุณสมบัติและโกงตัวเองหรือบริษัทของท่าน

สมมติว่าธรรมิกชนคนหนึ่งทำความผิดอย่างหนึ่งในคริสตจักรและทำร้ายคนหลายคน สิ่งที่ธรรมิกชนคนนั้นต้องทำตามอย่างพระคัมภีร์คือขอให้ผู้อื่นให้อภัยเขา แต่แทนที่จะทำเช่นนั้นเขากลับมาหาศิษยาภิบาลและนำขนมเค้กมาให้ ไม่สำคัญว่าขนมเค้กนั้นอร่อยแค่ไหนหรือศิษยาภิบาลรู้สึกดีเช่นไร บุคคลนั้นจำต้องสารภาพความผิดของเขา เราไม่สามารถใช้ของขวัญเพื่อละเลยสิ่งจำเป็นและทางแก้ไขตามอย่างพระคัมภีร์ได้

เราขอย้ำอีกครั้งว่าสินบนไม่จำเป็นต้องเป็นเงินเสมอไป ตัวอย่างเช่นสมมติว่าท่านเข้าเป็นพนักงานใหม่ในบริษัทแห่งหนึ่งและท่านต้องการให้ทุกคนชอบท่าน มีพนักงานคนหนึ่งต้องการให้ท่านทำสิ่งที่ผิด เช่น ยอมรับเอกสารที่ผิด ท่านสามารถทำสิ่งนั้นได้หรือไม่ คำตอบคือ ไม่ได้ แม้ว่าท่านไม่ได้รับเงิน ท่านก็ได้ให้การช่วยเหลืออย่างไม่ถูกต้องเพื่อให้มีความมั่นคงในการทำงาน หรือความตั้งใจดี หรือการช่วยเหลือในอนาคต สิ่งนี้ยังคงเป็นการให้สินบนและเป็นสิ่งที่ไม่ซื่อสัตย์

ยังมีอีกสถานการณ์หนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาในหลายภูมิภาคของโลก บ่อยครั้งในการติดต่อกับเจ้าหน้าที่บางคน ท่านพบว่าท่านไม่สามารถทำอะไรสำเร็จได้เลย พวกเขาไม่ยอมให้ท่านผ่านการตรวจสอบ ไม่อนุมัติแผนงานของท่านหรือไม่ให้ดำเนินธุรกิจจนสำเร็จนอกจากว่าท่านจะให้เงินพิเศษแก่พวกเขา การกระทำเช่นนี้เป็นการให้สินบนหรือไม่ ท่านสามารถให้เงินพวกเขาด้วยจิตที่สะอาดหรือไม่ แน่นอนว่าพฤติกรรมของเจ้าหน้านี้เป็นสิ่งผิดกฎหมายและผิดศีลธรรม ในฐานะชาติๆ หนึ่ง เราควรจะพยายามกำจัดระบบการให้สินบนและการให้เงินนี้ไป หากท่านอยากเป็นคนพิเศษกว่าคนอื่นหรืออยากให้เจ้าหน้าที่มองข้ามข้อผิดพลาดบางอย่างของท่านไป การที่ท่านให้ของขวัญก็เป็นการให้สินบนเช่นกัน อย่างไรก็ตาม หากท่านเพียงแค่พยายามทำให้เขาทำหน้าที่ของตนหรือให้เขาปฏิบัติกับท่านเหมือนเช่นปฏิบัติกับผู้อื่น ก็ไม่เป็นสิ่งผิด ท่านไม่ได้ขอให้เขาทำอะไรที่ผิดกฎหมายหรือไม่ถูกต้อง แต่ถูกบังคับให้จ่ายเงินเพิ่มขึ้นเพื่อให้เขาปฏิบัติหน้าที่ของตน โชคไม่ดีที่ระบบการทำงานเช่นนี้เป็นระบบที่มั่นคงในหลายแห่ง แน่นอนว่าคริสเตียนไม่สามารถเรียกร้องการจ่ายเงินเช่นนั้นได้เพราะเป็นการข่มขู่ฉ้อโกง อย่างไรก็ตาม หากท่านไม่ได้ขอให้ใครทำผิดหรือปฏิบัติกับท่านเป็นพิเศษ ท่านก็ไม่ได้ทำผิดในการที่จะทำตามคำเรียกร้องนั้น

โดยสรุป พระคัมภีร์กล่าวว่าไม่ให้รับสินบน เราสามารถรับของขวัญได้หากของขวัญนั้นไม่เป็นสิ่งบังคับเรา เราต้องไม่ปล่อยให้ของขวัญหรือการช่วยเหลือใดๆ ทำลายความรู้ผิดชอบของเรา หรือทำให้การตัดสินของเราบิดเบือนไป และเราต้องไม่พยายามบังคับผู้อื่นด้วยการให้ของขวัญ การช่วยเหลือหรือสินบนด้วย **ความซื่อสัตย์และความสุจริตในปัจจุบัน** เหมือนเช่นในเวลาก่อนน้ำท่วมโลก ดูเหมือนว่าทั่วโลกจะเสื่อมทรามลง (อพยพ 6:11) มีการเปิดเผยเกี่ยวกับการทุจริตในตำแหน่งเจ้าหน้าที่รัฐบาลระดับสูง ตำแหน่งทางการเมือง ธุรกิจและแม้แต่ตำแหน่งทางศาสนา มีคนหลอกลวงและคนข่มขู่ฉ้อโกงมากมาย นักธุรกิจ พนักงานรัฐบาล ทนายความ ผู้นำต่างๆ และแม้แต่คนงานทั่วไปต้องพบกับการทดลองที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์อยู่เสมอ ความสุจริตหายไปอย่างรวดเร็วแต่ยังคงเป็นสิ่งที่น่ายึดมั่นและปกป้อง คนที่รักษาคำพูดของเขาแม้ว่าคำนั้นจะทำร้ายเขาก็ตามจะเป็นสุข (สดุดี 15:4-5) บุคคลที่ไม่ขายความซื่อสัตย์ไม่ว่าในราคาใดจะมีความสุขเพียงใด “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ต้องเสียชีวิตของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาชีวิตของตนกลับคืนมา” (มัทธิว 16:26)

12. อำนาจและการปกครอง ในคริสตจักร

“และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร...ผู้ครอบครอง” (1โครินธ์ 12:28)

การศึกษาของเราเกี่ยวกับความบริสุทธิ์นำเรามาสู่หัวข้อการปกครองและอำนาจในคริสตจักรในหลายด้าน ต่อไปนี้เป็นคำถามที่เราจะกล่าวถึงในบทนี้ ได้แก่ ขอบเขตของอำนาจในคริสตจักรคืออะไร คริสตจักรมีอำนาจกำหนดมาตรฐานความบริสุทธิ์หรือไม่ คริสตจักรมีอำนาจขับผู้ที่ฝ่าฝืนหลักพื้นฐานของความบริสุทธิ์ออกจากการเป็นสมาชิกหรือไม่ ผู้รับใช้หรือธรรมิกชนคนหนึ่งต้องทำตามการตัดสินใจของคริสตจักรมากเพียงใด ทุกคนมีผู้มีอำนาจที่เป็นมนุษย์เหนือพวกเขาในเรื่องทางฝ่ายวิญญาณหรือไม่ ความบริสุทธิ์สอนอะไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างธรรมิกชน

พระเจ้าทรงให้มีการปกครองคริสตจักร เราจะเริ่มการศึกษานี้ด้วยการตั้งมั่นว่าพระเจ้าทรงให้มีอำนาจและการปกครองในคริสตจักรของพระองค์ ประการแรก เราต้องการย้ำว่าคริสตจักรเป็นกายของผู้เชื่อที่ได้รับการทรงเรียกซึ่งมีประสบการณในแผนการความรอดที่สมบูรณ์และผู้ซึ่งมีชีวิตอย่างบริสุทธิ์และแยกออกจากสิ่งไม่บริสุทธิ์ คริสตจักรไม่เหมือนกับองค์การใดๆ ของมนุษย์ หรือจำกัดอยู่แค่นั้น การเป็นสมาชิกในคณะใดคณะหนึ่งไม่ใช่สิ่งแรกเริ่มของความรอด นอกจากนี้ แต่ละคนมีความรับผิดชอบส่วนบุคคลต่อความรอดของตัวเอง เราไม่สามารถทำตามผู้นำที่จะทำให้เรากระทำสิ่งที่ตรงข้ามกับพระวจนะของพระเจ้าหรือความเชื่อถือที่พระเจ้าทรงประทานให้ หรือผู้นำที่สั่งสอนคำสอนที่ผิดๆ ได้ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงอวยพรและยอมรับการปกครองของมนุษย์ในคริสตจักร และการปกครองนั้นช่วยเผยแพร่ข่าวประเสริฐ เมื่อเราพูดถึงอำนาจและการปกครองในคริสตจักร เราพูดถึงความสัมพันธ์ซึ่งพระเจ้าทรงสถาปนาในระหว่างผู้เชื่อ ซึ่งรวมไปถึงมิตรภาพในหมู่คนของพระเจ้าและการทำงานภายในกรอบงานที่มีการจัดการตามกำหนดโดยประชากรของพระเจ้า

ตั้งแต่การเริ่มต้นของคริสตจักร พระเจ้าทรงมีการปกครองในคริสตจักรของพระองค์ พระเยซูทรงเลือกและฝึกอัครสาวกทั้งสิบสองด้วยพระองค์เองเพื่อให้เขาเป็นผู้นำของคริสตจักร และพระองค์ทรงตั้งยูดาสให้เป็นผู้เก็บเงินคนแรกของกลุ่ม (ยอห์น 13:29) เมื่อเราอ่านหนังสือกิจการ ซึ่งเป็นประวัติของคริสตจักร เราเห็นเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นความพยายามในการจัดการ การเห็นคุณค่าของผู้นำ การตัดสินใจร่วมกันและมิตรภาพร่วมกัน

การปกครองในคริสตจักรยุคแรก ในกิจการ 1:15-26 ผู้เชื่อ 120 คนซึ่งกลายเป็นสมาชิกแรกเริ่มของคริสตจักรเพ็นเทคอสต์รวมตัวกันเพื่อเลือกคนที่จะแทนยูดาส เปโตรเป็นประธานการประชุม มีการกำหนดคุณสมบัติของตำแหน่งนั้น มีชายสองคนได้รับการเสนอชื่อและในที่สุด มัทธีอัสได้รับเลือก หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เทลงมา บรรดาผู้คน ”ได้ขะมักเขม้นฟังคำสอนของจำพวกอัครทูตและร่วมสามัคคีธรรม” (กิจการ 2:42) อีกนัยหนึ่ง พวกเขาเห็นความเป็นผู้นำของอัครทูต (รวมทั้งมัทธีอัสซึ่งได้รับเลือกโดยมนุษย์) ในการสอนหลักความเชื่อและในการสร้างวิธีแห่งมิตรภาพ นอกจากนี้ พวกเขาเห็นความเป็นผู้นำของอัครทูตในการรวบรวมและแจกจ่ายเงินของคริสตจักร (4:35) ในกิจการ 6 อัครทูตได้จัดประชุมผู้เชื่อทั้งหมดอีกครั้ง ครั้งนี้เพื่อตั้งระบบดูแลเรื่องกิจการของคริสตจักร ที่ประชุมเลือกผู้ชายเจ็ดคนเพื่อบริหารงานกิจการภายใต้การนำของอัครทูต เพื่อที่อัครทูตสามารถให้เวลากับการอธิษฐานและการเทศนามากขึ้น ตอนแรกเหล่าสาวกกำหนดว่าชายเหล่านั้นต้องมีพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญาและที่ประชุมเลือกชายเจ็ดคนและเหล่าสาวกอธิษฐานและวางมือบนพวกเขา การวางมือเป็นหนึ่งในคำสั่งสอนพื้นฐานของคริสตจักร (ฮีบรู 6:2) และมีไว้เพื่อพระเจ้าจะทรงอวยพระพร รักษา หรือแยกบุคคลออกเพื่อจุดประสงค์พิเศษ ในสถานการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้อำนาจและเห็นด้วยกับการเลือกชายเหล่านี้โดยผ่านทางผู้นำ ภายหลังฟิลิปซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดนั้นนำข่าวประเสริฐไปยังสะมาเรีย เมื่อมีการฟื้นฟูขึ้นที่นั่น เหล่าสาวกได้ส่งเปโตรและยอห์นไปเพื่อตรวจดู สังเกตการณ์และช่วยเหลือเมื่อนั้นเป็นเวลาที่ชาวสะมาเรียเริ่มได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 8:14-17)

ในกิจการ 11 เราพบว่าเหล่าสาวกและพวกผู้ใหญ่ (ผู้นำและผู้รับใช้พระเจ้า) แห่งยูเดียเรียกเปโตรไปเพื่อสอบถาม เปโตรเพิ่งจะเทศนาต่อโครเนลิอัสซึ่งเป็นชาวต่างชาติ และคริสตจักรทางยูเดียต้องการรายงานทั้งหมดเกี่ยวกับสิ่งที่เปโตรทำ พวกเขา

ต้องการรู้ว่าการกระทำของเขาถูกต้องหรือไม่ แม้ว่าเปโตรเป็นผู้นำที่รู้จักกันมากที่สุดในเวลานั้น ได้รับกุญแจของแผ่นดินสวรรค์จากพระเยซูและได้รับคำสั่งโดยตรงจากพระเจ้าในการเทศนาต่อโครเนลิอัส เปโตรยังคงจำนนต่ออำนาจของคริสตจักร มีบางคนในที่ประชุมตรวจสอบและวิจารณ์เปโตร และเปโตรต้องตอบคำถามผู้มีอำนาจ ในบทเดียวกันนั้น คริสตจักรของกรุงเยรูซาเล็มส่งบารนาบัสไปอันทิโอกเพื่อตรวจสอบคริสตจักรซึ่งเขาได้ยินมาแต่ไม่เคยพบ (11:22-30) หน้าที่ของเขาคือการหาข้อมูลเกี่ยวกับคริสตจักรและให้การสั่งสอนและเป็นผู้นำพวกเขา บารนาบัสพักอยู่ในอันทิโอก หลังจากนั้นนำเปาโลมาช่วยเขา นอกจากนี้ ผู้เผยพระวจนะหลายคนมาจากเยรูซาเล็มเพื่อช่วยเหลือ หลังจากนั้นไม่นานคริสตจักรอันทิโอกรวบรวมเงินเพื่อใช้ในสิ่งจำเป็นในคริสตจักรเยรูซาเล็ม และส่งเงินถวายไปยังพวกผู้ใหญ่แห่งกรุงเยรูซาเล็มทางบารนาบัสและเปาโล

คริสตจักรอันทิโอกเติบโตขึ้น และมีผู้เผยพระวจนะและอาจารย์ของตน พระเจ้าทรงเรียกบารนาบัสและเปาโลให้ทำงานประกาศข่าวประเสริฐ พระองค์ทรงเปิดเผยเกี่ยวกับการทรงเรียกนี้ให้แก่พวกเขาและผู้นำในอันทิโอกด้วย ผู้รับใช้พระเจ้าในอันทิโอกอธิษฐานเพื่อพวกเขา วางมือและแต่งตั้งพวกเขาเป็นผู้มิชชันนารี (13:1-4) พวกเขาจึงไปก่อตั้งคริสตจักรและเลือกผู้รับใช้เพื่อดูแลคริสตจักรเหล่านั้น (14:23)

การประชุมของคริสตจักรครั้งใหญ่ครั้งต่อมามีบันทึกอยู่ในกิจการ 15 ในเวลานั้น คริสตจักรได้เติบโตเป็นอย่างมาก คริสตจักรไม่ได้เป็นเพียงที่ประชุมท้องถิ่นในกรุงเยรูซาเล็มอีกต่อไป แต่ได้แผ่ขยายไปยังยูเดีย สะมาเรียและประเทศต่างชาติอื่นๆ ในการประชุมใหญ่ครั้งแรกของคริสตจักร ผู้นำและผู้รับใช้จากคริสตจักรทั้งหลายรวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพูดคุยถึงเรื่องที่เป็นที่ถกเถียงกัน คำถามคือว่าคริสเตียนที่เป็นชาวต่างชาติต้องเข้าสุหนัตและทำตามธรรมบัญญัติของโมเสสหรือไม่ มีการอภิปรายและโต้เถียงกันเป็นอย่างมาก เปาโล บารนาลัสและเปโตรเห็นว่าชาวต่างชาติไม่ต้องทำสิ่งเหล่านี้ ฟาริสีที่เชื่อบางคนมีความเห็นตรงกันข้าม ยากอบซึ่งเป็นน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นประธานในที่ประชุมและเขาเป็นผู้ให้คำตัดสินสุดท้ายซึ่งที่ประชุมส่วนใหญ่เห็นด้วย หลังจากตัดสินแล้ว คริสตจักรทั้งหมดเห็นด้วยกับผลตัดสินและเลือกตัวแทนเพื่อบอกเรื่องคำสั่งสอนแก่คริสตจักรท้องถิ่น เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรใช้อำนาจในการตัดสินใจว่าสิ่งใดผูกมัดชาวต่างชาติไว้ในเรื่องของธรรมบัญญัติของโมเสส โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาตกลงใจในสิ่งสี่ประการที่ชาวต่างชาติต้องทำ "เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบ" (กิจการ 15:28-29)

หลังจากการประชุมนี้ เปาโลกลายเป็นบุคคลสำคัญในหนังสือกิจการ ถึงแม้ว่าตำแหน่งของเขาเป็นที่ยอมรับอย่างเต็มที่ เปาโลกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มหลังจากการเดินทางเผยแพร่ครั้งที่สามของเขาเพื่อรายงานทุกอย่างแก่ยากอบและผู้นำคนอื่นๆ ในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขายินดีที่ได้ยินรายงานของเปาโลแต่ได้แนะนำให้เปาโลปฏิญาณตามแบบของชาวยิวบางประการเพื่อทำให้กลุ่มคริสเตียนชาวยิวพอใจ เปาโลทำตามคำแนะนำเพื่อทำให้เกิดความสามัคคีและทำด้วยความยอมจำนนต่ออำนาจของพวกเขา (กิจการ 21:18-26)

ในจดหมายเหล่านี้ เราเห็นหลักฐานเกี่ยวกับการปกครองที่เหนียวแน่นและเหมาะสมเพื่อวัตถุประสงค์คือมิตรภาพร่วมกันซึ่งก่อให้เกิดมาตรฐานของผู้รับใช้และรวบรวมเงินถวาย ยากอบ เปโตรและยอห์นเป็นหลักหรือผู้นำทั่วไปของคริสตจักร (กาลาเทีย 2:9) แต่กระนั้น เปาโลได้ว่ากล่าวเปโตรและคนอื่นๆ ในเรื่องการหน้าซื่อใจคดและคำสั่งสอนที่ไม่ถูกต้อง ความผิดของเปโตรคือ การไม่ปฏิบัติตามการตัดสินของคริสตจักรในกิจการ 15 และไม่ประพฤติ "ตรงตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น" เปาโลเป็นผู้ดูแลคริสตจักรจำนวนหนึ่งซึ่งเขาได้ก่อตั้งในการเดินทางเผยแพร่ของเขาและเขาเขียนจดหมายไปหาคริสตจักรเหล่านั้นเพื่อให้คำแนะนำ กำลังใจและการตักเตือน เปาโลแต่งตั้งผู้ดูแลและผู้รับใช้เพื่อทำงานภายใต้เขา เช่น ทิโมธีและทิตัส ทิตัสได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลเกาะครีตและมีหน้าที่รับผิดชอบแต่งตั้งผู้รับใช้ในบริเวณนั้น (ทิตัส 1:5)

เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้รับใช้ทั้งสองคนนี้ในการปกครองดูแลบริเวณของพวกเขา เปาโลได้ให้รายการของคุณสมบัติของผู้เทศนา (1ทิโมธี 3:1-7; ทิตัส 1:5-16) เปาโลใช้คำว่าผู้ปกครองและผู้อาวุธโสแทนกันได้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เพื่อหมายถึงผู้รับใช้หรือศิษยาภิบาล นอกจากนี้ เปาโลยังได้ให้คุณสมบัติของผู้รับใช้ในคริสตจักรไว้ด้วย (1ทิโมธี 3:8-13) เรายังเห็นอีกว่าเปาโลเขียนคำแนะนำสำหรับทิตัสและพี่น้องอีกคนหนึ่ง และส่งพวกเขาไปยังคริสตจักรหลายแห่งเพื่อรับเงินถวายสำหรับคริสตจักรกรุง

เยรูซาเล็ม (2โครินธ์ 8:16-24) เปาโลตั้งระบบการรับเงินถวายทุกวันอาทิตย์และครั้งหนึ่งเขาได้ขอให้คริสตจักรโครินธ์เขียนจดหมายแนะนำผู้ที่สามารถนำเงินมาถวายที่กรุงเยรูซาเล็มได้ (1โครินธ์ 16:1-3)

นอกจากนี้ อัครทูตยอห์นได้ส่งจดหมายแนะนำผู้ประกาศที่ชื่อว่าเดเมตริอัส ในจดหมายฉบับเดียวกันยอห์นได้ส่งคำเตือนมายังคริสตจักรไม่ให้ยอมรับดิโอเตรเฟสเป็นผู้รับใช้ (3ยอห์น 9:12) พระเยซูและเปาโลวางขั้นตอนสำหรับการยุติการโต้เถียงในคริสตจักร สำหรับการกล่าวโทษคนบาปในคริสตจักรและการทิ้งออกจากการเป็นสมาชิก หากจำเป็น (มัทธิว 18:15-18; 1โครินธ์ 5:1-13) เปาโลเตือนผู้อาวุโสในเอเฟซัสเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะผิดๆ (กิจการ 20:28-30) และเตือนว่าพระเจ้าตรัสให้คริสตจักรแยกและลองใจอัครทูตที่ไม่จริง (วิวรณ์ 2:2)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า คริสตจักรแต่ละแห่งร่วมกันทำงานอย่างใกล้ชิด และมีวิถีทางต่างๆ ในการจัดการกับปัญหาทั้งหลาย นอกจากนี้ ยังมีเส้นกำหนดอำนาจที่ชัดเจน ประการแรก มีผู้อาวุโส (ศิษยาภิบาลและผู้ช่วยระดับท้องถิ่น) ซึ่งรับผิดชอบคริสตจักรท้องถิ่นร่วมกับผู้รับใช้ในคริสตจักรซึ่งช่วยกิจการของคริสตจักรท้องถิ่น และมีมัคนายกซึ่งรับผิดชอบในระดับภูมิภาคหรือกลุ่มคริสตจักร เช่น ทิตัสในเกาะครีต จากนั้นก็มีเปาโลเหนือทิตัสและดูแลคริสตจักรหลายแห่งที่เขาได้ก่อตั้ง หน้าที่พิเศษของเปาโลคือการเผยแพร่ต่อชาวต่างชาติ ในขณะที่เปโตรเผยแพร่ต่อชาวยิว (กาลาเทีย 2:7-8) เปโตรดูเหมือนว่าเป็นผู้ประกาศสำคัญและเป็นตัวแทนของคริสตจักรแรกๆ ในขณะที่ยากอบดูเหมือนจะเป็นผู้นำในกรุงเยรูซาเล็ม

ดังนั้นคริสตจักรแต่ละแห่งและผู้รับใช้แต่ละคนจึงอยู่ภายใต้การดูแลของบุคคลที่มีอำนาจสูงกว่า แม้แต่ผู้นำสูงสุดเช่นเปโตรและเปาโลก็ตักเตือนซึ่งกันและกันและอยู่ใต้อำนาจของคริสตจักรโดยรวม ผู้นำทั้งสองรายงานต่อที่ประชุมผู้รับใช้ซึ่งรวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็มและฟังคำแนะนำจากพวกเขา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการปกครองของคริสตจักรอยู่เหนือตำแหน่งส่วนบุคคลแม้ว่าจะเป็นตำแหน่งที่พระเจ้าทรงประทานให้ก็ตาม

อำนาจของผู้นำ พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับอำนาจของผู้นำในคริสตจักรไว้มากมาย “ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของหัวหน้าของท่าน จงให้เขาทำงานนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ ซึ่งจะไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลายเลย เพราะว่าท่านเหล่านั้นดูแลรักษาจิตวิญญาณของท่านอยู่เสมือนหนึ่งผู้ที่จะต้องเสนอรายงาน” (ฮีบรู 13:17) “พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้นับถือคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน ซึ่งปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน จงเคารพและรักเขาให้มากเพราะงานที่เขาได้กระทำ” (1เธสะโลนิกา 5:12-13) ขอให้สังเกตว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ใช้ได้กับโครงสร้างอำนาจระหว่างคริสตจักรและภายในคริสตจักรท้องถิ่นด้วย ขอให้สังเกตอีกว่าเราต้องมีวิธีการรู้ลักษณะของผู้นำ นอกจากนี้ เราต้องนับถือผู้ที่มีอำนาจด้วยงานที่เขากระทำ เราไม่นับถือหรือยำเกรงมนุษย์แต่เรานับถือและยำเกรงตำแหน่งของเขา บุคคลที่มีอำนาจไม่ใช่พระเจ้า แต่เขาได้รับอำนาจจากพระเจ้าและเรานับถือเขาด้วยเหตุนั้น “ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจปกครอง เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มิได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น” (โรม 13:1) (ดูข้อ 2-7) ข้อพระคัมภีร์นี้ใช้ได้กับทั้งผู้รับใช้และธรรมิกชน ใช้ได้กับทั้งเรื่องของคริสตจักรและเรื่องทั่วไป แน่นอนว่ามีวิถีทางตามกฎหมายที่จะปลดบุคคลออกจากตำแหน่งโดยสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า และเราจะพูดถึงสถานการณ์เหล่านี้ต่อไป ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้เป็นอีกข้อหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าเราต้องนับถือผู้ที่มีตำแหน่งเป็นผู้นำ “จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่เทศนาและสั่งสอน” (1ทิโมธี 5:17)

วัตถุประสงค์ของการมีผู้นำในคริสตจักรคือ “เพื่อเตรียมธรรมิกชนให้เป็นคนที่จะรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น” (เอเฟซัส 4:11-12) งานของผู้รับใช้คือเพื่อ “ชักชวนด้วยเหตุผล เตือนสติและตักเตือนให้อดทนอยู่เสมอในการสั่งสอน” (2ทิโมธี 4:2)

ธรรมิกชนหรือแม้แต่ผู้รับใช้ที่ไม่ฟังเสียงของผู้มีอำนาจอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ดี ผู้ที่ “ประมาทอำนาจของผู้ใหญ่ และพูดจาก้าวร้าวศักดิ์สิริเทพ” เป็นคนไม่เชื่อฟังตามอย่างที่ยูดาได้กล่าวไว้ในข้อ 8 นอกจากนี้ เปโตรสอนไม่ให้เป็นผู้ซึ่ง “หมิ่นประมาทอำนาของผู้ใหญ่ คนเหล่านี้กล้าและประพฤติตามอำเภอใจ เขาไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประณามศักดิ์สิริเทพ” พวกเขาจะ“ต้อง

พินาศอย่างสัตว์ร้ายนั้น เขาจะได้รับทุกข์เป็นโทษแห่งการอธรรมของเขา” (2เปโตร 2:10-13) สัญญาณของกาลสุดท้ายคือการกัดเซาะและการท้าท้ายอำนาจที่พระเจ้าทรงให้ไว้ในบ้าน ในสังคมและในคริสตจักร (2ทิโมธี 3:2, 8)

บทสรุป เรารู้ว่าพระเจ้าทรงให้มีการปกครองในคริสตจักร (1โครินธ์ 12:28) พระเจ้าทรงให้หน้าที่ผู้รับใช้ห้าประการในคริสตจักร (เอเฟซัส 4:11) มี “ตำแหน่ง” ที่แตกต่างกันในคริสตจักร ได้แก่ ผู้เผยพระวจนะ ผู้รับใช้ ผู้ตักเตือน และผู้ “ปกครอง” (โรม 12:4-8) การปกครองนี้มีอยู่ในคริสตจักรท้องถิ่นและขยายออกไปมากกว่านั้น เราได้เห็นว่ามีการจัดการปกครองคริสตจักรแห่งพระคัมภีร์ใหม่เพื่อวัตถุประสงค์หลายประการ คริสตจักรส่งผู้รับใช้ไปเพื่อไต่ถามเกี่ยวกับการประชุมท้องถิ่น ส่งมิชชันนารีออกไปเพื่อก่อตั้งคริสตจักรใหม่ๆ ส่งผู้รับใช้ไปสอนที่ประชุมท้องถิ่น ลงมติในข้อถกเถียงเกี่ยวกับความเชื่อ จัดการการรวบรวมเงิน ส่งจดหมายแนะนำเพื่อการเผยแพร่ การขับสมาชิกคริสตจักรที่ทำบาปออกจากการเป็นสมาชิก เตือนคริสตจักรท้องถิ่นเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะปลอม และกล่าวโทษผู้เผยพระวจนะปลอม

ดังที่เราได้เห็นแล้ว คริสตจักรมีอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องใหม่ที่เกิดขึ้นเป็นระยะๆ คริสตจักรแห่งพระคัมภีร์ใหม่กำหนดมาตรฐานความบริสุทธิ์สำหรับผู้เชื่อชาวต่างชาติในกิจการ 15 ที่การประชุมใหญ่ นอกจากนี้ ยังได้กำหนดคุณสมบัติของอัครทูต ผู้เผยแพร่ ผู้รับใช้และมัคนายก และเลือกบุคคลที่เหมาะสมกับตำแหน่งเหล่านี้ ขอให้สังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้อย่างชัดเจน ไม่มีมนุษย์คนใดคนหนึ่งตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องใหม่ๆ เหล่านี้ได้ แต่คริสตจักรทั้งหมดตัดสินใจและประกาศคำตัดสินนั้น ในปัจจุบัน คริสตจักรยังคงมีอำนาจในการลงมติเกี่ยวกับประเด็นความบริสุทธิ์ใหม่ๆ หรือนิยามความบริสุทธิ์ให้เฉพาะยิ่งขึ้นด้วยเงื่อนไขสมัยใหม่ ตัวอย่างเช่นคริสตจักรได้ใช้อำนาจอย่างถูกต้องในการต่อต้านการสูบบุหรี่

การตัดสินในคริสตจักร ในสถานการณ์เฉพาะ คริสตจักรมีอำนาจในการตัดสินสมาชิกรายบุคคล โดยทั่วไป คริสเตียนจะต้องไม่กล่าวโทษคนๆ หนึ่ง การกระทำของเขาหรือความเชื่อถือของเขา (มัทธิว 7:1; โรม 14:10; ยากอบ 4:12) แม้จะเป็นเช่นนั้น คริสตจักรมีความรับผิดชอบในการตัดสินการเผยพระวจนะและทดลองวิญญาณเพื่อให้เห็นว่าวิญญาณนั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่ (1โครินธ์ 14:29; 1ยอห์น 4:1) ในระดับคริสตจักรทั้งหมด ทั้งพระเยซูและเปาโลให้มีการตัดสินเมื่อมีการถกเถียงกันระหว่างธรรมิกชน ผลคือว่าห้ามไม่ให้บุคคลกล่าวโทษกันเอง แต่ทรงให้คริสตจักรมีอำนาจในการตัดสินระหว่างธรรมิกชนและกล่าวโทษบาปที่ไม่มีการกลับใจใหม่ในคริสตจักร ขั้นตอนต่อไปนี้เป็นขั้นตอนของการตัดสินที่พระเยซูทรงให้ไว้ในมัทธิว 18:15-18:

1. หากธรรมิกชนสองคนมีปัญหากัน ผู้ที่ได้รับความทุกข์ควรจะไปหาอีกฝ่ายหนึ่งเป็นการส่วนตัวและพยายามแก้ไขปัญหานั้น หากธรรมมิกชนคนหนึ่งรู้ว่าพี่น้องอีกคนไม่พอใจเขา เขาควรจะไปหาคนๆ นั้นและคืนดีกัน หลังจากทำเช่นนั้นแล้ว เขาสามารถมาที่แท่นบูชาและให้ของถวายแก่พระเจ้าได้ (มัทธิว 5:23-24)
2. หากความพยายามแก้ไขปัญหานั้นไม่สำเร็จ ผู้ที่ได้รับความทุกข์ควรจะนำพยานสองหรือสามคนไปกับเขาและพยายามแก้ไขปัญหากับอีกฝ่ายหนึ่ง
3. หากผู้ที่ทำผิดยังไม่ทำสิ่งที่ถูกต้อง ควรจะมีการนำเรื่องไปยังคริสตจักร ซึ่งหมายความว่าจะส่งให้ผู้มีอำนาจในคริสตจักรเป็นผู้จัดการ เช่น ศิษยาภิบาลและคณะกรรมการ ผู้นำมีอำนาจในการตัดสินเรื่องดังกล่าว
4. หากผู้ที่ทำผิดไม่เชื่อฟังคำตัดสินของคริสตจักร เขาจะถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกและกลายเป็นคนนอกศาสนา ตามข้อสิบแปด พระเจ้าจะทรงให้เกียรติแก่การตัดสินของคริสตจักรและผู้นำของคริสตจักร หากพวกเขาซื่อสัตย์และยุติธรรม พระเจ้าจะทรงปฏิบัติต่อการตัดสินใจเหมือนดังคำตัดสินของพระองค์เองและจะให้คำตัดสินนั้นมีผล ซึ่งหมายความว่าสมาชิกคริสตจักรควรจะถือตามคำตัดสินของคริสตจักร หากไม่ทำตาม อาจเรียกเขาว่าเป็นคนนอกศาสนาได้

การฟ้องร้อง ขั้นตอนข้างต้นเป็นวิธีที่ถูกต้องในการจัดการกับการถกเถียงทั้งหลายในคริสตจักร ธรรมิกชนคนหนึ่งไม่สามารถฟ้องธรรมิกชนอีกคนหนึ่งภายใต้กฎหมายบ้านเมืองได้ (1โครินธ์ 6:1-8) เหตุผลคือว่าธรรมิกชนอยู่ในการฝึกเพื่อเป็นผู้ตัดสินทูตสวรรค์และในเวลาพันปี หากเราไม่สามารถจัดการข้อถกเถียงของเราในตอนนี้ได้เองแล้ว ต่อไปเราจะตัดสินทูตสวรรค์และโลกได้อย่างไร นอกจากนี้ยังเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีสำหรับคนที่ไม่เชื่อ การถูกโกงนั้นดีกว่าการแสดงภาพการต่อสู้ในคริสตจักรต่อสายตาของโลก

ข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้สอนว่าห้ามฟ้องชาวโลกที่ทำความผิด และเหตุผลข้างต้นใช้ไม่ได้กับกรณีเช่นนี้ พระคริสต์สอนให้เราใจกว้างและไม่ให้แก้แค้น (มัทธิว 5:38-42) ตัวอย่างเช่น เป็นการเหมาะสมที่จะฟ้องผู้ที่ไม่เชื่อเนื่องจากความเสียหายทางอุบัติเหตุรถยนต์หรือไปศาลเพื่อปกป้องสิทธิตามรัฐธรรมนูญ เช่น เสรีภาพทางศาสนา

อะไรจะเกิดขึ้นหากคนๆ หนึ่งไม่กลับใจใหม่และไม่ยอมต่อการตัดสินของคริสตจักร ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เขาจะถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกและประกาศว่าเป็นคนนอกศาสนา ถึงจุดนี้ เขาจะไม่ใช่ธรรมิกชนในคริสตจักร แต่เป็นคนบาปและในบางกรณีอาจเป็นการเหมาะสมที่จะไปศาลบ้านเมืองเพื่อเรียกร้องค่าเสียหาย ตัวอย่างเช่น หากเจ้าหน้าที่โบสถ์ใส่ชื่อของตนเป็นเจ้าของทรัพย์สินคริสตจักรอย่างไม่ถูกต้อง ตัวแทนของคริสตจักรสองหรือสามคนควรจะไปหาเขาและพูดคุยกับเขา หากเขาปฏิเสธที่จะเปลี่ยนแปลงเอกสาร ศิษยาภิบาลและคณะกรรมการคริสตจักรควรจะตัดสินเรื่องที่เกิดขึ้น หากเขายังคงปฏิเสธ ควรจะขับออกจากการเป็นสมาชิกอย่างเป็นทางการ วัตถุประสงค์ของการทำเช่นนี้เพื่อบอกให้เขารู้ถึงความรุนแรงของความบาปของเขา เพื่อทำให้คริสตจักรปราศจากความบาปและเพื่อตัดเขาออกจากคริสตจักรในสายตาของโลกนี้ หลังจากนี้ คริสตจักรสามารถปฏิบัติกับเขาเหมือนกับคนนอกศาสนาและนำเขาไปศาลบ้านเมืองได้

การขับออกจากการเป็นสมาชิก เราเพิ่งจะกล่าวถึงเหตุผลประการหนึ่งของการขับออกจากการเป็นสมาชิกหรือการไล่ออกจากศาสนา เนื่องจากการปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่อการตัดสินของคริสตจักร ใน 1โครินธ์ 5:1-13 เปาโลให้เหตุผลอื่นๆ ไว้ (มีรายละเอียดเพิ่มเติมในบทที่ 13)

ปัญหาเฉพาะในเมืองโครินธ์อันเป็นเหตุให้เกิดคำสอนของเปาโลคือ ชายคนหนึ่งในคริสตจักรมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของบิดา คริสตจักรเมืองโครินธ์นั้นมีความภูมิใจกับของประทานทางฝ่ายวิญญาณของตนมากจนมองข้ามความบาปนี้ไป เปาโลตักเตือนที่พวกเขาไม่ตัดสินความบาปนี้และไม่ขับชายดังกล่าวออกจากการเป็นสมาชิก

ขั้นตอนที่ถูกต้องในกรณีดังกล่าวคือการขับไล่คนบาปนั้นออกไปเสีย เขาต้องถูกมอบไว้แก่โลก แก่แผ่นดินของซาตาน เมื่อทำเช่นนั้นต่อหน้าสาธารณชน บุคคลอาจไม่สบายใจและอาจกลับใจใหม่ นอกจากนี้เขาอาจทนทุกข์ในมือของซาตานจนเขาจะต้องการกลับใจใหม่และกลับสู่คริสตจักร ดังนั้นจึงมีความหวังว่าเขาสามารถได้รับความรอดได้หลังจากถูกขับออกจากการเป็นสมาชิก อย่างไรก็ตาม ตราบเท่าที่ความบาปของเขาถูกปกปิดหรือละเลย เขาจะไม่เห็นความจำเป็นของการกลับใจใหม่เลย

เปาโลขยายการตัดสินประเภทนี้ออกเป็นสู่ผู้ที่เรียกตนเองว่าเป็นพี่น้องแต่เป็นคนล่วงประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมาหรือเป็นคนฉ้อโกง เมื่อบุคคลถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกเนื่องด้วยเหตุผลใดเหตุผลหนึ่งจากเหตุผลเหล่านี้ เปาโลกล่าวว่าธรรมิกชนจะต้องไม่คบหรือแม้แต่กินกับคนเหล่านี้ สิ่งนี้ถือเป็นระเบียบของคริสตจักร บางครั้งเราคิดว่าเรารู้ดีกว่าพระเจ้า และเราทำสิ่งที่เราต้องการทำโดยไม่ใส่ใจพระวจนะของพระเจ้า คริสตจักรขับคนๆ หนึ่งออกจากการเป็นสมาชิกเนื่องจากความผิดบาป และเรากลับไปหาคนดังกล่าวและคบกับเขา เราไปกินข้าวกับเขา ไปในเมืองกับเขาและปลอบโยนเขา สิ่งที่เราทำคือช่วยให้เขาไม่เชื่อฟังมากขึ้น เราคบกับวิญญาณที่ไม่เชื่อฟังและไม่สะอาดในตัวของบุคคลนั้น เป็นวิญญาณที่อาจส่งผลกระทบต่อเราในแบบเดียวกันได้อย่างง่ายดาย

ครั้งหนึ่งผู้รับใช้คนหนึ่งถูกขับออกจากการเป็นสมาชิก เนื่องจากเมาเหล้าในหมู่บ้านที่เขาเป็นศิษยาภิบาลอยู่และล่วงเกินเด็กหญิงจำนวนหนึ่ง ภายในเวลาสองสามเดือน เขาไปอีกที่หนึ่งและเริ่มเทศนา จัดให้มีการฟื้นฟูขึ้น โดยไม่แสดงให้เห็นถึงการกลับใจใหม่ คนที่รู้จักเขาช่วยเหลือเขา โดยกล่าวว่า “เขาเป็นผู้เทศนา” สิ่งนี้ตรงข้ามกับพระวจนะของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ตามหลักพระคัมภีร์แล้ว บุคคลคนหนึ่งจะสามารถคบกับชายที่ถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกและไม่กลับใจใหม่ได้อย่างไร บุคคลคนหนึ่งจะสามารถช่วยเหลืองานรับใช้ของชายซึ่งเสียคุณสมบัติการเป็นผู้เทศนาตามพระคัมภีร์ได้อย่างไร

การลงโทษ การลงโทษและการขับออกจากการเป็นสมาชิกมีความแตกต่างกัน เมื่อบุคคลทำผิด แต่กลับใจใหม่ เขาอาจเสียคุณสมบัติในการดำรงตำแหน่งหนึ่งในคริสตจักร ในกรณีนี้ จะต้องปลดเขาออกจากตำแหน่งของเขาเป็นการชั่วคราวหรือถาวรในทำนองเดียวกัน บุคคลที่มีตำแหน่งสำคัญอาจไม่ได้ทำหน้าที่บางอย่างหรือทั้งหมดชั่วระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งเรียกว่าการลงโทษ พระ

คัมภีร์กล่าวถึงคุณสมบัติที่ผู้นำต้องมี ดังนั้นเมื่อผู้นำเสียคุณสมบัติของเขาไป เขาควรจะถูกปลดหรือลงโทษจนกว่าจะมีคุณสมบัติดังกล่าวอีกครั้ง

ในทางตรงกันข้าม การขับออกจากการเป็นสมาชิกมีไว้สำหรับบุคคลที่ทำความบาปและปฏิเสธที่จะรับรู้หรือกลับใจใหม่ และไม่ฟังคำตัดสินของคริสตจักร บุคคลดังกล่าวถือว่าเป็นคนนอกศาสนา

ผู้นำในคริสตจักรท้องถิ่นอาจถูกลงโทษชั่วระยะเวลาหนึ่งหากเขาทำความบาปแต่กลับใจใหม่ ควรใช้ระเบียบเช่นนี้เมื่อเป็นความผิดบาปที่ทำให้เขาต้องพิสูจน์ตัวเองอีกครั้งในชั่วระยะเวลาหนึ่ง และต้องมีการใช้ระเบียบนี้หากเขาเสียชื่อเสียงที่ดีของเขาไป มิฉะนั้น เขาอาจนำความไม่พอใจมาสู่คริสตจักรหรือทำทำให้ผู้อื่นสุดดุได้หากมีการใช้เขาในคริสตจักรราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถ้าผู้ที่ถูกลงโทษได้กลับใจใหม่อย่างแท้จริง เขาจะไม่ไปองค์การหรือคริสตจักรอื่น แต่จะรับโทษของเขาเพื่อประโยชน์ของตัวเองและจะรับใช้พระเจ้าต่อไปในคริสตจักรท้องถิ่นของเขา “เมื่อมีการตีสอนนั้นดูไม่เป็นที่ชื่นใจเลย เป็นเรื่องเศร้าใจ แต่ต่อมาภายหลังก็จะก่อให้เกิดความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง” (ฮีบรู 12:11) โดยปกติแล้วขั้นตอนการลงโทษจะแสดงให้เห็นว่าบุคคลมีความอดทนและความอ่อนน้อมที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่าตัวเองสัตย์ซื่อหรือไม่ หากเขาอดทน เขาจะได้รับรางวัล ดังที่ข้อพระคัมภีร์ข้างต้นได้กล่าวไว้

หากผู้รับใช้คนหนึ่งทำความบาปที่ไม่ได้ทำให้เขาหมดคุณสมบัติการเป็นผู้รับใช้อย่างถาวร เขาอาจถูกลงโทษหรืออยู่ในช่วงทดสอบตัวเองโดยผู้มีอำนาจเหนือเขา หลังจากระยะเวลาหนึ่ง ผู้รับใช้คนนั้นอาจได้กลับเข้าดำรงตำแหน่งเดิมอย่างเต็มตัว หากเขาสัตย์ซื่อตลอดระยะเวลาการทดสอบตัวเองนั้น อย่าคิดว่ามนุษย์นำการทรงเรียกของพระเจ้าไปจากเขา พระเจ้าทรงให้มีการปกครองในคริสตจักรและให้มีคุณสมบัติของการรับใช้ ผู้ที่มีอำนาจเพียงแต่ทำตามแผนการของพระเจ้าและเราไม่สามารถเกลียดผู้ที่ทำตามแผนการนั้นได้ หลายครั้ง ผู้ที่มีตำแหน่งเป็นคณะกรรมการคริสตจักรและคณะกรรมการทั่วไปหัวใจสลายและเจ็บปวดเนื่องการการพูดและการกระทำของผู้ที่เขาลงโทษ หลายครั้ง พวกเขาต้องลงโทษคนที่เขารักและคนที่เป็นเพื่อนของตน พวกเขาไม่สามารถยอมและทนต่อความบาปได้ แต่จำต้องใช้พระวจนะของพระเจ้าแม้แต่กับเพื่อนที่ดีของพวกเขา

ผู้รับใช้อาจเสียคุณสมบัติของผู้รับใช้ตลอดไปได้ ตัวอย่างเช่น เขามีภรรยามากกว่าหนึ่งคน หรือเสียชื่อเสียงที่ดีของเขาในชุมชนโดยการทำความผิดบาปเช่นการล่วงประเวณี (1ทิโมธี 3:1-7) เขายังคงกลับใจใหม่ได้และเป็นธรรมิกชนได้ เขาสามารถเป็นคนทำงานในที่ประชุมท้องถิ่นได้ มีหลายคนที่ทำเช่นนั้น พวกเขาไม่ได้พยายามจะตั้งตนเองเป็นผู้รับใช้โดยการไปคณะอื่น แต่เป็นคนทำงานที่สัตย์ซื่อและมีค่าในคริสตจักรท้องถิ่น ไม่ว่าพวกเขาจะมีความรู้สึกส่วนตัวอย่างไร พวกเขารู้ว่าการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าสิ่งอื่นใด

อย่าให้เราทำตามใจตนเอง ไม่เชื่อฟังและทำความบาป หากเราทำผิด ขอให้เรารับโทษจากศิษยาภิบาลหรือผู้นำของเรา ขอให้เรากลับใจใหม่ พิสูจน์ว่าตนเองสัตย์ซื่อต่อพระวจนะของพระเจ้าและทำงานหนักขึ้นให้กับพระเจ้า

การตำหนิในที่สาธารณะ จะมีเวลาตำหนิบางคนในที่สาธารณะได้หรือไม่ โดยทั่วไปเป็น การดีที่สุดที่จะสอนคนกลุ่มใหญ่จากธรรมาสน์ หรือจัดการปัญหาเฉพาะบุคคลเป็นการส่วนตัว เกือบจะไม่เป็นผลดีเลยที่ศิษยาภิบาลจะตำหนิออกชื่อบางคนในที่สาธารณะ อย่างไรก็ตาม มีเวลาที่เมื่อผู้ทำความบาปต้องถูกตำหนิต่อหน้าทุกคนเพื่อที่คนอื่นอาจจะเรียนรู้ได้ “สำหรับผู้ที่ยังคงกระทำบาป จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัว” (1ทิโมธี 5:20) ซึ่งไม่ได้หมายความว่าเมื่อใดก็ตามที่บุคคลทำความผิดหรือไม่ทำในสิ่งที่เขาควรจะทำ ศิษยาภิบาลควรจะตำหนิเขาในที่สาธารณะ กาลาเทีย 6:1 กล่าวว่า “แม้จับผู้ใดที่ละเมิดประการใดได้ ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณจงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย” นอกจากนี้เราได้เห็นว่าไม่เหมาะสมที่ผู้รับใช้พระเจ้า (หรือคนอื่นๆ) ที่จะโกรธ เสียใจหรือขมขื่นเป็นการส่วนตัวกับอีกคนหนึ่ง การตำหนิแบบเปิดเผยมีไว้สำหรับผู้ที่ทำบาปและไม่เชื่อฟังอย่างเปิดเผยเท่านั้น เป็นการเหมาะสมในกรณีที่บุคคลถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกหรือกำลังจะถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกหากเขาไม่กลับใจใหม่ ตัวอย่างเช่น หากคนๆ หนึ่งฉีกคริสตจักรออกเป็นชิ้นๆ หรือขวางกั้นการเคลื่อนไหวของพระเจ้าอย่างเต็มที่ อาจใช้การตำหนิในที่สาธารณะได้ ไม่จำเป็นที่จะต้องตำหนิในลักษณะดังกล่าวเมื่อบุคคลทำความบาปและกลับใจใหม่ หากจำเป็น เขาอาจถูกลงโทษโดยไม่ต้องมีการอธิบายให้

สาธารณชนฟัง โดยทั่วไป ผู้รับใช้ไม่ควรจะตำหนิอย่างเปิดเผยนอกจากว่าเขาได้พิจารณาอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นระยะเวลาหนึ่งและรู้สึกว่าเขาจำต้องทำเช่นนั้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในบางครั้ง การว่ากล่าวในที่สาธารณะเป็นสิ่งสำคัญ เป็นสิ่งที่ยากที่สุดเนื่องจากบุคคลนั้นไม่เชื่อฟังและจะคงเป็นเช่นนั้นต่อไป เวลานี้เป็นเวลาที่ความสัมพันธ์ของครอบครัวและความรู้สึกส่วนตัวต้องยอมจำนนต่อการทรงเรียกของพระเจ้า

การว่ากล่าวและการตำหนิเป็นส่วนหนึ่งของการรับใช้ใน 2ทิโมธี 4:2 ดูยอห์น 16:8 ซึ่งกล่าวว่าพระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงกระทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความผิด คำว่า "ว่ากล่าว" หมายถึงทดสอบ ทดลอง ตรวจสอบ ลงโทษ หักล้าง แสดงให้เห็นและนำความอับอายมาสู่ผู้ที่ถูกว่ากล่าว ดังที่ความหมายของคำชี้ให้เห็นแล้ว บางครั้งมีการว่ากล่าวในที่ส่วนตัวและบางครั้งในที่สาธารณะ นอกจากการว่ากล่าวเกี่ยวกับความบาปในที่สาธารณะและเป็นการส่วนตัวแล้ว ศิษยาภิบาลหรือผู้นำการประชุมอาจจำเป็นต้องว่ากล่าวผู้ที่ทำให้เกิดความวุ่นวายในการประชุมคริสตจักร อาจทำได้โดยเปลี่ยนลำดับต่างๆ ในการประชุม แต่บางครั้งบุคคลที่ไม่ทำตามระเบียบต้องถูกตำหนิ ศิษยาภิบาลซึ่งเป็นผู้เลี้ยงแกะมีอำนาจที่จะทำเช่นนั้นได้เพื่อทุกสิ่งจะเป็นไปอย่างถูกต้องและมีระเบียบ (1โครินธ์ 14:33, 40) ศิษยาภิบาลต้องทำให้แน่ใจว่า ที่ประชุมนมัสการด้วยวิญญาณและความจริง ตามการเคลื่อนไหวของพระวิญญาณและสอดคล้องกับพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น ไม่ควรจะมีข้อความการพูดภาษาต่างๆ และการแปลมากกว่า 3 ข้อความในการประชุมหนึ่งครั้ง และผู้นำควรทำตามคำสอนนี้ (1โครินธ์ 14:27-29)

การว่ากล่าวมีประโยชน์และบ่อยครั้งเป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินของคริสตจักรและการขับสมาชิกออกจากคริสตจักร วัตถุประสงค์ของการกระทำดังกล่าวเพื่อทำให้คริสตจักรปราศจากความผิดบาปและการไม่เชื่อฟัง และเพื่อเป็นบทเรียนสำหรับผู้ที่เชื่อ

"**อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้** อย่าทำอันตรายแก่ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายของเรา" (1พงศาวดาร 16:22) ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นข้อพระคัมภีร์สำคัญในเรื่องอำนาจ ซึ่งสอนเราสองสิ่ง สิ่งแรกคือเราต้องมีความเคารพต่อผู้รับใช้ของพระเจ้า ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เราต้องนับถือตำแหน่งที่เขาดำรงอยู่ บ่อยครั้ง พระเจ้าทรงใช้บุคคลในตำแหน่งเพื่อทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จ แม้ว่าบุคคลนั้นจะไม่ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าเสมอไป พระเจ้าทรงแต่งตั้งกษัตริย์ที่ไม่เชื่อชื่อไซรัสเพื่อให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ (อิสยาห์ 44:28-45: 3) และพระองค์ทรงตรัสแก่ประชากรของพระองค์ผ่านทางเนโคกษัตริย์อียิปต์ (2พงศาวดาร 35:20-24) พระเจ้าทรงส่งวิญญาณแห่งการพยากรณ์ลงมายังกษัตริย์ซาอูลที่ไม่เชื่อฟัง (1ซามูเอล 19:23-24) นอกจากนี้ พระองค์ทรงประทานคำพยากรณ์เฉพาะแก่คายาฟาสมหาปุโรหิตจอมหลอกหลวงเนื่องจากเขาเป็นมหาปุโรหิต จริงๆ แล้วคายาฟาสกำลังวางแผนที่จะฆ่าพระเยซูและไม่รู้ความหมายของคำพูดของเขา แต่พระเจ้าตรัสผ่านตัวเขา (ยอห์น 11:49-52) หากพระเจ้าทรงสามารถใช้ชายชั่วเหล่านี้ได้เพราะตำแหน่งของพวกเขา พระองค์จะทรงใช้ผู้นำที่จริงใจ สัตย์ซื่อ เคร่งครัดในศีลธรรมได้มากแค่ไหนแม้ในเวลาที่เราคิดว่าเขาทำผิดพลาด

สิ่งที่สองคือข้อพระคัมภีร์นี้ห้ามไม่ให้บุคคลกระทำการที่ต่อต้านผู้นำก่อนที่พระเจ้าจะทรงปลดเขาออก เป็นการไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่บุคคลจะคิดกบฏหรือไม่เชื่อฟังผู้นำที่พระเจ้าทรงเรียก พระเจ้าทรงให้อำนาจแก่โมเสสแม้ว่าอาโรนและมิเรียมพี่ชายและพี่สาวของเขาจะบ่นและโคราห์จะไม่เชื่อฟัง แม้เวลาที่ผู้นำทำผิดหรือผิด เป็นการอันตรายที่บุคคลภายใต้อำนาจของเขาที่จะไม่เชื่อฟัง ซาอูลไม่เชื่อฟังและซามูเอลเจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์องค์ต่อไป แต่แม้ในเวลานั้นดาวิดปฏิเสธที่จะขัดกับซาอูล เพราะความอิจฉา ซาอูลพยายามที่จะฆ่าดาวิดและพยายามที่จะตามล่าเขา ในช่วงเวลานี้มีอยู่สองครั้งที่ดาวิดมีโอกาสฆ่าซาอูลแต่เขาไม่ทำแม้จะออกมาดูเหมือนว่าเขาทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จ แต่ตราบเท่าที่ซาอูลเป็นกษัตริย์ ดาวิดเคารพตำแหน่งและการเจิมของเขา ไม่สำคัญว่าท่านคิดว่าท่านจะถูกต้องแค่ไหน เป็นเรื่องอันตรายมากที่จะบ่นหรือไม่เชื่อฟังผู้มีอำนาจที่พระเจ้าทรงให้ไว้เหนือท่าน

อย่างไรก็ตาม ผู้นำบางคนพยายามที่จะใช้ข้อพระคัมภีร์นี้เพื่อตั้งการปกครองแบบเผด็จการหรือข้อยกเว้นจากการควบคุม พวกเขาลืมไปว่าเขามีพระเจ้าผู้ทรงมีอำนาจเหนือพวกเขา ทุกคนต้องยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจที่สูงกว่า ดังที่เป็นในคริสตจักรยุคแรกๆ "ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจปกครอง" (โรม 13:1) ขอให้ศึกษาเรื่องที่บันทึกไว้ใน 1พงศ์กษัตริย์ 2:13-27 พระ

เจ้าทรงเลือกซาโลมอนให้เป็นกษัตริย์แทนดาวิด อาโดนียาห์พี่ชายร่วมบิดาวางแผนที่จะเป็นกษัตริย์แต่ซาโลมอนเป็นผู้ที่ได้รับการทรงเจิม อาโดนียาห์ยังคงวางแผนต่อไปร่วมกับอาบียาธาร์ปุโรหิตและโยอาบนายพล อาโดนียาห์ยังพยายามที่จะเอาภรรยาของดาวิดมาเป็นภรรยาของตนอีกด้วย ประเพณีในเวลานั้นคือเมื่อกษัตริย์สิ้นพระชนม์ไป ภรรยาจะเป็นม่ายหรือต้องยกให้กับกษัตริย์องค์ต่อไป ดังนั้นอาโดนียาห์จึงพยายามเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้ตนเองเป็นกษัตริย์ที่แท้จริงในสายตาของประชาชน ซาโลมอนเห็นถึงเรื่องนี้ดี และให้ประหารอาโดนียาห์และโยอาบ นอกจากนี้ ซาโลมอนยังได้ปลดอาบียาธาร์จากตำแหน่งปุโรหิต แต่ไม่ได้ฆ่าเขาเพราะเขาได้รับใช้พระเจ้าและรับใช้ดาวิดในอดีต ซาโลมอนมีความเคารพเขาและตำแหน่งของเขาในฐานะปุโรหิต แต่ยังปลดเขาออกจากตำแหน่งของเขา ซาโลมอนมีความเคารพแต่ก็ตัดสินปรับโทษด้วย

บทเรียนคือ ซาโลโมมีอำนาจที่จะปลดอาบียาธาร์จากตำแหน่งปุโรหิตได้เพราะอาบียาธาร์เสียคุณสมบัติการเป็นปุโรหิตด้วยการกระทำที่ไม่เชื่อฟังของเขาเอง ซาโลมอนเป็นผู้นำที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นผู้ปกครองประเทศและเขามีอำนาจในการตัดสินอาบียาธาร์

บางคนกล่าวว่าหากผู้รับใช้ถูกลงโทษ ขับออกจากการเป็นสมาชิก หรือถูกปรับโทษในวิธีใดๆ คริสตจักรได้แทรกแซงการทรงเรียกและการทรงเจิมของพระเจ้าซึ่งเป็นการละเมิดข้อพระคัมภีร์ที่เราเพิ่งจะยกขึ้นมา อย่างไรก็ตาม ตามพระคัมภีร์ ผู้มีอำนาจนั้นมีอำนาจในการตัดสิน คริสตจักรไม่ได้นำเอาการทรงเจิมของพระเจ้าออกไป แต่บุคคลนั้นทำให้ตนเองไม่มีคุณสมบัติสำหรับตำแหน่งของตนอีกต่อไปเพราะการกระทำของตนเอง ตามจริงแล้ว เปาโลว่ากล่าวคริสตจักรเมืองโครินธ์ที่**ไม่**ตัดสินความบาปในสถานการณ์หนึ่ง เขาถามว่าไม่มีผู้ใดฉลาดพอที่จะตัดสินหรือ หากไม่มี เขาต้องการที่จะรู้ว่าพวกเขาจะสามารถตัดสินโลกนี้ในภายหลังได้อย่างไร (1โครินธ์ 5:1-13; 6:1-5)

เพียงเพราะว่าคนๆหนึ่งได้รับการทรงเจิมจากพระเจ้าสำหรับตำแหน่งหนึ่งไม่ได้หมายความว่าเขาไม่อาจถูกปลดออกจากตำแหน่งนั้นได้ เป็นความจริงว่าบุคคลคนหนึ่งไม่ควรจะพยายามทำเช่นนั้น แต่พระเจ้าทรงให้อำนาจแก่คริสตจักรในการทำเช่นนั้นได้ มิฉะนั้นแล้ว เหตุใดพระเจ้าทรงให้คุณสมบัติสำหรับตำแหน่งของผู้รับใช้ (ผู้อาวุโส ผู้ปกครอง) และมัคนายกไว้ พระเจ้าพระองค์เองทรงให้มีการปกครองในคริสตจักร (1โครินธ์ 12:28) และการครอบครองในคริสตจักร (โรม 12:8) พระองค์จะทรงทำเช่นนั้นทำไมหากการปกครองไม่มีอำนาจและไม่มีสามารถดำเนินการครอบครองได้ เรารู้ดีว่าเราจำต้องทำตามกำหนดเวลาของพระองค์และการทรงนำของพระองค์ อย่างไรก็ตาม เราต้องรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงแสดงให้เห็นพระประสงค์ของพระองค์และเวลาของพระองค์ในบางสถานการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระองค์ทรงกล่าวไว้แล้วในพระคัมภีร์ว่าเมื่อผู้นำทำความบาปและไม่สามารถทำตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ได้ เมื่อนั้นถึงเวลาที่ผู้มีอำนาจเหนือเขาจะดำเนินการ สมาชิกคริสตจักรไม่มีสิทธิที่จะไม่เชื่อฟัง แต่เขาสามารถให้ข้อมูลแก่ผู้มีอำนาจในสถานการณ์นั้นๆ ได้ และผู้มีอำนาจมีสิทธิที่จะตัดสินเหตุการณ์นั้น ดังนั้น “อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้” ไม่ได้ทำให้ผู้นำหรือผู้รับใช้รอดตัวจากการควบคุมและการลงโทษ ไม่ได้ช่วยให้อาบียาธาร์ไม่ถูกปลดจากการเป็นปุโรหิตเมื่อเขาไม่เชื่อฟัง และไม่ได้ทำให้เอษราและเนหะมีย์ไม่ปลดชายจำนวนมากจากการเป็นปุโรหิตเมื่อพวกเขาไม่มีคุณสมบัติที่เหมาะสม (เอษรา 2:61-63; เนหะมีย์ 7:63-65)

เมื่อผู้นำทำผิด เราควรจะทำเช่นไรหากเขาคิดว่าศิษยาภิบาลหรือผู้นำของเราทำผิด หากเป็นสิ่งเกี่ยวข้องกับวิธี แผนการหรือคำสอนอย่างหนึ่งอย่างใด เราควรจะอ่อนน้อมและยอมจำนน เราอาจมีความคิดเห็นหรือความเชื่อถือที่แตกต่างกันได้ แต่แม้จะเป็นเช่นนั้นเราต้องสนับสนุนและเคารพผู้นำที่ทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า เราไม่มีสิทธิบ่นหรือทำให้เกิดความบาดหมางได้ (ดูบทที่ 3 และ 4) หากเราต้องการเปลี่ยนสิ่งต่างๆ เราสามารถอธิษฐานและรอให้พระเจ้าทรงทำการแก้ไข บางครั้งเป็นการเหมาะสมที่จะเสนอคำแนะนำโดยตรงต่อผู้นำด้วยความเคารพ หากท่านไม่เห็นด้วยกับบางอย่าง อย่างน้อยอย่าทำอะไรที่เป็นการขัดขวางหรือทำลาย

หากผู้นำทำการที่ไม่ถูกต้อง ใช้ชีวิตอยู่ในความผิดบาปหรือสอนคำสั่งสอนที่ผิด เมื่อนั้นเราควรจะนำเรื่องนี้ไปบอกกับผู้มีอำนาจเหนือผู้นำคนนั้นและให้ผู้มีอำนาจเป็นคนจัดการ

แม้ว่าเราเน้นความสำคัญของการเชื่อฟังผู้มีอำนาจ เราต้องการชี้แจงสองสิ่งเกี่ยวกับปัญหาเรื่องผู้นำ ประการแรก อาจมีการแทนที่หรือเปลี่ยนผู้นำได้หากว่าใช้ทัศนคติที่ถูกต้องและใช้อำนาจอย่างถูกต้อง ประกาศที่สอง ไม่มีใครต้องตามผู้นำในการทำผิดทางฝ่ายวิญญาณหรือทำสิ่งที่ขัดกับพระวจนะของพระเจ้า เราทำตามผู้นำตราบเท่าที่พวกเขาทำตามพระคริสต์ (ดู 1โครินธ์ 11:1; กาลาเทีย 1:8)

การปกครองตนเอง เราได้เห็นว่าทุกคนมีผู้ปกครองจากพระเจ้าเหนือเรา แม้แต่เปโตรผู้มีกุญแจไปสู่แผ่นดิน ก็ยอมจำนนต่อการปกครองของคริสตจักรซึ่งหมายความว่าเป็นเรื่องอันตรายมากที่จะออกไปอยู่เป็นอิสระ เพราะเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วใครจะเป็นผู้ปกครองท่าน บางคนบอกว่า “ผม/ดิฉันได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ผม/ดิฉันอยู่ภายใต้พระเจ้าโดยตรงและไม่ต้องให้ใครมาบอกว่าต้องทำอะไร” คำพูดนี้เป็นความจริงในเรื่องการเทศนาความจริงและประกาศข่าวของพระเจ้าต่อคนทั้งหลาย อย่างไรก็ตาม ไม่เป็นความจริงที่ว่าคริสตจักรไม่มีอำนาจเหนือท่าน ตามจดหมายของทิโมธีและทิตัส ผู้เทศนาต้องมีคุณสมบัติบางประการ เช่น การที่ชายไม่สามารถปกครองบ้านของตนเองได้จะทำให้เขาไม่มีคุณสมบัติในการเป็นหรือคงเป็นผู้รับใช้ต่อไปได้ (1ทิโมธี 3:4-5) จะต้องมีวิธีในการปฏิบัติตามข้อบังคับเหล่านี้

ผู้ที่ไม่สามารถทำงานกับคนอื่นๆ ได้ต้องระมัดระวังเป็นอย่างมากและต้องตรวจสอบตนเอง ทำไมเขาถึงไม่สามารถทำงานกับคนอื่นๆ ได้ ทำไมเขาคิดว่าความคิดตนเองเป็นความคิดที่ดีที่สุด ทำไมเขาคิดว่าเขาถูกอยู่ตลอดเวลา ทำไมเขาต้องการเป็นอิสระ [ปกครองตนเอง]

โดยปกติแล้ว เป็นเพราะการไม่ยอมจำนน ผู้รับใช้จำนวนมากย้ำให้สมาชิกในคริสตจักรยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจ แต่พวผู้รับใช้เองกลับไม่ยอมจำนนต่อการปกครองคริสตจักรใดๆ พวกเขาต้องการเงินสิบลดจากสมาชิกแต่พวกเขาจ่ายสิบลดให้กับใครบ้าง บ่อยครั้ง พวกเขาชี้นำและควบคุมสมาชิกของพวกเขา แต่เขายอมรับคำแนะนำและการเป็นผู้นำของผู้ใดบ้าง ขอให้จำไว้ว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงให้มีการปกครอง

ในคริสตจักรมีบางคนที่กระโดดจากโบสถ์หนึ่งไปโบสถ์หนึ่งและจากองค์การหนึ่งไปองค์การหนึ่ง โดยปกติพวกเขามีปัญหาเดิมๆ ไม่สามารถยอมรับผู้นำ มาตรฐาน การตัดสินหรือการว่ากล่าวได้ หากเป็นเช่นนั้น พวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า บุคคลดังกล่าวจำต้องตรวจสอบตนเองอย่างระมัดระวังเพื่อดูว่าทำไมจึงไม่สามารถพอใจที่ๆ พระเจ้าทรงวางเขาไว้ คนอื่นๆ ผิดหรือไม่หรือเป็นเพราะเขาไม่ยอมรับการมีผู้นำ

เราขอบอกอีกครั้งว่าการเข้าร่วมคณะหนึ่งคณะใดไม่ใช่สิ่งบังคับสำหรับความรอด อย่างไรก็ตาม เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ธรรมิกชนทุกคนเป็นสมาชิกของที่ประชุมท้องถิ่น “อย่าขาดการประชุมเหมือนอย่างบางคนที่ขาดอยู่นั้น” (ฮีบรู 10:25) เมื่ออ่านเอเฟซัส 4:11-16; 2ทิโมธี 4:1-4; ฮีบรู 13:17 และข้อพระคัมภีร์อื่นๆ แล้ว เห็นได้ชัดว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้ที่ประชุมท้องถิ่นแต่ละแห่งมีขีดอำนาจและการนำที่ชัดเจนโดยผู้รับใช้ที่พระองค์ทรงเรียก

นอกจากนี้ เราเชื่อว่าเป็นแผนการของพระเจ้าสำหรับที่ประชุมท้องถิ่นแต่ละแห่งและผู้รับใช้แต่ละคนที่จะเป็นสมาชิกและอยู่ในกลุ่มผู้เชื่อ “ดูเถิด ซึ่งพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก็เป็นการดี และน่าชื่นใจมากสักเท่าใด” (สดุดี 133:1) ในกรณีส่วนใหญ่ ผู้ที่เปลี่ยนโบสถ์หรือออกไปเป็นอิสระไม่ได้ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า แต่ไม่เชื่อฟังและทำตามใจตนเอง อย่างไรก็ตาม หากท่านตรวจสอบใจของท่านตามข้อพระคัมภีร์ที่เราได้ให้ไป และท่านยังคงรู้สึกว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ท่านจะเปลี่ยนโบสถ์ อย่างน้อยที่สุดหากลุ่มผู้เชื่อพระคัมภีร์อย่างแท้จริงซึ่งท่านสามารถทำงานและเป็นสมาชิกด้วยได้ และสามารถทำตามผู้นำที่ชอบธรรมได้

ทุกกลุ่มจะคบหากับคนหนึ่งคนใด เป็นสิ่งสำคัญมากว่าท่านคบหากับใคร (ดูบทที่ 13) เป็นการดีที่จะคบหากับผู้ที่ได้พิสูจน์ตนเองกับคริสตจักรแล้วและผู้ซึ่งมีหลักความเชื่อและความเชื่อถือเหมือนกัน เราตระหนักว่าพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวในกลุ่มศาสนาหลายๆ กลุ่ม แต่เรายังรู้อีกว่าเป็นการอันตรายที่จะคบหาโดยไม่เลือกกับคนทุกกลุ่มที่พระเจ้าทรงพยายามนำไปสู่ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่า ท่านสามารถทำงานกับเขาจนถึงจุดๆ หนึ่ง พยายามนำเขาและเป็นเพื่อนกับเขา แต่หากท่านสนิทกับเขามาก ในที่สุดมาตรฐานและความเชื่อของท่านจะอ่อนแอ สิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยๆ กับกลุ่มอิสระคือว่าพวกเขาต้องคบกับผู้ที่ไม่ได้มีมาตรฐานที่

แข็งแกร่งหรือไม่รู้จักหลักและทัศนคติคำสั่งสอน นอกจากนี้ พวกเขาอาจยอมรับใครก็ตามที่มาจากคริสตจักรอีกแห่งโดยรู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องติดต่อกับศิษยาภิบาลคนก่อน สิ่งนี้อาจนำไปสู่คริสตจักรที่เต็มไปด้วยคนหน้าซื่อใจคด ขัดเคืองและผู้ที่มีประวัติการไม่ยมอรับผู้มีอำนาจ ตามประวัติศาสตร์ เป็นการยากมากที่กลุ่มที่แยกตัวออกไปจะคงความบริสุทธิ์และความไร้มลทินตามคำสั่งสอนได้ แต่ก็มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เราจะได้รับการปกป้อง การอวยพระพรและการชี้นำจากพระเจ้าโดยการยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจของพระเจ้าในชีวิตของเรา

ประโยชน์ของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เราเชื่อว่าการปกครองบางอย่างเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในการป้องกันสถานการณ์ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น รวมทั้งเหตุผลอื่นๆ ที่คริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่มีการปกครอง การปกครองช่วยส่งเสริมการประกาศและการเผยแพร่ สนับสนุนความพยายามร่วมกัน รวมแหล่งเงินและรวมความสามารถต่างๆ การปกครองเสริมความเชื่อและความเชื่อถือ เป็นการช่วยเหลือที่สำคัญในงานการเผยแพร่ (ดังที่เป็นในคริสตจักรยุคแรกๆ) การปกครองเป็นสิ่งสำคัญเพื่อว่าคริสตจักรท้องถิ่นสามารถมีส่วนร่วมในการทำให้งานประกาศข่าวประเสริฐต่อคนทั้งปวงสำเร็จได้

การปกครองเป็นการป้องกันการแทรกซึมของซาตานและความผิดบาปที่ดี เหมือนในคริสตจักรยุคแรกๆ การปกครองทำให้รู้ว่าใครดี ใครชั่วและใครเป็นผู้เผยพระวจนะปลอม เราสามารถคบกับคนที่มีความเชื่อเหมือนกับเรา เราสามารถใช้อำนาจที่พระเจ้าทรงให้เพื่อสร้างมาตรฐานและเพื่อคงคุณสมบัติของการเป็นผู้นำตามพระคัมภีร์ได้ เมื่อเราประสบกับสถานการณ์ใหม่และต้องทำการตัดสินใจที่สำคัญ เราสามารถรวมตัวกันและลงความเห็นที่ได้รับการบันดาลจากพระวิญญาณได้เหมือนดังที่คริสตจักรทำในกิจการ 15 “ในที่ซึ่งมีที่ปรึกษามากย่อมมีความปลอดภัย” (สุภาษิต 11:14) “สองคนดีกว่าคนเดียว...เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หามิได้” (ปัญญาจารย์ 4:9-12) พระเจ้าทรงให้เกียรติแก่การตัดสินร่วมกันของคริสตจักรของพระองค์และพระองค์จะทรงใช้วิธีการนี้เพื่อแสดงให้เห็นพระประสงค์ของพระองค์ (กิจการ 15:28)

ดังที่บทนี้ได้เน้น ต้องมีวิธีการซึ่งพระเจ้าทรงสามารถตั้งระบบอำนาจของพระองค์ ผู้มีอำนาจนี้เป็นสิ่งจำเป็นต่อการทำให้บุคคลและผู้รับใช้สมบูรณ์ เป็นการรักษาที่ประชุมท้องถิ่นให้อยู่ในพระประสงค์ของพระเจ้า ความคิดเห็นที่แตกต่างกันภายในกลุ่มใหญ่ทำให้กลุ่มมีความสมดุล ไม่ใจแคบหรือกว้างจนเกินไป นอกจากนี้ยังทำให้กลุ่มตื่นตัวและมีความคิดที่ก้าวหน้า

ขอให้เรายอมจำนนต่อผู้มีอำนาจและผู้นำที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับใช้ ขอให้ตรวจสอบตนเอง ผู้รับใช้ควรเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด และควรจะสะอาดและบริสุทธิ์ “และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น” (1เปโตร 5:3) ไม่มีผู้ใดได้รับการยกเว้นจากผู้มีอำนาจ แต่ทุกคนสามารถได้ผลประโยชน์จากการปรึกษา แนะนำ การเตือนและการว่ากล่าวหากจำเป็น คริสตจักรโดยรวมจะได้ผลประโยชน์จากผู้นำที่แข็งแกร่งและจากการสนับสนุนความจริงที่ถูกต้อง

13. การคบหาและเป็นมิตร

“และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงเผยกิจการนั้นให้ปรากฏดีกว่า” (เอเฟซัส 5:11)

“ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ” (2โครินธ์ 6:14)

การคบหากับโลก การแยกตัวจากโลกเป็นส่วนประกอบสำคัญของความบริสุทธิ์ที่แท้จริง (ดูบทที่ 1 และ 6) ในบทก่อนๆ เราเห็นว่าความบริสุทธิ์ต้องมีการแยกตัวออกจากการกระทำทางโลกบางอย่างและบางสิ่งที่ทำให้เราเป็นมลทิน ขณะนี้เราจะศึกษาสถานการณ์ซึ่งความบริสุทธิ์ต้องให้เราแยกตัวออกจากคนบางประเภท

พระคัมภีร์บอกเราว่าเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะคบกับคนประเภทใดและเพื่อนประเภทใด สุภาษิต 22:24-25 กล่าวว่า “อย่าเป็นมิตรกับคนที่มักโกรธ หรือไปกับคนขี้โมโห เกรงว่าเจ้าจะเรียนรู้ทางของเขาและพัวพันตัวเจ้าเข้าในบ่วง” ข้อพระคัมภีร์นี้ไม่เห็นด้วยกับผู้ที่คิดว่าสามารถคบกับใครก็ได้ที่เขาต้องการและยังคงความบริสุทธิ์อยู่ได้ ทัศนคติและวิญญาณของเพื่อนท่านจะมีอิทธิพลต่อท่านอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เปาโลย้ำว่า “อย่าหลงเลย “การคบคนชั่วย่อมเสียนิสัย”” (1โครินธ์ 15:33) อีกนัยหนึ่ง การยุ่งเกี่ยวกับความชั่วจะทำให้ศีลธรรมอันดีเสียไป หากท่านยืนกรานที่จะเกี่ยวข้องกับคนชั่วอย่างใกล้ชิด ท่านได้การรับประกันจากพระคัมภีร์ว่าท่านจะได้ผลกระทบในทางที่ไม่ดี

แสดงว่าเราควรหลีกเลี่ยงการเกี่ยวข้องทั้งปวงกับคนบาปหรือ คำตอบคือ ไม่ใช่ พระคัมภีร์ให้เหตุผลสองประการว่าทำไมเราจึงทำเช่นนั้นไม่ได้ เมื่อพระเยซูทรงถูกวิจารณ์เนื่องจากการกินกับคนเก็บภาษีและคนบาป พระองค์ทรงอธิบายว่าเป็นหน้าที่ของพระองค์ที่จะช่วยพวกเขาให้รอด (ลูกา 5:30-32) ในทำนองเดียวกัน หากเราหวังที่จะนำวิญญาณมา เราต้องเกี่ยวข้องกับพวกเขาในระดับหนึ่ง ทางที่ดีที่สุดที่จะนำวิญญาณมาคือเป็นเพื่อนกับเขา เหตุผลที่สองคือการติดต่อและการทำธุรกิจกับคนบาปเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน ถึงแม้เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ แต่เรายังคงอยู่ในโลกนี้ เปาโลเขียนว่าเราไม่ควรจะคบกับผู้ล่วงประเวณี แต่อธิบายว่าเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ที่จะหลีกเลี่ยงการเกี่ยวข้องกับคนอื่นๆ ในโลก (1โครินธ์ 5:9-10)

เมื่อทราบเช่นนี้แล้ว เราต้องตระหนักว่ายังคงมีบางด้านที่เราต้องขีดเส้นกั้นไว้ ตามเอเฟซัส 5:11 เราไม่สามารถเข้าส่วนกับกิจการของความมืดได้ ซึ่งหมายความว่าเราไม่สามารถเห็นชอบหรือมีส่วนร่วมในความบาปได้ เมื่อคนรู้จักเริ่มทำตามกิจกรรมทางโลกของพวกเขา เราต้องถอนตัวออกอย่างสุภาพ ด้วยเหตุผลนี้ จะมีเครื่องกั้นบางอย่างระหว่างคริสเตียนและเพื่อนชาวโลกของเขาอยู่เสมอ พวกเขาสามารถเป็นเพื่อนที่ดีได้ แต่ถึงแค่ระดับหนึ่งเท่านั้น จะมีบางสิ่งที่คริสเตียนจะไม่มีส่วนร่วมและจะมีบางสิ่งที่คนบาปจะไม่เข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์ของคริสเตียน นอกจากนี้ คริสเตียนต้องระมัดระวังไม่เป็นผู้ที่ทำบาปหรือมีทัศนคติในทางโลกในสายตาของผู้อื่นเนื่องจากว่าพวกเขาเกี่ยวข้องกับคนบาป เหมือนดังคำกล่าวที่ว่า “คบคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล” เราควรจะพิจารณาสิ่งนี้เมื่อเป็นเพื่อนกับบางคนหรือเมื่อมีส่วนในกิจกรรมบางอย่าง

ผลคือว่าคริสเตียนจะเกี่ยวข้องกับคนบาปถึงระดับหนึ่งเพื่อนำเขามาและเพื่อมีชีวิตที่เป็นปกติในโลกนี้ ขีดจำกัดของการเกี่ยวข้องนี้คือว่าคริสเตียนไม่สามารถมีส่วนในกิจกรรมที่เป็นความบาปหรือปล่อยให้ตัวเองอยู่ใกล้ชิดกับทางโลกมากเกินไป นอกจากเรื่องเหล่านี้แล้ว พระคัมภีร์ยังได้ให้คำแนะนำเฉพาะในสองด้าน อย่างแรก เราได้รับคำสั่งอย่างชัดเจนไม่ให้คบกับผู้ซึ่งเรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียนแต่มีความบาปบางอย่างในชีวิตของเขา อย่างที่สอง เราต้องไม่เทียมเข้าไปกับผู้ไม่เชื่ออย่างเท่าเทียมกัน เราจะศึกษาสถานการณ์ทั้งสองตามลำดับ

การคบหาคนบาปในคริสตจักร พระเยซูทรงให้คำอุปมาหลายอย่างในมัทธิว 13 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโลกคริสเตียนหรือคริสตจักรที่เห็นอยู่นี้มีทั้งคนบาปและธรรมิกชน แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนทุ่งข้าวสาลีและวัชพืช เปรียบเหมือนต้นพืชที่มีนกหลายประเภททำรังอยู่บนต้นนั้น เปรียบเหมือนมื้ออาหารที่มีเชื้อ และเปรียบเหมือนตาข่ายที่มีปลาหลากชนิด สิ่งสำคัญคือมีคนจำนวนมากที่ไม่ใช่คริสเตียนที่แท้จริงแม้ว่าจะแสดงออกเหมือนเป็นเช่นนั้น คริสตจักรที่เห็นอยู่มีผู้เผยพระวจนะปลอม และผู้ที่สอนหลักความเชื่อของผีมาร ตามจริงแล้ว ศาสนาคริสต์ที่เป็นระบบศาสนาทุกวันนี้สามารถเปรียบได้กับคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียในหนังสือวิวรณ์ 3:14-22 เราเชื่อว่าเวลานี้เป็นกาลสุดท้ายและเชื่อว่าเลาซีเดียเป็นลักษณะของยุคคริสตจักรสุดท้าย โบสถ์สมัยใหม่มี

ตึกสวยงาม มีคณะร้องเพลงที่มีพรสวรรค์และมีพิธีการที่ประณีต แต่พระคริสต์อยู่ภายนอก กำลังเคาะเพื่อให้ได้เข้าไป ถึงแม้สิ่งนี้จะบอกลักษณะที่ชัดเจนของศาสนาคริสต์ทั้งหมดได้ ยังคงมีบางคริสตจักรซึ่งยังมีไฟและสามารถสังเกตผู้เผยวจนะปลอม ได้ บางคริสตจักรยังคงมีหลักความเชื่อตามอัครสาวกและยังคงมีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกเขา

อย่างไรก็ตาม เราควรจะจำไว้เสมอว่า องค์การและประเพณีทางศาสนาจำนวนมากไม่ได้มีข่าวประเสริฐที่สมบูรณ์ ซึ่งหมายความว่าเราไม่สามารถรวมคริสเตียนที่แสดงตนทั้งหมดและคบกับพวกเขาได้ในฐานะผู้ที่ได้บังเกิดใหม่ แน่นอนว่าเราไม่เชื่อว่าบุคคลต้องอยู่ในคณะหนึ่งคณะใดเพื่อที่จะได้รับความรอด นอกจากนี้ยังมีผู้คนในทุกกลุ่มที่บอกว่าตนเองเป็นคริสเตียนแต่มีชีวิตที่แสดงให้เห็นว่าไม่ใช่ ในบางกรณี คริสตจักรมีอำนาจที่จะตัดสินคนและขับเขาออกจากการเป็นสมาชิกจากคริสตจักร (มัทธิว 18:17-18; 1โครินธ์ 5:5; 12-13) (ดูบทที่ 12)

หากมีการตัดสินบุคคลดังกล่าวและขับเขาออกจากการเป็นสมาชิก ธรรมิกชนและผู้รับใช้คนอื่นไม่สามารถคบกับเขาได้ตามพระคัมภีร์ หากพวกเขาทำเช่นนั้น พวกเขาใช้การตัดสินส่วนตัวของตัวเองมากกว่าอำนาจที่พระเจ้าทรงให้และมากกว่าการตัดสินของคริสตจักร วัตถุประสงค์หนึ่งของการตัดสินนี้คือเพื่อแยกความชั่วจากความดี เพื่อกำจัดเชื้อออกก่อนที่จะส่งผลกระทบต่อขนมปังทั้งแถว หากสมาชิกยังคงเกี่ยวข้องกับคนประเภทนั้นต่อไป พวกเขาจะทำร้ายตนเอง

นอกจากนี้ พวกเขาจะทำร้ายบุคคลที่ถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกด้วย เพราะวัตถุประสงค์อีกประการของการลงโทษคือการทำให้ผู้ทำผิดอาย ช่วยเขาให้เห็นความผิดของตนเอง และนำเขาไปสู่การกลับใจ หากเขาถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกและได้รับการปลอบโยน เขาจะไม่ได้เรียนรู้บทเรียนนี้แต่จะยังคงไม่จริงใจและหน้าซื่อใจคดต่อไป บ่อยครั้ง คนๆ หนึ่งที่ถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกจะเพียงแต่เปลี่ยนคริสตจักรหรือองค์การโดยไม่กลับใจใหม่ ไม่เปลี่ยนแปลงตนเอง ไม่ขอให้พระเจ้าทรงให้อภัยเขาหรือไม่มีคุณสมบัติตามพระคัมภีร์ ผู้ที่ช่วยเขาทำเช่นนั้นเห็นด้วยกับความบาปของเขาและพระเจ้าจะทรงพิพากษาเขา (2ยอห์น 11)

พระคัมภีร์กล่าวถึงคนหลายประเภทที่ควรจะถูกขับออกจากการเป็นสมาชิก หากบุคคลคนหนึ่งถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกด้วยเหตุผลหนึ่งในเหตุผลตามพระคัมภีร์เหล่านี้และบางคนยังคงคบกับเขาต่อไป ผู้ที่คบกับเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริง แม้เมื่อบางคนไม่ได้ถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกอย่างเป็นทางการ หากเขาแสดงลักษณะหรือความบาปเหล่านี้ เปาโลแนะนำให้เราไม่ยุ่งเกี่ยวกับเขา

เปาโลกล่าวเป็นพิเศษว่า “แต่ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่า ถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังล่วงประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบคนอย่างนั้น แม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย” (1โครินธ์ 5:11) เป็นเรื่องจริงจังมากจนเราไม่สามารถแม้แต่จะกินกับคนเหล่านั้นได้ นอกจากนี้ ขอให้สังเกตว่าข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงผู้ที่เรียกตนเองว่าเป็นคริสเตียนแต่มีความผิดตามความบาปที่ได้กล่าวไว้นี้ ไม่ได้หมายความว่าเราไม่สามารถติดต่อกับชาวโลกที่ทำความบาปเหล่านี้ได้ (1โครินธ์ 5:9-10) ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของความบาป

1. คนล่วงประเวณี คือบุคคลที่มีความผิดในการกระทำทางเพศที่ไม่ถูกต้องตามศีลธรรมไม่ว่าแบบใดๆ (ดูบทที่ 9)
2. คนโลภ คือบุคคลที่ต้องการสิ่งที่คนอื่นมี ทั้งนี้ เกี่ยวข้องอย่างมากกับความละโมบ บุคคลอาจอยากได้เงิน เสื้อผ้าหรือแม้แต่ตำแหน่งในคริสตจักร โดยปกติ ทัศนคติเช่นนี้แสดงตัวเองออกมาในรูปของความอิจฉา ความเกลียดชังหรือการพูดสิ่งชั่ว
3. คนถือรูปเคารพ คือผู้นมัสการรูปเคารพ (รูปบูชา หรือพระที่ไม่ถูกต้อง)
4. คนปากร้าย คือบุคคลที่กล่าวร้ายต่อผู้อื่น ซึ่งแสดงออกโดยการพูดชั่วเกี่ยวกับคนอื่น โดยการวิพากษ์วิจารณ์อย่างต่อเนื่องและโดยการพูดให้ร้าย (ดูบทที่ 4)
5. คนขี้เมา คือบุคคลที่ดื่มเหล้าอยู่เป็นประจำ (อยู่ภายใต้อิทธิพลของเหล้า)
6. คนฉ้อโกง คือบุคคลที่ได้เงิน ความช่วยเหลือ พฤติกรรมหรือสัญญามาด้วยการบังคับ การโกง การข่มขู่หรือการกดดันอื่นๆ (ดูบทที่ 11)

นอกจากการหน้าซื่อใจคดทั้งหกอย่างนี้แล้ว เราต้องถอนตัวจากและไม่คบหากับผู้ที่ไม่ทำตามโอวาท ไม่ทำงานและยุ่งเรื่องของผู้อื่น (2เธสะโลนิกา 3:6, 11, 14)

1. ผู้ที่ไม่ทำตามโอวาท คือผู้ที่ทำการขัดกับพระวจนะของพระเจ้าและขัดกับการชี้นำของคริสตจักร เปาโลบอกไม่ให้คบกับคนที่ไม่เชื่อฟังจดหมายของเขา (ข้อ 14) อีกข้อความหนึ่งบอกให้เราหลีกเลี่ยงผู้ที่ "ก่อเหตุวิวาทและทำให้คนอื่นหลงซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา" (โรม 16:17)
2. คนที่ไม่ทำงาน คือบุคคลที่ขี้เกียจ สามารถทำงานสุจริตได้แต่ไม่ทำ
3. คนที่ยุ่งเรื่องของคนอื่น คือผู้ที่เข้าไปยุ่งธุระของผู้อื่นและยุ่งสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในอำนาจของเขา (ดูบทที่ 3)

นอกจากนี้ เรายังต้องถอนตัวจากผู้สอนที่คำสั่งสอนที่ผิดและจากผู้ที่ทำให้เกิดการอิจฉา การทะเลาะวิวาท การกล่าวร้าย การไม่ไว้วางใจกัน (1ทิโมธี 6:3-5)

1. ผู้สอนที่ผิด เราไม่สามารถคบกับผู้ที่สอนความเชื่อที่ผิดๆ ได้ เราอาจพยายามช่วยเหลือให้เขาเรียนรู้ความจริง แต่เราไม่สามารถยุ่งเกี่ยวกับเขามากเกินไป หรือปฏิบัติกับเขาเหมือนเป็นผู้นำของคริสตจักรที่แท้จริง
2. การอิจฉา รวมทั้งผู้ที่อิจฉาในตำแหน่ง หน้าที่ความรับผิดชอบ หรือเงิน คริสเตียนที่แท้จริงจะไม่อิจฉาและจะไม่ปล่อยให้อะไรมาทำให้เขาขุ่นเคืองได้ (ดูบทที่ 3)
3. การทะเลาะวิวาท ความบาดหมาง ความแตกร้าว การช่วงชิง การต่อสู้เพื่อความเหนือกว่า การแยกเป็นส่วนเล็กๆ หรือการทะเลาะส่วนตัว สิ่งเหล่านี้จะต้องไม่มีอยู่ในคริสตจักร
4. การไม่ไว้วางใจกัน คือการคิดชั่วเกี่ยวกับบุคคล ทั้งนี้ รวมถึงการด่วนสรุป การทึกทักในสิ่งชั่วหรือการทำให้บุคคลอื่นๆ มีแรงจูงใจที่ชั่ว ซึ่งแสดงออกโดยการวิพากษ์วิจารณ์และการนินทา บ่อยครั้ง บุคคลที่มีวิญญาณเช่นนี้จะกล่าวหาคนบริสุทธิ์โดยใช้สิ่งที่เขาได้เห็นหรือได้ยินมา (หรือคิดว่าเขาได้เห็นหรือได้ยิน)

ท้ายที่สุด 2ยอห์น 9:11 ห้ามไม่ให้เรารับหรือช่วยเหลือคนที่ไม่ยอมรับพระโอวาทของพระคริสต์ซึ่งคือความเชื่อว่าพระเจ้าทรงเสด็จมาในเนื้อหนัง หากบุคคลเข้าใจคำสั่งสอนที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ เขาจะมีทั้งพระบิดาและพระบุตร (ข้อ 9) เขาจะรู้จักพระเยซูคริสต์ในฐานะพระเจ้าผู้ทรงอยู่ชั่วนิตย์ ผู้ซึ่งเสด็จมาในเนื้อหนังในฐานะพระบุตร ยอห์นบอกเราว่าหากคนๆ หนึ่งไม่ยอมรับความเชื่อนี้ เราไม่สามารถช่วยงานรับใช้ของเขาได้โดยการรับเขาไว้ในบ้านของเรา เราไม่สามารถแม้แต่จะขอให้พระเจ้าอวยพรเขา หรือพูดว่า "พระเจ้าทรงทำให้ท่านรุ่งเรือง" หรือ "พระเจ้าทรงทำให้ท่านประสบผลสำเร็จ" อย่าให้เรามีส่วนร่วมในกิจการชั่วของเขา อีกนัยหนึ่ง เราไม่สามารถช่วยผู้สอนที่สอนคำสั่งสอนที่ผิดๆ ในการงานของพวกเขาได้ แม้แต่หวังให้เขาทำงานของเขาให้สำเร็จก็ไม่ได้ แน่นอนว่าในสมัยนั้น คริสตจักรส่วนใหญ่มีการประชุมกันในบ้าน ดังนั้น ยอห์นเตือนเป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการให้ผู้รับใช้คำสั่งสอนผิดๆ เข้ามามีอำนาจควบคุมการประชุมนมัสการ

มีเหตุผลที่ดีมากมายว่าทำไมพระเจ้าทรงสั่งให้เราแยกตัวเราออกจากคนประเภทนี้ คนเหล่านี้มีทัศนคติและวิญญาณที่เป็นอันตราย เมื่อท่านรับรองบุคคลที่มีความผิดเนื่องจากการอิจฉา การทะเลาะวิวาท การกล่าวร้าย การไม่ไว้วางใจกัน คำสั่งสอนที่ผิดๆ หรือทัศนคติที่ชั่วร้ายโดยไม่ได้กลับใจใหม่ จริงๆ แล้วท่านกำลังรับรองวิญญาณที่อยู่ในตัวของบุคคลนั้นอยู่ วิญญาณนี้สามารถเอาชนะท่านได้ด้วย แน่นอนว่า เรารู้ว่าวิญญาณชั่วร้ายหรือทัศนคติที่ชั่วร้ายไม่สามารถเอาชนะผู้ที่มีพระวิญญาณและมีชีวิตตามอย่างพระคัมภีร์ได้ อย่างไรก็ตาม หากท่านคบกับคนประเภทนี้ ท่านได้ละเลยพระวจนะของพระเจ้าและไม่ทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ท่านได้ก้าวออกจากอำนาจของพระองค์แล้ว ท่านจึงไม่มีการปกป้องจากพระเจ้าในด้านนั้นอีกต่อไป ผลที่ตามมาคือวิญญาณสามารถส่งผลกระทบต่อท่านได้ง่าย

หากท่านพบว่าตัวเองคบหากับคนประเภทนี้ ท่านต้องตรวจสอบตัวท่านเองอย่างละเอียด โดยปกติแล้ว คนเราคบกับคนที่มีบางสิ่งเหมือนกับเขา

การไม่เทียมแอกเข้ากับผู้ไม่เชื่ออย่างเท่าเทียม เป็นด้านที่สำคัญของการแยกตัวจากโลกนี้ เปาโลอธิบายว่าการสอนนี้โดยการถามคำถามห้าข้อ (2โครินธ์ 6:14-16) ความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม ความสว่างจะเข้าสนิทกับความ

มืดได้อย่างไร พระคริสต์กับเบลีอัล (ชื่อของผีซาตานซึ่งมีความหมายว่าผู้ไม่มีค่า) จะลงรอยกัน (เห็นตรงกัน) ได้อย่างไร คนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ วิหารของพระเจ้า (ร่างกายของเรา) จะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ ข้างหนึ่งเป็นความชอบธรรม แสงสว่าง พระคริสต์ ความเชื่อและวิหารของพระเจ้า อีกข้างหนึ่งเป็นความอธรรม ความมืด ผีซาตาน ความไม่เชื่อและการบูชารูปเคารพ สิ่งเหล่านี้ตรงข้ามกันและไม่สามารถนำมาผสมรวมกันได้ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าตรัสกับเราว่า "เหตุฉะนั้น เจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย" (ข้อ 17) คำสั่งนี้มาพร้อมกับพระสัญญาหากเราเชื่อฟัง หากเราแยกตัวเราออกและไม่ยอมเทียมแอกเข้าอย่างไม่เท่าเทียมแล้ว พระเจ้าจะทรงรับเราและเป็นพระบิดาให้กับเรา พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของเราและทรงอยู่ในเรา

ความหมายของข้อพระคัมภีร์นี้ในทางปฏิบัติคืออะไร ในการที่จะรู้ความหมายได้ เราต้องเข้าใจว่าการเทียมแอกหมายความว่าอย่างไรและผู้ที่ไม่เชื่อหมายความว่าอย่างไร

การเทียมแอกหมายถึงการรวมเข้ากันหรือรวมเป็นหนึ่งอย่างใกล้ชิด ในความหมายดั้งเดิม คำดังกล่าวหมายถึงสัตว์เช่นวัวซึ่งถูกจับคู่และมัดไว้ด้วยกันเพื่อทำงาน *Webster's Dictionary (พจนานุกรมเว็บส์เตอร์)* ให้ตัวอย่างเกี่ยวกับความสัมพันธ์ซึ่งเปรียบกับการเทียมแอกไว้ต่อไปนี้: การผูกมัด ความเป็นทาส ความเป็นพี่น้องและการแต่งงาน

พจนานุกรมเล่มดังกล่าวอธิบายคำว่าคู่เทียมแอกว่าเป็นคู่ ผู้มีส่วนร่วม สามีหรือภรรยา ความสัมพันธ์ที่เข้ากันหมายถึงการรวมอย่างใกล้ชิดแนบสนิทซึ่งบุคคลสามารถส่งผลหรือมีอิทธิพลกับอีกคนอย่างมาก บุคคลสามารถพูดหรือกระทำแทนอีกคนหนึ่งและมีการรับผิดชอบร่วมกัน ในบางกรณี ผู้ร่วมทำธุรกิจกันและการเป็นพี่น้องกันอาจรวมอยู่ในความหมายนี้ด้วย

การแต่งงานเป็นความสัมพันธ์ที่เข้าคู่กันอย่างแน่นอน เพราะมนุษย์สองคนไม่สามารถเข้ามาสู่ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันแนบสนิทมากกว่านี้ หากข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้หมายถึงการแต่งงาน ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะคิดถึงกรณีอื่นๆ ได้ การแต่งงานเป็นการผูกมัดตลอดชีวิตและพระเจ้าทรงทอดพระเนตรคู่สามีภรรยาเป็นคู่ที่รวมกันเป็นหนึ่ง ยกเว้นในแง่ของความรอดส่วนบุคคล เปาโลชี้ว่าคริสตียนมีอิสระที่จะแต่งงานได้ แต่เพียงแต่ในพระเจ้าเท่านั้น ซึ่งหมายความว่าคริสเตียนมีอิสระที่จะแต่งงานกับคริสเตียนอีกคนหนึ่ง (1โครินธ์ 7:39)

ความสัมพันธ์ของนายจ้างและลูกจ้างไม่ใช่ความสัมพันธ์เข้าคู่เท่าเทียม แต่เป็นความสัมพันธ์ของผู้มีอำนาจเหนือว่ากับผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสามารถสิ้นสุดสภาพนั้นได้ ธุรกิจร่วมกันหรือผู้ทำธุรกิจร่วมกันสามารถเข้าคู่เท่าเทียมกันหากทั้งสองฝ่ายมีอำนาจควบคุมเท่ากันและผูกมัดด้วยการกระทำของอีกฝ่ายหนึ่ง การเป็นพี่น้องกันสามารถเข้าคู่เท่าเทียมกันได้ ขึ้นอยู่กับว่าสมาชิกปฏิญาณว่าจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันมากแค่ไหน สมาคมลับที่ผูกด้วยการปฏิญาณคือการเทียมแอก

คำนิยามของผู้ที่ไม่เชื่อ ในฐานะผู้ที่เชื่อ เราไม่สามารถผูกมัดอยู่กับผู้ที่ไม่เชื่อในทางใดทางหนึ่งได้ คำถามจึงเกิดขึ้นว่าคำนิยามตามพระคัมภีร์ของผู้ที่เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อคืออะไร ผู้ที่เชื่อไม่ได้เป็นเพียงผู้ซึ่งเพียงแต่สารภาพความผิดบาปและยินยอมทางจิตใจเท่านั้น ข้อพิสูจน์ตามพระคัมภีร์ของการเชื่อคือการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า (1ยอห์น 2:3; 5:1-3) โรม 10:16 บอกกับเราว่าการไม่เชื่อฟังเกิดจากการไม่มีความเชื่อ ตามยอห์น 7:38-39 ผู้เชื่อที่แท้จริงตามพระคัมภีร์จะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามมาระโก 16:16-18 ผู้เชื่อจะได้รับบัพติศมาโดยมีหมายสำคัญคือการพูดภาษาต่างๆ โครเนลิอัสและครอบครัวได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยมีหมายสำคัญคือการพูดภาษาต่างๆ เมื่อพวกเขาได้เชื่อ (กิจการ 10:44-48; 11:17) นักโทษชาวฟิลิปปีได้รับบัพติศมาประมาณเที่ยงคืนหลังจากเปาโลบอกให้เขาเชื่อ (กิจการ 16:31-33)

แน่นอนว่าการเชื่อเป็นขั้นตอนที่เริ่มต้นขึ้นด้วยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและดำเนินต่อไปตลอดการเดินกับพระเจ้าของชาวคริสเตียน เมื่อพระคัมภีร์ใช้คำว่า "ผู้ที่เชื่อ" จึงหมายถึงบุคคลที่มีประสบการณ์ในแผนการแห่งความรอดอย่างสมบูรณ์ (ดูกิจการ 2:38) มีตัวอย่างมากมายที่คนได้เชื่อถึงระดับหนึ่งแต่ไม่เชื่อมากพอจนเชื่อฟังแผนการแห่งความรอดของพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่เชื่อที่แท้จริง ซึ่งมีตัวอย่างตามพระคัมภีร์ดังต่อไปนี้ ผีมาร (ยากอบ 2:19) คนจำนวนมากในกรุงเยรูซาเล็ม (ยอห์น 2:23-25) ผู้นำศาสนาจำนวนมาก (ยอห์น 12:42) ผู้ทำการอัศจรรย์จำนวนมาก (มัทธิว 7:21-23) โครเนลิอัสก่อนที่จะได้ฟังเทศนาของเปโตร (กิจการ 10:1-6; 11:14) ซีโมนนักมายากล (กิจการ 8:13; 20-23) และชาวเมืองสะมาเรียก่อนที่เป

โตรและยอห์นจะไปถึง (กิจการ 8:12, 16) วัตถุประสงค์ของตัวอย่างเหล่านี้คือเพื่อแสดงว่าบุคคลคนหนึ่งไม่ได้เป็นผู้ที่เชื่อเพียงเพราะว่าเขาพูดว่าเขาเชื่อในพระเยซูคริสต์ เขาจะต้องมีรากฐานที่ถูกต้อง (มัทธิว 7:21-23) เขาจะต้องเชื่อฟังพระวจนะทั้งหมดของพระเจ้าและเขาจะต้องมีหมายสำคัญที่เกิดแก่ผู้ที่เชื่อ เราไม่สามารถเทียมตัวเรากับคริสเตียนที่ไม่แท้จริงได้หากพวกเขาไม่มีรากฐานที่ถูกต้อง (ซึ่งรวมทั้งคำสั่งสอนพื้นฐานด้วย) หรือหากพวกเขาไม่ได้มีชีวิตที่บริสุทธิ์

ตัวอย่างจากพระคัมภีร์เก่า เหตุผลว่าทำไมเราจึงไม่สามารถเทียมตนเองเข้ากับผู้ที่ไม่เชื่อได้นั้นคือ เพราะการทำเช่นนั้นนำไปสู่การประนีประนอมกับโลกนี้ ในทุกยุค พระเจ้าทรงให้มีการแยกออกจากโลก (ดูบทที่ 1 และ 6) อับราฮัมได้รับการทรงเรียกให้ออกจากประเทศของเขา ออกจากญาติพี่น้องและบ้านของพ่อของเขา (ปฐมกาล 12:1) เขาวางแผนเพื่อที่อิสอัคจะได้ไม่แต่งงานกับหญิงนอกศาสนา และอิสอัคก็วางแผนเช่นเดียวกันเพื่อยาโคบ (ปฐมกาล 24:2-3; 27:46; 28:2) เอซาวทำให้พ่อแม่ของเขาขมขื่นเมื่อแต่งงานกับคนที่ไม่เชื่อ (ปฐมกาล 26:34-35) พระเจ้าตรัสกับชาวอิสราเอลให้หลีกเลี่ยงประเพณีของคนนอกศาสนาและการแต่งงานกับชาติที่ไม่เชื่อ (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:3) บาลาอัมแนะนำชาวโมอาบอย่างฉลาดให้ใช้การแต่งงานระหว่างชาติและการบูชารูปเคารพเป็นวิธีในการทำลายอิสราเอล (กันดารวิถี 25:1-3; 31:16) ความหายนะของแซมสันคือผู้หญิงฟิลิสเตีย (ผู้วินิจฉัย 14:2-3; 16:4-5) และภรรยานอกศาสนาของซาโลมอนทำให้เขาทำความบาป (1พงศ์กษัตริย์ 11:4-8) พระเจ้าต้องล้างการแต่งงานที่ไม่บริสุทธิ์ออกจากชาติอิสราเอลหลายครั้งก่อนที่พระองค์ทรงใช้ชาตินั้นได้ (กันดารวิถี 25; เอษรา 10; เนหะมีย์ 13:23-31) ดังนั้นเราเห็นได้ว่าการสอนใน 2โครินธ์ 6 เป็นหลักปฏิบัติอีกข้อหนึ่งของหลักการแยก ไม่ใช่ความคิดใหม่แต่เป็นหลักสำคัญอย่างหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้า

การแต่งงาน ขอให้เราพยายามตอบคำถามเกี่ยวกับการแต่งงาน คริสเตียนสามารถแต่งงานกับผู้ที่ไม่เชื่อ (บุคคลที่ไม่ได้รับความรอดตามพระวจนะของพระเจ้า) ได้หรือไม่ คำตอบคือ ไม่ได้ หากเขาทำเช่นนั้น เขาจะกบฏและไม่เชื่อฟัง ผู้ที่ไม่เชื่อสามารถแต่งงานกับผู้ที่ไม่เชื่อได้ไหม คำตอบคือ ได้ เพราะพวกเขาเทียมไว้เท่ากัน ทั้งนี้ หมายความว่าผู้รับใช้สามารถทำพิธีแต่งงานให้กับผู้ที่ไม่เชื่อได้ อย่างไรก็ตาม หากเขาทำพิธีให้กับผู้ที่เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อแล้ว เขาทำการซึ่งขัดกับพระประสงค์ของพระเจ้าและช่วยให้คนอื่นไม่เชื่อฟังพระเจ้า เขาไม่ได้ตระหนักว่าเขาทำอะไรอยู่หรือไม่เขาก็เป็นผู้รับจ้าง คริสเตียนสามารถแต่งงานกับคริสเตียนที่ไม่แท้จริงได้หรือไม่ คำตอบคือ ไม่ได้ พวกเขาต้องมีประสบการณ์และความเชื่อเหมือนกัน มิฉะนั้นแล้ว พวกเขาจะไม่ได้เทียมไว้อย่างเท่าเทียม ผีมารเชื่อแต่เราจะไม่ถือว่าเราเทียมตนเองไว้เท่าเทียมกับพวกมัน หากบุคคลมีคู่สามี/ภรรยาที่ไม่เชื่ออยู่แล้วแน่นอนว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่พวกเขาจะคงชีวิตคู่นั้นต่อไป พระเจ้าทรงให้เกียรติคำปฏิญาณแต่งงานและไม่พอพระทัยการไม่ทำตามปฏิญาณนั้น (1โครินธ์ 7:10-13, 39) ในกรณีดังกล่าว คู่สามี/ภรรยาที่เชื่อชำระผู้ที่ไม่เชื่อ (ข้อ 14) ซึ่งหมายความว่าความสัมพันธ์เป็นไปตามกฎหมายและผู้ที่เชื่อจะมีอิทธิพลทางฝ่ายวิญญาณแก่ผู้ที่ไม่เชื่อและแก่ลูก ในกรณีเช่นนี้ หน้าที่ของผู้ที่เชื่อคือพยายามเอาชนะคู่สามี/ภรรยาที่ไม่เชื่อโดยการอธิษฐานและการใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์ (1เปโตร 3:1-2)

บางคนโต้แย้งว่าการแต่งงานกับผู้ที่ไม่เชื่อเป็นวิธีที่ดีที่จะนำเอาบุคคลมาหาพระเจ้า การโต้แย้งนี้ละเลยพระวจนะของพระเจ้าที่เขียนไว้ การแต่งงานกับผู้ที่ไม่เชื่อเพื่อนำบุคคลมาหาพระเจ้าจะเป็นเหมือนการไปร้านขายเหล้าและไปดื่มเหล้ากับเด็กหนุ่มเพื่อที่จะเอาชนะพวกเขา เราไม่สามารถทำให้มาตรฐานของเราต่ำลงไปหรือไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าและคาดหวังว่าจเกิดผลที่ดีได้ ในหลายๆ กรณี เมื่อมีการแต่งงานแบบนั้นขึ้น ผู้ที่ไม่เชื่อไม่เคยมาหาพระเจ้า หากผู้ที่ไม่เชื่อสนใจในพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริง เขาจะกลายเป็นผู้ที่เชื่อก่อนที่จะแต่งงาน หากเขาไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนแต่งงาน มีแนวโน้มเป็นอย่างมากว่าเขาจะไม่มีวันได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามจริงแล้วเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคู่สามี/ภรรยาที่เชื่อที่จะหันหลังกลับในที่สุดมากกว่าที่ผู้ที่ไม่เชื่อจะได้รับความรอด กษัตริย์ซาโลมอนเป็นตัวอย่างที่ดี โดยปกติแล้ว ผู้ที่เชื่อจะประนีประนอมความเชื่อบางประการ อย่างน้อยที่สุด คู่สามี/ภรรยาที่เชื่อจะถูกบังคับให้ปรับเปลี่ยนบางอย่างเพื่อรักษาชีวิตแต่งงานไว้ ผู้ที่เชื่อจะไม่เป็นอิสระในการทำพระประสงค์ของพระเจ้าในทุกสิ่งและจะมีเวลาน้อยลงที่จะอุทิศให้กับพระเจ้า ในเกือบทุกกรณี ลูกบางคนหรือทุกคนจะทำตามตัวอย่างของคู่สามี/ภรรยาที่ไม่เชื่อและจะไม่ได้รับความรอด

การนัดเที่ยว เป็นการอันตรายมากที่จะนัดเที่ยวกับผู้ที่ไม่เชื่อ ในแง่ของประเด็นที่ได้กล่าวไปแล้ว จะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างไรที่คนหนุ่มสาวที่มีพระวิญญาณจะมีแฟนที่ไม่ได้อยู่ในคริสตจักร เพราะท่านอาจจะได้แต่งงานกับคนที่ท่านนัดเที่ยวด้วย หากไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับท่านผู้ที่เชื่อให้แต่งงานกับผู้ที่ไม่เชื่อ แล้วจะเป็นพระประสงค์ของพระองค์ไปได้อย่างไรที่จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์ใกล้ชิดที่อาจนำไปสู่การแต่งงานได้

การติดต่อนานๆ ครั้ง การคบหาสมาคมหรือการไปเที่ยวกับกลุ่มคริสเตียนอาจอนุญาตให้มีได้และอาจช่วยนำบุคคลมาหาพระเจ้า อย่างไรก็ตามเมื่อเป็นความสัมพันธ์แบบแฟน ความเป็นไปได้ที่จะนำผู้ที่ไม่เชื่อมาเป็นเรื่องรองจากความสนใจระหว่างคนทั้งคู่ ณ จุดนี้ คริสเตียนจะใช้ความพยายามอย่างมากเพียงเพื่อรักษาความเชื่อถือของตนเองไว้และอาจจะอ่อนแอเป็นพิเศษต่อการทดลอง โดยปกติจะมีปัญหาในการรักษามาตรฐานของคริสเตียนในการปฏิบัติตนในการนัดเที่ยว มีความเป็นไปได้ที่ความรักจะพัฒนาขึ้น ทำให้คริสเตียนต้องเผชิญกับการตัดสินใจที่เจ็บปวดในการเลิกกัน การรอคอยการเปลี่ยนความเชื่อที่อาจไม่มีวันเกิดขึ้นเลยหรือการขัดกับพระประสงค์พระเจ้าโดยการแต่งงานกับผู้ที่ไม่เชื่อ คริสเตียนไม่ควรจงใจทำให้ตนเองต้องประสบกับปัญหาเหล่านี้แม้ว่าเขาจะแข็งแกร่งและเชื่อมั่นในทางฝ่ายวิญญาณก็ตาม “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดีกลัวว่าจะล้มลง” (1โครินธ์ 10:12) หากท่านเชื้อเชิญปัญหาและการทดลองให้เข้ามาในลักษณะเช่นนี้ ท่านไม่สามารถพึ่งพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าพระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ ท่านอาจเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่มีการทดลองให้ทำการขัดกับพระประสงค์ของพระเจ้าเกินกว่าจะทนทานได้และท่านจะเสียการควบคุมได้ นอกจากนี้หากมีการนัดเที่ยวที่ไม่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า ท่านไม่ได้การรับประกันว่าพระประสงค์อันเลิศของพระเจ้าสำหรับชีวิตของท่านจะเกิดขึ้น ท่านอาจพลาดทางเลือกสำหรับการแต่งงานที่พระเจ้าทรงให้ท่านหรือทางเลือกสำหรับงานของท่านในขณะที่ท่านนัดเที่ยวกับคนบาป

เพื่อเป็นคำเตือนสุดท้ายและโดยเฉพาะผู้นำ อย่าเล่นกับพระเจ้าในด้านนี้ ท่านไม่สามารถให้ความคิดเห็นหรือความคิดเกี่ยวกับผลของการแต่งงานเช่นนี้ได้ แต่ท่านจะต้องทำตามพระวจนะของพระเจ้า บางครั้งคนมาหาพระเจ้าและบางครั้งก็ไม่ อย่าคิดว่าเพราะมีโอกาสที่จะเกิดผลที่ดีได้ในกรณีบางอย่างที่จะน่าจะลองหรือยินยอม ท่านกำลังพนันด้วยวิญญาณ นอกจากนี้ ขอให้จำไว้ว่าตอนจบไม่ได้ทำให้วิธีการถูกต้อง แม้ว่าออกมาดีแต่วิธีการผิดไป เราจะต้องตอบคำถามต่อพระเจ้า

อย่าพยายามเดาหรืออวดฉลาดกับพระเจ้า เราจะต้องทำตามพระวจนะของพระเจ้าและพระประสงค์ที่พระองค์ทรงประกาศไว้หากเราต้องการการปกป้อง พระสัญญาและการอวยพระพรจากพระองค์ ทางแก้ไขคือการแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้า หากจำเป็นให้อธิษฐานและอดอาหารจนกระทั่งท่านพบกับพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตและการแต่งงานของท่าน *หาก*ท่านแสวงหาพระองค์ก่อน *หลังจากนั้น*ท่านจะได้รับพระสัญญาว่าพระองค์จะดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง (มัทธิว 6:33) แสวงหาแผนการที่สมบูรณ์แบบที่พระเจ้าทรงมีไว้สำหรับชีวิตของท่าน

14. การนมัสการ อารมณ์และดนตรี

"จงประดับกายด้วยเครื่องบริสุทธิ์นมัสการพระเจ้า" (1พงศาวดาร 16:29; สดุดี 29:2; 96:9)

"นมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง" (ยอห์น 4:24)

การนมัสการที่แท้จริง การนมัสการคือส่วนสำคัญที่ไม่สามารถแยกออกได้ของความบริสุทธิ์ที่แท้จริง ในทางกลับกัน ความบริสุทธิ์เป็นส่วนที่สำคัญของการนมัสการที่แท้จริง รูปแบบที่แท้จริงที่สุดของการนมัสการคือการเชื่อฟัง ไม่ใช่การบูชาหรือถวายของ (1ซามูเอล 15:22) พระเจ้าจะทรงปฏิเสธการนมัสการหากไม่ได้มาจากชีวิตที่บริสุทธิ์ (ดูอาโมส 5:21; มาลาคี 1:10) การนมัสการที่พระเจ้าทรงยอมรับคือการนมัสการซึ่งมาจากใจที่จริงใจและได้รับการสนับสนุนจากชีวิตที่ยอมจำนน เราต้องนมัสการพระเจ้าทั้งในวิญญาณ (หมายถึงวิญญาณมนุษย์และความกระตือรือร้นของมนุษย์) และในความจริง จากมุมมองนี้ หนังสือทั้งเล่มนี้เกี่ยวข้องอย่างมากกับหัวข้อการนมัสการ ด้วยเหตุผลนี้ เรารู้สึกว่าจะเป็นการเกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ที่จะรวมการศึกษาสั้นๆ เกี่ยวกับการนมัสการตามพระคัมภีร์ ส่วนที่เหลือของหนังสือนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิธีที่เรานมัสการพระเจ้าในชีวิตประจำวันของเรา ในบทนี้เราต้องการมุ่งจุดสนใจไปที่วิธีการที่คนของพระเจ้านมัสการพระองค์ด้วยการแสดงออกภายนอกและด้วยอารมณ์ของเขา เนื่องจากดนตรีมีบทบาทสำคัญในการนมัสการ (ในพระคัมภีร์เหมือนดังเช่นทุกวันนี้) เราจะรวมการศึกษาเกี่ยวกับดนตรีไปด้วย และเมื่อศึกษาเกี่ยวกับดนตรีในการนมัสการ เราจะพูดคุยถึงเรื่องดนตรีของโลกนี้ด้วย

อารมณ์และการแสดงออก หนึ่งในสิ่งที่น่าประหลาดที่สุดเกี่ยวกับการนมัสการเหมือนดังเช่นบรรยายไว้ในพระคัมภีร์ คือการนมัสการส่งผลกระทบต่อมนุษย์ทุกด้าน พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรารักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดวิญญาณ สุดจิตใจและสุดกำลัง (มาระโก 12:30) ทั้งนี้ รวมถึงด้านอารมณ์ วิญญาณ สติปัญญาและร่างกายของมนุษย์ การนมัสการยังรวมถึงแต่ไม่จำกัดอยู่แค่อารมณ์ สติปัญญาและการแสดงออกทางร่างกาย ท้ายที่สุด ความตั้งใจของเราไม่ใช่อารมณ์หรือความเข้าใจตามธรรมชาติของเราต้องมุ่งมั่นและนมัสการอยู่เสมอ

บางคนกล่าวว่าอารมณ์และการแสดงออกทางร่างกายควรจะมีบทบาทน้อยมากในการนมัสการ บางคนก็กล่าวว่าโดยธรรมชาติแล้ว เขาไม่ใช่คนอ่อนไหวหรือแสดงอารมณ์ คนเรามีอารมณ์ที่แตกต่างกัน แต่เราเชื่อว่าการนมัสการที่แท้จริงเกี่ยวข้องกับทุกสิ่งทุกอย่างในตัวบุคคล รวมทั้งส่วนประกอบทางอารมณ์ที่มีอยู่ในคนทุกคน

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งอารมณ์ ตลอดทั้งพระคัมภีร์ พระองค์ทรงแสดงอารมณ์ เช่น ความรัก ความปีติยินดี ความเศร้าโศกและความโกรธ เมื่อพระเจ้าทรงปรากฏเป็นเนื้อหนัง เราเห็นว่าพระองค์ทรงพระกันแสงที่หลุมศพของลาซารัส (ยอห์น 11:35) และกันแสงสงสารกรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 19:41) พระเจ้าทรงสร้างเราขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าและเรามีอารมณ์แบบเดียวกัน (ปฐมกาล 1:27) ผู้ที่กล่าวว่าพวกเขาไม่ใช่คนเจ้าอารมณ์เมื่อมาโบสถ์เป็นผู้ที่ควบคุมอารมณ์ไม่อยู่และกรีดร้องว่าเด็กหรือแตะสุนัข เขากรีดร้องอย่างบ้าคลั่งเมื่อดูฟุตบอล เขาอ้างสิทธิและโต้เถียงเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ มากมาย เขาดันและผลักคนอื่นเพื่อขึ้นรถประจำทางหรือแท็กซี่ เขาโวยวายเมื่อไม่ได้ตามที่ต้องการ เขาจะปลอบโยนและกอดคนที่เขารัก แต่คนเหล่านี้เองที่จะบอกกับท่านว่าอารมณ์ไม่ควรจะมีอยู่ในคริสตจักร พวกเขายืนยันให้มีระเบียบและพิธีในศาสนา ความจริงก็คือเราเป็นสิ่งที่มีชีวิตที่มีอารมณ์ อารมณ์มีส่วนในชีวิตของเราในทุกๆ ด้าน ดังนั้นทำไมอารมณ์จะไม่มีส่วนในคริสตจักร แน่นอนว่าอารมณ์ไม่ได้เป็นส่วนประกอบเดียวของการนมัสการ เหมือนดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เหตุผลเป็นเรื่องสำคัญด้วยและที่สำคัญที่สุดความตั้งใจของเราต้องทำให้เกิดการควบคุมเหมือนดังที่ความเชื่อและพระประสงค์ของพระเจ้าควบคุมความตั้งใจของเรา อย่างไรก็ตาม อารมณ์ต้องเป็นส่วนของการนมัสการของเรา

อารมณ์นำไปสู่การแสดงออกทางร่างกาย เป็นไปไม่ได้ที่จะมีความรู้สึกที่รุนแรงโดยไม่แสดงอารมณ์นั้นออกมา การแสดงออกทางร่างกายเป็นเพียงส่วนเล็กของการนมัสการ "การฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง" (1ทิโมธี 4:8) แต่การแสดงออกทางร่างกายเป็นผลของอารมณ์ตามธรรมชาติและหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อใจที่ได้รับการสัมผัสจากพระเจ้ากระตุ้นให้เกิดการแสดงออกทางร่างกาย การแสดงออกทางร่างกายจะเป็นส่วนสำคัญมากของการนมัสการ

เพื่อพิสูจน์ว่าอารมณ์และการแสดงออกถึงอารมณ์เป็นส่วนประกอบสำคัญของการนมัสการภายนอก เราสามารถอ่านทั้งพระคัมภีร์เก่าและพระคัมภีร์ใหม่ หนังสือสดุดีเต็มไปด้วยการแสดงออกถึงอารมณ์และตัวอย่างของการสรรเสริญ ผู้สดุดีกล่าวว่า "จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด ข้าพเจ้าจะโมทนาพระคุณพระเจ้า ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพเจ้า ในคณะผู้เที่ยงธรรม ในชุมนุมชน" (สดุดี 111:1) เขาสรรเสริญพระเจ้าในที่ประชุม (ในคริสตจักร) ได้อย่างไร ตัวอย่างการสรรเสริญต่อไปนี้นำมาจากหนังสือสดุดี การยกมือ (141:2) การร้องเพลงและการเล่นเครื่องดนตรี (33:2-3) กระทำเสียงชื่นบาน (95:1-2) การปรบมือ (47:1) และการเต้นรำ (149:3) สดุดี 98:4 บอกกับเราให้ทำเสียงชื่นบาน ทำเสียงดัง ยินดีและร้องเพลงสรรเสริญ สำหรับผู้ที่ลังเลที่จะสรรเสริญพระเจ้าในการต่างๆ เช่นนี้ ผู้สดุดีกล่าวว่า "จงให้ทุกสิ่งที่หายใจ สรรเสริญพระเจ้า จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด" (150:6)

ตัวอย่างของการนมัสการ พระคัมภีร์เก่ามีตัวอย่างของการนมัสการ อธิษฐานและสรรเสริญมากมาย ในการถวายพระวิหาร ซาโลมอนอธิษฐานขณะยืนและยกมือของพระองค์และในขณะที่คุกเข่าลง (1พงศ์กษัตริย์ 8:22, 54) เมื่อหีบของพระเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม ดาวิดรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างมากจนกระทั่งถอดฉลองพระองค์ของกษัตริย์ออกและเต้นต่อหน้าชาวอิสราเอล พระคัมภีร์กล่าวว่า "ดาวิดทรงรำถวายแด่พระเจ้าด้วยสุดกำลังของพระองค์" และตะโกนและกระโดดโลดเต้น มีคาลพระชายาของพระองค์ไม่ชอบใจเมื่อเห็นเช่นนั้นเพราะเธอคิดว่าดาวิดทรงลดค่าของตนเองลงต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อเธอตำหนิดาวิด พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะทำตัวให้ "เลว" และ "ต่ำ" มากกว่าเดิม และผลของเหตุการณ์นี้คือมีคาลไม่มีบุตรเลย (ดู 2ซามูเอล 6:14-23) ดาวิดเป็นกษัตริย์ชาวตะวันออกซึ่งมีอำนาจและเกียรติยศที่ยิ่งใหญ่ แต่พระองค์ทรงนมัสการอย่างเป็นอิสระเมื่อหีบซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณของพระเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม ทำไมเราถึงไม่ทำเช่นเดียวกันเมื่อเราได้อยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าจริงๆ (ดูเนหะมีย์ 8:6-9; 9:3-5)

เมื่อหันมาดูพระคัมภีร์ใหม่ เราพบว่ามีการนมัสการแบบเดียวกันเกิดขึ้น เมื่อผู้ที่เชื่อ 120 คนได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์ พวกเขามีความปีติยินดีและส่งเสียงดังจนชนกลุ่มใหญ่มารวมตัวกัน ผู้เชื่อซึ่งเต็มไปด้วยพระวิญญาณแสดงอารมณ์ของตนออกมากเสียจนผู้มองดูคิดไปว่าพวกเขาเมา (กิจการ 2:13) ทุกคนรู้ว่าคนเมาเป็นอย่างไร ไม่ต้องสงสัยว่าผู้ที่เชื่อบางคนเต้นรำ บางคนตะโกน บางคนหัวเราะ บางคนร้องไห้ บางคนเดินโซเซและบางคนดูราวกับว่าหมดสติไป หากเราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เดียวกัน แล้วประสบการณ์ของเราจะต่างออกไปได้อย่างไร

ประสบการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เมื่อชายพิการได้รับการรักษา เขาเข้าไปในวิหาร เดิน กระโดดและสรรเสริญ (กิจการ 3:8) เมื่อยอห์นเห็นพระเจ้าที่เกาะปัทมอส เขาล้มลงเหมือนคนที่ตายแล้ว (วิวรณ์ 1:17) เปาโลอยู่บนถนนดามัสกัสและนักโทษในเมืองฟิลิปปีตัวสั่นภายใต้อำนาจของพระเจ้าที่ทำให้เขาสำนึกผิด (กิจการ 9:6; 16:29-30) เมื่อเปโตรกลับใจใหม่จากการปฏิเสธพระคริสต์ เขาร้องไห้อย่างขมขื่น (ลูกา 22:62) คนเก็บภาษีตีอกตนเองเมื่อกลับใจใหม่ (ลูกา 18:13) และหญิงบาปร้องไห้ด้วยการกลับใจใหม่ ด้วยความปีติยินดีและด้วยความรักเมื่อเธอพบพระเยซู (ลูกา 7:37-47) เปาโลร้องไห้เนื่องจากจดหมายติเตือนที่เขาส่งไปให้คริสตจักรต่างๆ (2โครินธ์ 2:4) เมื่อคริสตจักรยุคแรกๆ รวมตัวกัน พวกเขาอธิษฐานเสียงดังร่วมกันและอาคารทั้งตึกสั่นด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า (กิจการ 4:24-31) ในจดหมายต่างๆ เปาโลอ้างถึงการคร่ำครวญในพระวิญญาณ (โรม 8:26) การอธิษฐานและการร้องเพลงด้วยวิญญาณ (1โครินธ์ 14:15) และการยกมือ (1ทิโมธี 2:8) ขอให้สังเกตว่ามีการนมัสการแบบนี้อย่างกว้างขวางในข้อพระคัมภีร์สุดท้ายนั้นและขอให้สังเกตความเกี่ยวข้องระหว่างการนมัสการนี้กับความบริสุทธิ์ "เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในที่ทุกแห่ง ด้วยใจบริสุทธิ์ (ด้วยยกมืออันบริสุทธิ์) ปราศจากโทโสและการเถียงกัน"

ตัวอย่างทั้งหมดนี้ (และตัวอย่างอีกมาก) แสดงให้เห็นว่าผู้นมัสการพระเจ้าที่แท้จริงแสดงอารมณ์ของพวกเขาออกมาอย่างอิสระ แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนจะนมัสการหรือตอบสนองในวิธีเหมือนกันทั้งหมด บางคนจะแสดงอารมณ์ออกมามากกว่าแต่ทุกคนจะมีอารมณ์เกิดขึ้น มีอิสรภาพและความหลากหลายของการนมัสการ หากท่านนมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว ท่านจะแสดงความรู้สึกของตัวท่านเองเมื่อพระเจ้าทรงสัมผัสท่าน และท่านจะไม่แสดงอารมณ์มากจนเกินไปหากว่าพระเจ้าไม่ทรงอยู่ที่นั่น หากท่านรู้สึกเสียใจต่อความบาปของท่านอย่างแท้จริงแล้ว ท่านจะร้องไห้ หากผู้รับใช้แบกภาระสำหรับวิญญาณที่หลงอย่างแท้จริงแล้ว เขาจะร้องไห้ให้กับเมืองของเขา

การดับพระวิญญาณ เราจะต้องไม่ดับพระวิญญาณในการนมัสการของเรา (1เธสะโลนิกา 5:19) บ่อยครั้ง มีการกระทำเช่นนี้เนื่องจากประเพณีและพิธีการที่ไม่ได้เป็นตามพระคัมภีร์ บางคนนมัสการอย่างอิสระระหว่างการประชุมฟื้นฟูแต่กลับไปสู่พิธีการและดับพระวิญญาณหลังจากนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเช้าวันอาทิตย์ คนจำนวนมากถูกผูกมัดด้วยความคิดที่เกิดขึ้นในใจว่าพระเจ้าจะต้องทรงเคลื่อนไหวอย่างไรและด้วยแบบอย่างของการนมัสการที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตาม เราต้องพยายามไม่บังคับการเคลื่อนไหวของพระเจ้าหรือบังคับให้เกิดการแสดงออก หากพระเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุม ทุกอย่างจะเกิดขึ้นเพื่อการจำเริญขึ้นซึ่งคือการก่อให้เกิดขึ้น (1โครินธ์ 14:26) จะไม่เกิดขึ้นในการยุ่งเหยิงแต่ในสันติสุข ในความเหมาะสม ในระเบียบ (1โครินธ์ 14:33, 40) บทบาทอย่างหนึ่งของศิษยาภิบาลในฐานะผู้นำและคนเลี้ยงแกะคือรักษาระเบียบในคริสตจักรและป้องกันไม่ให้เกิดความยุ่งเหยิง จะต้องไม่มีการแสดงออกแห่งเนื้อหนัง การหนุนใจแห่งเนื้อหนังหรือการหลอกหลวงในการนมัสการ

คริสตจักรมีไว้เป็นสถานที่ซึ่งเราพบกับพระเจ้า เป็นเรื่องผิดที่จะปิดบังอารมณ์ของเราจากพระเจ้าเมื่อเราพบกับพระองค์ หากโบสถ์เป็นสถานที่ซึ่งธรรมิกชนร้องไห้ นมัสการและสรรเสริญ โบสถ์ก็จะเป็นสถานที่ซึ่งคนจะพบกับพระเจ้าและได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอ คนไม่ค่อยได้รับการอวยพระพรหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ในบรรยากาศที่เป็นทางการและไม่มีอารมณ์

สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการคือให้ท่านยอมจำนนตัวของท่านต่อพระองค์ในการนมัสการ พระองค์จะดูแลที่เหลือเอง จงอนุญาตให้พระวิญญาณในท่านทรงทำสิ่งต่างๆ ในวิถีทางของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงช่วยท่านอธิษฐาน ร้องไห้และรู้สึกปีติยินดี อารมณ์ไม่ได้เป็นสิ่งน่าอายเพราะเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้ จงอนุญาตให้พระเจ้าทรงให้อารมณ์เหล่านั้น

เรื่องสำคัญของการเข้าใจการนมัสการในคริสตจักรที่เต็มไปด้วยพระวิญญาณคือ "พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น" (2โครินธ์ 3:17) พระวิญญาณทรงให้อิสรภาพในการนมัสการและการตอบสนองต่อพระวิญญาณของพระเจ้าในวิถีทางของเรา

ดนตรีในการนมัสการ ดนตรีสามารถไล่ความกังวลและความคิดชั่วไปและนำสันติสุข การหนุนน้ำใจและความใกล้ชิดกัพระเจ้ามาได้ ดังที่เขียนไว้ในสดุดี ดนตรีเป็นวิธีสำคัญมากในการนมัสการ (ตามจริงแล้ว หนังสือสดุดีเขียนไว้ดั้งเดิมเป็นเพลงสรรเสริญสำหรับอิสราเอล) เรามาอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยการร้องเพลง เข้าสู่ประตูของพระองค์ด้วยการโมทนาและบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ (สดุดี 100) ข้อพระคัมภีร์หลายข้อในสดุดีตักเตือนให้เรานมัสการด้วยการร้องเพลงและด้วยเครื่องดนตรี สดุดี 150 กล่าวถึงเครื่องดนตรีต่อไปนี้ที่ใช้ในการนมัสการ ได้แก่ แตร พิณเขาคู่(เครื่องสายชนิดหนึ่ง) พิณใหญ่ รำมะนา (กลองยาวชนิดหนึ่งหรือกลอง) เครื่องสาย ปี่(เครื่องเป่าชนิดหนึ่ง) ฉิ่ง และฉาบ การศึกษาพระคัมภีร์เก่าแสดงให้เห็นว่าทั้งการร้องเพลงและดนตรีที่ประกอบด้วยเครื่องดนตรีสามารถช่วยคนให้นมัสการและตอบสนองต่อพระวิญญาณพระเจ้าได้มากเพียงใด

ดนตรีของดาวิดปลอบกษัตริย์ซาอูลและไล่วิญญาณชั่วซึ่งรบกวนกษัตริย์ซาอูลไป (1ซามูเอล 16:23) หลังจากที่ดาวิดเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงตั้งนักดนตรีเพื่อรับใช้ในพระนิเวศของพระเจ้า (1พงศาวดาร 6:31-47) พระองค์ทรงแต่งตั้งนักร้อง ผู้เล่นพิณเขาคู่ พิณใหญ่และฉาบเพื่อสรรเสริญพระเจ้าต่อหน้าหีบของพระเจ้า (1พงศาวดาร 15:16) มีนักดนตรีสี่พันคนรวมทั้งนักร้องที่ได้รับการฝึกฝนเป็นอย่างดีและมีทักษะ 288 คน (1พงศาวดาร 23:5; 25:7) นอกจากนี้ เราอ่านเกี่ยวกับเยดูธูนผู้เผยวจนะด้วยพิณเขาคู่ (1พงศาวดาร 25:3) หลังจากนั้น เมื่อซาโลมอนถวายพระนิเวศ พระองค์จัดเตรียมให้มีแตรและนักร้องเพื่อร้องเพลงในการสรรเสริญและการโมทนา พร้อมกันกับฉาบและเครื่องดนตรีอื่นๆ เมื่อพวกเขาทำเช่นนั้นพร้อมกัน พระสิริของพระเจ้าอยู่เต็มพระนิเวศนั้น พระวิญญาณของพระองค์เต็มจนปุโรหิตไม่สามารถปรนนิบัติได้ (2พงศาวดาร 5:13-14) เมื่อกษัตริย์เยโฮชาฟัทขอให้เอลีชาผู้เผยวจนะบอกคำแนะนำจากพระเจ้า ประการแรก เอลีชาขอให้ผู้เล่นดนตรีเข้ามาเล่นก่อน "และเมื่อผู้เล่นเครื่องสายบรรเลงแล้วฤทธานุภาพของพระเจ้าก็มาเหนือท่าน" (2พงศ์กษัตริย์ 3:15) เมื่อนั้นเอลีชาจึงสามารถเผยแผนการของพระเจ้าซึ่งทำให้มีชัยชนะเหนือชาวโมอาบ ขอให้สังเกตว่าต้องใช้ดนตรีในการเตรียมใจของเอลีชาและสร้างขั้นสำหรับการเคลื่อนไหวของพระวิญญาณของพระเจ้า กษัตริย์เยโฮชาฟัทเองทรงรู้ว่าการนมัสการและดนตรีมีฤทธิ์อำนาจมากเพียงใด ครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทำการต่อสู้กับคนอัมโมนและ

โมอาบ พระองค์ทรงตั้งนักร้องเพื่อสรรเสริญความงามของความบริสุทธิ์ต่อพระเจ้า เมื่อพวกเขาเริ่มร้องเพลง พระเจ้าทรงทำลายศัตรู (2พงศาวดาร 20:21-22) พระเจ้าทรงเริ่มเคลื่อนไหวเมื่อคนของพระองค์เริ่มร้องเพลงและนมัสการ

เมื่อหันมาดูพระคัมภีร์ใหม่ เราพบว่ามีการเน้นเรื่องการนมัสการด้วยดนตรีเป็นอย่างมาก พระเยซูและอัครทูตของพระองค์ร้องเพลงสรรเสริญที่อาหารมื้อสุดท้าย (มัทธิว 26:30) เมื่อเปาโลและสิลาสถูกเฆี่ยนตีและขังที่เมืองฟิลิปปี พวกเขาอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญในเวลาเที่ยงคืน การตอบสนองของพระเจ้าคืออะไร พระองค์ทรงให้เกิดแผ่นดินไหวซึ่งทำให้พวกเขาเป็นอิสระและทำให้ผู้คุมมีโอกาสรับบัพติศมา เปาโลบอกกับเราในหลายๆ แห่งเกี่ยวกับการนมัสการพระเจ้าด้วยดนตรี "จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงสรรเสริญ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า" (เอเฟซัส 5:19) "จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงร้องเพลงสดุดีเพลงนมัสการและเพลงสรรเสริญด้วยใจโมทนาขอบพระคุณพระเจ้า" (โคโลสี 3:16) "เพลงสดุดี" หมายถึงเพลงจากหนังสือสดุดีอย่างไม่ต้องสงสัย ในขณะที่ "เพลงนมัสการและเพลงทางฝ่ายวิญญาณ" หมายถึงเพลงอื่นๆ ที่เกี่ยวกับพระเจ้า ผู้ที่ไม่เชื่อในการนมัสการพระเจ้าด้วยเสียงแห่งความปีติยินดี การปรบมือ การยกมือ การเต้นรำและการเล่นเครื่องดนตรีจะมีความลำบากในการร้องเพลงสดุดีทั้งหมด ซึ่งสนับสนุนการนมัสการในรูปแบบเหล่านี้ เปาโลไม่ได้มีความลำบากเช่นนั้นเพราะการนมัสการของเขาเป็นเช่นเดียวกับที่บรรยายไว้ในสดุดี อีกที่หนึ่งเปาโลเห็นด้วยกับทั้งการร้องเพลงด้วยวิญญาณ (ร้องเพลงเป็นภาษาแปลกๆ) และการร้องเพลงด้วยความเข้าใจเป็นดังส่วนของการอธิษฐานหรือนมัสการเพียงลำพัง (1โครินธ์ 14:15) การร้องเพลงควรจะเป็นส่วนสำคัญของการประชุมนมัสการของเราและชีวิตประจำวันของเรา (1โครินธ์ 14:26; ยากอบ 5:13)

เนื่องจากดนตรีอาจเป็นส่วนประกอบที่มีอำนาจของการนมัสการ เราต้องระวังที่จะใช้ดนตรีในการนมัสการและไม่ใช่การบันเทิงในการประชุมคริสตจักร คนจำนวนมากเข้าใจผิดเกี่ยวกับดนตรีในคริสตจักร พวกเขาคิดว่าคริสตจักรเป็นเวที ที่ประชุมเป็นผู้ฟัง นักดนตรีเป็นนักแสดงและพระเจ้าเป็นคนบอกบทหลังเวที ตามจริงแล้ว ที่ประชุมควรเป็นนักแสดง (ผู้นมัสการ) ที่มีนักดนตรีซึ่งบอกบท และพระเจ้าเป็นผู้ฟัง นักร้องและนักดนตรีในคริสตจักรควรมีเป้าหมายสองประการในใจ เป้าหมายแรกคือการนมัสการพระเจ้าจากใจ โดยสร้างดนตรีซึ่งพระองค์จะทรงพอพระทัยที่จะสดับ อีกเป้าหมายคือการสร้างบรรยากาศของการนมัสการซึ่งจะส่งเสริมที่ประชุมให้นมัสการและจะทำให้พวกเขารู้สึกพระเจ้าได้ง่ายขึ้น คนจำนวนมากถวายชีวิตของเขาอีกครั้งและจำนวนมากไปที่แท่นบูชาด้วยแรงบันดาลใจจากการร้องเพลงที่ได้รับการเจิม

จึงหมายความว่านักดนตรี นักร้องและผู้นำเพลงมีความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาสามารถทำให้เกิดหรือทำลายการประชุมได้ เขาควรอดอาหารและอธิษฐานเพื่อให้พระเจ้าทรงใช้ในการอวยพรแก่การประชุม เขาควรจะฝึกซ้อมและเตรียมตัวเล่นเพลงที่สวยงาม รวมทั้งอธิษฐานเพื่อที่พระเจ้าจะทรงเจิมพวกเขาและใช้พวกเขาในทางวิญญาณ เราไม่ต้องมีคนที่ต้องการแสดงออกความสามารถของตัวเอง แต่เราต้องการผู้ที่ต้องการนมัสการพระเจ้าและต้องการบันดาลใจให้ผู้ฟังนมัสการ ทุกวันนี้คนหลายกลุ่มได้รับการขัดเกลาและเป็นมืออาชีพและหลายกลุ่มมีอุปกรณ์ที่ประณีต ซึ่งเป็นสิ่งดี อย่างไรก็ตาม หากเขาทำให้การบันเทิงอยู่เหนือการนมัสการ พระเจ้าจะไม่ทรงพอพระทัย ข้าพเจ้าอยากได้ยินกลุ่มที่มีการร้องประสานเสียงที่สวยงามและมีอุปกรณ์ แต่ข้าพเจ้าอยากจะสามารถนมัสการและรู้สึกพระเจ้าในขณะที่เขาร้องได้ มิฉะนั้นแล้ว พวกเขาจะดีเลิศสำหรับคอนเสิร์ตแต่ไม่ใช่สำหรับการประชุมนมัสการของคริสตจักรซึ่งมีวิญญาณเป็นเดิมพัน

นักร้องและนักดนตรีต้องเป็นตัวอย่างที่ดีของคริสตศาสนา พวกเขาเป็นผู้สนับสนุนการนมัสการและเป็นตัวอย่างต่อที่ประชุม และชีวิตของพวกเขาควรจะแสดงให้เห็นเช่นนั้น พวกเขาต้องใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์ตามการสอนของพระคัมภีร์และของศิษยาภิบาล ที่ประชุมควรจะสามารถรู้สึกความจริงใจของนักร้องได้ ไม่มีสิ่งใดที่จะทำลายการนมัสการได้เหมือนเช่นการรู้ว่านักร้องไม่ได้นมัสการจริงๆ แต่ร้องเพลงเพื่อหนุนใจตนเองหรือไม่มีชีวิตที่บริสุทธิ์

การร้องเพลงและเล่นดนตรีในคริสตจักรเป็นสิทธิพิเศษ หากท่านมีพรสวรรค์ ท่านควรจะใช้พรสวรรค์นั้นเพื่อพระเจ้า วิธีนี้เป็นวิธีที่ท่านนมัสการและขอบพระคุณพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ นักร้อง สมาชิกวงประสานเสียงและนักดนตรีไม่ควรจะรับเงินจาก

คริสตจักรท้องถิ่นของตน เพราะเป็นการปล้นสิทธิพิเศษของการนมัสการพระเจ้าไป แน่นอนว่าผู้กำกับวงดนตรีเต็มเวลาหรือชั่วคราวสามารถรับเงินค่าจ้างได้เพราะเป็นงานของเขา

แน่นอนว่าการร้องเพลงของที่ประชุมเป็นรูปแบบหนึ่งของการนมัสการ ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นสิ่งที่เราจำเป็นต้องได้รับการนำจากพระวิญญาณ เราต้องมีผู้นำเพลงผู้มีภาระสำหรับการประชุมแต่ละครั้ง ผู้ที่อ่อนไหวต่อการนำของพระวิญญาณและมีพรสวรรค์ในการนำเพลง เวลาที่ดีเยี่ยมในการที่คนทั้งหลายจะได้รับพระพรคือระหว่างการร้องเพลงของที่ประชุม หน้าที่ของผู้นำเพลงคือดลใจให้เกิดการนมัสการ ช่วยคนให้เปิดใจของเขาออกและเตรียมพวกเขาสำหรับการเทศนาพระวจนะของพระเจ้า ผู้นำเพลงควรจะรู้สึกเป็นอิสระที่จะตามการเคลื่อนไหวของพระวิญญาณ เช่น การร้องเพลงสร้อยซ้ำ การเปลี่ยนเพลง การร้องเพลงที่เขาไม่ได้คิดถึงมาก่อน บางครั้งพระเจ้าทรงใช้เพลงเฉพาะเพลงหนึ่งในการประชุมเพื่อเข้าถึงบุคคลหรือเพื่อทำให้การประชุมนั้นเปิดกว้างออก ผู้นำเพลงต้องไวเพื่อสังเกตว่าเมื่อไรพระเจ้าจะทรงทำเช่นนั้น เขาควรจะเตรียมตัวสำหรับการประชุม แต่ต้องพร้อมที่จะเปลี่ยนแผนด้วย แน่นอนว่าเขาควรจะทำงานอย่างใกล้ชิดกับศิษยาภิบาลและภายใต้การชี้นำของศิษยาภิบาล

บ่อยครั้ง เราร้องสร้อยเพลงที่สั้นและง่าย เหตุผลก็คือว่าสร้อยเพลงเหล่านี้ง่ายต่อการเข้าใจและการเรียนรู้ และที่ประชุมสามารถมุ่งความสนใจไปที่พระเจ้าแทนที่จะเป็นการอ่านจากหนังสือ เป็นประโยชน์ที่จะมีเพลงแบบดังกล่าวหลายๆ เพลง เพราะเพลงเหล่านั้นสามารถก่อให้เกิดบรรยากาศที่ทำให้เกิดการประชุมแบบต่างๆ ได้ เป็นการง่ายที่จะก่อให้เกิดการนมัสการที่แท้จริงด้วยเพลงเหล่านั้น

มีเพลงประเภทต่างๆ มากมายที่เหมาะสมกับการนมัสการ ซึ่งแตกต่างกันไปตามวิญญาณของการประชุม ความจำเป็นของที่ประชุมและภูมิหลังทางวัฒนธรรมของที่ประชุม ที่ประชุมที่มีคนจากภูมิหลังและวัฒนธรรมที่หลากหลายควรจะมีรายการดนตรีที่ตรงตามความจำเป็นและรสนิยมของทุกคน จึงจำเป็นจะต้องมีรูปแบบที่หลากหลายในกรณีดังกล่าว มีเวลาที่จะร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเจ้า (สดุดี 96:1) เราต้องจำไว้ว่าบางเพลงไม่ต้องรสนิยมทางดนตรีส่วนตัวของเราแต่ต้องรสนิยมของคนอื่นและเป็นรูปแบบการนมัสการ สิ่งสำคัญคือผู้เล่นดนตรีจะต้องนมัสการอย่างแท้จริงและที่ประชุมต้องรู้สึกพระวิญญาณของพระเจ้า รูปแบบของการร้องเพลงบางอย่างเป็นสิ่งดีสำหรับกลุ่มวัฒนธรรมบางกลุ่ม แต่คนอื่นที่ใช้รูปแบบการร้องเพลงแบบนั้นอาจดูเหมือนไม่จริงใจ ไม่เหมาะสมหรือแม้แต่น่าขัน อย่างไรก็ดี มีข้อยกเว้นหนึ่งในการอนุญาตให้มีดนตรีหลากหลายรูปแบบในการประชุมนมัสการได้ เราต้องไม่ใช้ดนตรีที่ต้องใจต่อธรรมชาติในทางกามหรือทางเนื้อหนังของมนุษย์ ในที่นี้ เราหมายถึงดนตรีฮาร์ดร็อกเป็นประการแรก เราไม่ได้กล่าวเช่นนี้เพียงเพราะว่าดนตรีฮาร์ดร็อกไม่เป็นที่นิยมส่วนบุคคลหรือเพราะเป็นเพลงอันเป็นที่นิยมในโลก เพลงส่วนใหญ่ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเป็นไปตามรูปแบบดนตรีของยุคนั้นๆ ในระดับหนึ่ง เราแยกดนตรีร็อกออกมาเพราะดนตรีร็อกทำให้เกิดอารมณ์และความปรารถนาได้ง่ายซึ่งไม่เหมาะสมกับการนมัสการและการสรรเสริญ เราจะวิเคราะห์เรื่องนี้ในส่วนต่อไป

ดนตรีสมัยใหม่ นอกเหนือจากการที่ดนตรีเป็นรูปแบบของการนมัสการแล้ว ดนตรีเกี่ยวข้องกับความบริสุทธิ์อย่างไร แน่นอนว่าคริสเตียนคนหนึ่งอาจชอบเพลงและดนตรีที่ไม่ได้เป็นเพลงทางศาสนาได้ มีดนตรีประเภทต่างๆ หลายประเภทให้ฟังและให้เล่น ในเวลาเดียวกัน ไม่ใช่ว่าดนตรีทั้งหมดเป็นที่ยอมรับได้หากคริสเตียนจะต้องคงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ อีกครั้งที่เราต้องพึ่งความเชื่อถือส่วนบุคคลและพึ่งอำนาจการตัดสินของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราเป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเราไม่ต้องการให้หูของเราเต็มไปด้วยขยะ

โดยพื้นฐานแล้ว เพลงๆ หนึ่งอาจเป็นเพลงไม่บริสุทธิ์ได้เนื่องจากเนื้อเพลงหรือเนื่องจากตัวดนตรีเอง เพลงประเภทใดๆ อาจเป็นเพลงที่ไม่บริสุทธิ์ได้หากถ้อยคำไม่ดี ซึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวกับดนตรีสมัยใหม่ทุกประเภท บ่อยครั้ง ดนตรีป๊อปและดนตรีฟังสบายๆ เป็นดนตรีที่สวยงาม แต่ถ้อยคำเป็นถ้อยคำที่เชิญชวนมาก ดนตรีลูกทุ่งและตะวันตกจำนวนมากมีใจความที่ไม่บริสุทธิ์ เช่น การเป็นชู้ การล่วงประเวณี การหย่าร้างและการดื่มเหล้า ดนตรีร็อกมีชื่อเสียงในด้านการยกย่องเพศที่ผิดปกติ ยา การกบฏ ความลึกลับและแม้แต่ลัทธิซาตานนิยมอย่างเปิดเผย หากท่านชอบรูปแบบของดนตรีบางประเภทนี้ ท่านไม่สามารถคงความบริสุทธิ์ได้หากท่านยังคงฟังเพลงที่มีเนื้อเพลงที่ไม่บริสุทธิ์ ข้าพเจ้าได้เห็นคนหนุ่มสาวที่ชอบดนตรีมากจนกระทั่งเขาจะฟังหรือแม้แต่ร้องเพลง

ที่เห็นได้ชัดว่าเกี่ยวกับการล่วงประเวณี การมีชู้หรือการใช้ยา จริงๆ แล้ว พวกเขายกย่องและนมัสการสิ่งเหล่านั้นแม้ว่าพวกเขาไม่ได้ตั้งใจจะทำเช่นนั้นจริงๆ ถ้อยคำจะส่งให้เกิดผลแม้ว่าจะเป็นทางจิตใต้สำนึกเท่านั้น มีกี่ครั้งที่ท่านร้องเพลงซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่ในใจของท่านและดูเหมือนว่าท่านจะไม่สามารถลืมเพลงนั้นได้ ท่านจะได้รับพระพรมากเพียงใดหากเพลงนั้นเป็นเพลงแห่งการสรรเสริญ แต่จะเป็นการอันตรายเพียงใดหากเพลงนั้นเป็นเพลงที่ชั่วร้าย ข้อความฝังไว้ในจิตใจและจิตวิญญาณของท่าน พร้อมขึ้นมาในเวลาของความอ่อนแอและการทดลอง หากท่านฟังวิทยุและเพลงที่ยกย่องความผิดบาปดังขึ้น สิ่งที่ปลอดภัยและบริสุทธิ์ที่ต้องทำคือปิดวิทยุนั้นเสีย

ดนตรีบางประเภทอาจทำให้เกิดความชั่วร้ายได้ ไม่เพียงแต่ด้วยถ้อยคำเท่านั้นแต่ด้วยตัวดนตรีเอง ซึ่งเป็นกรณีของดนตรีฮาร์ดร็อก ดนตรีร็อกและดิสโกทำให้เกิดการเปลี่ยนทางสรีระของร่างกายมนุษย์ ส่งผลกระทบต่อต่อมพิทูทารีและต่อมเพศ จังหวะที่หนักก่อให้เกิดอารมณ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นแรงขับทางเพศ ผลกระทบของดนตรีฮาร์ดร็อกคือเพิ่มความเครียด ความกดดัน ความสับสนและสูญเสียการควบคุมตนเอง เพื่อเป็นการพิสูจน์ ให้สังเกตการกระทำของผู้ฟังที่คอนเสิร์ตดนตรีร็อก การเคลื่อนไหวของผู้เต้นตามดนตรีร็อกหรือดิสโกและความบ้าคลั่งของแฟนเพลงดนตรีร็อกวัยหนุ่มสาว เปรียบเทียบจังหวะดนตรีร็อกกับจังหวะที่พวกวูดู ผู้นมัสการซาตานและผู้นมัสการรูปเคารพในภูมิภาคห่างไกลของโลกใช้ มีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก ซึ่งไม่น่าแปลกใจเลย เพราะดนตรีเหล่านั้นถูกใช้โดยซาตาน หากเป็นเช่นนั้น เราจะสามารถใช้ดนตรีฮาร์ดร็อกและดิสโกในการนมัสการพระเจ้าได้อย่างไร บ่อยครั้ง ดนตรีดังกล่าวจะทำให้ผู้ฟังเร้าใจในทางร่างกายและทางจิตแต่ไม่ใช่ในทางที่ชอบพระทัยพระเจ้า

ในหัวข้อนี้ หนังสือดีที่ควรอ่านคือ *วันที่ดนตรีตาย (The Day Music Died)* โดยบ๊อบ ลาร์ซัน (Bob Larson) อดีตนักดนตรีร็อกอาชีพ ในหนังสือดังกล่าว ผู้เขียนกล่าวถึงผลกระทบทางร่างกาย จิตใจและวิญญาณต่างๆ ของดนตรีร็อกและอิทธิพลของเนื้อหาและวิถีชีวิตของผู้แสดง เขาบรรยายเกี่ยวกับกลุ่มดนตรีร็อกหลักๆ บางกลุ่มและมีบทที่เกี่ยวกับการเต้นรำด้วย

เราได้เห็นว่าดนตรีอาจใช้เพื่อการนมัสการและเพื่อความสนุกสนานส่วนบุคคลได้ ในการประชุมคริสตจักร เราต้องระวังในการเน้นบทบาทของดนตรีให้เป็นการนมัสการแทนที่จะเป็นการบันเทิง ในชีวิตส่วนตัวของเรา เราต้องระวังความสกปรกของโลกนี้ที่อาจเข้ามาผ่านทางดนตรีบางประเภทได้

15. กิจกรรมบางอย่างของโลกทุกวันนี้

"อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น" (1ยอห์น 2:15)

"จงเว้นเสียจากสิ่งที่ชั่วทุกอย่าง" (1เธสะโลนิกา 5:22)

แนวทาง ในบทก่อนๆ หน้านี้ เราพยายามตรวจสอบและกล่าวถึงคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับด้านหลักๆ ของความบริสุทธิ์ ในบทนี้ เราต้องการกล่าวถึงความหมายของความบริสุทธิ์นอกเหนือไปจากหัวข้อเฉพาะเหล่านี้ เราต้องการหาแนวทางพื้นฐานและใช้สิ่งเหล่านั้นกับสถานการณ์โลกปัจจุบันซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นกับคริสเตียนในเวลาของพระคัมภีร์ มีกิจกรรมจำนวนมากที่คริสเตียนที่ใช้ชีวิตตามพระคัมภีร์อย่างเคร่งครัดและระมัดระวังในเรื่องความบริสุทธิ์ถือว่าเป็นสิ่งทางโลก เราต้องการศึกษาความเชื่อเหล่านี้อย่างใกล้ชิดด้วยทรรศนะที่นำไปสู่การแสดงความคิดและการอภิปราย สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงความเชื่อหรือเป็นหลักสำคัญของความบริสุทธิ์กันแน่

ไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวไว้ตรงๆ เกี่ยวกับประเด็นเฉพาะที่จะกล่าวในบทนี้ เราจึงต้องปฏิบัติตามหลักสำคัญเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ดังที่ได้ให้ไว้ในพระคัมภีร์ และพระวิญญาณผู้ทรงอยู่ในเราจะต้องนำเรา เราต้องตัดสินใจในฐานะสมาชิก ฐานะศิษยาภิบาลและในฐานะบุคคลว่าจะยืนหยัดอยู่ฝ่ายใดและจะขีดเส้นจำกัดไว้อย่างไร

ในบทที่ 1 เราได้กล่าวมาแล้วเกี่ยวความจำเป็นของการมีความเชื่อถือส่วนบุคคล ดังที่มีการสอนไว้ใน 1โครินธ์ 8:1-13; 10:23-33 และโรม 14:1-23 เรามีเสรีภาพของคริสเตียนแต่ก็มีความรับผิดชอบของคริสเตียนด้วย ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับว่าจะแก้ปัญหาสิ่งที่น่าสงสัยที่ไม่ได้กล่าวไว้ในพระวจนะของพระเจ้าได้อย่างไร ประการแรก เราต้องทำตามความเชื่อถือที่พระเจ้าทรงให้กับเราเป็นส่วนบุคคล ในเวลาเดียวกัน เราไม่ควรจะทำสิ่งใดที่อาจทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิด สะดุดหรือหลงไปได้ ซึ่งหมายความว่าเราไม่ควรตัดสินซึ่งกันและกันหรือทำให้ความเชื่อถือของผู้อื่นต่ำต้อยหรือใช้เสรีภาพคริสเตียนของเรามากเกินไป จากการกล่าวถึงเรื่องการกินอาหารที่ถวายไว้กับรูปเคารพ (ดูบทที่ 8) เราพบว่ามีหลายสิ่งซึ่งไม่มีอันตรายในตัวของมันเองแต่อย่างไรแต่ก็เป็นการไม่ฉลาดที่จะทำเนื่องจากอาจมีผลกระทบหรือความรู้สึกเกิดขึ้นกับพี่น้องที่อ่อนแอหรือผู้ที่ไม่เชื่อได้ การกระทำสิ่งต่างๆ และผู้ที่ร่วมกระทำกับท่านเป็นสิ่งสำคัญทั้งต่อสายตาของมนุษย์และสายพระเนตรของพระเจ้า

มีหลายสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าสอนไว้อย่างชัดเจนและกำหนดไว้ว่าสิ่งนั้นเป็นความบาป แน่นอนว่ามีกิจกรรมมากมายที่คริสเตียนสามารถเข้าร่วมและได้เข้าร่วม ปัญหาเกิดขึ้นในสถานการณ์ที่ไม่แน่ชัด หลักแนวทางของเราในด้านเหล่านี้คือ "หากสงสัย จงอย่าทำ" "การกระทำใดๆ ที่มิได้เกิดจากความเชื่อมั่นก็เป็นบาปทั้งสิ้น" (โรม 14:23) คำถามที่เราต้องการจะถามคือ "พระเยซูจะทรงอะไรในกรณีเช่นนี้" "เราจะทำอะไรหากพระเยซูทรงอยู่กับเราในทางร่างกายหรือมาเยี่ยมเรา" จุดประสงค์ของเราไม่ใช่เพื่อดูว่าเราสามารถเข้าใกล้โลกได้มากแค่ไหนและยังคงมีความรอดได้ หรือเราสามารถทำสิ่งต่างๆ ในทางโลกได้มากแค่ไหนและไม่ถือว่าเป็นคนหันหลังกลับ แต่เราต้องการให้แน่ใจว่าเราทำสิ่งที่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าตลอดเวลาและผู้อื่นเห็นว่าเราอยู่กับพระเจ้าเสมอ ในที่ซึ่งมีการทดลองและอาจมีความบาปเกิดขึ้น "เป็นการดีที่จะอยู่อย่างปลอดภัยดีกว่าการเสียใจ" นอกจากนี้ เมื่อเราเข้าใกล้กับพระเจ้ามากขึ้นในการอธิษฐาน การอุทิศตนและการใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์ เราจะไม่ต้องการทำสิ่งใดที่อาจทำให้เราเป็นของโลกหรือทำให้พระองค์ไม่พอพระทัย

เพื่อให้เกิดความชัดเจน เราต้องรู้ว่าความหมายของการอยู่ในทางโลกหรือการรักโลกคืออะไร เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า "อย่ารักโลก" พระคัมภีร์กล่าวถึงระบบของโลกซึ่งคือทัศนคติ ความปรารถนา ความรัก ความใส่ใจและสิ่งสำคัญต่างๆของมนุษย์ที่ผิดบาปและไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ เป็นการยากที่จะให้คำจำกัดความที่เที่ยงตรงกว่านั้น แต่ผู้ที่มีพระวิญญาณในชีวิตของเขาทุกคนควรจะสามารถรับรู้ถึงความรู้สึกของการอยู่ในทางโลกในหลายๆ สิ่งได้ เราจะพยายามตรวจสอบความคิดนี้ในแง่ของความเพลิดเพลินทางโลก บรรยากาศทางโลกและการแสดงออกทางโลก

ความเพลิดเพลิน พระเจ้าไม่ทรงต่อต้านความเพลิดเพลิน ไม่มีสิ่งผิดในกีฬาและเกมส่วนใหญ่ ไม่มีสิ่งผิดในความเพลิดเพลิน ความสนุกสนาน การหัวเราะและการเล่นสนุก เราไม่สนับสนุนความคิดที่พบบ่อยในศาสนาคริสต์ยุคกลางและใน

ศาสนาคริสต์นิกายเพียวริทัน (Puritanism) ซึ่งถือว่าสิ่งที่ให้ความสนุกสนานหรือสนุกเป็นความผิดบาปโดยทันที พระเจ้าทรงสร้างจิตใจและร่างกายของเราให้มีความสามารถที่จะมีความสนุกสนานเมื่ออยู่เพียงลำพังหรืออยู่กับผู้อื่น พระเยซูตรัสว่าเราจะมีชีวิตและจะมีอย่างครบบริบูรณ์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงชีวิตที่อุดมสมบูรณ์ สนุกสนานเพลิดเพลิน

อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้ง มนุษย์เน้นเรื่องความสนุกสนานจนไม่สนใจพระเจ้า สิ่งที่มาอยู่ระหว่างท่านและพระเจ้าเป็นสิ่งผิด สิ่งที่ขัดขวางการไปประชุมคริสตจักร การอธิษฐานและการอ่านพระคัมภีร์เป็นประจำไม่ใช่น้ำพระทัยของพระเจ้า พระคัมภีร์เตือนเราว่าผู้คนในวาระสุดท้ายจะยึดติดกับความสนุกสนานจนเขาไม่ใส่ใจและละเลยพระเจ้า จะเป็นเหมือนในช่วงเวลาของโนอาห์ซึ่งผู้คนจะกิน ดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยากัน และจะไม่เตรียมตัวเมื่อพระเจ้าจะเสด็จมา (มัทธิว 24:37-39) ขอให้สังเกตว่ากิจกรรมเหล่านี้เป็นสิ่งดีในตัวเอง แต่ไม่ดีเมื่อกระทำโดยไม่สนใจพระเจ้าและไม่ดีเมื่อโลกทำให้กิจกรรมเหล่านี้บิดเบือนไป หมายสำคัญของวาระสุดท้ายคือ “มนุษย์จะเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงิน” และ “รักความสนุกยิ่งกว่ารักพระเจ้า” (2 ทิโมธี 3:2, 4) จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เรารู้ว่ามีความสนุกสนานทางโลกซึ่งเกินขีดจำกัดของคริสเตียนและรู้ว่าเมื่อถึงจุดหนึ่งความสนใจความสนุกสนานมากเกินไปเป็นสิ่งผิด (ดูทิตัส 3:3; ฮีบรู 11:25)

บรรยากาศ มีกิจกรรมบางอย่างที่อาจเป็นสิ่งบริสุทธิ์แต่บ่อยครั้งโลกนำกิจกรรมเหล่านี้ไปในทางชั่ว วิญญาณแห่งตัณหาหรือการบ้าความสนุกสนานหรือความรุนแรงของฝูงชนทำให้กิจกรรมนี้แทรกซึมเข้ามาจนถึงจุดซึ่งคริสเตียนที่ประกอบด้วยพระวิญญาณรู้สึกอึดอัดที่จะร่วมการกระทำการนั้นๆ เช่น งานเลี้ยง เกม กีฬาและการแสดงหลากหลายชนิด ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างเกี่ยวกับบรรยากาศทางโลก การแสดง การละครและงานเลี้ยงที่มีการสอดแทรกสิ่งชั่วและเหตุการณ์กระตุ้นทางเพศ คอนเสิร์ต งานเลี้ยงหรือเหตุการณ์ที่มีผู้ชมซึ่งใช้ยา ดื่มเหล้า มีความรุนแรง การลามก การโต้เถียงและมีวิญญาณของความวุ่นวาย และห้องเกมที่มีการสูบบุหรี่ ตัวละครที่มีชื่อเสียงไม่ดีและการเล่นการพนัน บางครั้งโลกเอาสิ่งที่สนุกสนานอย่างแท้จริงและทำให้ชั่วไปในวิธีการเหล่านี้ การเข้าร่วมแค่ครั้งเดียวอาจไม่นำไปสู่การทำความบาป แต่บรรยากาศเช่นนั้นไม่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตคริสเตียน หากคริสเตียนคนหนึ่งปล่อยให้ความรู้สึกนำเขา เขาจะรู้สึกแปลกที่ หากเขายังคงเข้าร่วมกิจกรรมนั้นๆ ต่อไป ในที่สุดเขาจะถูกปล้นเอาวิญญาณและความไวทางวิญญาณไปทั้งหมด ถึงจุดนี้ เขาจะไม่สามารถแยกความบริสุทธิ์จากความไม่บริสุทธิ์และความถูกต้องจากความผิดในด้านนี้ได้

การแสดงออก มีบางครั้งที่เรารู้สึกว่าทั้งความสนุกสนานและบรรยากาศไม่อยู่ในทางโลกมากจนเกินไป แต่การเข้าร่วมอาจยังคงแสดงถึงการอยู่ในทางโลกในสายตาของคนอื่น คนจำนวนมากรู้ถึงสิ่งที่ผู้ที่ใช้ชีวิตตามพระคัมภีร์อย่างเคร่งครัดและชาวเพ็นเทคอสต์ยืนหยัด และคนจำนวนมากสังเกตคริสเตียนอย่างใกล้ชิด พวกเขาพยายามที่จะดูว่าท่านสามารถมีชีวิตคริสเตียนได้อย่างแท้จริงหรือไม่ บ่อยครั้ง พวกเขารู้สึกผิดหรือรู้สึกโดนตำหนิ และจะกล่าวถึงความผิดเล็กน้อยใดๆ ในส่วนของท่านเพื่อที่ให้เหตุผลเกี่ยวกับความผิดของตัวเขาเอง ดังนั้นเราต้องไม่ทำสิ่งใดที่อาจทำให้ผู้อื่นสะดุด หรืออาจทำลายการเป็นพยานของเราเองได้ ตัวอย่างเช่น หากท่านซื้อบุหรี่ให้กับเจ้านาย คนที่เห็นทั่วไปจะคิดอย่างไร หากคนรู้จักเห็นท่านเล่นไพ่อยู่ เขาจะคิดไปถึงการเล่นการพนัน ทั้งนี้ เป็นสิ่งที่แต่ละบุคคลต้องมีความสำนึกผิดชอบที่ไว เราไม่สามารถพึ่งกฎ แต่ละบุคคลจะต้องมีความรักต่อพระเจ้าและต่อคนบาปอย่างแท้จริง

ตอนนี้ จะกล่าวถึงสถานการณ์และการกระทำที่เกี่ยวข้องกับคริสเตียนสมัยใหม่

การพนัน โลกคริสเตียนโดยรวมได้ประณามการพนันสืบเนื่องกันมา ผู้เชื่อที่ประกอบด้วยพระวิญญาณได้รู้สึกอยู่เสมอว่าการพนันเป็นการขัดกับหลักการของคริสเตียน ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดกล่าวถึงหัวข้อนี้โดยตรง แต่การพนันเป็นการรวมความสนุกสนาน บรรยากาศและการแสดงออกของทางโลกไว้ การพนันเป็นและจะเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับการโกง ความรุนแรงและอาชญากรรม การพนันได้ทำให้เกิดความเสียหายทางการเงินและความทรมานในครอบครัวที่บริสุทธิ์ การพนันเป็นสิ่งเสพติดดังที่เห็นจากการมีองค์การนักพนันนิรนาม (Gamblers Anonymous) (ซึ่งเป็นองค์การของผู้ติดการพนันที่พยายามเลิกนิสัยการพนันโดยวิธีคล้ายกับวิธีที่องค์การผู้ติดเหล้านิรนาม (Alcoholics Anonymous) ใช้) พระคัมภีร์สอนให้เราไม่ยอมรับใช้สิ่งเหล่านี้ (โรม 6:16) นอกจากนี้ พระคัมภีร์ยังสอนไม่ให้เราก่อหนี้ที่เราไม่สามารถหรือจะไม่จ่ายคืน (โรม 13:8) และเน้นเรื่องความจำเป็นของการ

จัดหาให้กับครอบครัวของเราเอง (1ทิโมธี 5:8) เพื่อหลีกเลี่ยงอันตรายของฝ่าฝืนข้อพระคัมภีร์เหล่านี้และเพื่อหลีกเลี่ยงการแสดงออกถึงความชั่ว คริสเตียนได้หลีกเลี่ยงการพนัน ในทำนองเดียวกัน หากเรามีความเชื่อถือในเรื่องการพนัน ก็ควรจะรวมรูปแบบการพนันและล็อตเตอรี่ทุกประเภทด้วยหากจะละเว้นจากการแสดงออกถึงความชั่วทั้งปวง

การเต้นรำ ไม่ต้องสงสัยว่าเหตุสำคัญของการเต้นรำทางสังคมเป็นเรื่องทางเพศ การสัมผัสกันทางร่างกายอย่างใกล้ชิดในการเต้นรำนั้นเพื่อกระตุ้นผู้เต้นในทางเพศ ใครที่ได้เห็นคนเต้นรำกับดนตรีร็อกและดิสโก้จะตระหนักว่าการเคลื่อนไหวของร่างกายทำให้เกิดความตื่นเต้นและการกระตุ้นทางเพศ การเคลื่อนไหวของผู้เต้นนั้นแม้จะเป็นโดยจิตใต้สำนึกแต่เกิดจากทางเพศ การเต้นรำกระตุ้นตัณหาระหว่างคนที่ไม่แต่งงานและบ่อยครั้งนำไปสู่การทดลองและความผิดบาป นอกจากนี้ การเต้นรำสมัยใหม่มักเป็นการแสดงออกถึงการเห็นแก่ตนเองและการชอบทำให้ตนเป็นเป้าสายตาและการกระทำดังกล่าวไม่เข้ากันเลยกับพระวิญญาณของพระเจ้า สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับผลกระทบทางร่างกาย จิตใจและวิญญาณของการเต้นรำ ดู “Dangers of the Dance” (อันตรายของการเต้นรำ) จาก *The Day Music Died* โดยบ๊อบ ลาร์ซัน ซึ่งเป็นอดีตนักดนตรีร็อกมืออาชีพ

ดนตรี หัวข้อสำคัญของดนตรีทางโลกกล่าวถึงในบทที่ 15

กีฬา กีฬาไม่ใช่สิ่งผิด กีฬาอาจเป็นกิจกรรมที่บริสุทธิ์ซึ่งส่งเสริมสุขภาพร่างกาย มิตรภาพ ความสนุกสนานและพัฒนาบุคลิกลักษณะได้ เมื่อเล่นกีฬาในบรรยากาศคริสเตียน เป็นมิตรและเรียบง่าย กีฬาเช่นอเมริกันฟุตบอล บาสเก็ตบอล ซอฟต์บอลและฟุตบอลเป็นสิ่งที่ดี อย่างไรก็ตาม มีปัญหาเกิดขึ้นมากมายในการเล่นหรือการเข้าร่วมการแข่งขันของโรงเรียน วิทยาลัยและการแข่งขันระดับอาชีพ บ่อยครั้ง ต้องใช้เวลาและการอุทิศตัวซึ่งส่งผลเสียต่อความสัมพันธ์ของผู้เล่นกับพระเจ้า อาจขัดขวางการเข้าร่วมการประชุม การอธิษฐานและการคบหากับธรรมิกชนของพระเจ้า บ่อยครั้งหมายถึงการสมาคมใกล้ชิดกับคนบาปที่มีวิถีชีวิตและความคิดเกี่ยวกับเวลาที่สนุกสนานตรงข้ามกับหลักการคริสเตียน ผู้เข้าร่วมอาจต้องใส่เสื้อผ้าที่ขัดแย้งกับการสอนตามพระคัมภีร์ (ดูบทที่ 6) ด้วยเหตุผลเหล่านี้ ประสบการณ์แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนจำนวนมากที่เข้าร่วมกีฬาดังกล่าวอย่างจริงจังในที่สุดก็ประนีประนอมความเชื่อของตนและแม้แต่ไม่สนใจพระเจ้าเลย

ปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อทั้งผู้ชมและผู้เล่นคือวิญญาณ ทัศนคติและบรรยากาศของการแข่งขัน ในการแข่งขันใหญ่ๆ มีวิญญาณของความรุนแรงของฝูงชน ผู้ชมเริ่มต่อสู้ ขว้างปาสิ่งของ สบถ พนันและเมาเหล้า ผู้เล่นเองจำต้องเกลียดคู่แข่ง บ่อยครั้งท พวกเขาถูกฝึกมาให้ตั้งใจทำร้ายหรือทำให้คู่แข่งบาดเจ็บ บางครั้งยุทธวิธีของการแข่งขันเป็นการทำให้ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามได้รับบาดเจ็บ บ่อยครั้ง ผู้คนมาเพื่อดูเลือด การได้รับบาดเจ็บและอุบัติเหตุโดยเฉพาะ การชกมวย ฮ็อกกี้น้ำแข็งแลการแข่งรถเป็นตัวอย่างที่ดีของกีฬาประเภทใช้กำลังนี้ บ่อยครั้ง ฝูงชนกระตุ้นให้ผู้เล่นมีความรุนแรงมากขึ้น ดังที่ทำกันในสมัยของนักรบโรมัน ในหลายกรณี ฝูงชนไม่อยู่ในการควบคุมและเริ่มก่อความวุ่นวาย ในระดับนานาชาติ การแข่งขันฟุตบอลมีชื่อเสียงในการทำให้เกิดความวุ่นวาย ผู้ฝึกและผู้เล่นที่มีชื่อเสียงจำนวนมากมีชื่อเสียงในด้านการไม่มีน้ำใจนักกีฬาและมีอารมณ์รุนแรงควบคุไม่ได้ การต่อสู้และการตะโกนด่ากันเริ่มขึ้นจากผู้เล่น ผู้ฝึกและผู้ชม ทัศนคติเหล่านี้ทั้งหมดไม่เข้ากับศาสนาคริสต์และคริสเตียนรู้สึกอึดอัดในบรรยากาศดังกล่าว

แม้แต่โลกก็เห็นปัญหาเหล่านี้ ต่อไปนี้เป็นข้อเท็จจริงบางประการที่นำมาจากบทความเรื่อง “Savagery on the playing fields” (ความป่าเถื่อนในสนาม) จากหนังสือ *Reader’s Digest* ปี 1977 ซึ่งคัดย่อมาจาก *The physician and sportsmanship (แพทย์และการกีฬา)* ฉบับเดือนพฤษภาคม 1977:

1. มีความก้าวร้าวและความเกลียดชังเพิ่มขึ้นที่อัฒจันทร์ ซึ่งเจ้าหน้าที่เชื่อว่าเป็นผลของความรุนแรงในสนามที่เพิ่มขึ้น
2. การได้รับบาดเจ็บรุนแรงเพิ่มขึ้นร้อยละ 25 ในการแข่งขันอเมริกันฟุตบอลแห่งชาติในปี 1974
3. ผู้เล่นฟุตบอล (มัธยมปลาย วิทยาลัยหรือระดับอาชีพ) ได้รับบาดเจ็บมากกว่าคนงานเหมืองถ่านในสหรัฐ 200 เท่า
4. ลินน์ สวอน ดาวเด่นในทีมอเมริกันฟุตบอลพิทสเบอร์ก สตีลเลอร์ กล่าวว่า “ความรุนแรงนอกระบบเพิ่มมากขึ้นและไม่มีการแก้ปัญหาอะไรเลย”

5. บ็อบบี้ ฮูล ดาวเด่นทีมฮ็อกกี้น้ำแข็งปฏิเสธที่จะเล่นฮ็อกกี้เป็นระยะเวลาหนึ่งเนื่องจากกังวลเรื่องผลกระทบของควา รุนแรงในฮ็อกกี้ต่อเด็ก รวมทั้งลูกชายทั้งสองของเขา

6. แพทย์กังวลเรื่องอิทธิพลของการแข่งขันระดับอาชีพทางโทรทัศน์ต่อเด็กเนื่องจากความรุนแรง

ในปี 1978 หนังสือ *Sports Illustrated (อุทาหรณ์จากกีฬา)* ลงบทความต่อเนื่องเรื่อง“Brutality” (ความโหดร้าย) ซึ่งกล่าวถึงความโหดร้ายในกีฬา บทความประจำเดือนสิงหาคม 1978 กล่าวว่าผู้เล่นจำนวนมากใช้และได้รับยาเพื่อทำให้ตนเองก้าวร้าวมากขึ้นและไวต่อความเจ็บปวดน้อยลงซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความรุนแรง การได้รับบาดเจ็บและค่าชมกีฬาที่มากขึ้น

บทสรุปของเราคือบรรยากาศของการแข่งขันกีฬาที่จัดขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนมัธยมที่ใหญ่ ในวิทยาลัยและระดับอาชีพไม่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตคริสเตียน เป็นการยากที่จะเข้าร่วมหรือแม้แต่เป็นผู้ชมและยังคงความแข็งแกร่งทางฝ่ายวิญญาณไว้ได้ อย่างไรก็ตาม เราตระหนักว่ากีฬาเองนั้นเป็นสิ่งดี แต่มนุษย์ที่บาปทำให้กีฬาเป็นมลทิน หากมีการเล่นกีฬาในบรรยากาศคริสเตียนแล้ว ไม่มีอะไรผิดที่จะเล่นกีฬา ทั้งนี้ หมายถึงเราสามารถควบคุมฝูงชนและอารมณ์ได้ คู่แข่งขันเป็นมิตรและมีน้ำใจนักกีฬา นอกจากนี้ขอให้เราหลีกเลี่ยงการวุ่นวายและการสนใจกีฬาของโลกมากเกินไปเพื่อที่เราจะได้ไม่ติดกับวิญญาณขอกีฬาเหล่านั้น

เกมอื่นๆ คริสเตียนต่อต้านเกมอื่นๆ หลายประเภท บางครั้งเป็นเพราะว่าเกมเหล่านั้นมีบรรยากาศของโลกและบางครั้งเป็นเพราะว่าเกี่ยวข้องหรือแสดงถึงสิ่งชั่ว โดยปกติแล้ว ไม่มีสิ่งผิดเกี่ยวกับเกมหากมีการเล่นในบริเวณที่ดีและหากแยกจากการเกี่ยวข้องกับความบาปในใจของคน ตัวอย่างเช่น เราหลีกเลี่ยงการเล่นไพ่และทอยลูกเต๋าเพราะเป็นการเกี่ยวข้องใกล้ชิดกับการพนัน แต่เราได้ใช้ลูกเต๋าในเกมเศรษฐีซึ่งเห็นได้ชัดว่าการใช้ลูกเต๋านั้นไม่เป็นมลทิน แต่บางครั้งเราใช้ที่หมุนเลขแทนที่จะใช้ลูกเต๋าเพราะเราคิดว่าบางคนอาจสะดุดหรือเข้าใจผิดได้

ท้ายที่สุด เราต้องการบรรยากาศคริสเตียนที่ทำให้ตัวเราสนุกสนานได้ หรืออย่างน้อยเป็นบรรยากาศครอบครัวที่ไม่มีความบาป เราต้องระวังไม่นำความไม่พอใจมาสู่ตนเอง หรือคริสตจักรของเรา หรือทำให้ผู้อื่นสะดุดเนื่องจากการเข้าร่วมสิ่งที่แสดงออกถึงความชั่ว สิ่งที่ดีที่สุดที่ต้องทำคือปฏิบัติตามการนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ดังที่ทรงทำให้สติของท่านรับรู้และยึดคำสอนของศิษยาภิบาลผู้ประกอบด้วยพระวิญญาณและได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า

บางคนอาจไม่เข้าใจความจำเป็นของการที่ศิษยาภิบาลกำหนดมาตรฐานต่างๆ ที่ดูเหมือนว่ากลุ่มอื่นๆ จะไม่มี ขอให้จำไว้ว่ามีระดับความแตกต่างของความสมบูรณ์ พระเจ้าทรงรู้ว่าพระองค์ทรงทำอะไรอยู่และพระองค์อาจนำศิษยาภิบาลคนหนึ่งให้ตั้งมาตรฐานเฉพาะเพราะคริสตจักรนั้นมีความจำเป็นเฉพาะหรือเพราะว่ามีสิ่งแวดล้อมเฉพาะหรือเพราะมีความสัมพันธ์พิเศษกับพระเจ้าและหน้าที่พิเศษที่จะต้องทำเพื่อแผนการของพระองค์ เราต้องไม่เปรียบเทียบกันเอง แต่เราต้องเปรียบเทียบตนเองกับพระวจนะของพระเจ้า

เวทมนตร์ เป็นการกระทำที่ร้ายมากซึ่งได้เพิ่มอำนาจในโลกและคืบคลานเข้ามาในหมู่คริสเตียน รูปแบบเวทมนตร์ทุกอย่างเป็นที่แช่งสาปอย่างมากในพระคัมภีร์ บทบัญญัติลงโทษแม่มดถึงแก่ความตาย (อพยพ 22:18) เฉลยธรรมบัญญัติ 18:9-12 กล่าวถึงประเภทของบุคคลอันเป็นที่รังเกียจในสายพระเนตรของพระเจ้า

1. ผู้ซึ่งถวายเครื่องบูชาที่เป็นมนุษย์
2. ผู้ซึ่งใช้การทำนาย ซึ่งคือความรู้เห็นเรื่องลึกลับหรือการทำนายอนาคต
3. ผู้จับยามดูเหตุการณ์ ซึ่งคือผู้เชื่อโชคลาง ดูวันว่าดีหรือไม่ดี สัญญาณว่าดีหรือไม่ดี และกิจกรรมต่างๆ ว่าดีหรือไม่ดี
4. หมอดู ซึ่งทำวิทยาอาคม
5. นักวิทยาอาคม ซึ่งทำอาคมหลากหลายชนิดร่วมกับวิญญาณชั่ว
6. หมอผี ซึ่งคือผู้ที่เสกหรือพยายามเสกคาถา
7. คนทรง ซึ่งติดต่อหรือพยายามติดต่อกับวิญญาณชั่ว (ผีมาร)
8. พ่อมด ซึ่งคือนักวิทยาอาคมผู้ชาย และ

9. หมอพราย ซึ่งคือผู้ที่พยายามติดต่อกับคนที่ตายแล้ว

คนที่น่าเกลียดชัง คนที่ใช้เวทมนตร์ คนล่วงประเวณีจะได้มรดกของเขาในบึงไฟ (วิวรณ์ 21:8) การถือวิทยาคมเป็นงานของเนื้อหนัง (กาลาเทีย 5:19-21)

เปาโลตระหนักว่าสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเป็นของผีมาร เขาสังเกตว่าเด็กสาวคนหนึ่งซึ่งเป็นหมอเวทมนตร์ถูก "วิญญาณผู้ทำนาย" เข้า เขาใช้อำนาจและไล่ผีนั้นในพระนามของพระเยซู (กิจการ 16:16-18) นอกจากนี้ เขายังจัดให้มีการเผาหนังสือเวทมนตร์ที่มีค่า 50,000 เหรียญเงินต่อหน้าคนทั้งปวงที่เมืองเอเฟซัสด้วย (กิจการ 19:18-20)

ในสมัยใหม่ คนจำนวนมากคิดว่าการใช้เวทมนตร์อาคมจะลดน้อยลงไป แต่จริงๆ แล้วกลับตรงกันข้าม มีการนำใช้เวทมนตร์อาคมทุกรูปแบบกลับมาใช้ใหม่ในอเมริกาและทั่วโลก ให้สังเกตว่ามีลัทธิซาตานนิยม ศาสนาตะวันออก ลัทธิป่าเถื่อนและลัทธิที่เชื่อสิ่งลึกลับเกิดขึ้น ผู้ทำนายอนาคต หนังสือเวทมนตร์ ดวงโหราศาสตร์และสัญลักษณ์ทางโหราศาสตร์เพิ่มขึ้น สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นการฟื้นฟูการใช้เวทมนตร์อาคมซึ่งได้แรงบันดาลใจจากอำนาจชั่วร้าย

ทั้งนี้ เป็นความจริงที่สุดเกี่ยวกับโหราศาสตร์ พระคัมภีร์บอกเราว่าบรรดาผู้ที่แบ่งฟ้าสวรรค์และเพ่งดูดาว ผู้ซึ่งทำนายวันขึ้นค่ำไม่สามารถช่วยเราได้แต่ตัวเขาจะเผาไหม้ไปกับไฟ (อิสยาห์ 47:12-15) เยเรมีย์ 10:2 บอกไม่ให้เรากลัวหมายสำคัญของท้องฟ้าเหมือนบรรดาประชาชาติที่ไม่เชื่อกลัว ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองหมายถึงการใช้ดวงโหราศาสตร์และราศีเพื่อแนะนำหรือเพื่อทำนายอนาคต ผู้แบ่งฟ้าสวรรค์ นักคาถาอาคมและหมอเวทมนตร์ไม่สามารถเผยให้เห็นพระประสงค์ของพระเจ้าต่อเนบูคัดเนสซาร์และต่อเบลชัสซาร์ ต้องเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเท่านั้นที่ให้ข้อความที่แท้จริงของพระองค์ต่อพวกเขาได้ (ดานิเอล 2:27; 5:15)

พระเจ้าทรงเกลียดชังการกระทำเช่นนี้มาก พระองค์ทรงรังเกียจการประพฤติเช่นนี้ จริงๆ แล้วผู้ที่ทำกิจกรรมเหล่านี้นมัสการซาตาน ดังนั้น คริสเตียนไม่สามารถเข้าร่วมการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์อาคมเพราะการเชื่อในโหราศาสตร์ อ่านดวงโหราศาสตร์หรือไปหาผู้ทำนายอนาคตหรือคนดูลายมือเป็นสิ่งที่ขัดกับน้ำพระทัยของพระเจ้า คริสเตียนไม่ควรใช้ไพ่ทาโร่ กระดานอุจี (กระดานผีถ้วยแก้ว) สัญลักษณ์ราศีหรือสิ่งคล้ายคลึงกัน แม้แต่ในเกมหรือเพื่อความสนุก สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นตัวแทนของลัทธิซาตานนิยม สิ่งเหล่านี้เปิดใจออกสู่ผีมารและทำให้มันเข้ามาทำการได้อย่างอิสระ ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้ คริสเตียนไม่ควรจะมีส่วนในการทรงผีแม้จะเป็นการล้อเล่นก็ตาม สิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ แล้วในการทรงผีที่ "สำเร็จ" คือมีการติดต่อวิญญาณชั่ว

ผู้ที่ฝึกศิลปะป้องกันตัวตะวันออกควรจะระมัดระวังเพราะกีฬาเหล่านี้บ่อยครั้งเกี่ยวข้องกับความลึกลับ ปรัชญาตะวันออกและการนมัสการวิญญาณ ตรวจสอบให้แน่ใจว่าท่านไม่มีส่วนในด้านเหล่านั้น โยคะและการเข้าฌานอาจเป็นสิ่งอันตรายทางฝ่ายวิญญาณได้เนื่องจากมีพื้นฐานจากศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธ และสามารถเปิดใจออกต่อโลกของวิญญาณชั่วได้ คำไร้สาระจำนวนมากที่ใช้ในโยคะหรือการเข้าฌานจริงๆ แล้วเป็นคำอธิษฐานต่อพระทั้งหลายของบรรดาประชาชาติที่ไม่เชื่อ (ซึ่งก็คือผีมาร)

โดยทั่วไป ให้ระมัดระวังเกี่ยวกับการเปิดใจของท่านออกต่อโลกทางฝ่ายวิญญาณ มีวิญญาณชั่วที่จะเอาเปรียบท่านและจะส่งอิทธิพลต่อท่าน คนจำนวนมากเปิดตนเองออกต่อวิญญาณเหล่านี้ผ่านทางดนตรีร็อก ยาและการเข้าฌาน แม้แต่การอธิษฐานหรือพูดเป็นภาษาต่างๆ โดยไม่ได้ภาวนาอยู่ที่พระเจ้าและไม่ระวังและควบคุมตนเองก็เป็นอันตรายได้ แม้แต่วิญญาณของพวกผู้เผยพระวจนะนั้นอยู่และควรจะอยู่ในบังคับพวกผู้เผยพระวจนะ (1โครินธ์ 14:32)

การถือโชคลาง เป็นความชั่วที่ไม่ควรอยู่ในใจของคริสเตียน ไม่มีวันดีหรือไม่ดี เลขนำโชคหรือไม่นำโชค หรือพิธีกรรมที่ดีหรือไม่ดี คริสเตียนไม่ยุ่งเกี่ยวกับลางร้ายหรือใส่เครื่องราง พระคัมภีร์บอกกับเราว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุมเหตุการณ์ทุกอย่างและพระองค์จะทรงปกป้องคนของพระองค์ และพระองค์จะทรงทำให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง (ดูเอเฟซัส 1:11; สดุดี 91:9-12; โรม 8:28) ซาตานไม่สามารถแตะต้องสิ่งของของโยบหรือสุขภาพของเขาได้จนกว่าพระเจ้าทรงยกเครื่องป้องกันออกจากโยบ แม้ในเวลานั้นซาตานไม่มีอำนาจที่จะเอาชีวิตของโยบไปได้ (โยบ 1:9-12) คำแช่งสาป เครื่องราง ลางร้ายหรือการตายของคนในสถานที่บางแห่งไม่มีอำนาจเหนือพระเจ้า คริสตจักรของพระองค์ หรือบุตรของพระองค์

อำนาจของซาตาน เราตระหนักว่าซาตานมีอำนาจ นักวิทยาอาคม นักเวทมนตร์และผู้ทำนายอนาคตจริงๆ แล้วทำสิ่งอัศจรรย์ด้วยอำนาจของซาตาน นักเวทมนตร์ของอียิปต์ทำสิ่งอัศจรรย์ แต่โมเสสมีอำนาจเหนือพวกเขา มีจุดหนึ่งซึ่งพวกเขาหมดอำนาจไปเพราะฤทธิ์เดชของพระเจ้า(อพยพ 7:10-12, 22; 8:7; 18-19) พระเยซูตรัสไว้ว่าผู้ทำนายเทียมเท็จจะมาด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ (มัทธิว 24:24) ผู้เป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์จะมาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ และหมายสำคัญ (2เธสะโลนิกา 2:9) ผู้ทำนายเทียมเท็จของระบบของผู้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าและทำให้รูปสัตว์ร้ายพูดได้ (วิวรณ์ 13:11-15) วิญญาณของผีมารจะทำการมหัศจรรย์ (วิวรณ์ 16:13-14) ทั้งหมดนี้ไม่ควรจะทำให้เราประหลาดใจ ภายใต้บทบัญญัติ การทดสอบผู้ทำนายเทียมเท็จไม่เพียงแค่ทดสอบว่าเขาจะสามารถแสดงการมหัศจรรย์ได้หรือไม่ แต่ทดสอบด้วยว่าเขานมัสการพระเจ้าหรือไม่ หากเขามีความฝัน หมายสำคัญหรือการอัศจรรย์ แต่ทำให้คนหันไปจากพระเจ้า เขาจะต้องถูกฆ่า (เฉลยธรรมบัญญัติ 13:1-5) เราสรุปว่าคนสามารถทำการอัศจรรย์ได้ด้วยอำนาจของผีมาร อย่างไรก็ตาม เรารู้ว่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าและซาตานไม่มีอำนาจเหนือบุตรของพระเจ้าที่ประกอบด้วยพระวิญญาณของพระองค์และทำตามพระประสงค์ของพระองค์ (ยอห์น 10:29; ยากอบ 4:7; 1ยอห์น 4:4) แน่นอนว่า เราไม่สามารถไล่ผีมารไปได้ด้วยน้ำ หมายสำคัญ ไม้กางเขน การเป่าหรือพิธีกรรมต่างๆ ได้ แต่ไล่ไปได้ด้วยพระนามของพระเยซูเมื่อร้องเรียกด้วยความเชื่อเท่านั้น (มาระโก 16:17; กิจการ 19:13-17)

เราควรจะสังเกตว่าผู้ทำนายอนาคต นักเวทมนตร์ คนทรงผีและอื่นๆ ในทำนองเดียวกันจำนวนมากเป็นเพียงคนเล่นกลและคนหลอกลวงเท่านั้น พวกเขายังคงสามารถเข้ากับแผนการของผีมารโดยการตบตาให้มีการนมัสการที่งมงายและเบี่ยงเบนออกไปจากพระเจ้า

ในการสรุปของเราเกี่ยวกับวิทยาอาคม เราไม่อ้างถึงกลที่ไร้มลทินที่เกิดจากความเร็วของมือ การลวงตา ข้อเท็จจริงทางการคำนวณหรือการสื่อสารกันอย่างลับๆ ระหว่างผู้ร่วมแสดง คำว่า “เวทมนตร์คาถา” ดังที่ใช้ให้พระคัมภีร์หมายถึงการเกี่ยวข้องกับอำนาจซาตานอย่างแท้จริงหรือตั้งใจ เราไม่ได้พูดถึงเกมในห้องและกลบนเวทีหากสิ่งเหล่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับลัทธิซาตานนิยม หรือหากผู้แสดงไม่ถือว่าตัวเองเป็นผู้ทำการมหัศจรรย์ด้วยอำนาจเหนือธรรมชาติอย่างจริงจัง

บทสรุป โดยสรุป ให้เราระมัดระวังไม่ปล่อยให้วิญญาณวิทยาอาคมที่มีอำนาจเข้ามาในเรา ระวังตัวจากรูปแบบการเชื่อโชคลางและการทำนายทุกรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระวังโหราศาสตร์ซึ่งสอดแทรกเข้ามาอย่างไม่มีพิษภัย แต่เป็นการกระทำที่ดลบันดาลจากผีมารในชีวิตของเรา นอกจากนี้ ขอให้จำไว้ว่า “การกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม” (1ซามูเอล 15:23) ขอให้เราตั้งมั่นที่จะหลีกเลี่ยงวิทยาอาคมทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะด้วยการแสดงออกภายนอก ด้วยใจที่ถือโชคลาง ด้วยการกระทำของผู้ที่ไม่เชื่อหรือด้วยวิญญาณกบฏ

บทนี้รวมหัวข้อมากมายที่เกี่ยวข้องชีวิตประจำวัน สิ่งสำคัญไม่ใช่ว่าเราต้องทำรายชื่อของสิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ แต่เราจำเป็นต้องตรวจสอบชีวิตของเราในทุกด้าน เราควรจะระวังวิญญาณของโลกภายใต้หน้ากากใดๆ เราต้องเตรียมพร้อมที่จะเอาชนะวิญญาณนี้และหลีกเลี่ยงการแสดงออกที่ชั่วร้ายทุกประการ พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคัมภีร์ ผู้รับใช้และความรู้ผิดชอบจะทำงานร่วมกันเพื่อชี้นำเราในวิถีแห่งความชอบธรรมหากเราจะยอมจำนนชีวิตของเราต่ออำนาจ การสอนและการนำของสิ่งเหล่านี้

16. ข้อควรปฏิบัติ
เพื่อการมีชีวิตที่บริสุทธิ์

"จงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า" (2โครินธ์ 7:1)

หนังสือเล่มนี้ได้กล่าวถึงหัวข้อและประเด็นมากมายเกี่ยวกับการใช้ชีวิตคริสเตียนทุกวันนี้ จุดประสงค์ของเราไม่ใช่เพื่อกำหนดกฎระเบียบข้อบังคับ แต่เพื่อค้นหาอย่างแท้จริงว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเราคืออะไร เราได้พยายามใหแนวทางตามพระคัมภีร์ซึ่งจะใช้ปฏิบัติได้ในการเผชิญสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตสมัยใหม่ เราเชื่อว่าเราได้ถามคำถาม กระตุ้นความคิด กระตุ้นให้มีการศึกษาพระคัมภีร์ และให้คำตอบไปบ้าง เราหวังว่าท่านจะศึกษาพระคัมภีร์และตรวจสอบความเชื่อถือของท่านเพื่อค้นหาว่าทำไมท่านจึงเชื่อสิ่งที่ท่านเชื่อ นอกจากนี้ เราหวังว่าท่านจะทูลถามพระเจ้าและมีความเชื่อถือส่วนบุคคลของท่านเองในแต่ละด้านที่เราได้กล่าวถึงไป หากท่านไม่ได้รับการบัพติศมาแห่งพระวิญญาณตามกิจการ 2 เราขอสนับสนุนอย่างมากให้ท่านทำเช่นนั้น เพราะพระวิญญาณจะทรงนำ ชี้แนะ ชี้แจงข้อพระคัมภีร์และทำให้ท่านมีอำนาจที่จะมีชีวิตที่บริสุทธิ์และมีชัยชนะได้ เราเปลี่ยนไปเหมือนพระฉายาของพระคริสต์โดยพระวิญญาณ (2โครินธ์ 3:18) หากไม่มีพระวิญญาณแล้ว เราจะไม่มีอำนาจในการเอาชนะความบาปและไม่มีอำนาจในการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ หากท่านเป็นผู้ที่เชื่อใหม่ อย่ากังวลหากท่านไม่เข้าใจทุสิ่งเกี่ยวกับเรื่องความบริสุทธิ์ เพียงแต่เต็มใจที่จะเติบโตและเรียนรู้ ให้แสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง ปฏิบัติตามการนำของพระวิญญาณ ฟังความรู้สึกผิดชอบของท่านและทำตามความเชื่อถือที่พระเจ้าทรงให้ไว้ในท่าน

อาจมีผู้อ่านบางท่านไม่เห็นด้วยกับเราในบางเรื่อง บางทีท่านมีความเข้าใจในบางด้านมากกว่าเรา เราเพียงแต่ขอให้ท่านแสวงหาพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง อย่าเพียงแต่นำเอาการสอนของผู้อื่น (รวมทั้งของเราเอง) ไปใช้ แต่ให้มีความเชื่อของท่านเองโดยผ่านทางการอธิษฐาน ความคิดและการศึกษา อย่าเพียงแต่พึ่งสิ่งที่ผู้อื่นพูดหรือไม่พูด อย่ากลัวที่จะทูลขอให้พระเจ้าทรงนำท่านไปไกลขึ้นในความจริงของพระองค์และอย่ากลัวที่จะเปลี่ยนความคิดของท่านหากพระเจ้าทรงนำท่าน "ท่านจงพิจารณาดูตัวของท่านว่าท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงชันสูตรตัวของท่านเองเถิด" (2โครินธ์ 13:5) อย่ากลัวว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรัท่านจะเป็นอย่างไร เราจะได้รับผลประโยชน์เสมอจากการเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้าและทำตามพระประสงค์ที่สมบูรณ์ของพระองค์ เราจะไม่แพ้หากมีชีวิตที่บริสุทธิ์

ความบริสุทธิ์ไม่ได้เกิดขึ้นด้วยความรู้ทางสติปัญญา จะต้องเกิดจากภายใน ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสิ่งสำคัญในการมีชีวิตคริสเตียน ความบริสุทธิ์**ต้อง**อยู่ในท่าน แต่หากความบริสุทธิ์**อยู่**ในท่าน จะทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงภายนอก ความบริสุทธิ์จะเปลี่ยนทัศนคติของท่าน การพูดจาของท่าน ลักษณะภายนอกของท่านและการกระทำของท่าน หากไม่เป็นเช่นนั้น แสดงว่ามีสิ่งผิดปกติ "ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล" (ยากอบ 2:17) เมื่อเราได้บังเกิดใหม่อีกครั้ง "สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น" (2โครินธ์ 5:17) สิ่งที่ครั้งหนึ่งเราเคยรัก เราจะเกลียด และสิ่งที่เราเคยเกลียด ตอนนี้เราจะรัก

คำแนะนำทั่วไป ความบริสุทธิ์อาจคงได้อยู่ด้วยการอนุญาตให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ควบคุมชีวิตในทุกด้านเท่านั้น การอธิษฐาน ศึกษาพระคัมภีร์ เข้าร่วมการประชุมอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งจำเป็น ในการอ่านพระคัมภีร์ สดุดีเป็นหนังสือที่ดีที่จะอ่านเพื่สรรเสริญและนมัสการ สุภาษิตเต็มไปด้วยสติปัญญาและคำแนะนำที่มีประโยชน์ได้ และจดหมายต่างๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ให้แนวทางที่มีประโยชน์ในชีวิตคริสเตียน สำหรับการตัดสินใจสำคัญบางอย่าง การทดลองที่ยากหรือแข็งแกร่ง ทั้งการอธิษฐานและการอดอาหารเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ เราแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ดีและต่อเนื่องโดยการติดต่อโดยตรงกับพระองค์และโดยกาฟังผู้นำที่พระองค์ทรงแต่งตั้งไว้ในคริสตจักร เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำตามการสอนและคำแนะนำของศิษยาภิบาล หากท่านมีความเชื่อถือบางอย่างที่ศิษยาภิบาลไม่เน้น ให้ทำตามความเชื่อถือเหล่านั้นเพราะพระเจ้าทรงให้ความรู้สึกนั้นแก่ท่าน หากศิษยาภิบาลสอนบางสิ่งที่ท่านไม่มีความเชื่อถือที่แข็งแกร่ง ให้ทำตามคำสอนของศิษยาภิบาลเพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและระเบียบวินัยและโดยการตระหนักว่าศิษยาภิบาลใกล้ชิดกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในด้านนั้นมากกว่าท่าน

นอกเหนือจากการอธิษฐาน การศึกษาพระคัมภีร์ การเข้าร่วมการประชุม การเชื่อฟังผู้นำของพระเจ้า การอดอาหารและการมีความเชื่อถือส่วนบุคคล ยังมีทัศนคติและความคิดที่จะช่วยท่านในการมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า เราได้รวมคำแนะนำเล็กน้อยเกี่ยวกับการมีชีวิตที่บริสุทธิ์ซึ่งเป็นสิ่งมีประโยชน์และสำคัญที่คริสเตียนควรจะจำไว้ แนวทางเหล่านี้จะช่วยเราให้มีความบริสุทธิ์ที่สมบูรณ์ในชีวิตของเรา

แนวทางที่มีประโยชน์ 20 ประการ

1. จงเว้นเสียจากสิ่งที่ชั่วทุกอย่าง แม้ว่าบางสิ่งอาจไม่เป็นสิ่งชั่วในตัวมันเอง หากผู้อื่นอาจเข้าใจผิดได้ ให้หลีกเลี่ยงเสีย (1เธสะโลนิกา 5:22)

2. เมื่อสงสัยเกี่ยวกับบางสิ่ง อย่าทำ “การกระทำใดๆ ที่มิได้เกิดจากความเชื่อมั่นก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23) (ดูยากอบ 14:27)

3. การแสดงออกถึงความรุนแรงและความประพฤติที่ควบคุมไม่อยู่ไม่ใช่คริสเตียน (โรม 13:13) หากเราไม่เห็นด้วยกับบางสิ่ง เราต้องแสดงการคัดค้านของเราในวิธีที่เป็นระเบียบ ได้รับการควบคุมและเป็นคริสเตียน

4. “ถ้าแม้ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธพระศาสนาเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก” (1ทิโมธี 5:8) อาจจะเสียศักดิ์ศรีที่จะทำงานบางอย่าง แต่หากท่านจำเป็นต้องทำและเป็นทางเดียวที่จะเลี้ยงท่านและครอบครัวของท่านได้อย่างซื่อตรง ก็ทำงานนั้นเสีย อาจขัดธรรมเนียมที่ผู้รับใช้จะทำสวน ทำงานที่ใช้มือ หรือทำสิ่งซึ่งจะช่วยในทางการเงินในขณะที่เขาทำงานของพระเจ้า เปาโลทำเต็นท์เพื่อเลี้ยงตนเองและเหล่าผู้ช่วยของเขาเมื่อเขาไม่มีเงิน แน่นอนว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ผู้รับใช้จะอุทิศตนให้กับการรับใช้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และหากคริสตจักรสามารช่วยเหลือเขาได้ เขาไม่ควรจะทำงาน อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดที่สอนว่าเป็นสิ่งผิดที่ผู้รับใช้จะทำงานด้วยมือ เป็นสิ่งผิดหากคริสเตียนไม่พยายามจัดหาสิ่งที่จำเป็นสำหรับครอบครัวของตน

5. เป็นแบบอย่างแก่คนที่เชื่อ (1 ทิโมธี 4:12) ผู้ที่เชื่อรู้ว่าพระเจ้าทรงคาดหวังว่าเราควรจะกระทำ แต่งกายและพูดอย่างไร เป็นการง่ายกว่าเสมอที่จะเป็นแบบอย่างแก่ผู้ที่ไม่เชื่อเพราะโดยปกติแล้วพวกเขาไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์และคาดหวังอะไร จงเป็นแบบอย่างแก่ผู้ที่เชื่อในคำพูด การกระทำ ความรัก วิญญาณ ความเชื่อและความบริสุทธิ์ ตัวอย่างเช่น อย่าตะโกนใส่กัน ใช้ถ้อยคำหยาบคาย เดินออกไปจากการประชุมด้วยความโกรธหรือแสดงให้เห็นทัศนคติที่ไม่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้ที่เชื่อมีส่วนเกี่ยวข้อง

6. ในกาลสุดท้ายนี้ คนไม่ชอบการเทศนาตามหลักความเชื่อ (2ทิโมธี 4:2-4) พวกเขาต้องการความรัก การอวยพรแต่มักจะไม่อยากได้ยินความจริงเกี่ยวกับความบาป ความรอดและความบริสุทธิ์ พวกเขาจะ “ทนต่อคำสอนที่มีหลักไม่ได้” แต่จะหันไปจากความจริง และจะสนุกกับ “เรื่องโกหก” มากกว่าพระวจนะของพระเจ้าที่เขียนและเทศนาไว้ พวกเขาจะมี “หูที่คัน” และจะไปหานักเทศน์ที่จะเกาหูของเขาและอนุญาตให้พวกเขาทำให้ตัณหาของตนพอใจ ผู้รับใช้ทั้งหลาย จงอย่ายอมกับวิญญาณนี้ ศิษยาภิบาลทั้งหลาย จงอย่าเป็นผู้ทำให้มนุษย์พอใจแต่เป็นผู้ทำให้พระเจ้าพอพระทัย ธรรมิกชนทั้งหลาย จงอย่าให้ตนเองติดอยู่กับทัศนคติแห่งกาลสุดท้ายนี้ ซึ่งจะปล้นความต้องการความบริสุทธิ์ไปจากท่านและความไวต่อพระเสียงของพระเจ้าไปจากท่าน

7. เมื่อคนๆ หนึ่งนินทาเกี่ยวกับคนอื่นๆ จงห้ามเขา บอกเขาว่า “คุณกำลังพูดถึงพี่น้องของผม/ดิฉันอยู่ เขาเป็นสมาชิกของครอบครัวของเรา ครอบครัวของพระเจ้า” เราเป็นสมาชิกของร่างกายเดียว เมื่อสมาชิกคนหนึ่งเจ็บ เราทั้งหมดก็เจ็บ เราจะสามารถพูดให้ร้ายหรือนินทาซึ่งกันและกันได้อย่างไร แทนที่จะนินทากัน พระคัมภีร์บอกให้เราใคร่ครวญถึงสิ่งที่จริง สิ่งที่น่านับถือ สิ่งที่ยุติธรรม สิ่งที่บริสุทธิ์ สิ่งที่น่ารัก สิ่งที่ทรงคุณ สิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งที่ควรแก่การสรรเสริญ (ฟีลิปปี 4:8)

8. หากบางคนขัดแย้งกับท่านในเรื่องหนึ่ง ไปพูดคุยกับเขาให้รู้เรื่อง หากคนนินทาบอกท่านว่ามีคนไม่ชอบท่านหรือไม่พอใจในบางสิ่งเกี่ยวกับท่าน ไปหาผู้นั้นโดยตรงและพูดคุยกับเขา ก่อนที่ท่านจะเสนอตนเองต่อพระเจ้า ท่านต้องไปหาคนนั้นและพูดคุยกับเขา การนี้เป็นวิถีของพระคัมภีร์ (มัทธิว 5:23-24) วิถีแห่งเนื้อหนังคือการแก้เผ็ด คือทำสิ่งชั่วต่อสิ่งชั่ว

9. อย่าให้เราผิดด้วยการทรยศหรือทำให้พี่น้องในพระเจ้าท้อถอยหมดกำลังใจ โจเซฟถูกพี่น้องของตนทรยศ โมเสสหมดกำลังใจเพราะพี่น้องชาวอิสราเอล พระเยซูทรงวายพระชนม์ในบ้านของเพื่อนของพระองค์ ถูกทรยศ ปฏิเสธและละทิ้งโดยผู้ใกล้ชิดพระองค์ที่สุด พวกเราส่วนใหญ่ไม่ได้รู้สึกท้อถอยหมดกำลังใจเพราะถูกรังแกจากโลก แต่บ่อยครั้ง เราท้อถอยหมดกำลังใจด้วยความไม่คิดของ “พี่น้อง” คนหนึ่ง เป็นความจริงว่าหากบุคคลคนหนึ่งมีชีวิตอยู่ในความบาป ผู้นำคริสตจักรต้องกล่าวโทษเขา อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้ง คนในคริสตจักรเป็นพวกหาข้อผิดพลาด บุคคลประเภทนี้ค้นหาข้อผิดพลาดในทุกสิ่ง โดยปกติแล้ว ตัวเขาเองไม่ทำอะไรและรู้สึกผิดหรืออิจฉา เขาคิดว่าไม่มีใครสามารถทำได้ดีเท่ากับเขาทำได้ อย่าทำให้ธรรมิกชนท้อใจด้วยการหาข้อผิดพลาดอยู่เสมอๆ ด้วยทัศนคติที่ว่าตนเองดีกว่าหรือด้วยการไม่เต็มใจทำงาน ในทางตรงกันข้าม จงปลอบใจกันด้วยถ้อยคำว่า “พระเยซูจะเสด็จมาเร็วๆ นี้” (1เธสะโลนิกา 4:18)

10. จงปรารถนาสิ่งที่เป็นทางฝ่ายวิญญาณมากขึ้น หากท่านทำงานให้กับพระเจ้า จงพอใจในสถานภาพทางร่างกายของตนเอง อย่ากังวลมากนักเกี่ยวกับสิ่งของ ความโก้เก๋และความหรูหราของโลก “เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น” (ฟีลิปปี 4:11)

11. “อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำพูดที่เหลวไหล” (เอเฟซัส 5:6) “จงระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญา และด้วยคำล่อลวงอันเหลวไหลตามตำนานของมนุษย์ ตามวิญญาณต่างๆ แห่งสากลจักรวาล ไม่ใช่ตามพระคริสต์” (โคโลสี 2:8) จงระวังคำที่ท่านได้ยินและได้ฟัง ด้วยเหตุนี้ จงระวังเกี่ยวกับการไปคริสตจักร การประชุมอธิษฐานและการฟื้นฟูที่แตกต่าง บางคนไปคริสตจักรหลายแห่งและการประชุมฟื้นฟูหลายที่จนพวกเขาไม่รู้ว่าจะเชื่ออะไร นอกจากนี้ เรียนและรู้พระคัมภีร์ของท่านหลายครั้ง คนทั้งหลายถูกผู้เทศนาที่เทศนาความคิดของตนเองหรือสอนประเพณีของมนุษย์ไม่ใช่พระคัมภีร์หลอก ผู้ที่เชื่อใหม่หรือผู้ที่ไม่รู้พระคัมภีร์จริงๆ เป็นผู้ที่อ่อนแอ จงอย่าถูกหลอกหลวง

12. อย่าพูดว่า “ผม/ดิฉันอยากมีชีวิตอยู่ในสมัยพระเยซู” หรือ”ผม/ดิฉันอยากมีชีวิตอยู่ในสมัยเปาโล” อะไรทำให้ท่านคิดว่าท่านจะยอมรับพระเยซูในตอนนั้นหรือฟังเปาโลในตอนนั้น คนส่วนใหญ่ปฏิเสธพระเยซู ฝูงชนไม่ได้รักพระองค์ แต่ตามพระองค์เพราะการอัศจรรย์และการอวยพร เปาโลมีปัญหาในเกือบทุกคริสตจักรที่เขาก่อตั้งขึ้น พวกเขากล่าวว่าเปาโลไม่รักษาสัญญาและกล่าวว่าร่างกายเขาอ่อนแอ แต่พยายามทำให้พวกเขากลัวด้วยจดหมาย และกล่าวว่าคำพูดของเปาโลน่ารังเกียจ พวกเขาสงสัยอำนาจการเป็นอัครทูตของเปาโล และตั้งข้อสงสัยเกี่ยวการดูแลเรื่องเงินของเขา สิ่งเหล่านี้ฟังดูคุ้นหรือไม่

คนมักจะคิดว่าหญ้าอีกฝั่งรั้วเขียวกว่า แต่จริงๆ แล้ว เวลานี้เป็นเวลาที่ดีที่สุดที่จะมีชีวิตอยู่ มีผู้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตอนนี้มากกว่าเวลาใดๆ ในประวัติศาสตร์ พระเจ้าทรงส่งการฟื้นฟูให้กับทุกคนที่จะเชื่อ หากท่านจะไม่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าตอนนี้ เราจะไม่คิดว่าพระเยซูทรงอยู่ที่นี่เพื่อเทศนาต่อท่าน หากท่านวิจารณ์และไม่เชื่อฟังอำนาจของคริสตจักรตอนนี้ ท่านจะไม่ทำเช่นนั้นหากเปาโลเป็นศิษยาภิบาลของท่าน หากท่านปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าและการรับใช้ในเวลานี้ ท่านจะไม่เชื่อแม้ว่าจะมีคนเป็นขึ้นจากความตาย (ลูกา 16:29-31)

13. “การวางใจในคนที่ไม่ซื่อในยามลำบาก ก็เหมือนฟันที่เสียหรือเท้าที่เคล็ด” (สุภาษิต 25:19) เมื่อท่านต้องการสิ่งนี้มากที่สุด มันจะหักเมื่อท่านต้องการมันมากที่สุดและจะสร้างความเจ็บปวดร้ายแรงเมื่อท่านไม่คาดคิด ดังนั้นในเวลาลำบาก ทำไมจึงไม่ไปหาพระเจ้า บางครั้งแม้แต่เพื่อนที่ดีที่สุดของท่าน (ท่านคิดว่าเช่นนั้น) จะทำให้ท่านผิดหวัง บางครั้งบุคคลที่ท่านปรึกษาด้วยจะบอกกับคนอื่นและธุระส่วนตัวของท่านจะถูกประกาศไปทั่วคริสตจักร โรงเรียนหรือองค์การ แทนที่จะพูดคุยปัญหาของท่านกับทุกคน ให้นำปัญหาเหล่านี้ไปหาพระเจ้า

14. ขอให้จำไว้ว่าความคิดสำคัญในเรื่องความบริสุทธิ์คือ “คนที่ปราศจากการปกครองตนเอง ก็เหมือนเมืองที่ปรักหักพังและไม่มีกำแพง” (สุภาษิต 25:28) ในสมัยโบราณ เมืองที่ไม่มีกำแพงเป็นเมืองที่ไม่มีการปกป้อง ในทำนองเดียวกันคนที่ไม่มีความอดทนและการควบคุมตนเองเป็นคนที่ไม่มีการปกป้องวิญญาณของตน จงอย่าปล่อยให้วิญญาณของท่านอยู่เหนือการควบคุม เรามีอำนาจแม้แต่จะทำลายความคิดที่มีเหตุผลจอมปลอมและควบคุมความคิดทั้งปวงได้ (2โครินธ์ 10:5) หากท่านหาข้อแก้ตัวให้

ตนเองโดยพูดว่า "เป็นลักษณะนิสัยของผม/ดิฉัน" เมื่อนั้นท่านกำลังพูดว่า "ผม/ดิฉันไม่มีลักษณะนิสัยของพระคริสต์" ซึ่งหมายความว่ากำแพงปกป้องของท่านได้ล้มลงแล้ว

15. "ชื่อเสียงดีเป็นสิ่งควรเลือกยิ่งกว่าความมั่งคั่งมากมาย" (สุภาษิต 22:1) ชื่อเสียงของท่านเป็นสิ่งสำคัญต่อตัวท่านเอง แต่เป็นยังเป็นสิ่งสำคัญเพราะท่านเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้า ท่านได้รับนามสกุลของพระเยซู และทุกสิ่งท่านทำสะท้อนให้เห็นนามสกุลนั้น หากท่านเป็นคริสเตียนที่แท้จริง ท่านจะไม่ต้องการให้คนพูดเกี่ยวกับท่านว่า "อ๋อ เขาพูดเกี่ยวกับคนอื่นมากเหลือเกิน" "เขาพูดเกินความจริง" หรือ "คุณรู้ไหมว่าคุณเชื่ออะไรที่เขาพูดไม่ได้เลย" เป็นสิ่งเลวร้ายมากกว่าหากคนอื่นคิดว่าท่านเป็นคนหน้าซื่อใจคด สิ่งนี้อาจขัดขวางทั้งผู้ที่เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อ เมื่อคนได้ยินชื่อของท่าน พวกเขาคิดถึงอะไร ชื่อของท่านทำให้นึกถึงคำว่าไม่เชื่อฟัง หยิ่ง ทางโลก คนสร้างปัญหา คนนินทาหรือปากสว่างหรือไม่ หรือพวกเขาคิดถึงชื่อของคุณในด้านที่เกี่ยวข้องกับความจริงใจ การทำงานหนัก ความสัตย์ซื่อ ฝ่ายวิญญาณและความจริง ชื่อเสียงที่ดีเป็นเรื่องสำคัญ ขอให้เรารักษาชื่อส่วนตัวของเราและชื่อของพระเจ้าไว้เหนือการตำหนิ

16. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร" (1เปโตร 5:5-6) การถ่อมใจเป็นสิ่งที่เราต้องไปให้ถึง เป็นสิ่งที่เราต้องพยายามให้ได้มา การถ่อมใจจะไม่ผลักหรือสนับสนุนตัวเอง ไม่ใช่ความหยิ่ง จะไม่กระทำ มองดูหรือรู้สึกเหนือกว่าคนอื่นๆ โดยเฉพาะเหนือคนบาป การถ่อมใจจะไม่ดึงคนลงเพื่อทำให้ตนสูงขึ้น จะไม่วิจารณ์คนอื่นเพื่อให้ได้งานหรือตำแหน่ง หากพระเจ้าทรงประทานของประทานแก่ท่าน ใช้มันและให้เวลากับพระเจ้าเพื่อที่จะทรงทำงาน เราอยู่ในการแข่งขัน แต่ในการแข่งขันของเรา ทุกคนที่ไปถึงเส้นชัยจะได้รับรางวัลจากพระเจ้า ไม่จำเป็นจะต้องเหยียบหรือผลักคนอื่นเพื่อจะชนะ เราทุกคนสามารถเป็นผู้ชนะได้

17. ในสุภาษิต 6:16-19 พระเจ้าทรงแสดงถึงสิ่งเจ็ดประการที่พระองค์ทรงเกลียดชังเป็นพิเศษ เราควรจะใช้เวลาคิดและกระทั่งจำสิ่งเหล่านี้ไว้ "มีหกสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงเกลียด มีเจ็ดซึ่งเป็นที่น่าเกลียดชังสำหรับพระองค์ ตายโส ลิ้นมุสา และมือที่ทำให้โลหิตไร้ผิดให้ตก จิตใจที่คิดแผนงานโหดร้าย เท้าซึ่งรีบวิ่งไปสู่ความชั่ว พยานเท็จซึ่งหายใจออกเป็นคำมุสา และคนผู้หว่านความแตกร้าวท่ามกลางพวกพี่น้อง" สิ่งเหล่านี้ได้กล่าวถึงไปแล้วในบทก่อนๆ แต่ก็ควรจะกล่าวถึงซ้ำอีกครั้ง หากท่านผิดเนื่องจากหนึ่งในความผิเหล่านี้ ท่านมีปัญหาร้ายแรงกับพระเจ้า สิ่งน่าเกลียดชังจะไม่ไปสวรรค์ (วิวรณ์ 21:8, 27)

18. มีความสำนึกผิดของตนเอง "ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด" (โรม 14:5) เราไม่ทำสิ่งต่างๆ เพียงเพราะว่าคนๆ หนึ่งสอนหรือเพราะองค์การสอน จงมีวิญญาณที่สอนและนำได้ และยอมรับด้วยความเชื่อพระวจนะของพระเจ้าและเสียงแห่งประสบการณ์ อย่างไรก็ตาม ท่านต้องอ่านพระคัมภีร์และเรียนสิ่งเหล่านี้ด้วยตนเอง "จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น" (1เธสะโลนิกา 5:21)

ธรรมิกชนทั้งหลาย จงอย่าพยายามบังคับความบริสุทธิ์ของผู้อื่น นอกจากการเป็นแบบอย่างที่มีชีวิต ศิษยาภิบาลทั้งหลาย จงใช้สติปัญญากับคนของท่าน แขกที่มาและคนอื่นๆ ที่ไม่มีพระวิญญาณไม่สามารถเข้าใจหลายๆ สิ่ง และหากพวกเขาเข้าใจบางสิ่ง พวกเขาไม่มีอำนาจที่จะมีชีวิตที่บริสุทธิ์ได้ ศิษยาภิบาลทั้งหลาย จงระวังคนที่เชื่อใหม่ อย่าบังคับเขาให้เติบโตเร็วกว่าที่เขาสามารถทำได้ นำพวกเขาแต่ให้แน่ใจว่าพวกเขาเข้าใจวิถีทางแต่ละขั้น ให้เวลาเขามีความเชื่อถือส่วนบุคคลและความเข้าใจหลักการเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ อย่าพยายามบัญญัติความบริสุทธิ์ให้กับพวกเขา แต่เทศนาและสอนพระวจนะด้วยสติปัญญาและในบรรยากาศทางฝ่ายวิญญาณเพื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถมีโอกาสที่จะเปลี่ยนพวกเขา ในสมัยของเรา คนจำนวนมากที่มาหาพระเจ้าอยู่ลึกในความผิดบาปซึ่งใช้เวลาและความอดทนที่จะนำเขามายังการเติบโตแบบคริสเตียน เป้าหมายของท่านควรจะช่วยให้เขาเข้าใจหลักการเกี่ยวกับความบริสุทธิ์เพื่อว่าเขาจะเรียนรู้ที่จะคิด อ่านพระคัมภีร์ อธิษฐานและมีความเชื่อถือส่วนบุคคล ท้ายที่สุดหากใจของเขาไม่เปลี่ยนไปด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าและหากเขาไม่เข้าใจเหตุผลเกี่ยวกับการสอนบางอย่าง เขาจะไม่ทำตามคำสอนเหล่านั้น เป็นการดีที่จะให้การสอนและเวลากับเขาเพื่อพัฒนาความเชื่อถือส่วนบุคคลมากกว่าที่จะให้เขาเผชิญกับความสำนึกผิดที่เราได้รับผ่านการเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นโดยทันที

19. จงจำไว้เสมอว่า "ความยำเกรงพระเจ้าเป็นความเกลียดชังความชั่วร้าย" (สุภาษิต 8:13) ไม่มีความเป็นกลางกับพระเจ้า หากท่านไม่อยู่ข้างพระองค์ก็ต่อต้านพระองค์ หากท่านเกลียดความชั่วร้าย ท่านจะไม่กระทำการที่เป็นการชั่ว ความรักพระเจ้าและการเกลียดสิ่งชั่วเป็นการต่อสู้ที่มีอำนาจมากสุดกับซาตาน อุปกรณ์ทั้งหมดของซาตานไม่มีความหมายหากเราเกลียดความชั่ว การพูด การกระทำและการแสดงออกถึงความชั่วจะหายไปหมดเมื่อเราเกลียดความชั่ว

20. ท้ายที่สุด ถามตัวท่านเองว่าการเป็นคริสเตียนคืออะไร ตามตัวอักษรแล้ว คริสเตียนคือผู้ที่เป็นเหมือนพระคริสต์ ความบริสุทธิ์คือการเลียนแบบพระเยซูคริสต์ เราต้องอนุญาตให้ลักษณะของพระองค์มาแทนลักษณะนิสัยของเราและพระทัยของพระองค์แทนใจของเรา (1โครินธ์ 2:16; ฟิลิปปี 2:5) ในสถานการณ์ที่ไม่แน่ใจ ให้ถามตัวท่านเองว่า "พระเยซูจะทรงทำอะไร" อย่าถามว่ามีกฎหรือระเบียบไม่ให้ทำ แต่ถามว่า "พระเยซูจะทรงทำสิ่งนี้หรือไม่" พระองค์จะทรงรู้สึกสบายใจกับสิ่งนี้หรือไม่ พระองค์จะทรงพอพระทัยในสิ่งนี้หรือไม่ หากพระองค์ทรงอยู่ที่นี่ (ซึ่งพระองค์ทรงอยู่!) พระองค์จะทรงพอพระทัยกับสิ่งนี้ไหม

เป้าหมายสุดท้ายของความบริสุทธิ์คือการเป็นเหมือนพระคริสต์อย่างแท้จริง เราสามารถและต้องเป็นผู้บริสุทธิ์เพราะพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ (1เปโตร 1:16) เราสามารถได้รับความบริสุทธิ์หากเราจะให้ "พระคริสต์ทรงก่อร่างขึ้น" ในเรา (กาลาเทีย 4:19) "และให้ท่านสวมสภาพใหม่ ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง" (เอเฟซัส 4:24) ด้วยการ "ทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า" เราสามารถ "เจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งชอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง" (โคโลสี 4:12) และเติบโตเป็น "ผู้ใหญ่เต็มที่ คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์" (เอเฟซัส 4:13)

ยอมรับการท้าทายในการแสวงหาและทำให้ความบริสุทธิ์สมบูรณ์ จงเป็นคริสเตียน นั่นคือ เป็นเหมือนพระคริสต์

เกี่ยวกับผู้เขียน

ลอเร็ตต้า เอ เบอร์นาร์ดและเอลตัน ดี เบอร์นาร์ด สามี ได้อาศัยอยู่ในเกาหลีตั้งแต่ปี 1965 ครอบครัวเบอร์นาร์ดเป็นมิชชันนารีบุกเบิกของ United Pentecostal Church International (สหคริสตจักรเพ็นเทคอสต์ระหว่างประเทศ) ไปยังสาธารณรัฐเกาหลีที่ซึ่งอาจารย์เอลตันเป็นหัวหน้ามิชชันนารีอยู่ ทั้งสองมีบุตรด้วยกันสามคน ได้แก่ เดวิด แคเรนและจูลี่ นางเบอร์นาร์ดศึกษาที่วิทยาลัย Apostolic College ในเมืองทัลซา รัฐโอกลาโฮมา และได้รับปริญญาโทสาขาศาสนศาสตร์จากวิทยาลัย Grace Christian Bible College ในปัจจุบัน สอนอยู่ที่วิทยาลัยพระคัมภีร์ของสหคริสตจักรเพ็นเทคอสต์ในเกาหลี และจัดสัมมนาต่างๆ ขึ้น

เดวิด เค เบอร์นาร์ด เกิดในเมืองบาทัน รูช รัฐลุยเซียนา และเติบโตขึ้นในกรุงโซล เกาหลีที่ซึ่งบิดามารดาเป็นมิชชันนารีอยู่ เขาได้รับปริญญาตรีเกียรตินิยมจากมหาวิทยาลัย Rice University ในเมืองฮิวส์ตัน รัฐเทกซัส และปริญญาสาขานิติศาสตร์เกียรตินิยมจากมหาวิทยาลัย University of Texas ในเมืองออสติน รัฐเทกซัส เขาเคยสอนที่ Hanmi Foreign Language Institute ในกรุงโซล University of Houston และ Austin Community College อาจารย์เบอร์นาร์ดและคอนนี่ภรรยา อาศัยอยู่ในเมืองแจ็กสัน รัฐมิสซิสซิปปี ที่ซึ่งเขาเป็นผู้ช่วยรองประธานของ Jackson College Ministries

เขาเป็นผู้เขียนร่วมในหนังสือ *ค้นหาความบริสุทธิ์* และเขียน *The Oneness of God (การเป็นหนึ่งของพระเจ้า)* และ *The New Birth (การบังเกิดใหม่)* ช่วงปีหลังๆ มานี้ ได้เขียนบทความให้กับ *Pentecostal Herald*, *Forward*, *Conqueror*, และ *Word Aflame Adult Teacher's Manual* และได้นำเสนอ " Essentials of Oneness Theology" (ลักษณะสำคัญของคำสั่งสอนเรื่องการเป็นหนึ่งของพระเจ้า)ในการสัมมนาของ Havard Divinity School เกี่ยวกับคณะที่เชื่อแบบเพ็นเทคอสต์ในพระเจ้าองค์เดียว นอกจากงานสอนและงานเขียนแล้ว เดวิด เบอร์นาร์ดยังเทศนาและจัดสัมมนาในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการสถาปนาของ United Pentecostal Church International อีกด้วย

เดวิด เบอร์นาร์ดมีรายชื่ออยู่ในหนังสือ *Who's Who in Religion (บุคคลสำคัญในแวดวงศาสนา)*